

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

[Tomus I]

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

DEMOSTHENIS ORATORIS ATHENIENSIS OLYNTHIACA PRIMA HIERONYMO VOLFIO

Interprete.

NTI πολλὰν αὐτῶν, ὧν ἄνδρες ἀθηναῖοι, χρηματῶν ὑμᾶς ἕξει νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο τὸ μέλλον σωθῆσθαι τῇ πόλει, ὅτι ὧν νυνὶ σκοπεῖτε, ὅτε τοίνυν τῆς οὐτοῦ ἔχει, προσήκει προσθύμῳ ἐθέλει ἀκούειν τῶν βουλευόντων συμβαλόντων.

οὐ γὰρ μόνον, εἰ πῶς χρῆσιμον ἐστὶν ἐμὸν ἢ καὶ πῶς τὰ τοιαῦτα ἀκούσαντες λάβοιτε, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω, πολλὰ τῶν δεινῶν ἐν τῷ ὄραμα ἐπίσταντες αὐτῶν εἰπεῖν. ὡς τὸ εἶπε πάντων ῥαδία τὴν τῶν συμφερόντων ὑμῖν ἀφροσύνην γινώσκων. ὁ δὲ οὐκ παρὸν κατὰ τὸν ὄραμα, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, μονοουχὲς λέγει, φωνῆ ἀφίει, ἢ τῶν προσματῶν ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀπληροῦς ὅσον, εἰπερ ἴσως σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. ἡμεῖς δὲ οὐκ οἶδ' ὅν πᾶσι μοι δοκοῦντα, φησὶσαντα μὲν ἴδην τὴν βοήθειαν, καὶ ὄραμα δὲ ἀσάφιστα τὴν ταχίστην, ὅπως ἐνδεῖ δὲ βοηθήσει, καὶ μὴ πᾶσι ταυτὸν ὅπερ ἔωρετο. προσβῆαι ἢ πέμπειν ἢ πῶς ταῦτ' ἔρει, καὶ παρέσθαι τῶν προσματῶν. ὡς ἐστὶν μάλιστα τὸ τοιοῦτον, μὴ πανήργος ὧν, καὶ δεινὸς ἀθεσπῶς προσματῶν ἕξει, τὰ μὲν, εἰκὼν λυκά αὐτῶν, τὰ δὲ ἀπὸ φλάν, (ἀξιοπῆρος δὲ αὐτῶν εἰκότως φαίνοιο) τὰ δὲ ἡμᾶς δευράλλων καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ὑμετέραν, ἔειπεν, καὶ ὄραμα ἀσάφιστα πῶς ὄρων προσματῶν. ἢ μὲν ἀλλ' ὅππῃ καὶ, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, τὸ ὅπερ δυσμαχότατον ὅσον τῶν φιλιππῶν προσματῶν, καὶ βήσων ὑμῖν. τὸ γὰρ εἶπε πάντων ἐκείνων, εἰ ὅντα χύειν, καὶ ἴσως, καὶ ὑπορήπτων, καὶ ἀμασπρατηγῶν, καὶ δεσποτῶν, καὶ ταμίαν, καὶ πανταχοῦ αὐτὸν παρεῖναι τῶν στρατόματι, πρὸς μὲν τὸ τὰ τὸ πολέμου ταχὺ, καὶ τῶν κατὰ τὸ ὄραμα, πολλὰ προσήκει. πρὸς ἢ τὰς καταλλαγὰς αὐτῶν ἐκείνων ποιήσασθαι ὅσον πρὸς ὄλιωσις, ἐνασπίως ἔχει δὴ ἄλλον γὰρ ἐστὶν ὄλιωσις, ὅτι νυνὶ ἐπὶ δόξης, ἢ δὲ ἴσως μέρου χάρις πολεμῶν, ἀλλ' ἀσάφιστος, καὶ ἀσπαστοδισμῶν τῶν παρὶς, καὶ ἴσως, ἀτ' ἀμφιπολιτῶν ἐπίσταντες ὄραμα δὲ αὐτῶν τὴν πόλιν, ἔπειτα τῶν τῶν ὑποδέξασθαι.

RBITROR vos Athenienses, eam rationem magnæ pecuniæ prælaturus, qua explicetur, quid in hoc negotio futurum sit e republica, de quo nunc deliberatis. Quod cum ita sit, æquum est ut ultro & alacriter, eos qui consilium dare volunt, audiat. Neque enim, si quid vtile meditatus aliquis attulerit, id audire solum, amplectique licebit: sed illud etiam vestræ fortunæ esse puto, vt multa opportuna dictu, subito nonnullis in mentem veniant. Quamobrem ex omnibus facile vos vtilia diligetis. Tempus certè quidem hoc, Athenienses, tantum non edita voce loquitur vobismetipsis esse curam rerum illarum suscipiendam, si modò eas conseruare studeatis. Nos verò nescio quomodo mihi esse videmur eiga illas animati. Sunt autem quæ mihi quidem videantur, hæc: & auxilia iam esse discernenda, & quam celerrimè esse apparandum bellum, vt hinc opem feratis, & non idem admittatis, quod etiam prius: & legatos mittendos esse, qui hæc dicant, & rebus intersint. Nam hoc maxime timendum est, ne Philippus (vt est homo callidus & in rebus gerendis acer) partim concedendo, vbi res ita tulerit, partim minitendo (qua quidem in parte non immeritò illi fides habebitur) partim nos & absentiam nostram criminando, de summa rerum interuertat aliquid, & ad sese transferat. Verùm illud peropportunè cadit, Athenienses, vt, quod summo Philippi rebus præfidio est, idem vobis vel utilissimum sit. Nam quod is vnus omnia & arcana & aperta moderatur, ac simul & dux est, & dominus, & quaestor, & ipse vbique adest exercitui: ad res bellicas celeriter & tempestiue conficiendas multum quidem valet: sed pacificationi, quam cum Olynthiis facere cupit, aduersatur. Neque enim obscurum est Olynthiis, hoc agi bello non existimationem suam, aut agri partem, sed excidium patriæ & seruitutem, norunt etiam quomodo cum Amphipolis egerit, qui urbem ei dederunt: & cum Pydnæis, qui vrbem reco-

Attentio- nis & beneuolentiæ caputio, le- ni addita reprehensione.

Sententiæ dictio, & confirmatio à peticulo.

Occupatio non timendam esse Olynthiorum inconstantiam.

Conclusio & ab auditorum iudicio.

Exemplis ostendit cessationis incommo- dia.

Imago sordidior, & ab occasione cu occupatione.

A periculo quod de monstrat contentione alacritatis Philippi, & cessationis Athenien- sium.

perunt. Denique tyrannis, mea quidem sententia, Republicæ nihil habere fidei debent, præsertim finitimis. Quæ cum ita esse intelligatis, Athenienses, cætera quæ decent omnia, vobis cogitanda esse affirmo, ut velitis & excitemini, bellique si unquam, nunc certè maximè incumbatis: nec pecuniam tantùm promptè conferatis, sed & ipsi militetis, nec in vobis quicquam desiderari patiamini. Nulla enim iam ratio vobis, nulla excoꝛdatio, quo minus officio fungi velitis, relinquatur. Nam quod omnes iactabatis, Olynthios in Philippum esse concitandos, id vltro nunc accidit: eaque ratione, qua maximè vobis expediat, nam si vestro impulsu bellum suscepissent, locij fortasse parum firmi, atque ad tempus in ea sententia fuissent. Quoniam autem eum ob illata tibi crimina oderunt: firmis eos probabile est cum eo, propter ea quæ & uenturunt & perpeſsi sunt, gerere inimicitias. Quare non negligenda est talis oblata occasio: neq; committendam, ut idem vobis accidat, quod sæpe iam prius accidit. Si enim nos, cum defensis Eubœensibus rediremus, atque Hierax & Stratocles Amphipolitæ, hoc suggestu conscenso, vos soluere, atq; oppidum in fidem accipere iuberent, pari studio priuatis rationibus nostris consuluissemus, ac salutem Eubœensium tutati eramus: & Amphipolim tum obtinuissetis, & omnibus quæ deinde secuta sunt negociis, fuissetis liberati. Kufus, cum Pydnam, Potidram, Methonem, Pagafas, cætera (ne singulis commemorandis immorer) obsideri nunciaretur: si tam harum urbium vel vni primæ, alacriter, & ut decuerat, opem tulissemus ipsi faciliore & multo humiliore nunc uteremur Philippo. Nunc dum præsentia semper amittimus, & futura sua sponte se rectè habitura opinamur: & auximus, Athenienses, Philipum nos, & tantum effecimus, quantus nemo unquam fuit rex Macedonia. Nunc autem venit occasio. quæ? hæc quam offerunt Olynthij vltro ciuitati, nulla priorum illarum deterior. Ac si quis (ut mihi quidem videtur) liberalitatem erga nos diuinam rectè æstimet: is, tametsi multa non ita sint, ut deberent, magnâ tamen diis gratiam sit habiturus: idque iure ac merito. Nam quod multa bello amisimus, id negligentia nostræ acceptum referre iure possis. Quod autem neque olim hoc factum, & ostensa iam nobis est quædam societas, quæ sit cladibus hisce depellendis, modò uti velimus: diuinæ beneuolentiæ beneficium equidem interpretor. Sed perinde sit scilicet, ut & in paranda pecunia: si quis eam quam acceperit, etiam seruarit: magnam habet fortunæ gratiam. Sin imprudens consumpserit: vnâ consumsit & accepti à fortuna beneficij memoriam. Sic etiam in rebus gerendis: qui occasionibus vti nõ rectè sunt, iam tamen boni quippiam diuinitus obtigit, hanc meminere. Ex vltimo enim euentu, de iis quæ præcefferunt omnibus, sit plectunq; iudicium. Quapropter vobis ea quæ restant, Athenienses, magnæ curæ esse debent: ut his vitis correctis, impresam ob res sic administratas infamiae notam exteramus. Quod si hos quoque homines destituerimus, Athenienses, atque ille Olynthum euertit: dicat mihi aliquis, quid restet, quod illum, quod minus eat quod velit, remoretur? Nūquis vestrum cogitat, Athenienses, & spectat, quemadmodum magnus euaserit, infirmus cum esset in itinere Philippus? primùm Amphipoli capta, postea Pydna, mox Potydaea, deniq; Methone, postuẽmò Theſſaliam inuasit. Demum, quum Phe-

A *υμῶν. καὶ ὅπως ἀπίστον οἶμαι, ἢ πολὺτείας, ἢ τυραννίς, ἀλλῶστε καὶ ἄνερον χάριν ἔχωσι. ταῦτ' οὐκ ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, καὶ τὰ ἄλλ' ἃ προσήκοντα πάντα ἐνθυμουμένους, φημι δεῖν ἐδελήσασθαι, καὶ παρεξουδῆσαι, καὶ τὰ πολέμου προσέχειν, εἰ πέρ ποτε, καὶ νῦν χρημάτων εἰσφύρονας προσθύμους, καὶ αὐτοὺς ἐξοίοντας, καὶ μηδὲν ὑλείποντας. οὐδὲ γὰρ λόγος, ἐδὲ σκέψας ἐδ' ὑμῶν, τὰ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐδέσθαι, ὑπελείπειν. νῦν γὰρ οἱ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς ὀλιυδίους ἐμπολεμάσασθαι δεῖ φιλίπ-
B *πω, γέροντες αὐτόματον, καὶ ταῦτα, ὡς αὐτοῖς μάλιστα συμφέρον. εἰ μὴ γὰρ ὑφ' ὑμῶν παιδευθέντες ἀείκοντο τὸν πόλεμον, σφαιλεροὶ σύμμαχοι, καὶ μᾶλλον ταυτὰ ἂν ἐγνωκότως ἦσαν ἴσως. ἐπειδὴ δὲ οὐ γὰρ ποτὲ αὐτοὺς ἐγγλυμάτων μισοῦσι, βεβαίαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν αὐτοὺς ὑπὸ ἄν φοβουῶν) καὶ πεπονθῆσθαι, ἔχθρ' ἔδει δὲ τοιοῦτον, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, ὄψα πτωχικώτα καὶ μὲν ἀφέναι. ἐδὲ παθεῖν. Τὸν δὲ πρὸς ἡδὴ πολλὰς πρὸς πρὸν πεπονθῆσθαι
C *εἰ γὰρ ὅθ' ἠκούον ἀβουδοῦσι βεβοηθηκότας, καὶ παρήσαν ἀμφιπολιτῶν ἰεραῶν, καὶ στρατηγῶν, ὅτι τοῦτ' ἡ βήμας κελεύουσι: ὑμᾶς ἐκπαλεῖν καὶ ὄψα λαμβάσαι τὴν πό-
D *λιν, τὴν αὐτὴν παρεχόμεν ἡμεῖς καὶ ὑπὸ ἡμῶν αὐτὸν προσ-
E *θύμους, ἡμῶν περ ὑπὸ τῆς τῶν ἀβουδοῦν σωτηρίας: εἰ γὰρ αὐτὸ ἀμφιπολιν τότε, καὶ πάντων τῶν μὴ ταῦτα ἂν ἦτα ἀ-
F *ππλησυνόμενοι παραγμάτων. καὶ πάλιν ἡμῶν πύδνα, ποτιδαεα, μεθώνη, παρασα, τὰλλα, ἡα (μη καδὲ κενεα
D *λέγων δεχόμενοι) πολιρικούμενα ἀπηγέλλετο: εἰ τὸ τε τοῦτων οὐ τὰ πρῶτον προσθύμους, καὶ ὡς προσήκον ἐ-
βουηθήταμεν αὐτοὶ ῥάσιν, καὶ πολὺ ταπεινωτέρω νῦν ἀ-
ἐχθρόμεθα τὰ φιλιππων. νῦν δὲ τὸ μὲν πρὸν ἀεὶ προσέ-
μένοι, τὰ δὲ μέλλοι ταυτὰ οἰόμενοι χήσειν κα-
λάς, ἔνυξήσα ἡμῶν, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι, φιλιππων ἡμεῖς,
ἔ κατῆσθα ἡμῶν πηλικούτων, ἡλικος οὐδέ τις πρὸ βασιλείας
γέρονε μακεδονίας. νῦν ἡ κατὰ τῆς πρὸς ἐδὲ, ὅ τῶν ὀ-
λιυδίω αὐτόματες τῆ πόλε, ὅς ἐδὲ ὅς ἐστιν ὑγῆτων ἔ-
E ** πρῶτον ἐκείνων. ἔ μοιγε δοκεῖ, τίς αὐτὸν ἄνδρες ἀθη-
ναῖοι, δίκμος λογιστὴς τὸ πρῶτον δὲ τὸν ἡμῶν ὑπερχόμεν
κατὰ τῆς, καὶ περ ἐκ ἐχθρότων ὡς δεῖ πολλὰν ὀμίαν μεγα-
λῶν αὐτὸν ἔχθρ' αὐτοὺς χάριν εἰκότως. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ
* ὑπολωκεῖν καὶ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας
αὐτοὺς δεῖν δικαίως: τὸ δὲ μῆτε πάλαι τὰς πεπονθῆσθαι,
πεφηνότων τε πνα ἡμῶν συμμάχων τῶτων ἀντὶ ῥόπον, αὐ-
βηκόμενα χηθῆσαι, τῆς πρὸ ἐκείνων ὀμίαν ὀμῆσθαι μῆ-
F *αὐτὸν ἔχθρ' αὐτοὺς. ἀλλ' οἶμαι, παρ' ὀμίαν ἐστίν, ὅπερ καὶ πε-
εἰ τῆς τῶν χρημάτων κήσεως. αὐτὸν γὰρ ὅσοι αὐτοὺς χάριν
καὶ σῶσθαι, μεγαλῶν ἔχθρ' τῆ τύχη τὴν χάριν. αὐτὸν δὲ ἀνα-
λώσας χάριν, σωμαλώσας καὶ τὸ μωμῆσθαι τῆ τύχη τὴν
χάριν. ἔ πρὸ τῶν παραγμάτων ἐστίν, οἱ μὴ χρῆσθαι μὲν
τοῖς κατὰ τῆς ὀμῆσθαι, οὐδὲ εἰ σωμαλῆσι τὸ πρῶτον τῶν
χρησθῶν, μνημονόματι. πρὸς γὰρ τὸ τελοῦσθαι ὀμῆσθαι ἐκα-
στον τῶν * πρὸν παρ' ἡμῶν ὡς πρὸ πολλὰ κείνεται. διὸ
ἔ σφόδρα δεῖ τ' ὀμῆσθαι ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι, φρο-
G *νήσασθαι, ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι, τὴν ὀμῆσθαι πρὸς
γυμνοῖς ἀδελφίαν ὑποξίψασθαι. εἰ ἡ φρονησάμενα, ὡς ἄν-
δρες ἀθλωαῖοι, καὶ τῆς τῆς ἀθροῦσθαι, εἴτ' ὀλιυδοῦν
ἐκείνος κατὰ τῆς φρονησάμενα τῆς ἐμῆς, τὸ καλὸν ἐστ'
αὐτὸν ἔσθαι, βαδίζον ὀμῆσθαι βίβλη; ἀρ' ἄγε λογίζεσθαι τῆς ὀ-
μῆσθαι, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι, ἔ θεωρεῖ τ' ἔσθαι δι' ὀμῆσθαι
γέροντες, ἀθηνῆς ὡν τὸ κατ' ἀρχαῖς φιλιππων; τὸ πρῶτον
ἀμφιπολιν λαβῶν, μὴ ταῦτα πύδνα, πάλιν ποτιδαεα, μεθώνη αὐτοῖς: εἴτα δεῖταλιας ἐπέθει. μὴ ταῦτα φε-
εἰς, πα-**********

εἰς, παραστάς, μαγιστῶν, πόνθ' ὄν ἐβέλετο δὴ ἐπιπέσας
 ἔσοπον, ὅρατ' εἰς θράκην, εἰτ' ἐκεί τοῖς μὲν ὀρθαλῶν, τοῖς
 ἡ, καταστάσας τῶν βασιλέων, ἠδένισε πάλιν ραίσις,
 οὐκ ὅτι τὸ ραθυμῶν ἀπέκλεινε, ἀλλ' ὁ δὲ οὐκ ὀλιυθίοις
 ἐπεχείρησε. τὰς δ' ἐπ' ἰλλυριοῖς, καὶ πάνας αὐτῶν, καὶ κερὸς
 ἀφύμβαν, καὶ ὅτι πῆς αὐτοῖς, ὡς ἀλείπτω στρατείας· τί
 οὐκ, πῆς αὐτοῖς ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; ἵνα γινώσκῃ, ὡς αὐ-
 τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἀδελφῶν ἀμφοτέρωθεν, καὶ τὸ κερῶν
 κατὰ τὸν αἰεὶ τῶν στρατηγῶν, ὡς ἀλυσιτελεῖς, καὶ
 τῶν φιλοφροσυνῶν, ἢ κερὸς ἀπαντὰς χρεῖται. Ἐ-
 συζῆσι φιλίππος, ὅς ἢ οὐκ ἔστιν ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πε-
 φραγμένοις, ἢ συχίαν ἰσχύσει. εἰδὲ ὁ μὲν, ὡς αἰεὶ τῶν με-
 ζῶν τῶν ὑπαρχόντων δὲ κερῶν ἐγγνωκὸς ἔσται, ἢ μῆτις
 ἢ ὡς οὐδενὸς ἀπληπτόν ἐρῶν μὲν τῶν στρατηγῶν,
 σκεπτόμενος τε εἰς τί ποτε ἐλπίς ταῦτα τελευτήσῃ. κερὸς
 δεῶν, πῆς οὐκ ὄντως δὴ δὴς ὅτιν ὁ μὲν, ὅς πῆς ἀγνοεῖ, τὸν ἐκεί-
 νων πόλεμον δὲ ἔξοιτα, αὐτὸς ἀμειλίχως; ἀλλὰ μὲν
 εἰ τὸ τοιοῦτον, δέδοικα, ὡς ἀδελφῶν ἀδελφῶν, μὴ τ' αὐτῶν
 ἔσοπον ὡς περὶ οἱ θανειζόμενοι ραδίως ὅτι τοῖς μεγάλοις
 τόκοις μικρῶν ὑπερήσαντες χρονον, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων
 ἀπέσταν, ἔτι καὶ ἢ μῆτις αὐτῶν πολλῶν φανώμεν ἐρῶν
 μικρότες, καὶ ἀπαντὰ κερὸς ἠδὲ δὴν ζήτουτες, πολλὰ καὶ
 χαλεπὰ, ὡν ἐκὼς ἀμειλίχως, ὕστερον εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν
 ποιεῖν, καὶ κινδυνεύσωμεν κερὸς τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ, τὸ μὲν
 οὐκ ὅτι πῆς ἴσως φησὶ πῆς αὐτῶν καὶ παντὸς ἐστίν. τὸ
 δὲ ἔσοπον τῶν παρόντων, πῆς δὲ κερῶν ἔσοπον ἀνεῖται,
 τὸ ἐστὶν συμβέλλει. ἐγὼ δ' οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὡς ἀδελφῶν ἀδελ-
 φῶν, τῶν ὅτι πολλὰ καὶ ὑμῖν οὐ τοῖς ἀποῖς, ἀλλὰ, τοῖς
 ὑστατοῖς κερὸς τῶν στρατηγῶν εἰπόντας, ἐν ὄργῃ ποιεῖτε,
 ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν μὲν ἐκεί. ἢ μὲν οἱ μὲν γὰρ δὴν ἰδίαν
 ἀσφάλειαν σκεπτόμενοι ἔσοπον ἔλασθαι, κερὸς ὡν ὑμῖν συμφέ-
 ρειν ἠγούμαι. φημὶ δὲ διχῆ βοήθειαν ἐστὶν τοῖς κερῶν
 σὺν ὑμῖν, τῶν τε τὰς πόλεις τοῖς ὀλιυθίοις σὺν ὑμῖν, καὶ τοῖς
 τῶν ποιήσαντας στρατιώταις ἐκ πέμπειν, καὶ τῶν τῶν ἐκεί-
 νων χώρᾳ κακῶς ποιεῖν, ἔσοπον, καὶ στρατιώταις ἐτέροις.
 εἰ δ' ἐπὶ τούτων ὀλιωρήσετε, ὅκνῳ μὴ μάταιος ἢ
 μὲν ἢ στρατεία χημῆται. εἴτε γὰρ ὑμῖν τῶν ἐκείνου κακῶς
 ποιούτων, ἔσοπον μῆτις τῶν ὀλιυθίων ὡς ἀγνοεῖται. ρα-
 δίως ὅτι τῶν οἰκείαν ἔλθωμεν, ἀμυνεῖται· εἰ τε βοήθειαν
 τῶν μόνον ὑμῖν εἰς ὀλιυθίων. ἀκινδύνως ὅσον ἔχοντα τὰ
 οἴκοι, κερῶν ἀνεῖται, ἔσοπον κερῶν τοῖς κερῶν
 σὺν, καὶ κερῶν τῶν χρόνον τῶν πολιορκουμένων. δὲ δὴ
 πολλὰ καὶ διχῆ τῶν βοήθειαν ἐστίν. καὶ κερὸς μὲν τῶν βο-
 θείας ταῦτα γινώσκω. κερὸς ἢ κερῶν πόρου, ἔστιν, ὡς
 ἀδελφῶν ἀδελφῶν, κερῶν ὑμῖν, ἔστιν ὅσα οὐδὲν τῶν ἄλ-
 λων ἀνδρόφων στρατιώταις ταῦτα ἢ ὑμῖν οὐκ ὄντως, ὡς ἐκ-
 λεσθαι, λαμβάνετε. εἰ μὲν οὐκ ταῦτα τοῖς στρατηγῶν
 δωδῶστε οὐδενὸς ὑμῖν κερῶν δὲ πόρου. εἰ δ' ἢ μὲν, κερῶν
 δὲ μᾶλλον δὲ ἀπαντὸς ἐν δὲ τῶν πόρου, πῆς, ἀντὶ πῆς
 σὺν γράφεις ταῦτ' ἐστὶν στρατιώταις; μὰ δὲ, ἐκ ἔργου.
 ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγούμαι, στρατιώταις δὲν κατασκόδαδῶμεν,
 καὶ ταῦτ' ἐστὶν στρατιώταις καὶ μίαν σὺν ἔστιν, τὴν αὐτὴν
 τῶν τε λαμβάνειν, καὶ τῶν ποιεῖν τὰ δὲ ὄντως. ὑμῖν ἢ ἔσοπον
 ἀντὶ κερῶν λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. ἐστὶ δὲ λοι-
 πῶν, οἱ μὲν, πάντας εἰσφέρειν, ἀντὶ πολλῶν δὲ, πολλὰ ἀντὶ ὀ-
 λίγων, ὀλίγα. δὲ δὴ κερῶν, καὶ ἀντὶ τούτων ἐδὲν ἔστι
 γινώσκω τῶν δὲ ὄντως. λέγουσι ἢ καὶ ἄλλοις πῆς ἄλλοι
 πόρου. ὡν ἔλεσθαι, ὅσας ὑμῖν ἀντὶ συμφέρειν δοκῆ. καὶ ἔως
 ἐστὶ κερῶν. ἀπληπτόν τῶν στρατηγῶν. ἀξίον ἢ

A ras, Pegasas, Magnesium, omnia suo arbitrato com-
 posuisset: in Thraciam abiit. Deinde ibi regibus a-
 liis eiectis, aliis constitutis, in morbum incidit, ex
 eo paululum recreatus, non ad socordiam se defle-
 xit, sed statim Olynthios est aggressus. Eius autem
 in Illyrios & Prones, & aduersus Arymbam, & quò
 non? pratero expeditiones. Quid ergo, inquiet a-
 liquis, ista nobis commemoras nunc? Vtrunque ut
 cognoscatis, Athenienses, & sentiat, tum proice-
 re singulatim semper aliquid rerum, quàm non ex-
 pediat: tum perpetuam in rebus gerendis alacritatem,
 qua erga omnes Philippus utitur: præ qua fieri
 non poterit, ut rebus gestis contentus, in ocio se
 contineat. Qui si in ea sententia erit, ut agendo
 semper opes suas, & gloriam augendam censeat,
 nos autem nullius rei curam constanter & serio
 suscipiemus: considerate, quem tandem harum re-
 rum exitum fore sit sperandum. Quis vestrum, per
 Deos, aded socors est, qui nesciat bellum inde ad
 nos venturum, si neglexerimus? Verùm id si fiat, ve-
 reor, Athenienses, ne quemadmodum ij, qui teme-
 rè pecuniam magno fœnore mutuo sumunt, at-
 que illa paulisper locupletati, post etiam patrimo-
 nis euertantur: sic & nobis segnitiam nostram
 magno constituisse appareat: & dum ad voluptatem
 omnia referimus, in eam tandem necessitatem ve-
 nimus, ut multa, eaque graua ferenda sint, quæ fa-
 cere nolimus hæcenus, deque agro nostro sit di-
 micandum. Ac reprehendere quidem, dixerit for-
 san aliquis, esse facile, & cuiusvis: quid autem de his
 rebus statuendum sit, pronunciare, id esse consilia-
 rij. Ego verò, quanquam illud non ignoro, sæpe vos
 non is qui sunt in culpa, sed his, qui postremi sen-
 tentiam iam dixerint, irasci, ubi quid ex senten-
 tia non euenerit: non tamen arbitror mea priua-
 ta salutis ita habendam esse mihi rationem, ut
 quicquam dissimulem, quod è re vestra futurum
 esse ducam. Censeo igitur, duobus vos oportere
 modis rebus succurrere: tum vrbes Olynthiorum
 tuendo, & milites, qui id agant mittendo: tum re-
 gnum eius vastando, & tremibus & militibus a-
 liis. Quòd si alterutrum neglexeritis: vereor ne irri-
 ta sit futura expeditio vestra. Siue enim agrum
 suum à vobis diripi vexarique passus, ipse interim
 Olynthum subegerit: facile, domum reuersus, sua
 defendet. siue præfidia vos duntaxat Olynthum mi-
 feritis: videns rem domi in tuto esse, assidebit &
 ducet bellum: mora obsidionis eos superabit. Au-
 xilia igitur & magna & bipertita esse oportet. Ac
 de auxiliis hæc statuo. Quod autem ad pecuniam
 comparandam attinet, est. Athenienses, pecunia
 vobis est, quanta omnium mortalium nemini, mi-
 litaris: eam verò vos sic ut vultis capitis. Quam si
 militantibus restitueritis: nullo erit opus commea-
 tu. Sin minus: opus erit, vel nullus potius satis erit
 commeatus. Quid igitur, dicat aliquis: tunc autor
 es, ut ea sit militaris? Ego verò nequaquam. Ego
 enim conscribendum exercitum censeo, & hanc
 pecuniam esse debere militarem, & vnam esse ra-
 tionem, eandem & faciendi & accipiendi quæ
 oporteat. Eam verò vos ita capitis, ut festa cele-
 bretis, & res ferè nullas geratis. Reliquum igitur id
 est scilicet, ut omnes tributum conferant: si mul-
 tis opus erit, multum: sin paucis, parum. Omnino
 certè pecuniis est opus, nec sine his quicquam po-
 test ritè administrari. Indicant etiam alias alij pa-
 randæ pecuniæ vias: è quibus eam vos eligetis,
 quæ maximè conducere videbitur: & rerum cu-
 rana, dum occasio adest, suscipietis. Illud etiam

Causis esse
 possis, eius
 defenden-
 di sint O-
 lynthij: oc-
 cupatione
 transit ad
 altera par-
 tem, facul-
 tates locu:

Pecuniaria
 ratio.

ράδιαι γίνονται. ως όποι' άπ' τ' άυ' μ' άς άδενή τ' άσά- Α
γματα, τοιοῦτοι κελταί και τ' η' πεπρωγμύων άυ' τοίς
έσεάτε. χησα δ' έή παντός έίνεκα.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΛΟ-
γου Ολυυθιακού β.

Προσήκοντο μὲν τὴν ἀρέσβειαν τῆς ὀλυυθίων οἱ
ἀθλιωαῖοι, καὶ βοηθεῖν αὐτοῖς κειρέσκασιν. μέλ-
λουσι ἢ κερὶ τὴν έξοδον, καὶ δειδίασιν ως δυσπολε-
μίτου ὄντος τῆς φιλιππου. παρηλθὼν δ' ὁ Δημοδένης,
πειρᾶται θαρσύνειν τὸν δῆμον, ὅτι περικινῶς ως ἀδενή τ' ά
τῆς μακεδόνος κωρόγμματα, καὶ τῶ τοίς συμμάχοις ὑπο-
πίον αὐτὸν θινά σπαι, καὶ τ' τὴν ἰδίαν δύναμιν οὐκ ἴχυ-
ρον. τοὺς δ' μακεδόνιας ἀδενήσιν εἶ κατ' έαυτοῖς.

administrationem suam facile tueri possint. Nam
ut ex res erunt, quæ vobis euenient: ita & vos de a-
ctis eorum iudicabitis. Quæ utinam bonæ sint, &
officio fungantur omnes.

LIBANII ARGUMENTVM
Secundæ Orationis Olynthiacæ.

Admiserant legationem Olynthiorum Athe-
nienses, & auxilia eis decreuerant: sed expe-
ditionem differbant, metuentes, ne sibi dif-
ficile cum Philippo bellum esset futurum. Demo-
sthenes igitur progressus, confirmare populum
studet, atque ostendit, quàm infirmæ sint o-
pēs Macedonis. Nam & fociis eum suspectum esse
ait, & suis viribus parum valere, quum Macedones
per se infirmi sint.

ω καρδιστη
φροσι τις
ως κηλλισα
τον πολυμο
π αυτην αλη
α αιαιρη
αιτην θερετ
δυναμ αιπα
δ απισα μη
εμιδ η δι α
καμτην αι
κασι πιχι
δρας, η τα
ζδ κοινα τη
λιππου λαμ
πεν. εις ενον
ασητε. αλ
ιπλαις τουτοις
και ελαθε
ευεν προς υ
δι ουδιν απ
εζια, αφομοι
οπαρ πολλα
καλιπασι
οι, τλω αρχ
ντας, επιμας
βοιδρεις εδ α
οιτας τω αλ
αβοι κατ η
θερε τη χρα
ηη υτ ουκ αι
κεις, ταυτα
η τοινυν, ω αι
τα, οπ νω αφ
ολεμειν, η παρ
μ θιαν υμεις
ποιησετε, πα
ς καρπουμε
νι επι κωλυσει
ηπειν η η συ
μω οικειαν ουχ
υμεις η αλ
αυτωτατων
μωσ σαλαει
η λικα γ' οβ
λοχη κωρο
ε φιακοτα η
κη, στρατοπεδ
ποδινος οντος ει
μια θλωα τοις
απο τα πλε
α, ποσα χη ο
βεις, και επ η
αττων ζημα
ιδοντασ, απαν
ον τοις μηδ
λοιπα καρ
η κ ποσάιδροι
αδραν αιτοι
διδωμαι

LIBANII ARGUMENTVM
Secundæ Orationis Olynthiacæ.

DEMOSTHENIS SECVN-A ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΔΑ ΟΛΥΝΘΙΑΚΑ, ΟΡΑΤΙΟ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

tio secunda, Hieronymo Vuolfio interprete.

τερος.

Metum adimit audi toribus laudanda eorum fortuna: & hortatur, ut occasione vti velint, obiter & Philippum commendans, & Athenienses castigans.

Utm multis in rebus, Athenienses, perspicui mihi posse videtur deorum immortalium beneuolentia, declarata erga rempublicam: tum vero in hoc negotio. Quod enim hostes Philippi extiterunt ij, qui & finitimam ei regionem tenent, & potentia nonnulla praediti sunt, & quod omnium maximum est, de hoc bello ita sentiunt, ut conditiones pacis quae cum illo fiat, primum infidas, dein de patriae suae exitiosas esse putent: admirabile quoddam esse apparet, ac diuinum omnino beneficium. Illud igitur iam prouidendum erit, Athenienses, ne ipsi de nobis peius mereri, quam fortuna videamur. Nam turpe, imò turpissimum fuerit, non modò vrbes & loca, quae aliquando tenuimus, palam abiicere: sed etiam à fortuna comparatos & socios & occasiones. Ac Philippi quidem vires recensere, Athenienses, & iis verbis ad officium faciendum vos exhortari, non consultum esse existimo. quamobrem? quia quicquid ea de re dixeris, id ut ei aliquid afferre laudis, sic à nobis non praclare administratum esse videatur. Quod enim is plura supra dignitatem suam gessit, eò admirabilior apud omnes habetur. Vos, quanto deterius, quam decuerat, vti rebus estis: tanto maiorem ignominiam suscepistis. Haec igitur omittam. Etenim, si quis verè consideret, Athenienses, hinc eum videat magnum esse factum, non à semetipso. Proinde quas ille res acceptas iis referre debeat, qui ex eius commodo Rempublicam administrarunt, quosque vos supplicis cohercere deceat: nunc non esse video narrandi locum. Quae autem etiam praeter haec se offerunt, & vobis omnibus utilissima sunt auditu, & magno, Athenienses, illi esse probo apparebit, si qui rectè aestimare velint: ea dicere conabor. Eum igitur peritum & perfidum vocare, sine demonstratione facinorum: conuicium esse inane, iure dicas. Quae autem vnquam gessit, ea recenseri ac coargui omnia, breui posse orationem, & mihi quidem, duabus de causis utilia esse dictu videntur: tum ut illum, id quod res est, improbum esse constet: tum ut qui Philippi timore attoniti sunt, quasi is superari non possit, videant, eum percurrisse omnia, quibus dudum per posturam magnitudinem hanc suam auxit, & ad ipsum accedere finem res eius. Ego, Athenienses, valde ducerem & ipse formidabilem esse, & admirabilem Philippum, si iustis eum creuisset actionibus viderem. Nunc, cum rem diligenter considero, reperio, Philippum, ea re nostram ab initio socordiam, cum Olynthios quidam hinc repulerunt, orationem apud nos habituros, quod se Amphipolim nobis traditurum, & illud quod aliquando iactabatur, clam confecturum diceret, pellexisse: Olynthiorum deinde amicitiam sibi adiunxisse, expugnanda Potidæa, nostro oppido, & ereptam nobis prioribus focis per iniuriã, illis tradendo: Thesfalos nunc postremo sibi conciliaisse, promittendo, se eis Magnesium traditurum: & recipiendo, se Phocense bellum pro eis gesturum. Denique nemo est, eorum qui ipso vti sunt, quem non deceperit, His enim artibus creuit, ut semper eorum, à quibus

Propositio eum attentione & captatione benevolentiae: Philippum, quod iniuriis & imposturis creuerit, non esse fimos socios habiturum.

σίαν ὡς δώσω ἐποχέσθαι, καὶ τὸν φωκικὸν πόλεμον ὑπὸ αὐτῷ πολεμήσειν ἀναδέξασθαι. ὅπως δὲ οὐδέ τις ἔστιν, ὃν πῶν οὐ πεφραμίην ἐξείνος ἢ αὐτῷ χρησαμένων, τὴν γὰρ ἐπίστατον ἀνοίαν αἰεὶ ἢ ἀγροσύνην αὐτῶν

ΠΙ πολλῶν μὲν αἰ τις ἰδεῖν, ὡς ἀδρες ἀθηναῖοι, δοκεῖ μοι πῶν ὡς τῷ θεῶν εὐνοίαν, φανερὰν ἡχομένην τῇ πόλει οὐχ ἡμῶν, ἐν τοῖς παροῦσι παράγμασι. τὸ γὰρ τοῖς πολεμήσασθαι, φιλιππῶν γενησῶναι, καὶ χρεῖαν ὁμοῦν, καὶ δυνάμιν πᾶσα κερτημένοι, καὶ τὸ μέγιστον ἀπάντων, τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως γνάμιν τοιαύτην ἔχοντας, ὡς τὰς παρῶν ἐκείνων ἀλλοτρίως παρῶν μὲν ἀπίστοι, εἰ δὲ εἰ αὐτῶν παρῶν νομίζουσιν ἀδέξασθαι ἐξ ἡ δαιμονία πῶν καὶ θεῶν παρῶν ἀπίστοι εἰσιν ὀφειλόμενα. δὲ τῶν αἰδρες ἀθηναῖοι, τὴν ἡδὴ σκοπεῖν αὐτοῖς, ὅπως μὴ χρεῖστε παρῶν ἡμῶν αὐτοῖς ἐξ ἡ δόξωμεν ἢ ὑπάρχοντων. ὡς ἐστὶ ἢ ἀγροσύνην, μᾶλλον ἢ τῶν ἀγροσύνην, μὴ μόνον πόλεων καὶ τῶν, ὡν ἡμῶν ποτε κέραιοι, φαίνεσθαι παρῶν ἡμῶν ἀλλά καὶ τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως ἀδρες ἀθηναίων συμμάχων τῶν καὶ παρῶν. τὸ μὲν οὖν, ὡς ἀδρες ἀθηναῖοι, τὴν φιλιππου ῥώμην διεξίναμι, καὶ δὲ τούτων τῶν λόγων παρῶν ἐπὶ τὰ δέντα ποιῶν ὑμῶν ἐχὼ καλῶς ἔχειν ἡγοῦμαι. δὲ τῶν μοι δοκεῖ πάντῃ ὅσα αἰ εἴπη τις ὑπὸ τούτων, ἐκείνω μὲν ἔχει φιλοπῆμιαν πᾶσα, ἡμῶν δὲ οὐχὶ καλῶς πεπραχθῆναι. ὁ μὲν γὰρ ὅσῳ πλείονα ὑπὸ τῶν ἀγροσύνην πεπῶναι τῶν αὐτῶν, τοσούτω θαυμαστότερος ὡς τῶν πᾶσι νομίζεσθαι. ὑμῶν ἢ ὅσῳ χρεῖστε ἢ παρῶν κέρησθαι τοῖς παράγμασι, τοσούτω πλείονα ἀγροσύνην ὀφλήκατε. αὐτὰ μὲν οὖν ὡς τῶν ἀγροσύνην, καὶ γὰρ εἰ μὲν ἀληθείας τις, ὡς ἀδρες ἀθηναῖοι, σκοπεῖτε. ἐν δὲ αἰ μέγαν αὐτῶν ἰδοὶ γενησῶναι, οὐχὶ παρῶν αὐτῶν. ὡν οὖν ἐκείνος μὲν ὀφείλει τοῖς ὑπὸ ἀπὲρ πεπολιτευμένοις χρεῖν, ὑμῶν ἢ δὲ τῶν παρῶν λαβεῖν, τούτων οὐχὶ νῦν ὅσῳ τῶν καρῶν τῶν λέγειν. ἀἰ ἢ καὶ χρεῖστε τούτων ἐν, καὶ βέλτερον ὅσῳ ἀνηκούσῳ πᾶσας ὑμῶν, καὶ μεγάλα, ὡς ἀδρες ἀθηναῖοι, καὶ ἐκείνου φαίνεσθαι ἀνεῖδη βουλομένοις ὀφείτως δοκιμάζειν, ταῦτ ἐπιτεῖν παρῶν σομα. τὸ μὲν οὖν ὅσῳ ὀφείσκον καὶ ἀπίστον καλῶν αἰδου τῶν τῶν παρῶν ἀγροσύνην δεικνύσθαι, λοιδορεῖν εἶναι τις αἰ φήσει ἐκείνω δικῶν τὸ ἢ πῶν ὅσα πᾶσι ἔωραξε διεξίοντα, ἐφ ἅπασιν τούτοις ἐλέγχειν, καὶ βραχέως λόγου συμβαίνει δειδῶναι, καὶ δυοῖν ἐνεκα ἡγοῦμαι συμφέρον εἰρησῶναι. τῶν ἐκείνων, ὅσῳ καὶ ἀληθῶς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι καὶ τῶν τοῖς ὑπὸ ἀπὲρ πεπῶναι, ὡς ἀγροσύνην πᾶσα τῶν φιλιππου, ἰδεῖν, ὅπ πᾶντα διεξέληλυθεν, οἷς παρῶν τῶν παρῶν ἀγροσύνην μέγας νῦν ἡγεῖσθαι καὶ παρῶν αὐτῶν ἡμῶν τὴν τελευτῶν τῶν παρῶν αὐτῶν. ἐγὼ γὰρ, ὡς ἀδρες ἀθηναῖοι, σφόδρα ἀν ἡγοῦμαι καὶ αὐτῶν φοβερῶν ἐξ ἡ καὶ θαυμασῶν τῶν φιλιππου, εἰ τῶν δικῶν παρῶν τῶν ἔωρασθαι αὐτῶν ἡγεῖσθαι. νῦν δὲ, παρῶν καὶ σκοπεῖν ἀ εἰσῶν, τῶν μὲν ἡμετέραν ἀθήναιαν τῶν ἀρχῶν, ὅτε ὀλυυθῶν ἀπῆλαυθῶν πνεσ ἐν δένδε, βουλομένοις ἡμῶν ἀγροσύνην, τῶν τῶν ἀμφίπολιν φάσκον ὡς τῶν δόσῶν, καὶ τῶν θρυλλοῦ μὲν ποτε ἀπὸ ῥῆτον ἐκείνω κατὰ σῶν δόσῶν, τούτω παρῶν ἀγροσύνην. τῶν ὀλυυθῶν φιλιππου μὲν ταῦτα, τῶν ποτῶν αἰσῶν ἡμετέραν, ὅσῳ ἐλεῖν καὶ πῶν μὲν παρῶν συμμάχους ἡμῶν ἀδικῶν, ὡς τῶν δένδε καὶ ἐκείνοις: θετῶν ἢ νῦν τῶν τελευτῶν, τῶν μαγνησίαν ὡς τῶν δόσῶν ὑποχέσθαι, καὶ τὸν φωκικὸν πόλεμον ὑπὸ αὐτῷ πολεμήσειν ἀναδέξασθαι. ὅπως δὲ οὐδέ τις ἔστιν, ὃν πῶν οὐ πεφραμίην ἐξείνος ἢ αὐτῷ χρησαμένων, τὴν γὰρ ἐπίστατον ἀνοίαν αἰεὶ ἢ ἀγροσύνην αὐτῶν

Extenuatio satellitum Philippi, & aulice disciplinae exagitatione.

Occupatio e paruis magna esse iudicanda.

Refutatio, Philippi fortunam non esse metuendam, sed ignavia abiciendam, & saniora consilia capienda.

alius Macedonum rex, vitæ securitati anteponebat: sic illarum rerum gloria nihil ad hos attinet. quin molestè ferunt, se assiduis illis sursum deorsum obsequiis expeditionibus conflictari, & continenter arumnas perpeti: ut qui nec rei dare operam, nec vivere domi suæ sinantur. Neque etiam quæ sic qualita tenent, suo arbitratu collocare possunt, clausis propter bellum Macedonicis importis. Ac, ut vulgus Macedonum erga Philippum sit affectum, ex his facile intelligitur. Qui autem cum eo versantur peregrini milites & satellites, opinionem illi quidem excitant, se admirandos esse ac strenuos bellatores: sed, ut ego è quodam in Macedonia nato audiui, optimè fidei viro, nihilo sunt aliis præstantiores. Nam, etiam qui inter eos viri sint rei militaris & pugnandi periti: eos, ut est ambitiosus, omnes ab eo repelli dixit, omnia volente facinora videri sua esse. præter enim cætera, & ambitionem viri esse immensam. Si quis autem modestus, aut alioqui vir bonus, quotidianam vitæ intemperantiam, & ebrietatem, & saltationes obscenas ferre nequeat: eum negligi & nullo esse numero. Reliquos igitur, quibus familiariter utatur latrones esse, & adulatores, & tales homines qui inebriati saltare non recusent, & ad eum saltare modum, ut ego nunc apud vos dicere verear. Perspicuum autem est, hæc esse vera. Etenim quos hinc omnes expellebant, ut præstigiatoribus multò nequiores, Calliam illum ministrum publicum, & eius generis homines: ridiculorum imitatores, & opifices turpiù cantorum, quæ in sodales conficiunt, ut rideatur: hos amat & secum habet. Quæ tametsi parua existimari queunt, magna sunt tamen, Athenienses, indicia, si quis verè cogitet, illius ingenij & infelicitatis. Verùm hæc nunc eius successibus obscurantur: quædoquidem res secundæ magnam vim habent ad occultanda & obumbranda talia probra. At si paulum impegerit: tum in omnem eius vitam & fortunas inquireretur. Id quod ipse, mea quidem opinione, videtur, Athenienses, breui ostensus, si & Diogenes annent, & vos voletis. Ut enim in corporibus nostris, dum valeas, nullum aded sensum doloris afferunt singulæ partes labefactæ: sin in morbum incideris, omnia mouentur, siue ruptum sit, siue luxatum, siue quid aliud vitiatum: sic & ciuitatem & tyrannorum dum foris bella gerunt, obscura vulgo mala sunt: quando autem finitimum bellum conferitur, omnia elucescunt. Si quis autem vestrum, Athenienses, eò difficilem oppugnatum Philippum esse putat, quod fortunatum esse videt: utitur is quidem sobrii hominis cogitatione. Nam multum in fortuna momenti est, ac ea potius sola in omnibus mortalium rebus dominatur. Ego tamen, si optio mihi detur, nostræ urbis fortunam (modò vos ipsi vel paululum officio fungi velletis) illius fortunæ anteferrè. Multo enim plures vobis occasiones ad diuinam benevolentiam obtinendam inesse video, quàm illi. Verùm sedemus, ut video, ociosi. Neque verò fas est, ut qui ipse ignauus est, vel amicos aliquid agere sua causa iubeat, nedum deos immortales. Non igitur est mirandum, ab illo, cum ipse militet & laboret, & omnibus rebus intersit, & nullam vel occasionem vel horam prætermittat, vos, dum cunctamini, & decernitis, & sciscitamina, superari. Ego quidem hoc non miror. Contrarium potius mirum esset, si nihil agerem nos, quod bellum gerentibus conuenit, eum qui ubique

Α λος μακεδόνων βασιλέως, δόξαν, ἀπὸ τῆς ζῆν ἀσφαλείας ἡρημῶς τοῖς δὲ τὸ μὲν φιλοτιμίας τὸ δὲ τούτων οὐ μὲν τεσι κοπιόμενοι ἢ αἰεὶ ταῖς στρατιαῖς ταύταις ταῖς αἰώ τε καὶ κατὰ λυπεύεται καὶ σωεχῶς ταλαιπωροῦσιν, οὐτ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις, ἔτ' ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίους ἐώμενοι δεξιόβειν, εἰ δ' ὅσ' αὐτὸν πορίσασθαι ἔπος, ὅπως αὐτὸν δύνωται, ταῦτ' ἔχοντες δεξιόβειν, κελευσῶν τῶν ἐμπορίων τῶν ἐν τῇ γῆρα δὲ τὸν πόλεμον. οἱ μὲν οὐ πολλοὶ μακεδόνων πᾶσι ἔχουσι φιλιππῶν, ἐν τούτων αὐτῶν σπένδατο καὶ χαλεπῶς, οἱ δὲ δὴ πᾶσι αὐτὸν ὄντες ἔνοι, ἔπειτα ἐπεὶ δεξίαν μὲν ἔχουσιν, ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ, καὶ συγκρατεῖται μὲν τὰ πᾶσι ἀπέμειν. ὡς δὲ ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ γῆρα γενημένων πινῶς ἤκουον, ἀνδρῶς οὐδαμῶς οἷον τε ψόδεσθαι, οὐδένα εἰσὶ βελτίους. εἰ μὲν γὰρ τις ἀνὴρ ὅστις ἐν αὐτοῖς, οἷος ἔμπειρος πολέμου, καὶ ἀγῶνων. τούτοις μὲν φιλοτιμία πάντας ἀποδιδόν αὐτὸν ἔφη, βουλόμενοι πάντα αὐτῷ δοκεῖν ἔχειν τὰ ἔργα. πρὸς γὰρ αὐτῷ τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν φιλοτιμίαν τὰνδρῶς αὐτῶν βελτίων ἔχει. εἰ δὲ τις σῶφρον, ἢ δίκαιος ἄλλως ἢ

Β κατ' ἡμέραν ἀκροάσασθαι τῶν βίου καὶ μέθω, καὶ κοινῶν δίκαιων οὐδὲν ἀμείνω φέρειν παρεωράσασθαι, καὶ ἐν οὐδὲν ἔχει μέρει τὸ τοιοῦτον, λοιπῶς δὲ πᾶσι αὐτῶν ἔχει λησῆς, καὶ κλέφτης, καὶ τοῖσιν αἰθερόποις, οἷος μεθύσοντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, ἵνα ἐγὼ νῦν ὁμῶς πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσασθαι. δῆλον δὲ ὅτι ταῦτ' ὅστις ἀληθῆ. καὶ γὰρ οἱ εἰ δὲ δε πάντες ἀπὸ λαοῦ, ὡς πολλοὶ τῶν θαυμάσιων ἀσελγετέρας ὄντας, καὶ ἄλλοι ἐπινοῦν τὴν δημοσίαν καὶ τοιοῦτους αἰθερόποις, μίμοις γελοίων. καὶ ποικίλας ἀρχῶν ἀσμεῖων, ὡς εἰς τοῖς συνόλαις ποιοῦσιν, ἔνεκα τῆς γελοῦς αὐτῶν τούτοις ἀγαπᾶται, καὶ αὐτὸν ἔχει καὶ τὰ αὐτῶν ἐκ μὲν καὶ πρὸς ἡγεῖται, μεγάλα, ὡς ἀνδρῶν ἀδύνατοι, δειγμάτων τῆς ἐκείνου γνώμης καὶ κακοδαιμονίας ὅστις οὐδὲν ἔχουσιν. ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοπῆ τούτοις τὸ κατὰ τῶν αἰθῶν δὲ ἀποραξίαν δένα σιγῆσαι καὶ συσπίασαι τὰ τῶν αὐτῶν ὀνειδίη. εἰ δὲ πᾶσι σπείσῃ, τότε ἀκροβῶς αὐτῶν πάντ' ἔξετασθήσεται. δοκεῖ δὲ ἐμοί, ὡς ἀνδρῶν ἀδύνατοι, δειξέτω οὐκ εἰς μακρὰν, ἀνὰ τὰς τοῖς δέλωσι, καὶ ὑμεῖς βούλησθε, ὡς περὶ γὰρ ἐν τοῖς στόμασιν ἡμῶν, ὡς μὲν ἂν ἔρρωμένοι ἦτε, οὐδὲν ἐπαδιδάσασθαι τῶν κατὰ τῶν σαθρῶν ἐπὶ τῶν ἀρρώσῃματι συμβῆναι, πάντα κινεῖται, καὶ ῥῆγμα καὶ ἐπὶ ἡμᾶς, καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων, σαθρῶν ἢ, οὐτῶ καὶ τῶν πόλεων, καὶ τῶν τυραννῶν, ὡς μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κατὰ τοῖς πολλοῖς ὅστις. ἐπειδὴν δὲ ὁμοῦ πόλεμος συμπλακῆ πάντα ἐποίησεν ἐνδηλα. εἰ δὲ τις ὑμῶν, ὡς ἀνδρῶν ἀδύνατοι, τὴν φιλιππῶν ὀτυροῦντα ὄσθῃ, ταῦτα φοβεῖται παραπολεμῆσαι νομίζεσθαι σῶφρονος μὲν ἀνδρόφου λογισμῶν χρεῖται. μεγάλη γὰρ ῥοπή, μάλλον δὲ ὄλον ἢ τύχη ὡς πᾶσι ὅστις τὰ τῶν ἀνδρόφων πρὸς ἡμᾶς. οὐ μὲν ἂν ἔρωτα, εἰ τις ἀρῶσιν μοι δοῖν, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἐλοίμην, εἰ δὲ τῶν ἀπορῶσθαι ποιεῖν ὑμῶν αὐτῶν, καὶ κατὰ μίσην, ἢ τὴν ἐκείνου. πολλοὶ γὰρ πλείους ἀφορμῆς εἰς τὸ τὴν ὡς τῶν δέων δύνωσιν ἔχειν ὄσθ' ὑμῶν ἐνίσσας, ἢ ἐκείνω. ἀλλ' οἶμαι, κατὰ τῆς μεθῶ, οὐδὲν ποιοῦντες, οὐκ ἐμὲ δὲ αὐτὸν ἀρῶσθαι, οὐδὲ φίλοις ὀπιπῆται ἰσθ' αὐτῶν. πᾶσι ποιεῖν, μή τι γὰρ δὲ τοῖς θεοῖς, οὐδὲ θαυμαστοῖς ὅστις, εἰ στρατοδύμνος, καὶ πονῶν ἐκείνος αὐτῶς, καὶ πρὸς ἐφ' ἅπασιν, καὶ μηδὲνα κατὰ μὴ δὲ ὡ-

εἶν ὡς ἀλείπων, ἐμῶν μελλόντων, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκείνων, καὶ πωλυθινομένων, πρὸς ἡμᾶς. οὐδὲ θαυμάζω τῶν τῶν ἐγὼ. τῶν αὐτῶν γὰρ ἀνὴρ θαυμαστοῖς, εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς ὡς τοῖς πολεμῶσι παραπολεμῆσαι, τῶν πάντων ποιοῦνται.

ποιούτος α δει, ωειημδρ. αλλ' οπεινο θαιμαζω, ει λα-
καδαιμονιοις μη ποτε, ω ανδρες αθλωναιοι, ιαφ' ην ελ-
λωνικων δικων αντηρατε. και πολλα ιδια πλεονεκτι-
σαι πολλακις υμιν εζον, εκ ηδελησατε, αλλ' ινα οι αλ-
λοι τυχουσι ην δικων, τα υμετερα αυτην ανηλίσκετε
εισφεροντες, η προεικιδυδετε στρατουιδροι. νυλι δε
οικνετε εζειναι, και μελλετε εισφerein ιαφ' ην υμετερον
αυτην κτηματων. και τοις μηδ' αλλοις σεσωκατε πολλα-
κις παντας, η και εχασον εν μερει. τα η υμετερα αυτην
δπολωλεκοτες κεινηθε. ταυτα θαιμαζω. και επι παρος
τουτοις, ει μηδε εις υμην, ω ανδρες αθλωναιοι, δυια) λο-
γισαδαμ, ποσον πολεμειτε χρονον φιλιππω, ε τι ποιου-
των υμην απας ο χρονος διεληλυθεν εδδ. ισε γδ δηπευ
τηδ' οπ' μελλοντων υμην, ετεροις πνας ελπίζοντων προ-
ξεν, αιπωμδρων αλληλοις, κενοντων, παλιν ελπίζον-
των. γεδον ταυτα απερ νυλι ποιουτων, ο χρονος απας
διεληλυθεν, ειτα ουτας αγνωμονως εχετε, ω ανδρες αθ-
λωναιοι, ωσε δι' ων εν χρηστων φαυλα τα προαγματα γεγο-
νε της πολεως, δε ην αυτην τουτων ελπίζετε προαξεν,
εν φαυλων αυτα χρησα γρησεδαμ; αλλ' ουτ' εδλογον, B
ουτ' εχον βσιφυσιν τετογε. πολυ γδ ραον εχοντας φυ-
λαττειν, η κτησαδαμ παντα περυκενυλι δε, οπ' μη φυ-
λαξομδρ, ουδεν βσιν υπο τα πολεμου λοιπον ην προ-
τερον κτησαδαμ δε δε. αυτην ουδ' υμην τετο εχρον ηδη.
φημι δε δειν εισφerein χρηματα, αυτοις εζειναι προε-
μως, μηδ' ανα αιπαδαμ πριν αν ην προαγματων κρη-
τησητε. τλωικαυτα δε απ' αυτην ην εχρον κεναντας,
τοις μεν αξιουσι επαμου πμην, τοις δε αδικουωτας,
κολαξεν. τα προφασεισ δε αφελειν, και τα και ε-
μας ελλειμματα. ου γαρ βσι προεξ εζειναι, τι πε-
προαταμ τοις αλλοις, αι μη παρ' υμην αυτην προστον υ-
παροξη τα δειντα. τνος γδ ενεχα, ω ανδρες αθλωναιοι νο-
μιζετε, τετον μη φδδρον τον πολεμον παντας, οσοις αν
ενπεινητε στρατηγοις, ιδια δε δεισικειν πολεμοις; ει
δει τι ην οντων και περ' ην στρατηγων ειπειν, οπ' ενταυ-
δα μη βσι τα εδλα ιαφ' ωι βσιν ο πολεμος, υμετερα
αυφιπολις* και ληφδη, ωδραρημα αυτω υμεις κο-
μειδα. οι δε κινδυνοι ην εφεσηκοτων ιδιοι, μηδ' δε εν
εστι. και δε κινδυνοι μη ελαττοις, τα η λημματα ην C
εφεσηκοτων και ην στραπωνηλ. λαμψακος, σηειον, τα
πλοια α συλασιν. βπι ουδ' το λυσιταλου αυ τοις εχασοι
χεροσιν. υμεις η, οταν μη εις τα προαγματα δποβλε-
ψητε φαυλωσ εχοντα, τοις εφεσηκοτας κενετε. οταν δε
δοντες λογον τασ ανηχας ακουσητε, τουτοις αφιετε.
αδεις τοινυ ημιν αλληλοις εζειναι και διεσαναι, τοις
μη ταυτα πεπεισμενοις, τοις δε ταυτα τα κοινα η εχεν
φαυλωσ. προετηρον μη γδ, ω ανδρες αθλωναιοι, εισφερε-
τε και συμμοριασ. νυλι η πολιτδευθε και συμμοριασ.
ρηταρ η γεμων εκατερον, και στρατηγοσ υπο τουτω. και
οι* βοηθισομδροι οι βριακοσοι. οι δε αλλοι προσνε-
μωδα, οι μηδ' ως τουτοις, οι η ως κεινοις. Δει δε ταυτα
επανειτας, η υμην αυτην επ και νυλ γηρομδροις, κονον και
το λεγειν, η το βουλοδευθε, η το προαττειν ποιησαι. ει δε
τοις μεν, ωσπερ εν κυρανιδος, υμην επιπαττειν δποδωσε
τε. τοις η αναικιδεαδ εμερορχειν, εισφerein, στραδευθε,
τοις η ψηφιδεαμ και τουτων μονον, αλλο η μηδ' οπου
συμπορειν, εκ γρησε) ην δεοντων υμιν ουδεν εν καιρω.
το γδ η δικημενον αιει μεροσ ελλειπει. ειδ' υμιν τουτοις κολαξεν αι η ην εχρον προεξισαι. λεγω δε κεφαλαιον,
παντας εισφerein, αφ' ων εκασος εχει, το ισον παντας εζειναι και μεροσ, εως αν απαντες στραδουσηθε. πασι τοις

A officio fungitur, vinceremus. Illud autem demiror,
cum olim vos Lacedaemonijs, Atheniensibus, bellum
intuleritis pro defensione Graecorum: & multa saepe
priuata emolumenta, quae arripere licuit, sitis as-
pernati, utque alij ius suum obtinerent, vestras o-
pes impenderitis, tributum conferendo, & pericula
pro alijs adieritis militando: nunc vos dubitare exi-
re, & seniter conferre pro vestris priuatis possessio-
nibus: & cum saepe alios seruaueriti, quae vniuersos,
quae singulos, vestris amissis opibus vos desideret,
haec miror: atque illud etiam, an vestrum nemo re-
putare possit, Atheniensibus, quandiu bellum cum
Philippo geratis: & quare occupatis vobis, omne
id tempus praeterierit? Nostis enim hoc scilicet, ces-
santibus vobis, alios quosdam rem gesturos spe-
rantibus, alijs alios culpantibus, accusantibus, rur-
sus sperantibus, eadem ferè quae nunc agentibus
vniuersum tempus abiisse. Et aded socordes eitis
Atheniensibus, ut per quas, è secundis aduersae res fa-
cta sunt ciuitatis: per illas ipsas sperctis actiones,
cas ex aduersis fore secundas? At istud & incredi-
bile est, & rerum naturae contrarium. Multo enim
facilius, quae habeas, defendi solent omnia, quam
parari. Nunc, possessionum veterum quod tueamur,
nihil à bello est reliquum, sed de integro parandae
sunt. Vestrum igitur ipsorum id iam officium est.
Quare suadeo, ut pecuniam conferatis,
ipli militetis alacriter, neminem culpetis ante re-
cuperatum imperium. Tum ex ipsis factis facto
iudicio: & laude dignos honoribus, & maleficos
paenis afficite: excusationes item tollite, cessan-
tionemque vestram. Neque enim fas est in alio-
rum facta acerbè inquirere, nisi in primis ipsi of-
ficiam faciatis. Quid enim? cur putatis, Athe-
nienfes, duces omnes quos mittitis, hoc fugitare
bellum, & priuatim inuenire bella? Si, quod res
est, etiam de ducibus est dicendum: quod hic praemia,
de quibus bellum geritur, vestra sunt: Amphipolis
si capta fuerit, vos eam è vestigio recipietis: pericula
autem sunt imperatorum priuata, merces nulla: illic,
ut pericula minora, sic emolumenta ducum sunt,
& militum: Lampfacus, Sigum, nauigia quae spoliarent.
Id igitur quisque sequuntur, quod è re sua est.
Vos autem cum in res intuemini parum prosperas,
praefectos arcessitis: vbi veid facta dicendi potestate,
necessitates audiistis, eos absoluitis. Nobis igitur
id est reliquum, ut inter nos litigemus & diffideamus,
alijs aliud sentientibus, Res publica verò malè habeat.
Olim enim, Atheniensibus, per classes tributa con-
ferebatis: nunc per classes rem publicam geritis: Orator
vtrorumque dux est, & imperator illi subiectus,
& trecenti, qui suffragentur: reliqui attributi estis,
alij alijs. Ista igitur nunc saltem relinquitis,
& ad vosmetipsos redibitis, & tum dicendi, tum
consultandi, tum agendi munus commune facietis.
Sin vestrum aliquibus, tanquam rege possideant,
iubendi licentiam permittetis: alijs instruendarum
triremium, tributum conferedi, militandi necessitate
imponetis: alijs id negocij dabit, ut contra hos decreta
dūtaxat faciāt, aliaque re nulla operam nauet: nihil
quod vsus postulat, vnequā tepestiue geretur. Sæper .n.
ea pars, quae affecta fuerit iniuria, cessabit. Tādē
vobis id relinquetur, ut eos pro hostibus puniatis.
Quammodò in summa iubeo, ut omnes, p suis quisq;
facultatibus, conferatis, ut oēs exeat per vices,
donec oēs militaueritis: ut omnibus q

Translatio
culpe in i-
ptos accu-
satores, &
vitiolae ad-
ministrati-
onis re-
prehensio.

Concludit
enumerati-
onem.

prodeunt, dicendi potestatem detis, & ex auditis optima amplectamini, non ea quæ hic vel ille dixerit. Quæ si feceritis, non oratorem duntaxat in præsentia laudabitis: sed vosmetipsos etiam post, statu rerum vestrarum multò florentiore.

ARGUMENTVM ORATIONIS Olynthiacæ tertiæ.

Athenienses Olynthiis auxilia miserant, quibus aliquid profecisse videbantur. Quod cum eis nunciaretur, & populus gaudio exultabat, & oratores ad Philippum vlciscendum hortabantur. Demosthenes autem veritus ne fiducia pleni, vt qui vicissent omnia, & auxilia satis magna misissent Olynthiis, reliqua negligenter: ea de causa progressus, eorum arrogantiam retudit, & ad modestam cautionem animos traducit: quòd non de Philippi vltione nunc eis deliberandum sit sed de salute sociorum. Sciebat enim, & Athenienses, & alios fortasse nonnullos, cum suas res retinendi curam suscipiant, de vlciscendis aduersariis minus laborare. In hac oratione illud etiam consilium de theatriali pecunia attingit apertius, & leges postulat abrogari, quæ multam imponant iis, qui decernerent, vt ea fieret militaris, quò suadere optima liceat. Monet eos denique, vt ad maiorum emulationem exercentur. & ipsi ciues militent grauitérque obiurgat & populam, eo tempore remollescentem atque effeminatam: & magistratus, vt qui non rectè præsent reipublice.

DEMOSTHENIS OLYNTHICA TERTIA, Hieronymo Vvolfo interprete.

Attentio à reprehensione & periculo, cum propositione.

Non idem statuere possum, Athenienses, cum & in res intueor, & in orationes, quas audio. Nam orationes quidem de vlciscendo Philippo haberi, res autem eò progredi video, vt, ne ipsi prius infortunium feramus, sit prouidendum. Nihil igitur aliud nisi errare mihi videntur ij, qui ista dicunt, cum argumentum tractent profus ab hac vestra deliberatione alienum. Ego verò aliquando licuisse ciuitati & sua tenere tutò, & Philippum vlcisci, præclare memini. Mea enim ætate, non olim, contigerūt hæc vtraque. Nunc autem sic statuo, satis esse nobis, si hoc primum anteuertuerimus, vt socios conseruemus. Quorum salus cum in tuto collocata fuerit, tum & qua ratione illum vlcisci possitis, dispicere licebit. Antequam autem principium rectè constituatur, superuacaneum esse duco, de fine vllum facere verbum. Ac tempora quidem hæc, Athenienses, si vnquam, nunc in primis magnam sollicitudinem, & prudentiam requirunt. Ego verò, non quid in hisce rebus suadendum sit, difficilimum esse duco: sed illud dubito, quo sit pacto, Athenienses, apud, vos de eis dicendum. Persuasum enim habeo, quantum coram audiui & intellexi, in plerisque vos frustrari negociis, propter officij vestri neglectum, non ex inficitia. Quare peto à vobis, vt me, si paulò liberius verba fecero, feratis: & id spectetis, an vera dicam, eaq; de causa, vt reliqua fiant meliora. Videtis enim ex eo, quòd quidam ad gratiam conciones habent, res nostras in omnè progressas esse calamitatem. Necessariū autè existimo, pauca vobis ex iis quæ facta sūt, in memoriam reuocare. Meministis Athenienses, nunciatum fuisse vobis, Philippū in Thracia, tertio aut quarto ab hinc anno, Heræum castrum obsidere. Tunc γμῶσα ἀναγκῶν ἢ ὑπολαμβάνω μμερὰ τῆς γερημιδῶν παρθον ὑμῶς ὑπομνήσαι, μέμνηται, ὡς ἀδρες ἀθηναῖοι, ὅτ' ἀπηγγέλθη φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράκη, τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτὶ, ἕξακτον τεῖχος πολιορκῶν. τότε

Veniam peto, vt liberè, sic vtili orationi.

Commonefacit Athenienses cessatōnis, quæ non euit.

Α παρῶσι λόγον δίδουσι καὶ τὰ βέλπετα ὧν αὐτὸ ἀκούσθε, τε αἰρεῖσθε, μὴ δ' αὐτὸ δέινα ἢ ὁ δέινα εἴπη. καὶ ταῦτα ποίητε, οὐ τὸν εἰπόντα μόνον ὡς ἀχρηῖμα ἐπαγγέσασθε, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑστερον, πολλὰ βέλπον τῆς ὅλων ἀχρημέτων ὑμῖν ἔχόντων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΟΓΟΥ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

Επειδὴ βοηθῶν τοῖς ὀλυθησίν οἱ ἀθῆναιοι, καὶ πρὸς τὸ θεῶν ἐδύξαν δι' αὐτῶν καὶ ταῦτα αἰτοῖς ἀπηγγέλθη. ὁ δὲ δῆμος ἀχρηῖς, οἷτε ῥήτορες ὡς ἀχρηῖμα ἐπαγγέσασθε, οὐ τὸν εἰπόντα μόνον ὡς ἀχρηῖμα ἐπαγγέσασθε, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑστερον, πολλὰ βέλπον τῆς ὅλων ἀχρημέτων ὑμῖν ἔχόντων. ὁ δὲ δῆμος ἀχρηῖς, οἷτε ῥήτορες ὡς ἀχρηῖμα ἐπαγγέσασθε, οὐ τὸν εἰπόντα μόνον ὡς ἀχρηῖμα ἐπαγγέσασθε, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑστερον, πολλὰ βέλπον τῆς ὅλων ἀχρημέτων ὑμῖν ἔχόντων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ γ'.

ΥΧΙ ταῦτα παρῶσατά μοι γνώσκει, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, ὅταν τὰ εἰς τὰ παράγματα ταῦτα διαβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὐκ ἀκούα. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς τὸ πτωρῶσα δαμὶ φίλιππον ὁρῶ γνῶνόμενος τὰ ἢ παράγματα εἰς τὸ πτωρῶσα δαμὶ ὡς ὅπως μὴ περὶ σῶμα αὐτοὺς παρῶσα δαμὶ κακῶς, σὶ ψάδαται δέον. ἐδὲν οὐκ ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ τ' ὑποδύναι ὡς ἢ βουλῶν δα, οὐχὶ τὴν οὐσαν παρῶσα δαμὶ ὑμῖν, ἀμῆρτάνων. ἐγὼ δὲ ὅπ μὲν ποτε ἐξέλυ τῆ πόλει καὶ τὰ αὐτῶν ἔχεν ἀσφαλῶς, καὶ φίλιππον πτωρῶσα δαμὶ, καὶ μάλιστ' ἀπερῶσας οἶδα ἐπ' ἐμῆ γὰρ οὐχὶ πάλαι, γέροντε ταῦτα ἀμῆρτάνων. νῦν μὲν τοὶ πτωρῶσα δαμὶ τῆς ἰσθμῶν παρῶσα δαμὶ ἡμῖν εἴτ' ὡς ὅτι μὲν, ὅπως τοὺς συμμάχοις σώσωμεν. ἐγὼ γὰρ τὸ το βεβαίως ὑπάρχει, τότε καὶ ὡς τὸ τῆνα ἔσπον πτωρῶσα δαμὶ τῆς ἐπεῖνον, ἐξέσαι σκοπεῖν. ἄρῖν ἢ τὴν ἀρχὴν ὁρῶσας ὑποδύναι, μάταιον ἢ γούμαι ὡς τὸ τελοῦσθ' ὄντινου πειρῶσα δαμὶ λόγον. ὁ μὲν οὐκ παρῶσα δαμὶ καμῶς, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, εἴπερ ποτε καὶ νῦν, πολλῆς φρονήδος καὶ βουλῆς δέεται. ἐγὼ δὲ οὐχ ὅ, πρὸς τῆς πτωρῶσα δαμὶ συμβουλῶσας, χαλεπώτατον ἢ γούμαι. ἀλλ' ἐμῆνο διαρῶσα, τῆνα γρη ἔσπον, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, παρῶσα δαμὶ ὑμᾶς ὡς αὐτῶν εἰπεῖν. πῶσα δαμὶ γὰρ, ὡς ὧν παρῶσα καὶ ἀκούων σῶσοιδα τὰ πλείω τῆς παρῶσα δαμὶ ὑμῶς ἐκπερῶσα δαμὶ τῶ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῶ μὴ σῶσιν. ἀξίω δὲ ὑμᾶς, αὐτῶν παρῶσα δαμὶ ποιῶμαι τοὺς λόγους, ὑπομῆρῶν, τὸ το διαρῶσα δαμὶ, εἰ τὰ ληδὴ λέγω, καὶ ὅσα τῶ τῆνα τὰ λοιπὰ βελπίων γρηται. ὁρῶσα δαμὶ, ὡς ἐκ τῶ παρῶσα δαμὶ δημηγορεῖν εἰσὶν, εἰς πᾶν παρῶσα δαμὶ μορῶσα δαμὶ, τὰ παρῶσα δαμὶ ἀρῶσα δαμὶ

τοίνυν κινώ μὲν καὶ μὴ μακροχρονίαν. πολλῶν δὲ λόγων
καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν, ἐψηφίσασθε τετρα-
ρακόντα ἑνῶν καὶ δέκα, καὶ τοὺς μὲν πάντες καὶ τετ-
ταράκοντα ἑτῶν, αὐτοὺς ἐμβάλλειν, καὶ τὰ λοιπὰ ἐξήκοντα
εἰσφέρειν. καὶ μὴ ταῦτα διελευσῆτε τῆ ἐν αὐτῇ τούτου,
ἐλατομβαίων, μεταγαλιτῶν, βοηδρομιῶν. τούτου τῆ μι-
νός μόλις μὴ τὰ μυστήρια δεῖνα. καὶ ἀπεστέλατε ἔχον-
τα χαλκίδην κενά, καὶ πάντες τάλαντα ἀργυρίου. ὡς γὰρ
ἠγγέλθη φίλιππος ἀδελφῶν, καὶ τεθνηώς (ἦλθε γὰρ ἀμ-
φότερος) οὐκ ἐπέκειντο οὐδένα τῆ βοηθῆν νομισάντες ἀ-
φήκατε, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι τὸν δόποσον. καὶ δὲ οὐδὲ, ὁ
καμὲρ ἀνός. εἰ γὰρ τότε ἐμείσε ἐβοηθήσαμεν, ὡς περ ἐ-
ψηφισάμεθα περὶ θύμω. οὐκ αὖτ' ὡς χλευσῶν ἡμῖν ὁ
φίλιππος τότε σωθεῖς, τὰ μὲν δὴ τότε περὶ θύμω, οὐκ
αὖτ' ἄλλως ἔχοντι δὲ ἑτέρω πολέμου καμὲρ ἦκει. τίς
ὄδῃ, δὲ ὄν καὶ περὶ τούτων ἐμνήσθη, ἵνα μὴ ταυτὰ πά-
νητε. τὴ δὲ χρῆσάμεθα, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, τούτω; εἰ γὰρ
μὴ βοηθήσατε παντὶ ἀνείη καὶ τὸ δουρατὸν, θεύσατε ὄν
ἔσπον ὑμεῖς ἐπρατηγικότες πάντα ἔσεσθε ὑπὲρ φίλιπ-
που. ὑπῆρχον ὀλυμπίαι δυνάμιν πνα κερτημῶν, καὶ
δίκαια οὐτὸ τὰ παράγματα, ἐπεὶ φίλιππος ἐπαρῆε τού-
τοις, εἴθ' οὗτοι φίλιππον. ἐπαρῆσαμεν ἡμεῖς, κακῆνοι
περὶ ἡμῶν εἰρήνῃ. καὶ τῆτο ὡς περ ἐμπόδισμα τὴ παρ'
φίλιππον, καὶ θυγατέρας, πάλιν μετὰ ἡμῶν ἐφορμῆν τοῖς ἐαυ-
τῆ καμὲρ διπλάσι μὲν περὶ ἡμῶν. ἐμπολεμῶσαι
δεῖν ὡς μετὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παντός ἔσπου καὶ ὁ πᾶν-
τες ἐδρῶν τῆτος, ἔτο πᾶσα καὶ τῆ ὄπασ δὴ πο-
τε. τὴ οὐκ ἔσπου, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, πάλιν βοηθῆν
ἐβρωμῶν καὶ περὶ θύμω, ἐγὼ μὲν οὐκ ὄσπ' ἔχω γὰρ γὰρ
τῆς περὶ θύμω καὶ ἡμῶν ἀρχῆς, εἰ καὶ θυγατέρας τῆ
περὶ θύμω οὐδὲ τὸν φόβον, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, μι-
κροὺς ὄσπ' τῆ μὴ ταῦτα ἔχοντι μὲν ὡς ἔχουσι θη-
βαιῶν ἡμῖν, ἀπερικότερον δὲ χρῆμασι φώκων, μηδε-
νός δὲ ἐμποδῶν ὄντος φίλιππον τὰ παρ' ἡμῶν καὶ περ-
τα μὲν εἰ τις ὑμῶν εἰς τῆτο ἀνάβαλλεται ποίησαι τῆ
δεῖντα, ἵδεν ἐγγυθῆν βούλειαι τὰ δεῖνα, ὄσπ' ἀνοίειν
ἀλλοθῆ γινόμενα καὶ βοηθῆσαι αὐτῶν ζητεῖν, ὄσπ' ἡμῶν ἐ-
τέροις αὐτὸν βοηθῆν. ὅτι μὲν γὰρ εἰς τῆτο περὶ θύμω τῆ
περὶ θύμω, καὶ τὰ παρ' ἡμῶν περὶ θύμω, καὶ τὸν ἴσμεν
ἀπαντες δὴ περ. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ δεῖ βοηθῆν, εἴποι τις αὐ-
πάντες ἐγγυθῆν καὶ βοηθῆσαι μὲν. τὸ ἵσμεν, τῆτο λέ-
γα μὴ τῆτον, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, θυγατέρας, καὶ περ-
δοξον εἴπω τὴ τοῖς πολλοῖς νομοθέταις καὶ δεῖνα. ἐν δὲ
τούτοις τοῖς νομοθέταις μὴ δεῖνα νόμον μηδενα (εἴσι γὰρ
ὑμῖν ἱκανοὶ) ἀλλὰ τοῖς εἰς τὸ παρὲν βλάπτοντας ὑμῶν,
λύσατε. λέγω δὲ τοῖς περὶ τῆθ' ἀπερικότερον σαφῶς οὐτῶ-
σι, καὶ τοῖς περὶ τῆθ' ἀπερικότερον ἐπίοις. ὡν οἱ μὲν τὰ
πρατωτικὰ τοῖς οἰκοῖ μὲν οἰοῖται θεωρεῖται. οἱ
ἵσμεν ἀτακτοῦτας ἀδούσις καὶ δεῖνα εἴτα καὶ τοῖς τὰ
δεῖντα ποίησαι βουλομένοις, ἀδουμότεροι ποιοῦσιν. ἐπι-
δαν ἵσμεν ταῦτα λύσατε, καὶ τῆτο τὰ βέλπια λέγειν ὄ-
δῃ περὶ θύμω ἀσφαλῆ. τῆθ' αὐτὰ τὸν γράφοντα ἀ-
πάντες ἴσμεν ὅτι συμφέρει, ζητεῖτε. περὶ δὲ ταῦτα παράδειγμα,
μὴ σκοπεῖτε τίς εἴπων τὰ βέλπια ὑπὲρ ὑμῶν, ὡς
ὑμῶν ἄπολέσθαι βουλήσεται. οὐ γὰρ ὄσπ' ἄλλως
τε καὶ τούτου μόνου περὶ θύμω μέλλοντος, ἔτα πα-
θεῖν ἀδούσις τὴ κακὸν τὸν ταῦτ' εἰπόντα καὶ γράφοντα. μηδὲν δὲ ὄσπ' ἄλλως τὰ παράγματα. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ λοι-
πὸν μάλλον ἐπὶ ἡμῶν τὰ βέλπια λέγειν, φοβερότερον ποίησαι. καὶ λυθῆν γὰρ, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, τοῖς νόμοις

A igitur mensis erat September. Multis autem verbis
& cumultu facto apud vos, decreuistis quadraginta
triremes producendas: & qui infra annum ætatis es-
sent quintum & quadragesimum, iis ipsis conscen-
dendum, & talenta sexaginta esse conferenda. Post
eo anno elapso, Iunius, Quintilis, Sextilis: eo mense
vix post initia Cereris, Charidemum cum decem
nauibz vacuis ablegastis, & quinque talentis ar-
genti. Vt enim nunciatum fuit, Philippum ægrota-
re: & esse mortuum (nam vterque rumor assereba-
tur) nihil iam opus esse auxilio rati, omisitistis, Athe-
nienfes, expeditionem. Erat autem ea ipsa occasio.
Nam si tunc illò auxilia misissemus, vt strenuè de-
creueramus, non molestus nobis nunc esset Philip-
pus, tum conseruatus. Quæ igitur tum facta sunt, ea
infecta fieri non possunt. Nunc autem alterius belli
offertur occasio. quæ? hæc propter quam & harum
rerum mentionem feci, ne eadem vobis vsuueniant.
Quo igitur ea pacto vtemur, Athenienfes? Nisi en-
nim omni robore, quantum potestis, opem tuleri-
tis: spectate, vt à vobis omnia ex Philippi commo-
do, quasi eius duces essetis, administrata erant? Si e-
rant Olynthij, quorum aliqua vires essent: & ita se-
res habebat, vt neque Philippus hos invadere au-
deret, neque hi Philippum, fecimus nos & illi pa-
cem inter nos. Erat id tanquam impedimentum quod-
dam Philippo, & incommodum, vrbem magnam
velut instatione esse, ad eum prima quaque occasio-
ne infestandum, nobis reconciliatam: concitandos
in eum homines omnibus modis existimauimus:
& quod omnes tum dicti abant, id nunc perfectum
est quomodo cunque. Quid ergo supersit, Athenien-
fes, nisi vt opitulenini fortiter & strenuè, equidem
non video. Præter enim eam, quam ex cessatione &
negligentia caperemus, ignominiam: non parum e-
tiam ea quæ secutura sunt, metuenda esse video, dū
quidem & Thebani ita erga nos animati sunt, vt
sunt, & Phocenses pecunia deficiunt: & Philip-
pum, vbi ea quæ nunc agit, expedierit, nihil futu-
rum sit, quod impediat, quò minus ad hæc se nego-
cia conuertat. Verùm si quis vestrum consue cessare
in officio instituit: is propè videre vult calamita-
tes, cum liceret eas quæ alibi acciderent, procul au-
dire: vult querere sibi auditores, cum nunc ipsi lice-
ret alios adiuuare. Nam eò tandem rem esse reditu-
ram, si hæc neglexerimus, ferè omnes satis scimus.
At auxilium esse ferendum, dixerit aliquis, omnes
statuimus, & feremus: quomodo autem, id dicite?
Ne verò miremini, Athenienfes, si quid præter vul-
gi opinionem dixerò. Legumatores constituite: per
eos autem legumatores, nullà sancite legè (sunt enim
vobis satis multe) sed eas quæ vos in præsentia lædūt,
abrogate, istas autem dico, & nō dissimulatè dico,
quæ sunt de theatrâli pecunia, & de bellica re qua-
dam: quarū illæ militari: iis qui domi manēt, ad spe-
tacula distribuūt: hæc, desertores & emâfores indē-
nes constituūt: sic etiam iis qui officio fungi volūt,
desperationē iniiciūt. Postquam verò hæc sustuleri-
tis, & viam optima consulēdi tutā præbueritis: tum
qui ea scribat, quæ omnes è republica esse scitis, que-
ritote. Priusquam autem hæc acta sint, circūspicite,
quisnam, dum vobis optimè consulat, à vobis inte-
rire velit: neminem enim reperietis. præsertim, cum
id vnū ex eo futurū sit, vt & qui ea dixerit ac scripse-
rit, per iniuriā multetur, nec rebus quicquam con-
sulatur: sed optima suadēdi studiū magis etiā in po-
sterū quā nūc est, reddatur periculosū. Ac postulādū

Sententia
dictio, quæ
confirmat
ab occasio-
ne, auditio
iudicio,
dedecore,
periculo,
& collatio
ne incom-
modorum

Il pars de
lege thea-
trali per
Eubulum
abrogata;
quod non
sit è repu-
blica,

Adhortatio, & decernenda esse vitia, & singulis exequenda.

Occupatio necessitati potius, quam voluptati parandū: cū excusatione liberioris orationis.

est, vt eas leges abrogent isti ipsi, qui tulerunt. Non enim æquum est, gratia, quæ totam ciuitatem læsit illos frui, qui tum tulerunt: odium autem, per quod cum omnibus nobis melius ageretur, ei qui nunc optima suaferit, esse fraudi. Priusquam autem hæc ritè comparata fuerint: nequaquam, Athenienses, apud vos quenquam velitis esse tantum: vt hisce legibus à se violatis, pœnas non det: aut ad eò vecordem, vt in euidēs malum semetipse coniciat. Quin nec illud vobis ignorandum est, Athenienses, decreta nullius esse momenti, nisi & hoc accesserit, vt ea quæ decernantur, nos alacriter facere studeamus. Nam si eam vim decreta haberent, vt aut vos ad officium faciendum compellere, aut ea quæ continēt, perficere possent: neque vos multa decernendo, pauca vel nihil potius eorum ageritis: neque Philip- pus tam diu se insolenter gessisset. Neque enim per decreta quidem stetit, quo minus olim pœnas de- diffet. Sed non ita se habent. Actiones enim vt ora- tionibus & suffragiis ordine posteriores sunt, ita vi priores & potiores. Hoc igitur adiungendum est: re- qua præstò sunt. Nam qui prudenter dicere possint, sunt apud vos, Athenienses: & omnium acutissimæ vos orationes intelligitis, atque ad eò exequi nunc poteritis, si rectè facietis. Quod enim tempus, quàm ve occasionem, Athenienses, meliorem hæc quaritis? aut quando ea quæ fieri debent, ageritis, si nunc non ageritis? Nōne omnia vobis homo loca præri- puit? Quod si & hæc terra potietur, rem flagitiosis- simā admittemus. Nōne quibus si bellum gererēt, strenuè nos opitulaturos pollicebamur, hi nūc bel- lo peruntur? Nōne hostis est? non vestra tenet? nō barbarus? quid non denique? Sed, Deum imorta- lem, si hæc omnia reliquerimus, & ei tantum non ad ea obtinēda operam nauauerimus: tum autores ha- rum rerum qui sint, quæremus? Neque enim nos in causa esse fatebimur: satis hoc ego scio. Nam & in belli periculis fugientium nemo seipsum accusat, sed tum ducem, tum commilitones, & quofuis po- tius: vt vincerentur tamen, per omnes eos profectò factum est, qui fingerunt. Manere enim licuisset ei, qui alios accusat. Quod si facerent singuli, vicissent. Ita nunc, non suadet aliquis optima? surgat alius, & sententiam dicat, non illum criminetur. Alius quis- piam meliora dicit? ea facite, dijs approbātibus. At ea iucunda non sunt? non hæc iam dicentis est iniu- ria: nisi, cū vota essent facienda, non fecit. Nam pau- lo momento temporis, omnia, in vnum tanquam fa- scem colligata, quæ velis, optare facile est: amplecti autem, cum de negociis consultatio instituitur, non æquè promptum est: sed vtilissima iucundissimis, si vtraque obtineri nequeunt, sunt præferenda. At si quis theatralem pecuniam nobis relinquere possit, & alios sumptus ostendere militares, nōne is po- tior? dixerit aliquis. Assentior equidem, si modò of- stenderit, Athenienses. Sed miror, si cui mortalium vnquam aut euēnit, aut eueniet, cum ea quæ habet, in res superuacaneas insumpserit, vt iis, quæ non habet, ad res necessarias abundet. Sed magnum i- stis rationibus, ex vniuscuiusque voluntate nimi- rum præsidium est. Quare omnium est facillimum, seipsum decipere. Quod enim quisque vult, id e- tiam sibi fingit. Sæpe autem natura rerum alia est. I- ta igitur ita considerate, vt res patiuntur: tū & mili- tare poteritis, & stipendiū habebitis. Non sanè pru- dētis, neq; generosorū hominū est, aliquid in bello

A δὲ τούτοις αὐτοῖς ἀξιούσι, ἵππο καὶ ταυτέρας. οὐ γὰρ ὅστι δίκην τῶν ἰδῶν χάριν, ἢ πᾶσαν ἐβλάψεν τὴν πό- λιν, τοῖς τότε θεῖσιν ὑπάρχει τὴν δὲ ἀπέθειναι, δὲ ἢ ὅ- ἀπαντες ἀάμενοι πρῶτα μὲν, τῶν νῦν τὰ βέλπεα ἐ- πόνη ζημίαν χυῖναι, ὡς τὰ ταῦτα ὄφρα πῶς, μηδὲ- μῶς, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, μηδὲνα ἀξιοῦτε τηλικούτων ἐ- ναι παρ' ὑμῶν, ὡς τοῖς νόμοις τούτοις ὁρίζεται, μὴ δοῦναι δίκην, μήδ' οὕτως ἀνόητοι, ὡς εἰς πορῶπιον κελὸν αὐτὸν ἐμβαλεῖν. οὐ μὲν οὐδ' ἐκείνῳ γ', ὡς ἀ- γνοεῖν δὲ, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, ὅτι ψήφισμα οὐδενὸς ἐ- στί ἀξιοῦν, ἀλλ' ἢ πορῶπιον τὸ ποιεῖν ἐδέχθη, τὰ γὰρ δὲ- ξαντα πορῶπιος ἡμῶς. εἰ γὰρ αὐτὸς τὸ ψήφισμα τα- λῶν, ἢ ὡς ἀναγκάζειν ἀπορήκει πορῶπιον, ἢ ὡς ἐν- γραφεὶ δὲ πρῶτα οὐτ' ἀνὴρ μὲν πολλὰ ψήφισμα- νοι, μικρὰ, μᾶλλον δ' οὐδὲν ἐπαρτάτε τούτων. οὐτα φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον. πάλαι γὰρ ἐνεκὰ γὰ- ψήφισματων, ἐδέχθη δὲ δίκην. ἀλλ' οὐχ οὕτω ταῦτ' ἐ- χει. τὸ γὰρ πορῶπιον τὰ λέγει καὶ χειροτονεῖν ὡς εἰ- ὄν τῆ ταύτης, πορῶπιον τῆ δυνάμει καὶ κρείττον' ὅστι- τὲτ' οὐδ' αὖ πορῶπιον τὰ δὲ ἀλλὰ ὑπάρχει. καὶ γὰρ ἐ- πείν τὰ δόντα παρ' ὑμῶν εἰσιν, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, δι- νάμει καὶ γνώμῃ πάντων ὡς οὐκ ἐξυπῆτοι τὰ μὲν ταῦτα, καὶ πρῶτα ἢ δυνήσεσθε νῦν, εἰ ὅτι δὲ πᾶσι ταῦτα γὰρ χρόνον, ἢ ἴνα καμῶν, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, τὰ παρῶπιος βελτίω ζητεῖτε; ἢ πότε ἀδὲ πορῶπιον, εἰ μὴ νῦν, οὐχ ἀ- παντα μὲν ὑμῶν τὰ χωρία ἀπορήκει ἀνδραποδῶν; εἰ γὰρ καὶ ταῦτις κύριος τῆς χώρας ἐπισημαί, πάντων ἀγχιετα- πεισόμεθα. οὐχ οὐς εἰ πολεμήσμεν, ἐτοίμως σώσμεν ἐ- παρῶπιος, οὐτοι νῦν πολεμουῦνται; ἐκ ἐχθρῶν καὶ ἐ- χθῶν τὰ ὑμῶν; οὐ βαρβαρὸς; οὐχ ὅτι ἀλλ' εἰ πορῶπιος; ἀλ- λά πορῶπιος δὲ πᾶσι ταῦτα ἐλάσαντες, καὶ μονοουρῶ- συνητασίδασαντες αὐτῶν, τότε τοῖς αἰσίοις οἱ πῆρες εἰ- σι τούτων ζητήσμεν; οὐ γὰρ αὐτοῖ γ' αἰσίοι φησὶ μὲν εἶ- ναι σαφῶς οἶδα τὲτ' ἐγὼ. οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς τὰ πορῶπιος κινδύνοις τῶν πορῶπιων οὐδὲ εἰς αὐτῶν κατηγορεῖ, ἀλ- λά καὶ τὰ στρατηγῶν, καὶ τῶν πηλοῦν, καὶ πάντων μᾶλ- λον. ἢ τῶν δὲ ὅμως δὲ πᾶσι ταῖς πορῶπιος δὲ πᾶσι ταῖς πορῶπιος. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐξῶν τῶν κατηγορεῖν τῶν ἀδελφῶν. εἰ γὰρ τὲτ' ἐποῖε ἐκαστος, ἐνίκων αὐτῶν. καὶ νῦν οὐ λέγει- τῆς τὰ βέλπεα; ἀλλὰ ἄλλος ἐπάτω, μὴ τῶν αἰ- πιάδων. ἔτερος λέγει τῆς βελτίω; ταῦτα πορῶπιος ἀ- γαθὴ τύχη, ἀλλ' οὐχ ἡδὲ ταῦτα; οὐκ ἐπὶ τῶν δὲ λέ- γων ἀδικεῖ. πᾶσι εἰ δὲ οὐκ ἐλάσαντες, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, ῥᾶδιον, εἰς ταῦτα πᾶσι ὅσα βούλεται τῆς ἀδελφῶν ἐν ὀλίγῳ ἐλέ- γει δὲ, ὅταν πορῶπιος πορῶπιος πορῶπιος, οὐκ ἐπὶ ὁμοίως εὔπορον ἀλλὰ δὲ τὰ βέλπεα ἀπὸ τῶν ἰδέων, ἀλλ' ἢ ἀμφοτέρω δὲ, λαμβάνειν εἰ δὲ τῆς ἡ- μῶν ἐχοῖ τὰ πορῶπιος εἶναι, καὶ πορῶπιος ἐτέρω λέγειν στρατηγῶν, οὐχ οὐκ ἐπὶ κρείττων; εἰ πορῶπιος αὐτῶν. φη- μὲν ἔγωγε, εἰ πορῶπιος, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν. ἀλλὰ δὲ ταυ- μάξω εἰ τῶν πορῶπιος, ἢ γὰρ γενεῶν, ἢ χηρῶν, ἀλλὰ τὰ παρῶπιος ἀναλώση πορῶπιος ὡς μὴ δὲ, τῶν ἀπὸ τῶν δωροῦσιν πορῶπιος ἀδελφῶν. ἀλλ' οἶμαι μέγα τοῖς τοιοῦ- τοῖς ὑπάρχει λόγος ἢ παρ' ἐκαστοῦ βέλπεος. δὲ πορῶπιος ἀπάντων ὅστιν αὐτὸν ἐλαπατήσμεν. ὅ γὰρ βούλεται, τῶν ἐκαστος καὶ οἶεται. τὰ δὲ πορῶπιος πορῶπιος

οὐχ οὕτω πέφυκεν. ὁρᾶτε οὐδ' ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, ταῦτ' οὕτως, ὅπως καὶ τὰ πορῶπιος ἐλάσαντες, καὶ δυνήσεσθε ἀξιοῦναι, καὶ μισθὸν ἔξετε. οὐ τοῖς πορῶπιος, οὐδὲ γυναικῶν ὅστιν ἀνδραποδῶν ἐλλείποντας τῆς δὲ εἰδέναι

pes Philippi? Sed heus tu, si vitiosa hæc sunt, at vrbana-
 narum rerum status est melior? Ecquid autem dici
 queat? Nam propugnacula, quæ tectorio inducimur?
 & viæ, quas reficimus? & fontes? & nugæ? Eos qua-
 so intuemini, quorum hæc acta sunt in republica:
 quorum alij è mendicis facti sunt diuites, alij ex ob-
 scuris clari, nonnulli priuatas ades publicis sub-
 structionibus splendoribus compararunt: & quan-
 to respublica plus detrimenti cepit, tanto res istor-
 um factæ sunt ampliores. Quæ igitur causa est ho-
 rum omnium? & cur tandem se omnia tum præcla-
 re habuerunt, & nunc haud rectè? Primum, quod &
 populus, cum ipse militare auderet, dominus erat
 magistratuum, & bona omnia in sua potestate ha-
 bebant: & bene secum agi putabant ceteri omnes, si
 à populo & magistratū, & honore, & beneficiū ali-
 quod consequuti esset. Nunc cōtrā, bona omnia in po-
 testate sunt magistratuum, & per hos gerantur om-
 nia: vos populus eneruati, & spoliati pecunia, sociis,
 famuli & additamenti vicem obtinetis: contenti
 theatri pecunia, quam isti vobis impertiunt: aut
 bucculis, si quas fortè miserint. Et quod est omniū
 ignauissimū, cum ea vobis dantur, vestra quæ sunt:
 gratiam etiam habetis quasi beneficia in vos confe-
 rantur. Qui verò vos in hanc vrbem tanquam car-
 cerem includere, ad talia vos alliciunt, & cicurant,
 vt vos ad nutū paratos habebant. Neque verò, mea
 quidem sententia, fieri vnquam potest, vt magnos
 & generosos animos fumant ij, qui paruis & vili-
 bus rebus occupantur. Nam qualiacunque hominū
 studia fuerint, talibus eos & animis esse præditos
 necesse est. Hæc mediisidius haud mirabor, si mi-
 hi, qui dixerim, plus apud vos nocuerint, quàm iis
 qui ea fecerunt. neque enim semper apud vos om-
 nibus de rebus liberè loqui licet, idque ego vel nunc
 licuisse miror. Quod si nunc saltem moribus istis
 relictis, militare voletis, & agere pro vestrapte di-
 gnitate, atque istis domesticis opibus velut instru-
 mentis vtemini ad externa bona comparanda: for-
 tassis, Athenienses, fortassis perfectum aliquod &
 magnum bonum consequemini, talibus lucellis ro-
 pudiat, quæ cum cibis, quos dant ægrotis medici,
 conferri possunt. Etenim vt illi neque vires augent,
 neque emori patiuntur: sic & ista quæ vos nunc per-
 cipitis, neque tanta sunt vt iustam vtilitatem ali-
 quam afferant: neque vos iis despectis, ad alia con-
 uerti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium
 fœcordia. Ergo tu stipendium facere iubet? inquiet
 aliquis. Sanè: & è vestigio eundem esse ordinem
 omnium, Athenienses, vt partem quisque reipubli-
 cæ capebat, quæque res ciuitati opus fuerit, in ea
 suam operam strenuè nauet. Licet agere ocium?
 Cum domi manes, melior est tua conditio, quod ad
 nullum turpe facinus inopia te cōpellit. Incidit hu-
 iusmodi quippiam, quale nunc? De istis ipsis emo-
 lumentis pro patria, vt æquum est, militabis. Est
 vestrum aliquis natu grandior? Is quæ nunc sine or-
 dine capit, ad nihil vtilis, ea in æquabili ordine ac-
 cipiat, omnia inspiciens & administrans quæ sunt
 agenda. Ad summam, neque detraxi quicquam, ne-
 que addidi, præter pauca: confusione sublata, rem-
 publicam in ordinem redege: eodem accipiendi,
 militandi, iudicandi, & id agendi, quod pro æta-
 te quisque potest, quodque tempus postulat ordine
 instituto. Nusquam ego dixi, nihil agentibus ea ef-
 fe distribuenda, quæ functuris officio debentur: ne-
 que ipsos desiderare iussi, & ocium agere & egere: illius
 autè peregrinos vincere milites, id audire. Hæc. n.

Occupatio
 & perora-
 tio, qua &
 theatralis
 pecunia
 per simili-
 tudinè ex-
 tenuatur.
 & occupa-
 tionis spe-
 cie cōfusio
 tollitur, &
 huius con-
 silij ratio cō-
 mendatur.

A λιππος, ἀλλ' ὡς τὰν, εἰ ταῦτα φαύλως, τὰ γ' ἐν αὐτῇ τῇ
 πόλει νῦν ἀμεινον ἔχει, καὶ τί αἰ τις εἰπὼν ἔχει; ταὶ ἐπαλ-
 ξεις, αἰ κοινῶν μὲν τὰς ὁδοὺς, αἰ ὅτι πικρὰ ἀλοδομίη κρή-
 ναι, καὶ λίθους; ἀποβλέψατε δὴ πρὸς τοὺς τοιαῦτα πο-
 λιτδομοίους, ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γέγοναν,
 οἱ δὲ ἀδύων ἐν πτωχῶν, ἐνίοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν
 δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσι κρατεροὺς ἀ-
 σμῶν. ὅσω δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέρονε, τοσούτω
 τὰ τοῦτον ἤσχη. τί δὴ τὸ πάντων αἴτιον τούτων; καὶ τί δὴ
 ποτε ἀπᾶν εἶχε καλῶς τότε, καὶ νῦν ἐκ ἀρῶν; ὅτι πρὸ
 παρόντων, καὶ στρατὸν αὐτὸς ὁ δῆμος, δεσπότης
 τῶν πολιτδομομένων ἦν, καὶ κύριος αὐτὸς ἀπάντων
 τῶν ἀγαθῶν. καὶ ἀγαπῆτον ἡ πόλις τὸν δῆμον τῶν
 ἄλλων ἐκείνῳ, καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς, καὶ ἀγαθοῦ τιμῆς
 μεταλαβείν. νῦν δὲ τοιαῦτον, κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν
 οἱ πολιτδομοίους, καὶ δὲ τούτων ἀπᾶν τὰ κερὰ τίται. ὑ-
 μεῖς δὲ ὁ δῆμος ἐκνεόδωτος μὲν, καὶ ἀειρηνηδῶν χη-
 ματα, συμμάχους, ἐν ὑπερήκεν καὶ παροδῆκεν μέρες
 γρηγορῶν, ἀγαπῶντες ἐὰν μετὰ διδῶσι δωρικῶν ὑμῖν,
 ἢ βοῖδια πᾶν ἔσονται. καὶ τὸ πάντων αἰανδρότατον,
 τῶν ὑμῶν ἀντὶν χάριν παροδοφείτε. οἱ δὲ ἐν αὐ-
 τῇ τῇ πόλει καθιέξαιτες ὑμᾶς, ὑπάρχουσιν ὅτι ταῦτα,
 καὶ πτωχοὺς, χειροῖν αὐτοῖς ποιουῦτες. ἐστὶ δὲ
 οὐδέ ποτ' ὄμμα μέγα καὶ νεανικὸν φέριμα λαβεῖν, μι-
 κρὰ καὶ φαύλα κερὰ τίται. ὅποι' ἀπᾶν δὲ αἰ τὰ ὅτι
 πτωχοὺς τῶν ἀδύων ἢ, τοιοῦτον ἀνὰ γῆ καὶ φε-
 ριμα ἔχειν. ταῦτα, μὰ τὴν δῆμητρα, οὐκ αἰ θαυμά-
 σαιμι, εἰ μείζων εἰπὼν ἐμοὶ γένοιτο παρ' ὑμῶν βλά-
 βη, τῶν πτωχικῶν ἀντὶν γένοιτο. οὐδέ γὰρ παρρησία
 πρὸ πάντων αἰεὶ παρ' ὑμῖν ἐστίν. ἀλλ' ἐρωτῶ, ὅτι καὶ
 νῦν γέρονε, θαυμάζω. εἰ αὖτ' ἀλλὰ νῦν γ' ἐπὶ ἀπαλ-
 λαγῆτες τούτων τῶν ἔστων, ἐδελήσθητε στρατὸν αὐτῶν τε καὶ
 κερὰ τῶν ἀξίως ὑμῶν ἀντὶν καὶ ταῖς παροδοσίαις ταῖς
 οἰκοῖς ταῖς, ἀφορμαῖς ὅτι τὰ ἔξω τῶν ἀγαθῶν χη-
 σιδοῦσι τῶν αἰσῶν, ὡς ἀδύων ἀδύων, τελειῶν τι καὶ
 μέγα κτήσιμα δὲ ἀγαθῶν καὶ τῶν τοιοῦτων λημμάτων ἐ-
 παλλαγήθητε, ἀ τοῖς ἀδύων ὅτι τῶν ἀδύων σπῆσις
 διδοίμενοι εἰσὶν. καὶ γὰρ οὐτὲ ἰχθὺς ἐκείνα ἐπιθήσει, οὐτ'
 ὑπερδῆσειεν ἐὰν καὶ ταῦτα ἀνέμεθε νῦν ὑμεῖς, οὐτε το-
 σαῦτά ἐστιν, ὡς ἐφέλειαν ἔχειν τινὰ δερκῆν, οὐτ' ὑπερ-
 γνόντας ἀλλό τι κερὰ τίται. ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἡμέ-
 σου βαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. οὐκ ἔστιν οὐ μισθοφορὰν
 λέγεις, φησὶ τις, καὶ πρὸς χημὰ γε τὴν αὐτῶν σαῦτα-
 ξιν ἀπάντων, ὡς ἀδύων ἀδύων, ἢ αὐτῶν κοινῶν ἐκείνῳ
 τὸ μέρος λαμβάνων, ὅπου δέοντο ἢ πῶς, εἰς
 τὸ ἐπίμωρος χησιμον ἑαυτὸν παρέχει. ἐξέστιν ἀλλ' ἡ συ-
 χασ; οἱ μὲν εἰ βελτίων, τὸ δὲ ἐνδείαν ἀνὰ γῆ τὴν ποι-
 εῖν αἰσῶν ἀπὸ πτωχῶν. συμβαίνει τί τοιοῦτον, οἷον καὶ
 τὰ νῦν; στρατῶν αὐτῶν ὑπάρχων, ὅτι τῶν αὐτῶν τοιοῦτων
 λημμάτων, ὡς περὶ ὅτι δῆμον, ὑπερτ' παρ' ἰδῶν. ἐστὶ τις
 ἐξω τ' ἡλικίας ὑμῶν; ὅσα οὐ τις ἀπᾶν τῶν λαμβάνων
 ἐκ ἀφελῆται, ταῦτ' ἐν ἰσῆ τάξει λαμβάνει, πάντ' ἐφορῶν
 καὶ διοικῶν, ἀ χρὴ κερὰ τίται, ὅπως ἔστ' ἀφελῶν, οὐτε
 παροδοῖς, πλὴν μικρῶν, τ' ἀπᾶν ἀφελῶν, εἰς τὰξιν ἡ-
 γαρον τ' πόλιν, τὴν αὐτῶν τὴν λαβεῖν, τ' στρατὸν αὐτῶν, τ' δι-
 κάζειν, τ' ποιῶν τ' ὅτι καὶ ἡλικίας ἐκείνῳ ἔχει, καὶ ὅπου
 καμῶν εἶν, τὰξιν πῆσις. οὐκ ἔστι ὅπου τοῖς μὲν ἐξω
 πῆσις τὰ τῶν ποιούντων εἶπον. ὡς δὲ νέμεν οὐδ' αὐτοῖς
 μῆφο-

ἀλλ' ἀρῶν, καὶ ἀλοδομίη, καὶ ἀδύων. ὅτι ἡ δὲ δῆμος νῦν ἐστὶν ἐξῆς τῶν πτωχῶν ἀδύων. ταῦτα γὰρ νῦν γέρονε. οὐκ ἔστι μῆφο-

μεταφορὰ τὸν ποιῶν τὰ πρὸς δεινῶν ἄλλ' ἢ ὑμῶν ἀλλ' ἢ ὑμῶν ἀντιφάσι...

A nunc sunt. Neque reprehendo eos qui reipublicæ infer viute Sed & vos ipsi ea debetis agere...

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΣΦΕΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς φίλιππον οἱ ἀθηναῖοι φερόμενοι...

LIBANII ARGUMENTVM PRIMAE in Philippum orationis.

Athenienses, quæ bellum infeliciter cõtra Philippum gereret...

DEMOSTHENIS PHILIPPICA prima, oratio II II. Hieronymo Vuolfio interprete.

ΔΗΜΟΣΤΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΓΟΣ ΑΣΦΕΤΟΣ.

Εἰ μὴ σέλι κατὰ πρὸ ἀσφαματος ἀσφύδατο, ἀ ἀδρες ἀθηναῖοι...

SI de nouo aliquo negotio cõcio indicta esset Athenienses: expectassem...

Occupatio ne beneo lertiam ca- priat, & te- tionem. i. Proposi- o non ef- se despera- dũ, sed e- mendandũ ignauiam: que confic- matur ex- plo ipso- tum Athe- nienfium, & Philippi per occu- pationem, concessio nem & in- ficatione. Conclufio, per distri- bucionem officiorũ: & ab inũ- ma poten- tia Philippi, & belli necessitate cum exagi- tatione fut- tilitatis A- thenienfũ.

Vertical text in the left margin, likely commentary or a different version of the text.

ἡλικίας καλῶς ἔχειν δοκῆ, χρόνον τακτὸν στρατομαχίας, μὴ μακρὸν τῆτον, ἀλλ' ὅσον αὐτῷ δοκῆ καλῶς ἔχειν ἐν διαδοχῆς ἀλλήλοισι. τοῖς δ' ἄλλοις, ξένοις ἐν καλῶς καὶ μὴ τούτων ἰσότητας διακοσμοῖς. καὶ τούτων πενήτηκοντα ἀθλιωαῖοις τουλάχιστον, ὡς περ τοῖς πεζοῖς τὸν αὐτὸν τρόπον στρατομαχίαις. καὶ ἰπποαγωγῶν τούτοις εἶναι πένθος τούτοις ἐπὶ ταχίας ἑπταετίας δέκα. δεῖ γὰρ ἔχοντες ἐκείνου ναυπηκόν, καὶ ταχειῶν ἑπταετησίαν ἢ μῖνον, ὅπως ἀσφαλῶς ἢ δύναμις πλείη. πόθεν δὴ τούτοις ἢ ἔροσθ' ἠμῶν σέτα; ἐγὼ καὶ τῆτο φράσω καὶ δείξω. ἐπειδὴν, διότι πηλικυτέων ἀποχρῆν οἱ μὲν τὴν δυνάμειν καὶ πολίτας τοῖς στρατομαχίαις ἐπὶ καλῶς, διδάξω. ἑσάντων μὲν, ὡς ἀδρες ἀθλιωαῖοι διαταχθέντες, ὅπως ἐν νῦν ἡμῶν προεσάσται δυνάμειν τὴν ἐκείνων ἀδραστηριότητα, ἀλλὰ ληστέειν αἰσθητικῆς τούτων πρὸς ἑσῶν τὴν πωλείου χρησάται τὴν πωλείου. οὐ τοίνυν, οὐδ' ἀποροχον αὐτῶν, οὐ γὰρ ὅτι μισθὸς οὐδὲ ἔροσθ' οὐδὲ παντελῶς ταπεινῶν ἐστὶν δεῖ. πολίτας δὲ παρεῖναι καὶ συμπλεῖν διαταχθέντες καλῶς, ὅπως καὶ πρῶτον ἐξ ἑσῶν ἀποσῶν ξανκὴν ἔφερον ἐν κορινθίῳ τὴν πόλιν, οὐ πολὺ στρατὸς ἢ γαίτη, καὶ ἰφικράτης, καὶ χεβρίας, καὶ ἄλλοι τινες, καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ συστρατεύεσθαι. καὶ οἶδα ἀκούων, ὅτι λακεδαιμονίαις, ἀδραστηριότητα μὲν ὑμῶν, ἐνίκων οὗτοι οἱ ξένοι, καὶ ὑμεῖς μετ' ἐκείνων. δεῖ οὐδ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ τὰ ξενικὰ ὑμῶν στρατεύεσθαι, τοῖς φίλοις νικᾶ, καὶ τοῖς συμμάχοις, οἱ δὲ ἐξ ἑσῶν μείζους τῆς δόξης γεγενησῶν. καὶ ἀδραστηριότητα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον, πρὸς ἀρτάβαζον, καὶ πανταχοῦ μὲν ἡλον οἶον τῆς πηλικυτέων. ὁ δὲ στρατηγὸς ἀκολουθεῖ ἐκείνων, καὶ γὰρ ὅτι ἀρχὴν, καὶ διδόντα μισθόν. τί οὐ καλῶς; τὰς πρῶτας ἀρτέλεῖν, καὶ τὰ στρατηγῶν, καὶ τῶν στρατιωτῶν, μισθὸν πολεσάντων, καὶ στρατιωτῶν οἰκείους ὡς περ ἐπὶ πᾶσι τῶν στρατιωτῶν ἀδραστηριότητα. ἐπὶ νῦν γὰρ, γέλωτος ἐσθ' ὡς χροῦμεθα τοῖς πρῶτοις. ἐγὼ γὰρ ἐροῖτό τις ὑμᾶς, εἰρήνῃ μὲν ἀγρετε, ὡς ἀδρες ἀθλιωαῖοι, μὴ δὲ οὐχ ἡμεῖς γὰρ, εἴποιτ' αὐτὸν, ἀλλὰ φιλιππῶν πολεμουμένων. καὶ ἐχειροτόνηται ὅτι ὑμῶν αἰτῆρ' ἀδραστηριότητα καὶ στρατηγῶν, καὶ φυλάκων, καὶ ἰπποαρχῶν δύο; τί οὐ οὗτοι ποιοῦσι, πᾶσι ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐκπύματα ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τῶν πομπῶν πᾶμπαν ὑμῶν μὴ τῶν ἰσροποιῶν. ὡς περ γὰρ οἱ πλάττοντες τοῖς πηλίοις, εἰς τὴν ἀγορᾶν χειροτονεῖτε τοῖς ταξιαρχῶν, καὶ τοῖς φυλάκων, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον. καὶ γὰρ ἐχρῆν, ὡς ἀδρες ἀθλιωαῖοι ταξιαρχῶν παρ' ὑμῶν, ἰπποαρχῶν παρ' ὑμῶν, ἀρχοντας οἰκείους ἐστὶν, ἢ ἡμῶν ἀλλοτῶν τῆς πόλεως ἢ δυνάμεις; ἀλλ' εἰς ἡμῶν λήμων τὴν παρ' ὑμῶν ἰπποαρχῶν δὲ πλείων τῶν δ' ἀπὸ τῆς πόλεως κτημάτων ἀγωνίζομενον ὑμῶν ἰπποαρχῶν. καὶ τὸν ἀδρα μαιρόμενον ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν ἔδει χειροτονημένον ἐστὶν τῆτον, ὅς τις αἰσθητικῶς τῶν ταῦτα μὲν ὁρῶν ἢ γαίτη λέγεσθαι. τὸ γὰρ τῶν κτημάτων πόσα καὶ πόθεν ἔσται, μάλιστα ποθεῖτε ἀκούσθαι, τῆτον δὴ καὶ περὶ αὐτῶν. κτημάτων τὸν κτήν, εἰ μὴ ἢ ἔροσθ' (σπιπρέσιον τοῖς στρατομαχίαις μόνον) τῆ δυνάμει ταύτη, τάλαντα ἐνενήκοντα, καὶ μικρὸν πένθος δέκα μὲν ναυσὶ ταχίας, τετταράκοντα τάλαντα, εἴκοσιν εἰς τὴν ναῦν μὲν, τὴν μίλιος ἑκάστου. στρατιωτῶν δὲ διελκίσις, τοσαῦτα ἔτετα: ἵνα δέκα ἑκάστος τὴν μίλιος ὁ στρατιωτῆς δραχμῶν σπιπρέσιον λαμβάνῃ. τοῖς δὲ ἰπποαρχῶν, διακοσμοῖς οὖσιν, εἰς ἑξήκοντα δραχμῶν ἑκάστος λαμβανῆ τῆ μίλιος, δώδεκα τάλαντα. εἰδέ τις οἶσται μικρὸν ἀφορισμῶν, σπιπρέσιον τοῖς στρατομαχίαις ὑπάρχον, οὐκ ὁρθῶς ἐγνώκειν. ἐγὼ γὰρ οἶδα σαφῶς, ὅτι εἰ τῆτον γαίτη, πρῶτον οὐκ εἶ τῶν λοιπῶν αὐτὸ τὸ στρατομαχίαις

A deligendi vobis ætate videbuntur, qui certum tempus militent, non longum illud, sed quantum commodum esse videbitur, ut subinde aliis alij succedant. reliquos peregrinos esse iubeo: & cum his equites ducentos, quorum quinquaginta sint Athenienses minimum, eodem quo pedites modo militaturi, & equestres naues quibus hi utatur. Esto: quid ad hæc amplius? Celeres triremes decem. opus enim nobis est, cum ille classem habeat, etiam velocibus triremibus, ut tutè copiam nauigent. Vnde igitur hæalentur? Ego & hoc dicam, & ostendam, postquam, cur tantulas copias satis esse putem, & ciues militare iubeam, doeuero. Tantulas, Athenienses, propterea quòd nobis nunc exercitum parare non licet, qui collatis signis cum eo dimiceret: sed latrocinari est necesse, & hac gerendi belli ratione utendum primum. Quare nec immensas eas (nec enim stipendia & com meatus suppetunt) nec profus exiguas esse oportet. Ciues autem adesse, & nauigare vnà propterea iubeo, quòd prius etiam aliquando audio peregrinum aluisse Corinthi militem nostram urbem, cui Polystratus præfuerit, & Iphicrates, & Chabrias, & alij quidam, & vosmetipsos vnàm militasse. & ut auditione cognoui, peregrini illi vobiscum coniuncti & vos cum illis. Lacedæmonios vicistis. Postquam autem ipsi peregrini per sese bella vobis obeunt, amicos vincunt & fœderatos hostes autem facti sunt maiores quàm expediret: & cum vix nostræ ciuitatis bellum attigerunt, ad Artabazum & quousis gætium potius abeunt: imperator eos sequitur: non iniuria. neque enim is imperare potest, qui stipendia non foedit. Quid igitur iubeo? causas adimi & duci & militibus, mercede numeranda: & domestico milite velut eorum inspectore, quæ à duce geruntur, adiungendo. Nam ut nunc fit, ridicula est nostræ rerum administratio. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis Athenienses? Minime verò nos quidem, dicturi sitis: sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne verò creastis è vestris ciuibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistrōs equitum daos? Quid autem isti plus agunt vno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis obeunt cum sacrificulis. Ut enim ij qui lateos fingunt, in forum creastis centuriones & tribunos, non ad bellum. An non oportuit, Athenienses, centuriones ciues, magistrōs equitum ciues, magistratus domesticos esse: ut reuera essent copiam ciuitatis? At in Lemnum vestro magistrō equitum nauigandum est: eorum autem qui pro nostræ vobis possessionibus præliatur, Menelaus est magistrō equitum. Neque hæc hominis reprehendi causa dico: sed à vobis eum creatum esse oportebat, quisquid tandem sit. Fortassis autem hæc rectè dici putatis: pecunia verò quanta & vnde comparanda sit, maximè audire cupitis. Id igitur sane expediam. Ea est pecunie ratio ratio, ut ad alendam hunc exercitum, & cibaria duntaxat militibus comparanda, nonaginta sint talenta numerada, & paulò amplius: decem celeribus nauibus quadraginta talenta, vicenæ minx in nauè singulis mēsis: militum duobus millibus totidè alia, ut duas singuli milites drachmas in mēsem pro cibariis accipiant: equitibus ducētis numero, si tricenas drachmas in mēsem accipiant singuli, duodecim talenta. Si quis verò putat, commeatum paruo esse subsidio ijs qui militant: non rectè sentit. Ego enim compertum habeo, si hoc factū fuerit, ipsum exercitum è bello sibi reli-

Superioris consilij ratio.

Sermocinctio, qua Atheniensis ignavia ostenditur.

Pecunie quanta esse debeat.

b

res illius, Athenienses, ipsum bellum, modò aggre-
 diamur. Verùm si domi sedebimus, conuicantes
 audituri & criminantes inter se oratores: non fieri
 vlla ratione vnquam potest, vt quicquam ritè confi-
 ciamus. Nam, vt mea quidem fert opinio, quocun-
 que pars aliqua ciuitatis ablegabitur, tamen si tota
 non adsit: ibi & deorum & fortunæ beneuolentia
 nobis opitulabitur. Cùm autem imperatorem, & de
 cretum inane, & spes concionales mittitis: nihil à
 vobis feliciter geritur: sed vt hostes derident istius-
 modi expeditiones, ita socij metu emoriuntur. Non
 enim potest, nò potest fieri, vt vnus vit vnquam vo-
 bis ea conficiat omnia, quæ vultis: polliceri quidem
 & affirmare, & accusare hunc & illum licet. Sed his
 rebus omnia perierūt. Si enim dux miserorum merce-
 de fraudatorum militum succubuerit: qui verò de
 rebus illic ab eo gestis, ad vos ex hoc loco expedite
 mentiantur, extiterint: & vos ex auditu, quicquid in
 mentem venerit, temerè decreueritis: quid, quæso
 vos, expectandum est? Sed quòdnam istis malis re-
 medium inuenietur? Hoc: si vos, Athenienses, eos-
 dem designabitis & milites & testes actorum ducis:
 & vbi domum reuersi fuerint, iudices rationum re-
 ferendarum. Neque enim vobis audienda tantum
 vestra sunt, sed & coràm intuenda. Nunc eò flagitij
 ventum est, vt quique duces bis & ter capitibus cau-
 sam apud vos dicant, cum hostibus autem eorum
 nemo vel semel de vita dimicare sustineat: vtque
 plagiariorum & furum interitum honestè morti
 præferant. Malefici enim est, iudicium sententia con-
 demnatum emori: ducis, cum hostibus præliantem.
 Vestrum autem alij circumeuntes, cum Lacedæmo-
 niis agere dicunt Philippum, de Thebanorum euer-
 sione, & reipublicas diuellere: alij, eum misisse lega-
 tos ad regem Persarum: alij, oppida munire in Illy-
 riis: alij, suas quisque commenti fabulas, obabula-
 mus. Ego verò equidem existimo, Athenienses, e-
 brium esse eum rerum gestarum magnitudine, &
 eiusmodi somnia multa suo cum animo agitare,
 cùm quia videt neminem esse qui impediat, tum
 successibus elatum: non tamen ea sic agere instituis-
 se, vt qui apud nos sunt amentissimi, norint quid il-
 le sit facturus. Stolidissimi enim sunt isti nugatores.
 At si, his omissis, illud spectemus, hominem esse no-
 bis inimicum: & nostras nobis opes eripere: & lon-
 go iam iam tempore insolenter se gessisse: & qua-
 cunque sperauimus aliquem pro nobis esse acturum,
 ea, vt constat, contra nos esse omnia: & cætera
 in nobismet ipsis esse posita: & si nunc illic bellige-
 rare noluerimus cum eo: idem fortasse nobis hinc fa-
 cere necesse fore, hæc si statuerimus: & rectè sentie-
 mus, & inanes fabulas missas faciemus. Neque e-
 nim quæ sint futura, quarendum est: sed aduersa fu-
 tura (nisi rebus gerendis intenti fueritis, & fungi of-
 ficio volueritis) pro comperto habendum. Ego igitur
 nec vnquam aliàs ad gratiam loqui institui, nisi
 idem & profuturum vobis persuasum haberem: &
 nunc quæ sentio simpliciter omnia, sine vlla tergiver-
 satione liberè que sum elocutus. Velim autem, vt
 exploratum habeo, è re vestra esse, vt ea quæ optima
 sunt, audiatis. sic scire me, etiam fidelissimo suatori
 idem profuturum. Multo enim minus grauatè dix-
 issem. Nunc, quanquam obscurum est, quidnam
 hinc consecuturus sim: tamen quia persuasum habeo
 hæc factu vobis fore vtilia, dicere institui. Vincat
 autem id, quod vobis omnibus profuturum est.

Necessario
ciuib. ipsis
militandi.

Peroratio
qua in sum-
mam argu-
menta col-
ligit: venia
petes liber-
tati oratio-
nis.

Ατοι καὶ ὁμοῦ οἰκοί, λοιδοροῦμεν ἀκούοντες καὶ ἀ-
 πωλώων ἀλλήλους τῶν λεγόντων οὐδέποτε οὐδὲν ἡμῶν
 οὐ μὴ χροῖται τῶν δεινόντων. ὅποι μὲν γὰρ αἰ οἰμαί, μέρες π
 τῆς πόλεως σιωποῦσα ἡμῶν μὴ πᾶσα παρῆ καὶ τὸ τῶν
 δεινὸν διδρῆς, καὶ τὸ τῆς τύχης ἡμῶν σιωπῶν ζῆται. ὅποι
 δὲ αἰ στρατηγὸν καὶ ψήφισμα κενὸν καὶ τὸς δὲ τὸ βή-
 ματος ἐλπίδας ἐκπέμψοιτε, οὐδὲν ἡμῶν τῶν δεινόντων γί-
 γνεται. ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ ἡμῶν ἀγαθῶσι, οἱ δὲ σύμμαχοι
 τῶν δεινῶσι τὰς δειῖ, τοῖς τοιούτοις δεσποῖσι. οὐ γὰρ ἔστιν,
 οὐκ ἔστιν εἷνα ἀνδρα αἰ, διωθηθῆναι ποτε ταῦθ' ὑμῶν παρῆ-
 ξα ἄπανθ' ὅσα βούλεσθε. ὑποχέσθαι μὲν τοῖς, καὶ φῆσαι,
 καὶ τὸν δεινὰ ἀπάσαι, καὶ τὸν δεινὰ, ἔστι. τὰ δὲ παρῆ-
 ξματα, ἐν τούτων ἀπόλωλεν. ὅταν γὰρ ἡ τῆς μὲν ὁ στρα-
 τηγὸς ἀδελφῶν δεσπομῶν ζῆτων. οἱ δὲ ὑμῶν ἄν αἰ ἐκεί-
 νος οἰμαί παρῆξ, παρῆξ ὑμῶν ψόδου δεινὸν ῥαδῶς, ἐν-
 δεινὸν δὲ ὡσιν. ὑμεῖς δὲ ἐξ ὧν αἰ ἀκούσθητε, ὅτι ἂν τύχη βί-
 θίας ψήφισατε. καὶ καὶ παρῆξ ὡσιν. πῶς οὖν ταῦτα
 παύσεται; ὅταν ὑμεῖς, ὡ ἀνδρες ἀδελφῶν, τοῖς αὐτοῖς ἀ-
 ποδείξετε στρατιώτας, καὶ μὲν τῶν τῶν στρατηγῶν μὲν,
 καὶ δικαστῶν, οἰμαί δὲ ἐλ θῆσας, τῶν δὲ θῆσας. οὐ γὰρ μὴ ἀ-
 κούσθαι μόνον ὑμῶς τὰ ὑμέτερον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ παρῆξ-
 τας ὄραν δεινῶν δὲ εἰς τῆς δὲ ἡκαί τὰ παρῆξ μὲν αἰ χυ-
 νης, ὡς τῶν στρατηγῶν ἕκαστος δὲ: καὶ εἰς κενῶσι παρῆ-
 ὑμῶν παρῆξ θανάτου παρῆξ ἡμῶν ἐχθροῖς, οὐδεὶς οὐ δὲ ἀ-
 παρῆξ αὐτῶν ἀγωνίσασθαι παρῆξ θανάτου τῶν τῶν, ἀλλὰ τὸν
 τῶν ἀνδραποδίσαι καὶ λαποδύσθαι θάνατον μάλλον ἐ-
 ρουῶται, τὸ παρῆξ ὡσιν. κακούργου μὲν γὰρ ἔστι, κεν-
 δεινὸν δὲ ἀποθάνειν στρατηγῶν ἡμαρτῶν τοῖς πολεμίοις.
 ὑμῶν δὲ οἱ μὲν, περιόντες, μὲν λακεδαιμονίων φασι φί-
 λιππων παρῆξ τῶν τῶν θῆσας κατὰ λυσιν, καὶ τῶν πολι-
 τείας δὲ παρῆξ ἂν. οἱ δὲ ὡς παρῆξ βίαιος ὡς βασιλέα.
 οἱ δὲ ἐν ἡλυεῖσι πόλεις ταχίστην. οἱ δὲ, λόγους πλάτ-
 τόντες, ἕκαστος παρῆξ ὡσιν. ἐγὼ δ' οἰμαί μὲν, ὡ ἀνδρες
 ἀδελφῶν, καὶ τῶν θῆσας, ἐμῶν μὲν παρῆξ τῶν μὲν δὲ τῶν
 παρῆξ μὲν, καὶ πολλὰ τῶν τῶν οἰμαί ὡσιν ἐν τῆ
 γὰρ μὲν τῶν τῶν ἐρημῶν τῶν κωλοσόντων ὄσθαι καὶ τοῖς
 παρῆξ μὲν οἰμαί ἐπὶ τῶν. ἡ μὲν γὰρ μὲν δὲ παρῆξ παρῆξ
 παρῆξ μὲν παρῆξ τῶν, ὡς τῶν τῶν ἀντιτῶν τῶν τῶν παρῆξ ἡμῶν
 εἰδέναι, καὶ μέλλει ποιῆν ἐκείνος. ἀνοσιπύτοις γὰρ εἰσιν οἱ
 λορηποιοῦντες. ἀλλ' ἐν ἀφῆντες ταῦτα, ἐκείνος εἰδέναι,
 ὅτι ἐχθροῖς ἀφῆντος, καὶ τὰ ὑμέτερον ἡμῶς ὄσθαι, καὶ
 χροῖνον πολὺν ὑβρεῖς, καὶ ἄπαντα ὅσα πᾶσι. τε ἡλπίσαι-
 μὲν πᾶσα παρῆξ ἐπὶ ἡμῶν, καὶ δὲ ἡμῶν ὄσθαι, καὶ τὰ
 λοιπὰ ἐν ἡμῶν αὐτοῖς ἔστι, καὶ μὴ νῦν ἰδέσθαι ἐκεί πο-
 λεμῶν αὐτῶν ἐν δὲ ἴσως ἀγαθῶν ὄσθαι μὲν τῶν τῶν πα-
 εἶν ἂν ταῦτα εἰδέναι, καὶ τὰ δεινὰ ἐσομῶν ἐρημῶν-
 τες καὶ λόγων ματαίων ἀπὸ ἡλιαμῶν. οὐ γὰρ ἀτ τὰ ποτ
 ἔσθαι δὲ σκοπεῖν, ἀλλ' ὅτι φαῦλα, ἐὰν μὴ παρῆξ τῶν
 παρῆξ μὲν τῶν νοῦν, καὶ τὰ παρῆξ μὲν τῶν ποιῆν ἰδέσθαι-
 τε, ὡ εἰδέναι. ἐγὼ μὲν οὖν, οὐτ' ἄλλοτε πᾶποτε παρῆξ
 χάριν εἰλόμην λέγειν, ὅ, π ἀμὴ καὶ σιωπῶσιν ὑμῶν
 πεπεισμένος ὡ, καὶ τὰ ἀγνώσθαι, παρῆξ ἀπῶσιν οὐδὲν
 ὑποσεῖσθαι μὲν, παρῆξ ὄσθαι. ἐβουλόμην δὲ ἂν ὄσθαι
 παρῆξ ὅ, π ὑμῶν συμφέροι τὸ τὰ βέλπεια ἀκούειν οἰμαί, οὐ-
 πῶς εἰδέναι σιωπῶσιν καὶ τῶν τῶν βέλπεια εἰπόντι. πολλὰ
 γὰρ αἰ ἡδῶν εἶπον, νῦν δὲ ἐπ' ἀδύλοισ οὐσι τῶν τῶν
 τῶν ἐμαυτῶν ἡρημῶν, ὅμως ὅτι τὰ σιωπῶσιν ὑμῶν

ἐὰν παρῆξ τῶν τῶν, πεπεισθαι, λέγειν, αἰ οἰμαί, νικῶν δὲ ὅτι πᾶσι ὑμῶν μέλλει σιωπῶσιν.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΟΓΟΥ.

LIBANII ARGVMENTVM IN ORATIONEM DEMOSTHENIS De Pace.

Μηκρομένου τῷ πολέμου τῷ ἀπὲρ ἀμφιπόλεως, εἰρήνης ἐπιθυμούντων ὁ δὲ φίλιππος, καὶ οἱ ἀθλιναῖοι. οἱ μὲν ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ἐν τῷ πολέμῳ φερόμενοι ὁ δὲ φίλιππος βουλομένης αὐτῶν ἐπιθυμίας τε, καὶ θεβαίων ὀπιτελέσει. ἔτι δὲ τοῖς μὲν θεβαίοις ὀρχομένῳ φερόμενοι, καὶ κορώνειαν, πόλιν βοιωτίας, ἀμφότεροι δὲ, τὴν φωκικὴν καὶ ταλυσίαν πόλεμον. τῶτο δὲ ἡ ἀδύνατον αὐτῶν, πολέμιον ἔγνων ἀθλιναίων. καὶ ὅτε τὴν βουλῆν ἐπιβάλῃ ἐπὶ τὴν φωκίαν, ἢ ἀθλιναίων ἀπειλοῦσάντων ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τὰς χερσονήσους τῆς πόλεως, καὶ ἐπὶ τὴν Ἰθέρμοπυλιν, ἀπεκωλύθη τῆς εἰσευδοῦ. νῦν τοίνυν εἰρήνην ποιησάμενος πρὸς τοὺς ἀθλιναίους, μηδὲν καλοῦσάντων παρελθὼν εἰπὼν πύλων, τὴν φωκίαν ἔδωκεν ἀνάσσειν πεποιθὲς καὶ τὴν φωκίαν ἐν τοῖς ἀμφικτυοσὶ χερσὶν, καὶ τὰς ἐκείνου ἐν τῷ συνεδρίῳ φησὶς ὅτι ἢ ἄλλων ἐλλήνων εἰλαφε, πέποιθε ἢ καὶ πρὸς ἀθλιναίους πρὸς βίβιν, ἄξιον καὶ αὐτοῖς ταῦτα συγχωρεῖν. καὶ ὁ δημοθένης φησὶν εἰ συγχωρεῖν, οὐ τὰ πρὸς ἡμᾶς σιωπῆσαι. ὡς ὁρῶντες ἔρχεται, οὐδὲ δίκην εἶδὲ λέγων μετεχέειν ἐλλυμικῷ συνεδρίῳ τὸν μακεδόνα. ἀλλὰ δεδιέναι φάσκον, καὶ καταγχεσθῶν κοινὸν πόλεμον πρὸς ἀπαντας τοὺς Ἕλληνας ἔχειν, ἀποσχετικῶς καὶ λέγει τοῖς ἀθλιναίοις ἀλλοῖς δὲ ἄλλας πρὸς αἰτίας τούτοις δὲ κοινὴν πολεμήσειν αὐτοῖς. δυστολῶς ἔφη καὶ γὰρ αἰτίαν ταύτην καὶ ἡμῶν, ὅτι μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμφικτυοσὶ ἐνιστάμεθα δόξασιν. ὡς τε καὶ ἰσὺν τὴν εἰρήνην θρηῖν, καὶ ταῦτα φίλιππου παρεκλυδοῦσάντων εἰπὼν πύλων, καὶ ἐπιβλέψας δὲ ἡμῶν τῇ ἀττικῇ ἢ ἀπὲρ μακροῦ πηλικούτου κινδύων ἀφ᾽ αὐτοῦ. οὗτο δὲ ὁ λόγος, παρεσκευασθῆναι μὲν, οὐ μὴν εἰρησάει καὶ δοκεῖ καταγορεῖν ὅτι ὁρῶντες αἰχίνου, καὶ τῶτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀπὸ δὲ βαλλεῖ, ὅτι συνεβουλεύει, φίλιππον ἀμφικτυοσὶν εἶδὲ φησὶν αὐτοῖς, μηδὲν ἄλλου πολέμου. τῶτο εἰσηγήσασθαι, μὴ ἢ φιλοκράτους τῶ πάντων ἀναδέσματος οὐκ αἰσῶν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν συμβουλευτικῶν, τὸν αἰχίνου ἐπὶ αὐτοῖς διέβαλλεν ἀλλὰ δημοσίῳ τὴν ὑπόνοιαν εἰσεῖτε, μὴ δὲ εἰλικτεπίσσειν, καὶ χεῖμασιν ὑπὸ τῷ βασιλέως πεισθεῖς, τοιαύτην γνώμην ἀποσπασάσαι. ἐπὶ καὶ ἐν τῷ λόγῳ πρὸς τοιαύτην πρὸς ὑπόνοιαν ἐστὶν αὐτῶν φαίνεται, σιωπῆσαι αὐτὸν ὡς ὄνομα τῆ πόλεως, καὶ ἀδωροδοκίαν.

Quoniam bellum Amphipolitanum diu durasset: pacem quam Philippus quam Athenienses experierunt: Athenienses, quod fortuna in eo utebantur aduersa: Philippus quia praestare cupiebat ea, quae tum Thebais, tum Thebanis promiserat Pollicitus autem fuerat Thebanis, se Orchomenum & Coroneam. Bœotia oppida. eis traditur: utrisque se Phocæse bellum confecturum. id quod ab eo fieri non poterat, dum hostes haberet Athenienses. Nam prius etiam in Phocidem impressionem facturum, quia Athenienses classe circumuecti, eas quae Pylæ (a nonnullis etiam Thermopylæ) vocantur, occupant: regionis aditu prohibitus fuerat. Nunc, pace facta cum Atheniensibus, obstitente nemine, intra Pylas progressus, gentem Phocensem funditus euertit, locumque Phocensium inter Amphictyones illorumque in concilio suffragia, a reliquis Græcis acceperat, & legatos etiam ad Athenienses miserat, postulans, ut & ipsi idem ratum haberent. Demosthenes igitur monet, esse concedendum, non quod rem ipsam probet, aut iustum esse dicat, ut Macedo Græci concilij sit particeps: sed metuendum esse affirmat, ne totius Græciæ infestis armis oppugnentur. Atheniensibus enim alios aliis de causis esse infestos, qui communi consilio ipsos inuaduri sint. communem hanc (inquit) occasionem dabimus contra nos, quod soli hi sumus, qui decetis Amphictyonum intercedamus. Proinde consultius est tueri pacem (praesertim Philippo intra Pylas progresso, Atticæque inuadendæ potestatem nactæ) quam ob rem tantillam, tantum adire periculum. Hæc oratio instituta quidem fuisse, sed habita esse in publico mihi non videtur: quum Orator in Aeschinis accusatione, de hoc etiam eum inter cætera criminetur, quod autor fuerit, ut Amphictyonica Philippo dignitas decerneretur: ea cum de re nemo alius referre auderet, ne Philocrates quidem, omnium impudentissimus: quod si ipse hæc suasisset: haud utique Aeschinem ob hæc eadem culparet. Satis igitur apparet, eum suspicionem veritatis, ne Philippi studiosus & largitionibus à rege corruptus, sententiam hanc dixisse videretur. Nam & in hæc ipsa oratione talem quandam suspicionem amouere nititur, dum ut patriæ amantem, & ab accipiendis muneribus abhorrentem commendat.

Occasio ex-petita pace.

Phocensium excidium.

Summa orationis.

Cur hæc oratio dicta esse non videtur.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΟΓΟΣ.

DEMOSTHENIS DE PACE, ORATIO V. Hieronymo Vuolfio interprete.

Ἐγὼ μὲν, ὡς ἄνδρες ἀθλιναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα, πολλὰν δυσκολίαν ἔχοντα καὶ τεραχλῶν οὐ μόνον τὰ πολλὰ πορεύονται, καὶ μηδὲν εἶδὲ πορεύεσθαι ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίου ἀλλὰ καὶ τῆς ἑαυτῶν ὑπολοίπων ταυτῶν, μὴ ἢ κατὰ τὸ συμφέρον πύλας ἠγείσασθαι. ἀλλὰ τοῖς μὲν, ὡς δὲ, τοῖς δὲ, ἐτέρους δοκεῖν. δυσκόλου εἰδόντες φύσει καὶ χαλεπῶ τῆ βουλῆσθαι ἔτι πολλὰ χαλεπώτερον ὑμεῖς αὐτὸ πεποιθήκατε, ὡς ἄνδρες ἀθλιναῖοι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀθροῦσται, πρὸς τῆν ἀσφάλειαν εἰσάσειν ἡμᾶς τῆ βουλῆσθαι, ὑμεῖς δὲ, μὴ τὰ πράγματα. ἐπὶ τούτου συμβαίνει ὅτι πάντες τὸν χρόνον, ὃν οἱδὲ ἔγω, τὸν μὲν οἷς ἀνὰ μέγιστον ὀπιτημῶντα, ὡς δοκίμην, καὶ δοκεῖν ὀλέγειν τὰ ἢ πράγματα καὶ πρὸς ὧν βουλῆσθαι, ἐκφορῶν ὑμᾶς, ἐ μὲν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτων ἔτι ἔχοντων, οἷμα καὶ πεπενηκῶς ἑμαυτὸν ἀπέστηκα, ἀνὰ ἐπιλήσθητε τὴν δουροβίην καὶ φιλονεικίαν ἀπεσπῆτες, ἀκούειν, ὡς ἔσθ' ἡ πόλεως βουλῆσθαι, καὶ πηλικούτων πρὸς ἡμᾶς, ἀποσπῆτες ἔξεν καὶ λέγειν, καὶ συμβουλεύειν, δι' ὧν καὶ τὰ ἡσθῆτα βελτίω, καὶ τὰ ποροειδῆτα σωθήσεται. ἀκερβῶς δὲ ὡς ἄνδρες ἀθλιναῖοι, τὸ λέγειν πρὸς ὧν αὐτὸς εἰπέ τις, καὶ πρὸς αὐτὰ παρ' ὑμῖν, αἰετῶν τῆν

Ideo, Athenienses, hæc negocia multas habere difficultates & turbas: non est tantum, quod multa per incuriam sunt amissa: & bene de eis dicendo nihil proficitur: verum ob illud etiam, quod de reliquis nulla ex parte omnes quid expediat, consentiunt: sed hi sic, illi aliter opinantur. Est autem cum suapte natura periculosum ac difficile, dare consilium: tum vos, Athenienses, hoc multo difficilius effecistis. Nam quum omnes alij ante rem deliberent: vos, re iam perfecta, id facere soletis. Ex quo per omne tempus, quod ego meminerim, accidi, ut & eis qui delicta vestra reprehenderet, laudaretur, verèque dicere videretur: & rerum gerendarum, quæ in deliberationem cadent, occasiones, vos amitteretis. Quæ quanquam ita sunt: tamen arbitror, & quia hoc persuasum habeo, surrexi, me, si omissis tumultibus & rixis, audire volueritis (id quod de republica tantisque negotiis deliberantibus, omnino faciendum est) ea dicturum & suaturum, per quæ & rerum statum emendetur, & amissa recuperetur. Quum verò satis sciã, Athenienses, semper expedire plurimum apud vos [si quis modò au-

Audire ad reprehensionem, pollicitatione & commonefactione est filiorum suorum verenda.

εις τρυφάνω, ἀργύριον προσηνεύχης· οἷχεται φέρον, καὶ
καθεύχουσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· καὶ ἐκ' ἐτ' αὐτῶν
ἐδὴ ὑγῶς, ὁ τὸ ποίησας, φελοῦ δένος ἀν' λογισμῶ. ἐν
μυθῶνι ἔγω γε φεφῶτον ὑπαρχέω φημί δὲν, ὅπως εἴ-
τε συστάξιν, εἴτε συμμαχοί, εἴτε ἀλλοτὶ βέλεται πρὸς κα-
τασκευάζειν τῆ πόλει. τὴν ὑπαρχουσαν εἰρήνην κη-
λύων τὸ ποίησιν· ἐχὼς θαυμασῶν, οὐδ' ὡς ἀξίαν
ἔσαν ὑμῶν, ἀλλ' ὅποια ποτ' ἔστιν αὐτῆ; μὴ γὰρ ἐσθ' ἡμῶν
ἔχει τῶν προσηνεύχων, ἢ γὰρ ἡμεῖς μὴ γὰρ ἐσθ' ἡμῶν
μῶς λυθῆναι. πολλὰ γὰρ φερεῖμεθα, ὡν ὑπαρχόντων,
ποτ' αὐτ', ἢ νῦν ἀσφαλές τερος καὶ βίαν ἡμῶν ὁ πόλε-
μος, δ' αὐτῶν δὲ ὄρωι, ὅπως μὴ φεραξώμεθα, ἢ ἀνδρες
ἀθλιώτοι, τοῖς πωλεηλυθότας τούτοις, καὶ φάσκοντας
ἀμφικτύονας νῦν εἶναι, εἰς ἀνάγκην, καὶ φερεῖσιν κοι-
νοῦ πολέμου φερός ὑμῶς. ἐγὼ γὰρ, εἰ γὰρ οὐδ' ὑμῶν φερός
φίλιππον πάλιν πόλεμος δὲ ἀμφίπολιν, ἢ, π τοιοῦτον
ἐγκλημα ἰδίον, οὐ μὴ μετέχουσι δετταλοῖ, μὴ δὲ ἀρ-
γίοι, μηδὲ θεβαῖοι· οὐκ αὐτῶν οἰομαι τούτων οὐδένα
πολεμήσασιν, καὶ πάντων ἡμῶν (καί μοι μὴ δορυβήση
μηδεὶς φερὶν ἀν' ἀκούσῃ) θεβαῖοι· οὐχ ὡς ἡδέως ἐχου-
σιν ἡμῶν, οὐδ' ὡς οὐκ αὐτῶν χαρίζοντο φίλιππον· ἀλλ'
ἴσασιν ἀκριβῶς (εἰ καὶ πάνυ φησὶε πρὸς αὐτοῖς ἀνασθῆ-
τοις εἶ) ὅτι, εἰ γὰρ ἡμῶν πόλεμος φερός ὑμῶν αὐτοῖς
τὰ μὲν καὶ πᾶσι εἴξουσιν αὐτοῖς, τοῖς δὲ ἀγαθοῖς, ε-
φεροῦσαν εἴτερος καθεύχεται. οὐκοῦν φερεῖντο αὐτῶν
τοῖς εἰς τὸ, μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς αἰτίας οὐσης
τὸ πολέμου. οὐδὲ γε, εἰ πάλιν φερός τοῖς θεβαῖοις πρὸ-
λεμήσασιν δὲ ὡρεθῶν, ἢ, π τῆν ἰδίον· οὐδὲν αὐτῶν
παθεῖν ἡγούμαι. καὶ γὰρ ἡμῶν κἀκείνοις, τοῖς βουθῆσον-
τας αὐτῶν, εἰς τὴν οἰκίαν εἴπρ' ἐμβαλοῖ, βουθῆσιν, οὐ
σωνεπρατῶσεν οὐδετέροις, καὶ γὰρ αἱ συμμαχίαι, τὸ-
τον ἐχουσι τὸν ἔσπον, ὃν καὶ φερονήσεν αὐτῶν, καὶ τὸ φε-
γμα φύσει τοιοῦτον ὅστιν οὐκ ἀρχὴ τῆς ἴσης ἔκαστος ὅστιν
δύνοισ, οὐδ' ἡμῶν, οὐτὲ θεβαῖοις, ὡς τε * εἶναι, καὶ φερεῖν
τῆν ἄλλων· ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἀπαντες αὐτῶν βούλοιντο,
ἐνεκα αὐτῶν, κατηύχοντας δὲ τοῖς ἐτέροις, διαπότας
ὑπαρχέω αὐτῶν, ἢ εἰς, π οὐδ' ἡγούμαι φερεῖν; καὶ π
φυλαξάσασιν φημί δὲν ὑμῶς; ὅπως μὴ κοινῶ φερα-
σιν, καὶ κοινὸν ἐγκλημα, ὁ μέλλων πόλεμος; φερός ἀ-
παῖτας λάβη, εἰ γὰρ ἀργίοι μὲν, καὶ μεσσηνῶν, καὶ μεγα-
λοπολίταις, καὶ πρὸς τῶν λοιπῶν πελοποννησίων, ὅσοι γε δὴ
τὰ αὐτὰ τούτοις φερονῶσι, δὲ τὴν φερός λακεδαίμο-
νίους ἡμῶν ὅππικρυκίαν ἐχθερός γήσουσι, καὶ τὸ δοκεῖν
ἐκδέχεσθαι π τῆν ἐμείνοις πεφραγμένων θεβαῖοι δὲ
ἐχουσι μὲν, ὡς λέγουσιν, ἀπαχθῶς, ἐπ δὲ * ἐχθετέρος
γήσουσιν. ὅτι τοῖς παρ' ἐμείνων φερονῶντας σῶζομεν, καὶ
πᾶσι τὸ ἔσπον τὴν δυσμῆριαν ἐκδεικνύμεθα αὐτοῖς
δετταλοῖ δὲ, ὅτι τοῖς φωκίων φυλάδας σῶζομεν, φίλιπ-
πος γὰρ, ὅτι καλύσομεν αὐτὸν κοινῶν τῆς ἀμφικτυονίας
φοβέμεν, μὴ πάντες, φελοῖ τῆν ἰδίαν ἔκαστος ἀργίζομεν,
κοινὸν ἐφ' ἡμῶς ἀγάγωσι τὸν πόλεμον, τὰ τῆν ἀμφικτύο-
νων δόγματ' αὐτοῖς φερεῖσασί μοι εἴτ' ὅππασα δὲ ὡσιν ἔκαστοι
* πῆρα τὸ συμφερόντος αὐτοῖς, ἡμῶν πολεμήσασιν, ὡς φερ
καὶ φελοῖ φωκίας. ἴσασιν γὰρ δὴ πού τὸ δὲ, ὅτι νῦν θεβαῖοι, καὶ
φίλιππος, καὶ δετταλοῖ, οὐχὶ τὰ αὐτὰ μέγιστα ἔκαστοι ε-
σασυδαμότες τὰ αὐτὰ πάντες, ἐφραξάσασιν. οἷον θεβαῖοι, ἢ
μὲν φίλιππον παρελθῆν, καὶ λαβεῖν τὰς παρῶν, οὐκ ε-
φ' ἡμῶν καλύσασιν· οὐδὲ γε τῆν αὐτοῖς πεπονημένων,
ἔσαστον ἐλθόντων, ἢ δόξαν ἔχων. νῦν γὰρ θεβαῖοις φερός

A in trutinam, argentum imposueris: id argentum pre-
cipitat cogitationem, & ad sese deorsum abripit.
Quod quisquis admittit, fieri non potest, ut dein-
ceps vlla de re rectè verèque cogitet. Iam vnum hoc
ego in primis tenendum esse dico, siue quis tribu-
tum indicere, siue socios asciscere, siue aliis præsi-
diis rempub. firmare conatur, id ita vti faciat, ne pa-
cem hanc faciat irritam: non quòd ea tam præclara
sit, aut è dignitate veltra: sed qualis qualis est, oppor-
tunius vtiliusque ad res gerendas fuisset, eam nun-
quam fuisse factam, quàm nunc, postquam facta est,
per vos abrogari. Multa enim temerè proiecimus,
quæ quia tum nobis integra erant, bellum & tutius
& facilius quàm nunc, gerere potuissimus. Secundo
loco prouidendum est, ne in necessitatem, ὁ Athe-
nienfes, adducamus, aut causam suppeditemus istis,
qui inter se conspirarunt, & se iam Amphictyones
esse dicunt, belli communis contra vos fuscipien-
di. Ego enim, si inter nos & Philippum denuò bel-
lum ob Amphipolim, aut aliam aliquam priuatam
controversiam oriretur, quæ neque ad Thessalos,
neque ad Argiuos, neque ad Thebanos quicquam
attineret: non puto vobis horum quenquam bellum
illaturum: ac minimè omnium (ne verò quisquam
obturbet, priusquam audierit) Thebanos: non quòd
nobis tam bene cupiant, aut obsequi Philippo no-
lint: sed quòd optimè sciunt (quantumvis dicantur
stupidi) si bello nobiscum implicentur: & se malis
omnibus afflictum iri, & alium commoditates ocio
sè defidentem, atque aucupantem, ad sese pertractu-
rum. Nunquam igitur eò sese præcipitabunt, nisi o-
rigo & causa belli communis fuerit. Nihil etiam
nos, si cum Thebanis denuò propter Oropum, aut
priuatim emolumentum aliquod belligeremus, cla-
dis accepturos arbitror. Nam eos qui fortasse vel
nos, vel illos adiuuant, si nostros agros vastari vi-
deant, opem esse laturos arbitror: sed neutris ad alie-
nam ditionem oppugnandam præstò futuros. So-
cietatum enim ea est omnino ratio, quæ & diligen-
ter cogitanti sese offert: & quam ipsius rei natura
paritur. Neque enim vlli vel nobis vel Thebanis a-
deò bene cupiunt, vt simul & incolumes esse nos, &
aliis imperare velint: sed incolumitatem omnes sue
salutis causa nobis optant: vt verò alterutri, potiti
victoria, ipsi dominantur, nemo. Quid igitur exi-
stimo formidabile? & quid vobis esse dico prouid-
endum? Ne bellum hoc quòd agitur, commu-
nem occasionem, & commune crimen vniuersis
suppeditet. Nam si Argiui & Messenij & Me-
galopolitæ, & reliqui Peloponneses, qui cum his
consentiunt, ob petitam à Lacedæmoniis pa-
cem, nobis inimici erant, & propter acta quæ-
dam sua impedita: si Thebani nobis, vt aiunt
infensi, inimiciores etiam fient, quòd ab eis
actos in exilium tuemur, & nostras aduersus eos
inimicitias omnibus modis declaramus: si Thessa-
li, quòd Phocensium exules defendimus, si Philip-
pus, quòd participè esse Amphictyonix prohibea-
mus: meruo ne omnes, priuatis quicq; offèsis irritati,
eò muni bello nos adoriatur, Amphictyonum de-
creta prætexètes, ac deinde attrahantur singuli, vt e-
tiam Phocèsi bello vsuuenit. Nec enim hoc scilicet
ignoratis, nunc Thebanos, & Philippū, & Thessalos,
quò non eadè singuli potissimū vrgeret, eadè omnes
perfecisse. Nā Thebani Philippū, ne penetraret atq;
angustis potiretur, prohibere non potuerūt, nec ob-
sistere, quo minus qui postremus aduenerat, ma-
gno ipsorum labore partam gloriam interciperet,
ac in se transfoueret. Nunc enim Thebani, quòd

Ita conste-
lendu rei-
publ. facta
pax vt ne
violatur:
que confit-
matur ab
intempesti-
uo & peri-
culo.

Ratio so-
cietatum,
& vt Gre-
ci aduersus
Athenien-
ses affecti
sunt

Thebano-
rū frustra-
tio.

πυρ σφαιρα, και μισουσι κη υποπικουουσιν, ου μωυ υποφρηναδου δυναν...

A po conspirationem, simul & oderunt, & suspectam habent: neque tamen pronunciarie audent, recte facere Lacedaemonios. Quod vero ad Philippum attinet, etsi spe frustrati sunt, non tamen ab eo decepti esse videntur.

Aesobinis criminatio

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

DEMOSTHENIS SECVNDA IN PHILIPPVM ORATIO VI. Hieronymo Vuolfio interprete.

Βαν, ω ανδρες αθηναιοι, λογοι γιγνωνται... ου μωυ υποφρηναδου δυναν...

VM verba sunt, Athenienses, de Philippi factis & violentia, & pacis violatione perpetua: vestri defensiones & aequas & humanas apparere video: semperque probari orationes eorum, qui Philippum accusarint: sed, ut ingenuè dicam, nihil rectè geri, aut eiusmodi, ut sit illas audire opera pretium.

Attentio à reprehensione, & periculo.

Philippum, ut potentè hostem esse metendum, è signis probat.

Vertical text in the left margin, partially cut off, containing various words and phrases.

est Quæ Thebanis expediūt, nō quæ reipub. nostræ agere instituit. Quamobrem tandem? Nimirū quod ad opes & potentiam, quo iure qua iniuria augendam, consilia sua referens, non ad pacem aut tranquillitatem, aut vllam æquitatem: prudenter hoc intelligit, se nostræ ciuitati, nostrisque institutis, nihil eiusmodi posse vel polliceri, vel præstare, quo adducti vos, priuati emolumentis gratia, cæterorum Græcorum aliquos ipsi condone is. Sed & iustitiæ studio, & coniunctæ cum ea re ignominia fuga, & prouidentia rerum, quæ decent omnium: æquè aduersaturos, si quid tale conaretur, ac si bellum gereretis. Thebanos autem putabat, id quod accidit, modo ipsi lucrum facerent, situros, vt suo arbitratu cætera administraret: & ad eò non aduersaturos & prohibuit, vt armis etiam adiuturi essent, si iussisset, & nunc, eodem consilio, de Messeniis & Argiuis bene meretur quæ maxima vestra laus est, Athenienses. Vt enim ex his factis apparet, de solis vobis ita indicatur, vos nullius emolumentis causa, Græcorum defensionem deserturos, nulla gratia, nullo commodo beneuolentiam erga Græcos commutatos. Atque ad eò iurè & de vobis ita sentit, & de Argiuis ac Thebanis aliter: non in hæc modò tempora intuens, sed & superiora considerans. Inuenit enim scilicet, atque audit, vestros maiores, eum eis liceret reliquis imperare Græcis, vt ipsi Regi Perfærum parerent, eam conditionem non modo esse aspernatos, cum Alexander, à quo isti oriundi sunt, ea de re nuncijs venisset: sed & urbem deserere maluisse, & nullas pati ærumnas recusasse: talisque res gefisse postea, quas vt omnes celebrare perpetuo gestiunt, sic pro dignitate ornare nemo potuit. Quæ de causa eas & ego iurè prætereo. Maiora enim sunt eorum facinora, quàm quæ oratione explicentur. At Thebanorum & Argiuorum maiores, illos in exercitu fuisse Barbari, hos ei non esse aduersatos. Intellexit igitur, vtrosque priuato commodo fore contentos, non communem Græciæ vilitatem spectaturos. Proinde putauit, se, si vos amicos delegisset, propter iustitiam fuisse delectatum: sin illis se adiunxisset, adiutores habiturum suæ cupiditatis. Ob hæc illos vobis & tunc & nunc præfert. Neque enim remes eis plures adesse videt, quàm vobis: neque neque cum in mediterraneis quoddam inuenit imperium, maritimum imperium & mercatus contemnit: neque oblitus est verborum & pollicitationum, per quas pacem impetrauit. At mehercule, dicat aliquis, eum scire hæc omnia, neque ex auaricia, iisve de causis, quas ego criminer, tum hæc egisse: sed quòd æquiora, quàm nos, Thebani postularint. Verùm hanc vel solum causam ex omnibus ei nunc prætexere non licet. Qui enim Messenam Lacedæmonios relinquere iubet quo pacto Orchomeno & Coronea tum Thebanis tradita, se illa fecisse, quæ æqua esse putaret, simulabit? At verò coactus est? Hoc enim restat scilicet: & præter animi sui sententiam, à Thessalico equitatu, Thebanisque legionibus circumuentus, illa concessit? Bene. Proinde dicunt, Thebanos eis suspectos fore: & fabulantur quidam passim, eum Elateam muniturum. Is verò hæc nondum facit, nec, vt ego iudico, vnquàm faciet. Cum Messeniis autem & Argiuis contra Lacedæmonios impressione non faciet: sed & milites ià eò mittit, & pecuniã suppeditat, & ipse cū magno exercitu expectatur. Igitur eos qui Thebanorū hoïtes sūt, Lacedæmonios euertit: quos verò prius ipse perdidit Phocæses, in integrū nūc restituit. Equis ista

Philippum, neque iustitiæ studio, neque coactū, Thebanis amicis esse.

Α σατο; α θυβαίοις, συμφέρει, καὶ ἔχ᾽ αὐτῆ πόλει, ἀράττειν
 ἀρεταίαν. τί δή ποτε; ὅτι πρὸς πλεονεξίαν οἶμαι, καὶ τὸ
 πάνθ' ὑφ' ἑαυτῶν ποιήσασθαι τοὺς λογισμοὺς ὄξεταζων, καὶ
 ἔτι πρὸς εἰρήνην, ἐδὴ ἠσυχίαν, ἐδὴ δίκαιον ἐδὲν οἶδε τὸ
 ὀρθῶς, ὅτι τῆ μηδ' ἡμετέρα πόλει, καὶ τοῖς ἡμετέροις ἡδέ-
 σιν, ἐδὲν αὐτὸ ἐνδείξατο τοῦτον, οὐδὲ πείσειν, ὑφ' ἑπι-
 δόντες ὑμεῖς, τῆς ἰδίας ἐνεκα ἀφελείας, τῆρ' ἄλλων πινά-
 ἑλλήνων ἐκείνω ἀρετῶν ἀλλ' ἔτι δίκαιον λόγον ποιή-
 ῃμενοι, καὶ τὸ ἀποδοῦναι ἀδοξίαν τῶ ἀρετῶν φόβον-
 τες, ἔτι πάνθ' ἂ ἀποδοῖκεν ἀποδοξίαν, ὁμοίως ἐπιπύ-
 σασθε, αὐτὸ π τοῖσιν ὀπίσθη ἀρετῶν, ὡς περ' αὐτὸ ἐ πολέ-
 μου ὡς τῶν τοῖς ἡθεαῖς ἡγεῖτο, ὅτι περ' οὐκ ἐβη, αὐτὸ
 τῆρ' ἑαυτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, ὅπως βέλτεται
 ἀρετῶν αὐτῶ. ἔτι ὅπως ἀποδοξίαν καὶ ἀνακωλύσειν,
 ἀλλὰ καὶ συρατοῦσιν, αὐτοῖς κελούσιν, καὶ νῦν τοῖς μεσ-
 σπίνος καὶ τοῖς ἀργείων, ταῦτα ὑπελήφωσιν, εὐ ποιεῖ ὁ ἡμέ-
 ρισόν ἐστὶ καὶ ὑμῶν ἡγεμόνων, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, κείρι-
 σθε γὰρ ὅτι τῶν τῆρ' ἐργῶν, μόνον τῆρ' ἰσχυρῶν, μηδενὸς αὐ-
 κέρδους τὰ κοινὰ δίκαια τῆρ' ἑλλήνων ἀποδοῖκεν, μηδὲ ἀν-
 ταλλάξασθαι μηδὲ μίαν χάριτος, μηδὲ ἀφελείας, τὸ εἰς
 τοῖς ἑλλήνας εὐνοίαν, καὶ μὴ ταῦτ' εἰκότως καὶ ἀδελφῶν ὑμῶν
 ἔπος ὑπελήφωσιν, καὶ ἀργείων καὶ θεβαίων ὡς ἐτίσθαι ἔ-
 μόνον εἰς τὰ παρὲν ἄρα ὄσον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν λογ-
 ζομένων, δέξασθαι γὰρ οἶμαι καὶ ἀκούει, τοῖς μηδ' ὑμετέροις
 ἀποδοξίαν, ὄξον αὐτοῖς τῆρ' ἰσχυρῶν ἀρχῶν ἑλλήνων, ὡς τὸ
 αὐτοῖς ὑπακούειν βασιλεῖ ἔ μόνον ἐκ ἀναγκῶν, τὸ λό-
 γον τῶν ἡγεῖται ἡλθεν ἀλέξανδρος ὁ τῶν ἀποδοξίαν πε-
 εἰ τούτων κῆρυξ, ἀλλὰ καὶ τὸ πόλιν ἐκλιπεῖν ἀποδοξίαν
 νοῖς, καὶ παθεῖν ὅ, πῶν ἰσομείναις ἔ μετὰ ταῦτα ἀρε-
 ξασθαι ταῦτα, ἂ πάντες μηδ' ἀεί γλῆρον ἡ λέγειν, ἀξίως
 δὲ εἰπεῖν ἐδὲν δέδνηται, διότι καὶ γὰρ ἀρετῶν ἀν-
 κῆρας, ἐστὶ γὰρ μείζων τὰ ἐκείνων ἔργα, ἢ ὡς τῶ λόγῳ τις
 αὐτὸ εἶποι. τοῖς ἡθεαῖων καὶ ἀργείων ἀποδοξίαν, τοῖς μηδ'
 συρατοῦσιν τῶν βαρβάρων, τοῖς δ' ἐκ ἐνακτοῦσιν τῶν
 οἰδινουῶ ἀμοτέρους, ἰδία τὸ λυσιτελεῖν ἀγαπήσοντας,
 ἔχ᾽ ὅ, π συνοῖσει κοινῆ τοῖς ἑλλήσι σκελετόμενος ἡγεῖτο ἔν, εἰ
 μηδ' ὑμῶν ἐλοῖτο φίλοις ὅτι τοῖς δίκαιος ἀνείσθη, εἰ δὲ
 ἐκείνοις ἀποδοῖκεν ἀποδοξίαν ἔξεν τὸ αὐτῶ πλεονεξίας, ἀρε-
 τῶν τ' ἐκείνοις ἀπὸ ὑμῶν καὶ τότε καὶ νῦν ἀρετῶν. οὐ γὰρ δὴ
 ἔτισθαι γὰρ ὄρα πλείους αὐτοῖς ἢ ὑμῶν, ἐνούσας οὐ δὲ ἐν
 C μηδ' τῆ μεσογεία πινὰ ἀρχῶν εἰρηκε, τὸ δ' ὅτι τῆ θαλάτ-
 τη καὶ τῆρ' ἰσχυρῶν ἀφῆσθαι ἐδ' ἀμνημονεῖ τις λόγους.
 ἔτι τῶν ὑποδοξίαν, ἐφ' αἷς τὸ εἰρήνης ἔτυχεν, ἀλλὰ καὶ ἡ δία
 εἶποι τις αὐτὸ, ὡς πάντα ταῦτα εἰδὼς, οὐ πλεονεξίας ἐνεκα, ἔ-
 ἐδὲ ὡς ἐγὼ κατηγοροῦ, τότε ταῦτ' ἀποδοξίαν ἀλλὰ τῶ δι-
 καιοτέρους ἀξίως τῶ θεβαίων ἢ ἡμῶν ἀλλὰ τῶν ἔ μόν-
 νον τῆρ' ἰσχυρῶν πάντων, ἐκ ἐνεκα αὐτῶ νῦν εἰπεῖν, ὅ γὰρ μεσπὴ
 νῦν λακεδαιμονίους ἀφῆσθαι κελούσιν. πῶς αὐτὸ ὄρκο μὲν
 καὶ ἀποδοξίαν τότε θεβαίοις ἀρετῶν τοῖς, τῶ δίκαιον ἀνεί-
 ζειν ταῦτ' ἐπὶ πεποικέναι, σπῆλαι, ἀλλ' ἐβίασθη νῆ δία
 τῶ γὰρ ἐδὲ ὑποδοξίαν, καὶ τῶ γὰρ γὰρ ἡγεῖται, τῶ δὲ τῶ ἀλλῶν
 ἰσχυρῶν, καὶ τῶ θεβαίων ὁ πλεῖστ' ἐν μέσῳ ληρθεῖς,
 συνεχώρησε ταῦτα, καλῶς οὐκοῦν φασὶ μηδ' ἐκείνῳ
 ἀπὸς τοῖς θεβαίοις αὐτὸν ὑποδοξίαν ἔχεν, ἔτι λογιστοῦ-
 σι πῶς ἀρετῶν, ὡς ἐλάττωσαν τῶν ἑλλήνων, ταῦτα καὶ
 μέλλει, καὶ μελλήσῃ γὰρ, ὡς ἐγὼ κερῶ τοῖς μεσπίνος
 ἢ καὶ τοῖς ἀργείων ὅτι τοῖς λακεδαιμονίους σιωπε-
 βάλλειν οὐ μέλλει. ἀλλὰ καὶ ἔτι εἰς οὐρανὸν, ἔτι χε-
 ρῶν ἀποδοξίαν, καὶ δυνάμιν μετὰ ἑλλῶν ἔχον αὐτοῖς ὅτι ἀποδοξίαν, τοῖς μηδ' οὐκ ὄντας ἐθῶν θεβαίων λα-
 κεδαιμονίους, ἀναρετῶν, οἷς δὲ ἀπώλεσαν αὐτοῖς ἀποδοξίαν φωνίας, νῦν σῶζει, καὶ τῶ αὐτῶ πῶς δὲ σῶσει, ἐγὼ

Handwritten marginal notes in a smaller script, likely a commentary or continuation of the text, partially obscured by the binding.

μη γδ εδ' αν ηρωμα φιλιππων ουτ' ει τα περ το βια-
 εις ακων επεσεν ουτ' αν ει νυ απεγνωσκε θηβαις,
 τοις απεινων εχθροις συνεχως εναντιεδλ' ανλ' απ' αν νεν
 ποιει, κακεινα εν περιαιρεσεως δηλος εστι ποιησας εν
 παντων δι' ης θεωρει, οτι παντα παραγματ' ονειδ' ην η
 πολεως συντατων ην ην εδ' αν ληκεις εσπον πνα αυτω,
 νυ γε δη, συμβαινει, λογιζεσθε γαρ, αρχην βεβαια. Τυ-
 τε δι' ανταγωνιστας μονοις υπαληφον υμας. αδικει πο-
 λυ ηδη χρονον ην τε το αυτος αρια, σιωσιδεν εαυτω, οδς
 γδ ουσιν η μετεροις εχει χρησται τουτοις παντα τα αλλα
 ασφαλως κεινη. ει γδ αμφιπολην, ην ποτιδαιον* περι-
 ειθε, ου δι' αν οικου μανειν βεβαιως ηγητο. αμφοτεροι ου
 οιδε, ην εαυτ' υμιν επεβελουσα, ην υμας αιδανομεν, ε-
 ευ φρονειν δι' υμας υπολαμβανων, διαμας αν αυτ' μι-
 σειν νομιζοι, ην παρ' εμω, πεισεσται η κενον περισο-
 κων, εαν κησεν λαβητε, εαν μη περτερον φραση ποιη-
 σας. δεξαται ερηγρον, εφεισκειν οπι τη πολει, θερα-
 πνεει πνας θηβαιων, ην πελοποννησιων τοις ταυτα βλο-
 μηοις* τουτω οδ' εδ' αν ην πλεονεξιαν, τα περ οντα αγα-
 πησεν οει. δεξ' η σκαοτη εσπον, ην ην ταυτα εδεν B
 περ οφειδα, κητοι σωφρονουσι γε κη μαριως, εαρη η
 κησδαιγματα εστιν ιδειν, α κη περς μεσσωιοις κη
 περς αρηεις εμοι γ' ειπειν σιωβη βελπον δι' ισως εδ' αν
 κη περς υμας ειρησται. πωσ γδ οειδε, εφλω, α ανδρες
 μεσσωιοι, δυχερος ακουεν ελευθις. ει περ λεγοι κη
 φιλιππου, κητ' εμεινοις τοις χρονοις, οτ' αντεμουσα κη
 αυτοις ηφει, ε παντες οι περτερον μακεδονιας βασιλεις
 αντεποιουτο. ποτιδαιαν η εδιδου, τοις ανδρωγων διαποι-
 κοις* εβαλων ην την μη εχθραν η περς ημας αυτες α-
 νηρητο, την χωραν δι' εμεινοις εδιδου κησδαιμα; ερα
 περσοδαιαν αυτοις τοιαυτα πεισεσται, η λεροντος αν π-
 νος πεσεισται; ουκ οειδε γε. αλλ' ουως εφλω εγω μικρον
 χρονον η αλλοξιαν καρποσάμφοι, πολυη της εαυτην
 υπ' εμεινου εσπονται, αιχρωσ εκπισσιντες, ε κησδαιμας
 μονον, αλλα κη περσοδαιμας υπ' αλληλων, ην περσεν-
 τε, ου γδ ασφαλεις η πολιτειας α περς τοις τυραννοις
 αυται λιαν ομυλια. η δι' οι δεσποτοι; εφειδε, εφλω, οτε
 αυτην τοις τυραννοις εδεβαλε, κη παλιν νικησται ην μα-
 γνησιαν εδιδου, περσοδαιαν η κησδαιμας νυ δεκα-
 δαρχιαν εσεσται παρ αυτοις; η ην πυ λιαν διαποδεντα
 τε τον τας ιδιας αυτην περσοδαιμας παρρησεσται; ουκ εστι
 ταυτα. αλλα μεν, γερονε ταυτα, κη πωσιν εστιν εδεναι. υ-
 μεις δι' εφλω εγω διδεντα μη ην υποχρονουδρον θεωρει-
 τε φιλιππων εσηπατικοτα δι' ηδη κη εδ' αν κησδαιμας
 νον, απδουχεσθε, αν σωφρονητ' ιδειν, εστι τοινυ ην δι' εφλω
 εγω παντοδαπα ερηωη α ταις πολεισι περς φυλακην ην
 σωτηριαν. οδον χερακωματα, κη τειρη, κη ταφρη, κη
 παλλα οσα τοιαυτα. ην ταυτα μη εστιν απαντα χειρο-
 ποιητα, ην διαπνης πολλης περσοδαιμα. εν δε η κοινον η
 φυσις ην ευ φρονουματων εν εαυτη κεινη φυλακτηριον.
 ο πασι μη εστιν αγαθον κη σωτηριον, μαλιστα η τοις
 πληθεισι περς τοις τυραννοις. η ουκ εστι ην απισια. ταυ-
 τω φυλακτητε ταυτης αντηχεσθε. εαν ταυτω σωζητε, ε-
 δει δεινον μη πασητε. η ουκ ζητετε, εφλω, ελδουθριαν;
 ειτ' ουκ ορατε φιλιππων αλλοξιωτατας ταυτη κη τας
 περσοδαιμας εχοντα βασιλδς γδ κη τυραννος απας, ε-
 χθρος ελδουθρια, ε νομοις εναντιος. ου φυλαξεσθε, οπως
 εφλω, μη περσοδαιμα ζητουμας απαλλαγημα, δεσποτην εφρητε, ταυτα ακουσαντες εμεινοι, κη δορυβουμας ως
 εφρωσ λεγεσται, ην πολλοις ετεροις λογοις ην περσοδαιμα περσοδαιμα, ε παλιν υστερον ακουσαντες, ως

A credat? Ego vero existimo Philippum, neque si prima
 coactus fecisset, neque si nunc eis diffideret, eorum
 hostibus continenter aduersaturum: sed ex his quae
 nunc facit, illa etiã consilio se fecisse declarat. Quod
 si quis recte aestimet, ex omnibus perspiciet, eum
 hac instruere & moliri contra nostram republicam:
 idque nunc necessariò quodammodo ei vsuuenit.
 Quod hoc modo intelligetis: Imperare vult, in eo
 autem vos solos eos esse putat, qui possint aduersari:
 iniurius est longo iam tempore, cuius ipse rei sibi est
 optimè conscius. Iis enim quae nobis crepta tenet,
 vitur ad caetera omnia in tuto collocanda. Nam si
 Amphipolim & Potidæam amitteret: nec domi se
 tutò posse manere duceret. Vtrunque igitur scit, &
 se vobis insidiari, & vos id animaduertere. Cum au-
 tem vos cordatos esse putet: se inrè vobis esse odio
 existimat, & cõcitatus est, malum se accepturum pu-
 tans, si occasionem nanciscamini, nisi ipse antever-
 terit. Propterea vigilat, imminet urbi, colit Theba-
 norum quosdam & Peloponnesium, qui illis assen-
 tiuntur: quos vt propter avaritiam in hoc rerum sta-
 tu acqui- turos putat: sic propter ingenij stuporem,
 nihil eorum quae sequentur, prospècturos. Ac si qui
 vel mediocri prudentia sunt, euidentiã iis exempla
 est cernere: quae cum res ita ferret, & apud Messe-
 nios, & apud Argiuos retuli. Praestat autem fortas-
 se vobis etiam exponi eadem. Quam agrè, inquam,
 Messenij audituros fuisse putatis Olynthios, si quis
 in Philippum dixisset illis temporibus, cum Anthe-
 mumtem eis cõcederet, quam urbè sibi omnes prio-
 res Macedoniae Reges vendicarent? cum Potidæam
 donaret, Atheniensium colonis eiectionis? cum & no-
 stras inimicitias ipse susciperet, & prouinciam illis
 fruendam daret? Nunquid expectasse, ita secum a-
 ctum iri, aut aliquo dicente credituros? Ne verò pu-
 tetis. Sed tamen, inquam, cum exiguo tempore alie-
 nae terrae fructus perciperent, longo suapte priuan-
 tur ab eo, turpiter eiectionis, non victi tantum, sed & pro-
 diti alij ab aliis, & venditi. Neque enim tuta est li-
 beris ciuitatibus nimia ista tyrannorum familiarita-
 tas. Quid porò Thessali? Nū putatis, inquam, cum
 eorum tyrannos eieceret, & rursus, cum Nicæam &
 Magnetiã daret, expectasse decurionatum fore a-
 pud se, nunc receptum? aut qui Pylæam reddidisset,
 cum priuatos ipsorum redditus intercepturum? Ne-
 quaquam credidissent. Sed tamen facta sunt haec, &
 in conspectu omnibus. Vos autem, inquam, largien-
 tem & pollicentem spectatis Philippum: eum autè
 cum vos iam deceperit, & in fraudem pellexerit, de-
 precamini, si sapitis, ne videatis. Sunt, quidem certè,
 in quã, varia reperta ad vrbium custodiã & defensionè,
 veluti aggeres & mœnia & fossae, & quae sũt eius ge-
 neris alia: quae omnia manu sũt, & magnos sũptus
 postulat. Vnũ autè quoddam cõmune animus pru-
 dentiu in semetipso possidet praesidiũ, quod cum om-
 nibus bono est & salutare, tum vel maximè liberis
 ciuitatibus cõtra tyrãnos. Quodnam igitur illud est?
 Diffidentia. Hanc custodite, hanc amplectimini: hãc
 si conseruabitis, extra omne periculum eritis. Quid
 verò queritis, inquam? libertatem? An verò non vi-
 detis, Philippum alienissimas huic vel appellatio-
 nes habere? Rex enim & tyrãnos omnis, est liberta-
 tis inimicus, & legibus infestus. Non prospicie-
 tis, inquam, ne dum belli finem queritis, dominum
 inueniatis? His illi auditis, & applaudentes vt re-
 ctè dictis, & multis etiam aliis orationibus à lega-
 tis, & praesente me, & denuò post habitis, vt credi-

Ab exem-
 plis Olyn-
 thiorũ &
 Thessalo-
 rũ, quae a-
 pud Messe-
 nios & Ar-
 giuos com-
 memora-
 rit.

Accommo-
 dat narra-
 tionem ad
 communi-
 tionem A-
 theniensiu.

(nam Python, qui tum legatum agebat, apud vos in concione laudatus fuit) eorum verborum quae dixit, commonefacere. Scio enim vos ea meminisse. Fuerunt autem perquam similia etiam his Philippi literis. Nam dum in nos, qui Philippum criminamur, inueheretur, etiam vos incusabat. Quum enim Rex incitatus esset ad bene de vobis merendum, & vestram amicitiam praeter ceteris obsequere, calumniatorum orationem approbantes, quum verò illi tales orationes, quibus ut ipse profcindatur, ita vos oblectemini, allatae sint: mutari eius animum, quod illis insidiari putetur, de quibus bene mereri decreuerit. Proinde vetabat, ne populares oratores pacem reprehenderent (nec enim eam esse dissoluendam) sed si in pacis conditionibus aliquid perperam scriptum videretur, id corrigere iubebat. Philippum enim facturum esse omnia, quae vos decreuissetis. Quod si oratores calumniari pergerent, & ipsi tamen nihil scriberent, per quod & pax firmaretur, & perfidia opinio à Philippo amoueretur: talibus hominibus non esse ausculandū. Haec vos audientes, probabatis, & a qua postulare Pythonem dicebatis: & erant illa quidem aequa. Dicebantur autem, non ut aliquid illi utile, aut ea pro quibus perficiendis magnam pecuniam dilargitus fuerat, e foedere tolleretur: sed à nostratibus istis magistris prius edoctus illa fuerat, qui putabant fore neminem qui Philocratis, per quem Amphipolis periit, decreto intercedere auderet. Ego verò, Athenienses, nihil contrarium legibus promulgare ausus sum, sed decreto Philocratis, quod cum legibus pugnat, contraria scripsi: ut ego demonstrabo. Nam senatusconsultum Philocratis, quo vos Amphipolim perdidistis, prioribus senatusconsultis aduersabatur, per quae vos eam prouinciam obtinuistis. Ac illud quidem senatusconsultum Philocratis, erat legibus contrarium: neque fieri poterat, ut is qui leges in promulganda sententia sequeretur, senatusconsulto contrario legibus, consentientia scriberet. Quum autem illis prioribus senatusconsultis, quae & legitima erant, & vestram conditionem tuebantur, consentanea scriberem: cum legitima scripsi, tum Philippum coargui: ut qui & fucum vobis faceret, & pacem emendari nolle: sed id ageret, ut oratoribus reipublicae studiosis, fides apud vos abroharetur. Ac eum emendationem foederis, qua vobis permisit, nunc à se permissam esse negare, omnes scitis, & Amphipolim sibi vendicare. Nam vos eam sibi tradidistis, quum decerneretis, ut quae habebat, haberet. Enimvero vos tale quidem senatusconsultum fecistis: sed Amphipolim ipsius esse, nunquam decreuistis. Haberi enim possunt etiam aliena: & non omnes qui habent, sua habent. nam multi etiam aliena possident. Quare istae illius argutiae & captiones friuolae sunt, & ineptae. Ac decreti quidem Philocratis meministis: sed eius epistolae, quam ad vos, dum Amphipolim obsideret, misit, oblitus est: in qua confitebatur, Amphipolim esse vestram: & promittebat, si expugnasset, eam se vobis redditurum, ut quae vestra esset, non eorum qui tunc tenebant. proinde qui prius Amphipolim, quam Philippus expugnasset, incolabant Athenienses, prouinciam scilicet habebant. Eadem verò postquam Philippus cepit, non Atheniensem regionem, sed suam tenet: Imo ne Olynthum quidem, non Apolloniā non Pallenam, ut alienas, sed ut suas prouincias tenet. Numquid vobis videtur, cautè & circumspectè ad vos omnia scribere: ut appareat eum & dicere & agere, quae omnes homines iusta esse fateatur? an potius hominum existimationem e sublimi despiciere? qui regionem, quam

¶ capitis:
De Amphipoli Philip
po concessa, refutatio.

Α καὶ γὰρ διδραμίσεν ὁ πύθων παρ' ὑμῶν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ὁ πότε παροβόλων, αὐτὴς τοῖς λόγοις, οἷς ἐλεγχῆν ὑπομνήσαν. οἶδα γὰρ ὅτι μέμνησθε. ὡς γὰρ πλήσοι ἦσαν, οἷς καὶ νῦν ἐπέσταλκε φίλιππος. ἐγκλήων γὰρ ἡμῖν τοῖς δευδαλλοῦσι τὸν φίλιππον, καὶ ἡμῖν ἐμέμνητο, ὅτι ἀρμηπύτος αὐτὴν δὲ ποιῆν ὑμῖν, καὶ παροβόλου μάλιστα τῶν ἐλλυῶν φίλοις κεκτῆσθαι, αὐτοὶ καλλύετε, δευδοχέουσι τοῖς λόγοις τῶν συκοφαντουμένων, καὶ χρέματα ἐκείνων αὐτοῦ πῶν, καὶ δευδαλλόντων. τοῖς γὰρ τοιούτοις λόγοις, ὅταν ἀπαρζελόντων αὐοῦν ὅτι κακῶς ἦκεν, ὑμῖν δὲ δευδοχέουσι μεταβάλλει αὐτὴ τὴν γνώμην, ὅταν ἀπὸ τοῦ φαινομένου τοῖς, ὡς παροβόλου δευδοχέουσι εἶναι. ἐκείνου οὐκ οὐκ ἐλεγχῆν ἐν ταῖς δημοκρατίαις, καὶ εἰρήνῃ μὴ ὀπίσκειν. ἐγὼ δὲ ἀξίον εἶναι εἰρηλῶν λέγειν. εἰ δὲ τι καὶ καλῶς γέγραπται ἐν τῇ εἰρήνῃ, τὸ ἐπαγορεύσασθαι, ὡς ἀπαντὰ φίλιππον ποιήσονται, ὅσα αὐτὸς ὑμῖν ψήφισατο: ἐὰν δὲ δευδαλλοῦσι μὲν, αὐτοὶ δὲ μηδὲν γέγραφοι, δὲ οὐκ ἢ μὲν εἰρήνῃ εἶναι, παύσειται δὲ ἀπὸ τοῦ φίλιππος. μὴ παροβόλου τὸν νοῦν τοῖς τοιούτοις ἀθεσπῶσι, καὶ τοῖς τοῖς λόγοις ὑμῖν ἀκούοντες, ἀπεδέχθη, καὶ δικαίαν εἶφατε τὸν πύθωνα λέγειν, καὶ τὸ δικαίον. ἐλεγε γὰρ τοῖς λόγοις πύθων, οὐκ ὅπως λυσιτελεῖ ἐν τῇ εἰρήνῃ, ἀλλὰ εὖ μὲν συμφέροντα, καὶ ὡς πολλὰ χρέματα ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἀλλὰ ἐπὶ τῶν εἰρηλῶν διδασκάλων παροβόλου γέγραφοι, οἷς οὐκ ὄντως εἶναι τὸν γράφοντα ἐναντία τῶν φιλοκράτους ψήφισματι, τὰ πολλὰ πᾶσι ἀμφίπολιν ἐγὼ δὲ ἀνδρες ἀθηναῖοι, παροβόλου μὲν οὐδὲν ἐτόλμησα γράψαι τῶν φιλοκράτους ψήφισματι, ὅτι ὡς ἄνεμον, τὴν ἀντιπῶν γράψαι, ὡς ἐγὼ ὀπίσκειν. τὸ γὰρ ψήφισμα τὸ τῶν φιλοκράτους, καὶ ὁ ὑμῖν ἀπὸ πολλοῦ ἀμφίπολιν, ἐναντίον τῶν πῶν παροβόλου ψήφισμασι, καὶ ὁ ὑμῖν ἐκπέσασθε ταῦτα τὴν τῶν γράφον. τὰ οὐκ ὡς ἄνεμον τὸ ψήφισμα, τὸ τῶν φιλοκράτους, καὶ οὐκ οἷον τὸ τῶν, τὸν τὰ ἔνομα γέγραφοι, τὰ αὐτὰ τῶν ἀνεμῶν ψήφισματι γέγραφοι. ἀνεμῶν δὲ τοῖς παροβόλου ψήφισμασι τοῖς οὐκ ὄντως ἐνόμοις, καὶ ὁ ὄντως τῶν ὑμῖν γράφον τὰ αὐτὰ γέγραφοι, ἐνόμοις ἐγέγραφοι, καὶ ὡς ἐλεγχῆν τὸν φίλιππον, ὅτι ὡς ἀπὸ τῶν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐπαγορεύσασθαι ἐβούλετο τῶν εἰρηλῶν, ἀλλὰ τοῖς ὑμῖν λέγοντας ἀπίστοις, καὶ ἀπιστοῖς. καὶ ὅτι μὲν δὲ τῶν ἐπαγορεύσασθαι, καὶ ὡς ἀπὸ τῶν ὑμῖν, ἀπὸ τῶν ὑμῖν. φησὶ ὁ ἀμφίπολιν αὐτὸς εἶναι. ὑμῖν γὰρ ψήφισατο ἐκείνου εἶναι, ὅτι ἐψηφίσασθε ἔχειν αὐτὸν ἀεὶ ἔχειν. ὑμῖν γὰρ μὲν ψήφισμα τὸ ἐψηφίσασθε ἢ μὲν τοῖς γὰρ ἐκείνου εἶναι ἀμφίπολιν, ἐὰν γὰρ ἔχειν καὶ τὰ λόγια. καὶ οὐκ ἀπαντες οἱ ἔχοντες, τὰ αὐτὰ ἔχουσιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τὰ λόγια κείνου τῶν. ὡς τε τὸ γὰρ τὸ σφῶν αὐτῶν, καὶ ὡς ἀπὸ τῶν φιλοκράτους ψήφισματος, μέμνηται, τῆς ἡγεμονίας, καὶ παροβόλου ὑμῖν ἐπιμύνην ὅτι ἀμφίπολιν ἐπολιόρκει, ὅτι ἐλεγχῆν ἐν τῇ ἀμολογῆν τῶν ἀμφίπολιν ὑμῖν γὰρ εἶναι, καὶ ὡς ἀπὸ τῶν ἐκπολιόρκειας ὑμῖν ἀπὸ τῶν ὡς οὐκ ὄντως ὑμῖν γὰρ εἶναι, καὶ ὡς ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν παρὶν φίλιππον λαβεῖν, τῶν ἀθηναιῶν γράφον. ἐπειδὴ ὁ φίλιππος αὐτῶν εἴληφεν, οὐ τὰ ἀθηναιῶν γράφον, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν ἔχει: καὶ ὡς ἀπὸ τῶν γερουσίαν δευδαλλοῦσι; οὐ γὰρ παλλωῦσι τὴν ἀλλοξίαν, ἀλλὰ τῶν αὐτῶν γράφον κείνου; ἀπὸ ὑμῖν δοσῆναι περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ὑμῖν γὰρ εἶναι, ὅπως ἀπὸ τῶν καὶ λέγων, καὶ παροβόλου ἀπὸ τῶν πᾶσι παροβόλου οὐλογῆναι δικαίαν εἶναι, ἀλλὰ οὐ σφῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἐκείνου; ὅς τῶν γράφον καὶ οἱ ἑλλυῶν

ἑλληνας, καὶ ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν ἐπιφύσαντων, καὶ ὁμολογή-
 κησιν ὑμέτερον εἶναι, ταύτην φησὶν ἑαυτῶν, καὶ ἔχ' ὑμέτερον
 εἶναι, καὶ ἔτι ἐπεὶ ἐπανορθώματος, ὁ ὑμεῖς ἐν τῇ εἰρή-
 νῃ ἐπινοήσατε τοῖς ἄλλοις ἑλληνας ὅσοι μὴ κοινοῖσι
 τῆς εἰρήνης, ἐλδοθεῖς καὶ αὐτόνομοι εἶναι, καὶ ἐὰν τις ἐσθ-
 αῖτοῖς στρατὸν, βοηθεῖν τοῖς κοινωμένοις τῇ εἰρήνῃ, ἢ ἰσο-
 μῶν καὶ δικαίον εἶναι, καὶ φιλάθετον, μὴ μόνον ἡμῶν,
 Ἐ τοῖς ξυμμαχοῖς τῆς ἡμετέρας, καὶ φίλιππων, καὶ τοῖς συμ-
 μαχοῖς τῆς ἐκείνης, ἄλλ' ἐπὶ εἰρήνῃ τοῖς ἢ μὴ τῆς ἡμετέρας
 ὄντας, μὴ τε φιλίππου ξυμμαχοῖς, ἐν μέσῳ κεισθῆναι, καὶ ὑπο-
 τῆσθαι τῶν ἀπολλωνίου, ἀλλὰ Ἐ τῆς τοῖς ἄλλοις ἡμετέρας
 εἰρήνῃ ὑπάρχειν σωτηρίαν, καὶ τῶν ὄντων εἰρήνῃ ἡμῶν ἀ-
 γῆν, καὶ ἀδελφῶν τὰ ὄπλα, τὸ ἢ τὸ ἐπανορθώμα ὁμο-
 λογῶν ἐν τῇ ἑπισηλῇ, ὡς ἀκούετε, δικαίον τε εἶναι καὶ δεῦ-
 ρος φερῶν * ταμὴν ἀφῆρη) τὸ πόλιν, καὶ φερεσθῆναι ἐν τῇ
 ἀκροπόλει κατέστησεν ἵνα δὴ αὐτόνομοι ὦσιν. ὅτι δὲ ἀμ-
 βρακίαν στρατὸν, τὰς δὲ ἐν κροσωπία ἔεις πόλιν παν-
 δοσίαν, καὶ βεργίαν, καὶ ἐλάτεια, ἢ ἐλεῖν ἀποικίας, καὶ τα-
 καύσας τὴν χώραν, καὶ τὰς πόλεις βιασάμενος, παρεδωκεν
 ἀλεξάνδρῳ τῶν κηδεῖν τῶν αὐτῶν, δουλεύειν, καὶ σφόδρα
 γὰρ βέλει) τοῖς ἑλληνας ἐλδοθεῖς εἶναι, καὶ αὐτόνομοι,
 ὡς δηλοῖ τὰ ἔργα. καὶ ἔτι ἔτι ὑποχέσασθαι ὡς ὑμῖν δεῦ-
 ρος ὑπάρχοντος, ὡς μεγάλα ὑμῶν δυνεργησῶν, καὶ τα-
 ψάσασθαι μετὰ τῶν ἀλλοίων, καὶ τοῖς ἑλλη-
 νας, ἐδὲν ἢ ἡμῖν πῶποτε φησὶν ὑπερῆδος, οὐτως ἀναιδῆς
 ὅτι ἐπισημῶν ἡμῶν εἶπεν τοῖς αὐτῶν ἀπλήρητος.
 εἰ μὴ εἰρήνῃ γῆναι, τοσαῦτα ἀγαθὰ ὑμῶν ποιῆσειν, ἀ-
 γῆρα εἰ ἢ δὴ. εἰ ἢ δὲ τῇ εἰρήνῃ ἐσομένην. δὴλον ὡς
 περὶ κηδεῖν ὑμῶν, καὶ ἐπίουον ὄντων τῶν ἀγαθῶν ἀ-
 μέλλομεν πείσεσθαι, τῇ εἰρήνῃ ἐσομένης. γῆναι δὲ τῇ
 εἰρήνῃ, ἀ μὴ ἡμῶν ἐμέλλομεν ἀγαθὰ πείσεσθαι ὑπο-
 δῶν ὅτι. σφόδρα ἔτι ἑλλησίων τοσαύτη γέγονεν, ὅσπιν ἡ-
 μῶν ἴσα ὑμῖν δὲ ἐν τῇ νῦν ἐπισηλῇ ὑπάρχοντα, εἰ μὴ τοῖς
 μὴ αὐτῶν οἰοῖς καὶ ὑπο αὐτῶν λέξασιν πιστεύετε, ἡμῶν δὲ
 τοῖς ἀλλοίων, αὐτῶν καὶ ὑμῶν πωρήσασθε, ὡς μα-
 γάλα ὑμῶν δυνεργησῶν τὰ μὴ τοῖς δυνεργημάτων, τοι-
 αῦτα ἔσασθε τὰ ὑμέτερα ὑμῖν δωροδοσεῖν (ἑαυτῶν γὰρ σπ-
 σιν εἶναι) οὐτε ἐν τῇ οἰκιστικῇ ἀδωροδοσίᾳ ἔσονται) ἵνα μὴ ἀνα-
 βληθῆ κατὰ τοῖς ἑλληνας, ἀλλ' ἀλλήλους χῶρα, καὶ ἀλ-
 λος περὶ τόποις, ὡς εἰκοσε, φανήσεται, ἢ ὑμῖν ἀδωροδο-
 σον). καὶ ἔτι ὡς ἐν τῇ εἰρήνῃ εἰληφῆσθε, ὑμῶν ἐχθρῶν,
 καὶ ἄσπονδων καὶ λυών τῇ εἰρήνῃ ἐπειδὴ οὐκ ἔχει, ὅτι εἰ-
 πη, ἀλλ' ἀδικῶν φανερός, ὅτι ἐλεῖ γέγονα, ὅτι ἐπὶ ἐπὶ φησὶ
 καὶ τέτων ἔτοιμος εἶναι ἴσω Ἐ κοῖνω δικαστηρίῳ καὶ ὡν
 μόνον οὐδὲν δὲ ὁπῆσθη, ἀλλ' ἀριθμὸς ἡμερῶν ὅτι οὐ
 κείνων. ἀπαντες γὰρ ἴσμεν τῆν ἡμῶν, καὶ ποῖα ἡμερῶν ἢ εἰ-
 ρηνῇ ἐχθρῶν. ὡς περὶ τὰ ἴσμεν, καὶ κείνη ἴσμεν τῆν
 μὴν, Ἐ τῆν ἡμέρα, σέριον τείχος, καὶ ἐργασίαν, Ἐ ἴσον ὄρος
 εἰλω. οὐδὲν ἀρῆν ὅτι ταῦτα οὐτω περὶ γέγονα. ἢ δὲ κεί-
 σεως δέομεν, ἀλλὰ πᾶσι γνώμενα πότερος μὲν ὅτι,
 ἐν ᾧ ἢ εἰρήνῃ, ἐχθρῶν ἐν ᾧ τὰ χῶρα εἰλω. φησὶ ἢ τοῖς
 ἀρχαῖοις ὑμῶν ὅσοι ἐν τῷ πολέμῳ εἰλωσαν, δωροδο-
 κῶνται. ὅς τ' ἢ μὴ καρέσιον τῇ κατέσθαι τῇ ἡμετέρας πό-
 λεως, καὶ οὐ ὑμῶν ἔεις, καὶ εἰσεβῆσθε ἐπέμψατε, τέτων ἀ-
 πατηντες τὴν ἀδρα, ἐκείνος οὐτω σφόδρα ὑμῖν ἐβούλετο
 χρεῖσταδ, ὡς τε ἀπῆλθον, καὶ οὐδὲ ἀναίρεσιν ἐδωκεν ἵνα
 ταῦτα. καὶ ἔτι γὰρ ὁρῶνσθε, ἀ τε ὅτι ἐπῆλθον κατὰ ἡμῶν, ἀξίον ὅτι ὅτι ἐπῆλθον, ἐπὶ ἢ καὶ ἀ τὰ ἴσμεν, Ἐ ταῦτ' εἰδέναι, τὴν μὴ
 γὰρ τόποι ἀπαντα τὴν ἐξ ἀγροῦ, ὡς εἰ μὴ ὄντα, καὶ ὑμῖν οὐδὲν κατέσθαι, ἀπολλωνίου, ἀπολλωνίου τῶν κατὰ

Græci & Rex Persarum pronunciarunt & confessi
 sunt esse vestram, eam suam esse, & non vestram af-
 fueret? Alterum caput, quod in fœdere emenda-
 tis, hoc fuit, ut Græci, qui fœdere non contineren-
 tur, liberi essent, suisque legibus viverent: ac si quis
 eos inuaderet, ut fœderati illis opem ferrent. Nam
 & equum hoc & humanum esse ducebatis, cum vos
 sociique nostri, & Philippus eiusque socij in pace
 viverent: alios, qui neque nostri, neque Philippi so-
 cij essent, in medio discrimine positos, non perdi-
 a potentioribus: sed hos quoque propter vestram pa-
 cem esse incolumes: ut armis positis, reuera nos pa-
 cem ageremus. Quamquam autem hanc correctio-
 nem in epistola fatetur, ut auditis, & æquam esse, &
 à se recipi: Phœræ istamen civitatem eripuit, & arci
 prælidium imposuit, ut scilicet suis ipsis legibus vi-
 vant: contra Ambraciam ducit exercitum: tres vr-
 bes in Cassopia, Pandosiam, Bucheta, & Elatiam, E-
 leorum colonias, exultis agris, oppidisque vi suba-
 ctis, Alexandri affinis sui seruituti subiecit. Proinde
 vehementer cupit Græcos esse liberos, suisque vi-
 vere legibus, ut res ipsæ declarant. De pollicitatio-
 nibus, quibus perpetuò vos obruit, tanquam ingentia
 in vos beneficia collaturus, se falsò à me accusari,
 & apud Græcos in invidiam adduci dicit: quum
 vobis nihil unquam sit pollicitus. Usque aded im-
 pudens est is ipse, qui in ea epistola, quæ adhuc in
 Curia habetur, affirmabat, se nobis, aduersariis suis,
 ora obturatorum, si pax fieret: tot se beneficia in
 vos collaturum: quæ iam tum scripsisset, si scisset pa-
 cem futuram esse. Nimirum bona illa quæ accepturi
 eramus, prompta & expedita fuerunt, modò pax
 conciliaretur. At, facta pace, beneficia in nos con-
 ferenda, in ventos abierunt: tantaque Græciæ vastatio
 consecuta est, quantum vos scitis. Vobis autem
 in hac epistola pollicetur, si & suis amicis ac defen-
 soribus credatis: & nos, à quibus apud vos conuiciis
 profcindatur, puniatis: se in vos fore beneficentissi-
 mum. At illa beneficia huiusmodi erunt: neque ve-
 stra vobis reddet (sua enim esse dicit) neque dona
 ex orbe hoc habitabili promentur, ut ne apud Græ-
 cos in crimen veniat: sed verisimile est fore, ut ali-
 qua alia regio, & alius aliquis locus subito emer-
 gat, ubi vobis dona illa dentur. De oppidis, quæ vo-
 bis tempore pacis eripuit, fœdere rupto & pace dis-
 soluta, postquam non habet quid dicat, sed iniuria-
 rum palam conuincitur: de his iudicium æquæ &
 communi Curie permittit se paratum esse dicit:
 quum ea sola sententiam iudicis non requirant, sed
 ipse dierum numerus sit iudex. Omnes enim sci-
 mus, quo mense, quotoque die pax facta sit. Quem-
 admodum autè hæc scimus, sic nec illa ignoramus,
 quo mense, quotoque die Serrium castrum, Ergi-
 ce, & Sacer mons capta sint. Non utique res sic ge-
 stæ obscure sunt, ut disceptatio requiratur: sed notum
 omnibus, priorem fuisse mensem eum, quo pax fa-
 cta est, quam quo illa oppida capta sunt. Ait autem,
 quotquot in bello è vestris capti sint, eos captiuos se
 vobis reddidisse: quum Carystium, procuratorem ac
 hospitem nostræ vrbs cuius viri reposcendi gratia
 vos tres legationes misistis, tam vehementer in ve-
 stram gratiam dimittere voluerit, ut nec à se inter-
 fecti cadaver ad sepulturam dederit. De Chersoneso
 quæ ad vos scribat, examinare fuerit opere precij:
 & præterea etiam ea quæ agit, nosse. Nam locum om-
 nem qui extra Forum est, ut suum, & nihil ad vos
 attinentem, Apollonide Cardiano fruendum cõcessit.

VI. caput:
 De liberta-
 te Græco-
 rum, quos
 Philippus
 subegit.

VII. caput:
 Vana Phi-
 lippi polli-
 citationes.

VIII. ca-
 put: De vr-
 bibus tem-
 pore pacis
 ereptis.

IX. caput:
 De capti-
 uis reddi-
 tis.

X. caput:
 de Cherso-
 nesio & Car-
 dianorum
 controuer-
 sia resusci-
 ta.

Atqui Cherfonefi limites sunt non Forum, sed Ara montani Iouis, quæ est intra Pteleum & albam Actam, quo in loco institutum fuit, Cherfonefium fossa dicta ducta distermina re. id quod aræ inscriptio montani Iouis indicat, his verbis:

*Limes ut in medio Lenca, Pteleique notetur,
Hæc est excellens ara sacrata Ioui.
Ne populos turbet contentio, Iuppiter ipse
Rex superum medius limite signat agros.*

Hac igitur regione, quæ tanta est, quantam plerique nostis partim ut sua ipse fruitur, partim aliis eam dono dedit, omnésque fundos vestros sibi subiicit. Nec eam duntaxat regionem quæ extra Forum est, vobis eripit: sed & in hac epistola scribit, vos oportere iudicio transigere cum Cardianis, qui intra Forum habitant: cum Cardianis inquam qui in prouincia vestra confederunt, si qua vobis cum illis cõtrouersia sit. Est autem illis controuersia vobiscum: atq; ea num parua de re, considerate. Se regionem incolere dicunt quæ sua sit, & non vestra: & quicquid vos ibi possideatis, id vos possidere tanquam in aliena ditione partum: at quæ ipsi teneant, se tenere tanquã fundos in sua terra. Et hæc vestrum ciuem, Callipũ Peganensem, senatusconsulto promulgasse. In quo haud sanè mentiuntur: promulgauit enim. Quem

Callipi Peganensis decretum.

quum ego violatarum legum reum fecissem, vos absoluitis. Proinde id effecit, ut ea de regione controuersiam haberetis. Quod si de hoc in iudicium venire contra Cardianos non pudebit, vtrum ea regio vestra, an verò ipsorum sit: cur non eodem etiã contra Cherfonefitas reliquos iure vti mini? Quin adeò contumeliosè vobis insultat, ut aiat, Si Cardiani venire in iudicium recusent, se eos coarcturum. quasi verò vos ne Cardianos quidem adigere possitis, ad ea vobis prestanda quæ iusta sunt. quod quum vos nequeatis, ipse se illos ad id faciendam coacturum dicit. An nõ ingentia in vos beneficia confert? Nec desunt tamen, qui hanc epistolam bene scriptã esse dicant: qui quidem maiore vestro, quàm Philippus, odio digni sunt. Is enim dum vobis in rebus omnibus aduersatur, sibi ipsi gloriam & magnas opes acquirit. At quicumque, Athenienses quum sint, beneuolentia Philippum, non patriam prosequuntur: hi, ut eorum malitia meretur, à vobis malè perdi debent: si modò vos cerebrum in temporibus, & non in calcibus conculcatum geritis. Reliquum adhuc mihi est, ut & ad præclaram istam epistolam, & dicta legatorum, responsum scribam, quod & æquum esse, & vobis profuturum existimem.

Inuehitur in proditoribus.

LIBANII ARGUMENTVM
orationis de Cherfonefo.

Coloni in Cherfonefi missi.

HAc ratione Diopithes defeditur, & crimina illi apud Athenienses obiecta diluuntur. Fuit enim Thracia Cherfonefus antiqua possessio Atheniensium: qui Philippi temporibus colonos è suis ciuibus illuc miserunt, veteri more suo: quo pauperes atque inopes ciues in exera sua oppida habitatum ablegabant: armis & viatico è publico datis. Id quod nunc quoque factum est, missis in Cherfonefium colonis, & Diopithe cum imperio eis prefecto. Ac Cherfonefite quidem reliqui, eos qui aduenerant, in societatem ædium & agrorum receperunt. Cardiani verò quòd regionè suam tenere se dicerent, non Atheniensium, repulerunt. Hinc à Diopithe Cardiant bello: quum peterentur, ad Philippũ cõfugiũt. Is igitur per literas Atheniensibus, edicit, ne Cardianis, suis clientibus vim faciãt: sed iure ut agãt, si quã

Diopithis bellum cum Thracibus & Cardianis.

καρδανούς ἢ οὐκ ἐδέξαντο, λέγοντες, * ἰδίαν χώραν οἰκεῖν, καὶ οὐκ ἀδελφῶν. ἐν τῷ δὲ ἐν αὐτῷ διοπιθῆος ἐπιτολῆμαί καρδανούς. οἱ δὲ πρὸς φιλιππον καταβύβουσι, καὶ αἱ, ὁπισθελαι τοῖς ἀδελφῶσι μὴ βιάζεσθαι καρδανούς, αἱ αὐτῶν ἀποσκήνωσι. ἀπὸ αὐτῶν δὲ διαλέξεται πρὸς αὐτοὺς

A Διαφορὰ καὶ τοῖς χερρόνησου οἱ ὄρει εἰσὶν, οὐκ ἀγροὶ, ἀλλ' ὁ βωμὸς τῷ Διὸς τῷ ὀρείου, ὃς ἐστὶ μεταξὺ πτελεῖ, καὶ λδουκῆς ἀκτῆς. οὐ ἢ διωρυχῆ ἔμελλε χερρόνησου ἐσεσθαι, ὡς γε τὸ ὁπισθελαιμμά τὸ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῷ Διὸς τῷ ὀρείου δηλοῖ. ἐστὶ ἡ τοῦτῃ.

Τὸνδε καὶ διδρυσαντὸ διαφωρικαλλία βωμῶν, λδουκῆς καὶ πτελεῖος μέσον ὄρεν δέμειμι. Ἐνάσταται χώρας σημηθῶν ἀμμοθῆος δὲ αὐτὸς ἀναξ μακρόθεν ἐστὶ μέσος κερνίδης.

Ταύτην μὲντοι τὴν χώραν, ποσαύτην οὖσαν, ὄσων εἰ πολλοὶ ὑμῶν ἴσασιν, ὡς ἑαυτῶν ἔσαν, τὴν μὲν, αὐτὸς καρπούται, τὴν δ' ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε, καὶ ἅπαντα τὰ κτήματα τὰ ὑμετέρα, ὑφ' ἑαυτῶν ποιῆται. καὶ οὐ μόνον τὴν ἔξω ἀγροῦς χώραν σφετερίζεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς καρδανούς, οἱ οἰκοῦσιν ἔξω ἀγροῦς, ὁπισθελαι εἰ τὴν νῦν ὁπισθελαι, ὡς δὲ ὑμᾶς διαδικάζουσαι πρὸς καρδανούς τοῖς οἰκοῦντας ἐν τῇ ὑμετέρᾳ, εἰ πρὸς αὐτοὺς διαφέρεσθε διαφέρεσθαι ἢ πρὸς ὑμᾶς, σκίψασθε εἰ πρὸς μικροῦ ἑαυτῶν φάσι τὴν χώραν οὖσαν οἰκεῖν, καὶ οὐχ ὑμετέραν εἶναι. καὶ τὰ μὲν ὑμετέρα εἶδη κτήματα φασὶν ὡς ἐν ἀλλοθῆσιν, τὰ δ' αὐτῶν κτήματα ὡς ἐν οἰκίᾳ. καὶ ταῦτα ὑμετέρον πολιτικὴν γράψαι ἐν ψήφισματι καλλιπῶν παιανία, καὶ τὸ γε ἀληθῆς λέγουσιν. ἔγραψε γὰρ, καὶ ἐμοῦ γε αὐτὸν γραμμάτων ἀδελφῶν γράψαι, οὐκ ἀπὸ ψήφισμαδε. ποιητῶν ἀμφισβητήσμεν ὑμῖν τὴν χώραν κατισυδύακον. ὅποτε ἢ πρὸς τούτῳ τολμήσετε πρὸς καρδανούς διαδικάζουσαι. εἰ δ' ὑμετέρα ἐστὶν αὐτῶν ἐκείνων ἢ χώρα: δεῖτε καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις χερρόνησίταις τὸ αὐτὸ δίκαιον ἐστὶ. καὶ ἔτας ὑβριστικῶς ὑμῖν κέρχεται, ὡς ἐτέ φησιν εἰ μὴ δέλωσι διαδικάζουσαι οἱ καρδανοὶ αὐτὸς ἀναγκάσειν, ὡς ὑμῶν γε ἐκ αὐτῶν ἀδελφῶν ἀναγκάσειν καὶ καρδανούς τὰ δίκαια πρὸς ὑμᾶς ποιῆσαι. ἐπειδὴ ἢ ὑμεῖς οὐ δύνασθε αὐτοὺς φησι τὰ ἀναγκάσειν αὐτοὺς ποιῆσαι. ἀρ' ἐμεγάλα ὑμᾶς φάνεται ὄνερχεται, καὶ ταύτην τὴν ὁπισθελαι πνευ δὲ ἔφασαν γερραφῆσαι, οἱ πολὺ αὐτῶν δίκαιοτερον ὑφ' ὑμῶν, ἢ φίππος μισοῦντο. τὸ ἐκείνος μὲν γὰρ ἑαυτῶν κτώμενος δέδωκε καὶ μετὰ ἀγαθὰ, ἅπαντα καὶ ὑμῶν πρὸς αὐτοὺς ὅσοι ἢ ἀδελφῶν ὄντες, μὴ τῇ παρῆσιν, ἀλλὰ φιλιππῶν εὐνοίᾳ ἐν δέμειμι. πρὸς αὐτοὺς ὑφ' ὑμῶν κερκοὶς κερκοὶς ἀπολαύειν.

C εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κερτάφαις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέραις καταπεπατημένον φορεῖτε. ὑπόλοιπὸν μὲν ὅστιν ἐπὶ, πρὸς ταύτην τὴν ὁπισθελαι εἶναι ἔχουσαν, καὶ τοῖς λόγοις τῶν πρὸς ἑσβίων γράψαι τὴν ἀπόκρισιν. καὶ ἡ γροῦμα δίκαιον τε εἶναι, καὶ συμφέροντα ὑμῖν.

LIBANIOI ΤΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΥ
πρὸς τὸν ἐν χερρόνησῳ λόγον.

Ο λόγος ἐστὶ τῶν διοπιθῆος εἰρητικῶν. καὶ ἐν ἐκείνῳ πρὸς ἀδελφῶσι καταβύβουσι. καὶ μὲν γὰρ χερρόνησος ἢ πρὸς ἀφῆκα καὶ τῶν ἀδελφῶν κτήματα ἀρχαῖον. εἰς δὲ τὸν πῦν, ἀπέπελα καὶ τοῖς φιλιππῶν κερκοὶς, κερκοῦς καὶ αὐτῶν. ἐστὶ δὲ καὶ τὸ παλαιὸν τοῖς ἀδελφῶσι, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν, καὶ ἀκτιῶνες οἰκοῦντες περὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἐξω πτελεῖς πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐλαύσανον οἱ περὶ τὸν πῦν, ὅσοι ἐκ τῶν δημοσίων ἐφῶδον, καὶ αὐτῶν τὸν γόνον. καὶ περὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἐξω πτελεῖς πρὸς αὐτοὺς, φρατῆρον αὐτοῖς δόντες διοπιθῆος, οἱ μὲν οὐκ ἄλλοι χερρόνησῶται, τοῖς ἐπελάδοντες. ἐδέξαντο, καὶ μετέδωκεν αὐτοῖς, καὶ οἰκίαν, καὶ γῆν.

αὐτοῖς εἰ τί φασιν ἀδικεῖσθαι, ὡς ἢ οὐκ ἴκοντο πούσων οἱ ἀδελφαί... βοήθειαν τοῖς καρδίοις ἐπέμψεν. ἐφ' οἷς ἀναγκάστως ὁ Διοπίθης...

A sibi factam esse iniuriam querantur. Quod quum Athenienses detractarent : auxilia Cardianis mittit. Quam rem Diopithes grauius ferens, dum Philippus in mediterraneis...

Demosthenica, Diopithis defensione.

Adhortatio ad bellum.

CVIVS GENERIS SIT HÆC ORATIO.

Ποίου εἶδους ὁ λόγος.

Τινες ἐνόμισαν τὸν λόγον δικαστικὸν εἶδος, λέγοντες, ἐπὶ ἀπολογία εἶχε Διοπίθους, καὶ κατηγορίαν Φιλίππου. ὁ δὲ Διοπίθης...

Quidam putarunt, hanc orationem ad iudiciale genus pertinere, quod tum Diopithis defensionem, tum Philippi accusationem contineat. Sed Epiphanius Technicus...

Suasivumque tunc quam iudicij esse orationem.

Exordium.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Ο ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΧΕΡΡΟΝΗΣΩ ΛΟΓΟΣ.

DEMOSTHENIS DE CHERSONESO ORATIO VIII, Hieronymo Vuolfio interprete.

Βδει μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν, μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον...

Equum esset, Athenienses, oratores vestros omnes, neque odio impulsos neque ad gratiam cuiusquam verbum vllum loqui, sed, quod quisque optimum duceret, id proferre: vobis praesertim de publicis magnisque negotiis deliberantibus. Sed quia nonnulli, alias emulatione...

Compendatio sui, & reprehensio aliorum: cum attentione & diligentia.

Propositio, Philippus esse viciscendum: qui pro hoste se gerat.

Reditus ad
causam de
conferuan-
dis Diopi-
this copiis

quid dicam. Nam si iam tantā licentiam, criminari & calumniari volentib. datis, vt illis quoque de rebus quas acturum eum esse aiunt, antequam fiant, accusantes audiat: quid aliquis dicat? Quid verò his rebus proficiatur, vestrū quibusdam est cognoscendum: idque ego liberè dicam: nec. e. possum aliter. Quotquot vestri duces è vestro portu vnquam soluerunt: hi omnes (aut ego me quouis supplicio dignū fatebor) & à Chiis, & ab Erythreis, & à quibus quisque potuit (his dico qui Asiā incolunt) pecuniam accipiunt. accipiunt aut, qui naues habent singulas, aut binas, minore: maiorib. instructi copiis, maiorē. Dant autem, quicumque dant, siue parum siue multum, non gratis & frustra (nec enim ita insaniunt) sed illa pecunia redimunt suorum mercatorum securitatē: ne illi à militib. violentur, aut spolientur: sed vt incolomes suā nauē deducatur. Aiunt autem eam pecuniam benignitate & studio vestri dare se: idque nomē huiusmodi laigitionibus accommodatur. Iam igitur etiam Diopithi minimè dubium est, exercitū habēti, quin isti omnes pecuniam daturi sint. Nam vnde alias eum, qui nec à vobis quicquam accepit, nec ipse habet vnde stipendia soluat, milites alere putatis? Num de celo? Minimè id quidem: sed his prouentibus, quos congregat & emēdicat & mutuatur, eos sustentat. Quare qui eū apud vos traducūt, quid illi agunt aliud, nisi quod omnibus denunciant, ne quid ei det: vt qui pœnas daturus sit, non eorum modo facinorum, quorum ipse vel autor vel adiutor extiterit, sed horum etiam quæ facturus fuerit? Huc pertinet isti sermones: Oblidione cinger: Græcos hostibus obicit. Nunquid enim istis curæ sunt Asiā incolentes Græci? Maior certè virtus eorum esset ad consulendum aliis, quàm ad patriam defendendā. Atq; hoc scilicet illud est, si in Hellespontum mittatur alius imperator. Nā si grauer peccat Diopithes, & naues intercipit: parua Athenienses, parua tabella, hæc omnia prohibuerit: legēsq; iubent, eos qui hoc modo delinquant, publice accusari: tantis verò sumptibus, tot triremibus custodiri à nobis nequaquam. Nam ea quidem esset extrema infania. Contra hostes, qui legibus coherceri nequeunt, milites conscribendi sunt, & mittendæ triremes, & pecunia conferenda: idque necessariū fit. At vbi cum ciuib. res est: senatuscōsulto, publica accusatione, tributis iudiciis, tota res conficitur: nec pluribus est opus. Hæc prudentium hominū officia sunt. quæ autem isti agunt, insultantium, & negotia corruptentiū. Ac istorum quidem nonnullos esse tales, quanquam ferendum grauer, nō tamen grauer est ferendum: sed hoc potius, vos in hoc confessu ita iam esse animatos, vt si quis pro concione dixerit, Diopithem esse, aut Charetē, aut Aristophontē, aut quemuis ciuium, cui mala omnia accepta referēda sint: statim assentiamini, & eius orationi applaudatis. At si quis progressus in medium, vera dicat: Nugas agitis, Athenienses: Malorum omnium & rerum harū Philippus est caput: qui, si quiescisset, nihil negocij, esset reipublicæ: non quidē vera eum dicere, negare possetis: sed grauer laturo tamen videmini, atque existimaturi, eum veluti cladem afferre. In causā hoc est (sed oro per deos, vt quæ ad vestram salutem pertinent, liberè dicere mihi liceat) iam olim quidam reipub. gubernatores ita vos parauerunt, vt in concionib. metuendi sitis, & acres: in bellicis verò apparatibus remissi, & aspernandi. Si quis igitur autorem malorum eum esse diceret, quæ sciretis inter vos posse comprehendere: assentiret vobis vtiq; & velletis, si quis verò eū designet, qui nisi victus armis, affici

Obiurgatio & translatio culpe in Philippum, scribuntur plebis.

πὶ λέγω. εἰ γὰρ ἤδη τοσαύτῳ ἐξουσίᾳ τοῖς αἰπάδα, καὶ δεβάλλειν βουλομένοις δίδουτε ὡς τε ἐπεὶ ὦν αἰφασί μέλλειν αὐτὸν ποιῆν, καὶ ἐπεὶ τούτων φερεκατηροῦτων ἀρεσάδα, τί αὐτὸς λέγει, ὅτι τοίνυν δυνάτα ταῦτα ποιῆν, ἐνίοις ὑμῶν μαθεῖν δεῖ. λέγω ἤ μὲν παρρησίας, καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλως δυνάμιμ. πάντες ἐσοὶ πρόποτι ἐμπειροδύνασι παρ' ὑμῶν στρατηγῶν (ἢ ἐγὼ πύρριον ὅπου πύρριον) καὶ ὡς γὰρ ἔχων, καὶ ὡς φέμεθα, καὶ παρ' ὧν αὐτὸς ἐχέσει δυνάμει. τούτων τῶν τῶν ἀσίαν οἰκουύτων λέγω, καὶ ἡμέτερα λαμβάνουσι. λαμβάνουσι ἢ οἱ μὲν ἔχοντες μίαν, ἢ δύο ναῦς, ἐλθ' ἴονα. εἰ ἢ μείζω δυνάμει, πλείονα καὶ δίδουσι οἱ δίδουτες, οὐτε τὰ μικρὰ, οὐτε τὰ πολλὰ αὐτὸ οὐδενός (οὐ γὰρ οὕτω μαίνοντα) ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τὰς παρ' αὐτῶν ἐμπειρίας ἐμπόσεις, μηδὲ συλῆσθαι ὡς ἀπὸ πύρριον ἢ τὰ πλεία τὰ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα. φασὶ δὲ ὀνόσια δίδουσι καὶ τὸ τοῦνομα ἔχει τὰ λήμματα ταῦτα. καὶ δὲ καὶ νῦν τῶν διοπίθων στρατῶν ἔχοντα, σαφῶς ὅτι τὸ δῆλον, ὅτι ἀστυσι καὶ ἡμέτερα πάντες οὕτοι. πῶς γὰρ οἴεσθε ἀλλοθεν τὴν μῆτε λαβόντα παρ' ὑμῶν μηδὲν, μῆτε αὐτὸν ἔχοντα ὁπόθεν μισθοδοτήσιν στρατιώτας ἔφερον. ἐκ τῶν οὐρανῶν οὐκ ὅστις ταῦτα. ἀλλ' ἀφ' ὧν ἀγίρει, καὶ φερεκατηροῦται ἀπὸ τούτων δεῖται. οὐδενὸν ἄλλο ποιοῦσιν οἱ κατηροῦτες ἐν ἡμῶν, ἢ φερεκατηροῦσιν, ἀπασιν, μηδὲ πύρριον ἐκείνῳ δίδουσι ὡς καὶ τὸ μέλλῃσιν δάσιν πύρριον, μή τι πῆσαν τὴν ἢ συχετα φερεκατηροῦται. τὸ ἐστὶν οἱ λόγῳι μέλλει πολιορκεῖν. πῶς ἐν ἡμῶν ἐκδίδουσι, μέλει γὰρ τῶν τούτων, τῶν τῶν ἀσίαν οἰκουύτων ἑλλῶνων; ἀμύνοις μὲν τ' αὐτὸν ἔχων, ἢ τῆς παρρησίας καὶ δεῖται, καὶ τὸ γὰρ εἰς τὸν ἑλλῶσποντον ἐμπειροδύνασι στρατηγῶν τὸ ἐστὶν. εἰ γὰρ δεῖται πύρριον διοπίθων, καὶ κατὰ τὰς ὁλοῖα μικρῶν, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, μικρῶν πύρριον, ταῦτα πάντα καλῶσιν δυνάμει αὐτῶν καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι, ταῦτα τοῖς ἀδικουύτας εἰσαγγέλλειν οὐ μὰ δὲ οὐ δαπάναις, καὶ φέρεκατηροῦται ἡμῶν αὐτοῖς φυλάττειν. ἐπεὶ τὸ γὰρ ὅστις ἑφ' ὁλοῖα μανίας. ἀλλ' ὅτι μὲν τοῖς ἐχέσει, οὐκ ἐστὶ λαβεῖν ὑπὸ τοῖς νόμοις, καὶ στρατιώτας ἔφερον, καὶ φέρεκατηροῦται, ὡς καὶ ἡμέτερα εἰσφέρειν, δεῖται, καὶ ἀγαγεῖν ὅστις. ὅτι δὲ ἡμῶν αὐτοῖς, ψήφισμα, εἰσαγγέλλειν, πύρριον, ταῦτ' ὅστις ἰνανά ταῦτ' ἡμῶν φερεκατηροῦται ἀνδρόπων. ἐπηρεάζοντων ἢ, καὶ δεῖται φερεκατηροῦται τὰ φερεκατηροῦται, ἀνὸν οὕτοι ποιοῦσι καὶ τὸ μὲν τούτων πύρριον εἰ ποιοῦσιν δεινόν ὄν, οὐ δεινὸν ὅστις. ἀλλ' ὑμῶν οἱ κατὰ μῶν οὕτως ἤδη δεῖται, ὡς τε, αὐτὸν πύρριον παρρησίας, ἢ διοπίθων ὅστις πάντων τῶν κακῶν αἴτιος, ἢ χάρις, ἢ ἀριστοφῶν, ἢ ὄν αὐτὸν πύρριον πολιορκεῖ. οὐδέ τις φασὶ καὶ δουρεῖτε. ὡς ὁρῶν λέγει. αὐτὸν παρελθὼν λέγει πύρριον τῶν ληθῆ, ὅτι ληρεῖτε, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, πάντων τῶν κακῶν, καὶ τῶν φερεκατηροῦται τούτων, φίλιππος ὅστις αἴτιος (εἰ γὰρ ἐκείνος ἦν ἡ συχετα, οὐδὲν αὐτὸν φερεκατηροῦται τῶν πόλει) ὡς μὲν οὐκ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστὶν, οὐκ ἔχετε αἰπλέγειν. ἀγθεδαί δέ μοι δοκεῖτε, καὶ ὡς περ' ἀπολλύειν πύρριον αἴτιον δὲ τούτων (καὶ μοι φερεκατηροῦται ὅταν ἐνεκα τῶν βελήσου λέγω, ἐστὼ παρρησίας) παρεσιδύνασιν ὑμῶν ἐκ πολλοῦ τῶν πολιτοδομῶν ἐνοῖοι, ἐν μὲν τῶν ἐμπειροδύνασις, φερεκατηροῦται καὶ χαλεποῖς ἐν δὲ ταῖς φερεκατηροῦται ταῖς τῶν φερεκατηροῦται, φερεκατηροῦται, καὶ φερεκατηροῦται αὐτὸν οὐδὲν τὸν αἴτιον αἴτιον πύρριον, ὅτι ληρεῖτε παρ' ὑμῶν αὐτοῖς φασὶ καὶ βούλεσθε. αὐτὸν ποιοῦτον λέγει

γη τις, ον κερήσονται τοις ὄπλοις, ἄλλως δ' οὐκ ἔστι κο- A
 λασμα; ἔχετε οἶμα ἢ ποιήσετε ὄξελεγχόμενοι ἢ ἀγθε-
 δε. ἐξελύθη ἢ ἀδρες ἀθλιωαῖοι, τοῦναντίον ἢ νυκτὶ ἀπαν-
 τας τοῖς πολιτοδομένοις, ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις, κωρύκοις
 καὶ φιλαθηναῖοις ὑμᾶς ἐτίθειν ἔδ' (πρὸς γὰρ ὑμᾶς αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰς συμμάχοις, ἐν ταύταις ἐστὶ τὰ δίκαια) ἐν ἧ ἢ
 πρὸς ἀποδύειν τὴν πόλεμον, φοβεροὶ καὶ χαλεποὶ ἐπι-
 δεκνύναται. πρὸς γὰρ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ τοῖς ἀντιπαλοῖς, ἐν ἐκ-
 εῖναις ἐστὶ ὁ ἀγων. νυκτὶ δὲ μακροχρόνιοι ὑμᾶς, ὁ χαρι-
 ζόμενοι καὶ ἰσχυροὶ, οὐκ ἔστι δὲ ἀποδοῦναι, ὡς τ' ἐν
 μὲν ταῖς ἐκκλησίαις, ἔσφαλλον ὁ κολακούμενος, πάντα πρὸς
 ἡδονὴν ἀκούοντάς ἐν ἧ τῶν πρὸς ἡμᾶς καὶ τοῖς γιγνομέ-
 νοις, πρὸς τῶν ἐχθρῶν ἢ δὴ κινδυνεύειν. φέρε γὰρ πρὸς διός,
 εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπατήσειαν οἱ Ἕλληνας, ὧν νυκτὶ παρήκα-
 τε καμῶν δὲ ῥαθυμίας, καὶ ἔροσθ' ὑμᾶς ἀνδρες ἀθηναῖ-
 οἰ, πᾶσι περὶ ὡς ἡμᾶς ἐκείσοτε κωρύκοις, καὶ λέγετε, ὡς
 ἐπιβουλεύει φίλιππος ἡμῖν, καὶ ἀπασὶ τοῖς Ἕλλησι, καὶ ὡς
 φυλάττεσθαι δεῖ τὸν ἀνδραγαθόν, καὶ ἀπαντὰ τὰ τοιαῦτα ἀ-
 νάρκη φάσκειν καὶ ὁμολογεῖν. ποιοῦμεν γὰρ ταῦτα. εἴτ' ὡ
 πᾶτων ἀνδραγαθῶν φανερὰ ἐστὶ, δέκα μιλίας ἀποχρημέ-
 τε τὰν θρόνον, καὶ νόσφον, καὶ χειμῶν, καὶ πολέμοις ἀπολη-
 φθέντος, ὡς τε μὴ ἀνδραγαθῶν ἐπιβουλεύειν οἴκαδε. οὐτε γὰρ
 εὐβουλίαν ἢ ἀδραγαθίαν ἔτε τῶν ὑμετέρων αὐτῶν οὐδ' ἐν ἐ-
 κομίσειαδε ἀλλ' ἐκείνοισι μὲν, ὑμῶν οἴκοι μὲν ὄντων. χολήν
 ἀγόντων, ὑγιανόντων (εἰ δεῖ τοῖς τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας
 ὑγιανέναι φησὶ) δύο ἐν δόξια κατέστησε τυράννης τ' μὲν,
 ἀπαντηκῶν τ' ἀγνητῶν ἐπιτελέσας, τ' δὲ ἐπισημῶν. ὑ-
 μῶν δ' οὐδ' ἐταῦτ' ἀπελύσαδε, εἰ μὴ δὲν ἄλλο ἐβέβηθε
 ἀλλ' εἰσάγετε, καὶ ἀφίστατε δηλονότι αὐτῶν, καὶ φανερόν πο-
 ποιήκατε, ὅτι οὐδ' ἐστὶ δέκα μιλίας ἀποχρημῶν, ἢ δὲν μὲν ἄλλο ὑ-
 μῶν γε κινήσειαδε. τί οὐκ ἀρεσθῶντε, καὶ καταγορεύετε, καὶ
 κωρύκοις ὑμῖν παρέχεται, καὶ ταῦτα λέγωσι, πρὸς ὑμῶν, ἢ
 τί φησὶ μὲν, ὡς ἀδρες ἀθλιωαῖοι, ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ὄρεθ'. εἰσὶ
 τῶν πρὸς οἱ τὸ ὄξελεγχόμενοι τὸ παλιόντα οἴοντα, ἐπει-
 δὴν ἐρεθίσσασιν τί οὐκ ἔστι ποιῆσαι; οἱ ἐγὼ μὲν τὸ δίκαιόν
 ταῦτον, καὶ ἀληθῆς ἄνθρωπος τὸ ἀποκρινόμενος ταῦτα μὴ ποι-
 εῖν, ἀνυκτὶ ποιῆσει. οὐ μὲν, ἀλλὰ καὶ κατέκασον ἀκριβῶς
 ἐρεθῶ καὶ ὅπως, ὡς ἐρεθίσσασιν πρὸς ὑμῶν, οὐκ ἔστι ποι-
 εῖν ἐπιβουλεύσει. πρὸς ὑμῶν, ὡς ἀδρες ἀθλιωαῖοι, τὸ
 παρ' ὑμῖν αὐτοῖς βεβαίως γινώσκω, ὅτι τῆ πόλει φίλιππος
 πολεμεῖ, καὶ τῶν εἰρηλίω λελυκε. καὶ πάνσοι δεῖ
 τούτων καταγορευώμενοι ἀλλήλων. καὶ κακίνοισι μὲν ἐστὶ,
 καὶ ἐχθρῶν ὅλη τῆ πόλει, καὶ τῶν πόλεως ἐδάφει, κωροδή-
 σω ἢ καὶ τοῖς ἐν τῆ πόλει πᾶσιν ἀνδραγαθοῖς, καὶ τοῖς μά-
 λισ οἰομένοις αὐτῶν χαρίζεσθαι. εἰ ἢ μὴ, σκεψάσθωσαν
 δι' ἀδραγαθίαν, καὶ λαθύνω τοῖς ὀλυμπίοις, οἱ δοκῶντες
 οἰκεία τ' αὐτῶν ἀγαθῶν; ἐπειδὴ τῶν πόλιν, κωροδή-
 σωσαν, πάντων κακίως ἀπολώλασιν. οὐδὲν μὲν τοι μᾶλλον,
 ἢ τῆ πολιτεία πολεμεῖ. οὐδ' ἐπιβουλεύει, καὶ σκοπεῖ
 μᾶλλον οὐδ' ἐν τῶν πόντων, ἢ ὅπως ταῦτ' ἄλλο
 ση, καὶ τὸ εἰκότως ἔσπον πᾶν νυκτὶ γὰρ ἀράττει. οἰ-
 δε γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι οὐδ' ἀπ' πάντων τῶν ἄλλων γήμη-
 τα κέρως, οὐδὲν ἔσται αὐτῶν βεβαίως ἔχειν, ὡς ἀν' ὑμῶν
 δημοκρατήσεται. ἀλλ' εἰάν ποτε συμβῆ τί παταίσμα (ἀ
 πολλὰ γήμητ' ἀν' ἀνδραγαθῶν) ἢ ζεῖ πάντα τὰ νυκτὶ συμ-
 βεβασίω μὲν, καὶ καταφύξεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἐσὲ γὰρ ὑμῶν,
 οὐκ αὐτοῖς πλεονεκτῆσαι καὶ καταχεῖν ἀρχῶν, εὐπεφυ-
 κότερος ἀλλ' ἔτερον λαβεῖν κωλύσασιν, καὶ ἔχοντ' ἀρελ-
 εσθαι δεινοὶ καὶ ὄλως, ἐνοχλήσασιν τοῖς ἀρχῶν βελομήμοις, καὶ πάντας ἀνδραγαθοῖς εἰς ἐλδοθεῖαν ὄξαφελῆσθαι ἔστι

supplicio non potest: nescitis opinor quid sit agen-
 dum: sed vos coargui molestè fertis. Atqui decebat,
 Athenienses, diuersum fieri: vt magistratus vniuersi
 vos assuefacerēt, in concionib. ad clemētiam & hu-
 manitatē (nā in his de iure ciuū & sociorū agitur)
 in apparandis verò bellis metuēdos vos & acres ef-
 ficerēt. Ibi. e. cum hostib. & aduersariis res est. Nūc,
 dum vobis assentantur, & mirabilib. artificiis atque
 obsequiis vestrā gratiā aucupantur id vobis contu-
 lerunt, vt in concionib. fastū præ vobis feratis, & ab
 adulatorib. nihil audiat, nisi quod aurib. blandia-
 tur: res verò eò redierint, & hi negociorū sint eue-
 tus, vt de salute & incolumitate periclitemini. Agi-
 te verò, per Deos immortales, si Græci à vobis earū
 occasiorū, quas per ignauiam modò amisiistis, ratio-
 nes repercerēt, vósq; interrogarent: Subinde, Athe-
 nienfes, legatos ad nos mittitis, dicētates: Philippū
 nobis & Græcis omnib. insidiari: & hominem esse
 cauendū, & si qua sunt eius generis alia: necesse erit
 nos assentiri, & fateri. Facimus. e. hæc. At ô morta-
 lium omnium ignauissimi (dicēt) quū homo iste per-
 petuos decē menses abesset, ita & morbo & hyeme
 & bellis interclusus, vt domum regredi nullo modo
 posset: vos nec Eubœam in libertatē asseruistis, nec
 vestrarū opū quicquā recuperastis! Ipse verò, dum
 vos domi sedetis, dū ociū agitis, dū sani estis (si qui
 tamē his factis sani dicēdi sunt) duos in Eubœa ty-
 rannos nos cōstituit: quorū alterum è regione Atti-
 cæ tanquā propugnaculū opposuit: alterū ad Scia-
 thum collocavit. Vos autē ne hæc quidē (siquidē ni-
 hil aliud velletis) impediistis: sed cōniuentes, de
 iure vtiq; vestro illi cōcessistis, vt iā nemini dubiū
 esse possit, etiā si Philippus decies moreretur, vos ni-
 hō magis cōmotū iri. Quorsū igitur legatos mit-
 titis? cur accusatis? quid negotium vobis facestis?
 Hæc si dixerint: quid asseremus, aut respōdebimus,
 Athenienses? Ego quidē non video. Sunt autē qui pu-
 tēt, se oratorē ita redarguere, postquā interrogatū,
 Quidnam igitur agēdum est? Quib. ego summa æ-
 quitate, verissimèq; sic respōdebo: Hæc non agendā
 sunt, quæ nunc agitis: & tamē singulatim etiā ac-
 curatē omnia dicam: modò illi vt prompti sunt ad
 percōtandū: ita & ad rem gerendam sint alacres
 & parati. PRIMVM, Athenienses, persuasum omni-
 no habere debetis: Philippū ciuitati nostræ bellum
 intulisse, pacemq; violasse. quare de his definite vos
 inuicem accusare. Hostem esse præterea toti vrbi,
 & solo vrbi: addā etiam, omnib. hominibus qui in
 vrbe degunt: atque illis in primis, qui se in maxima
 esse apud eum gratiā putant. Quod si creditū dif-
 ficile videtur: intueantur Eutycratem & Lasthenem
 Olynthios: qui, cum ei esse intimi viderentur, post-
 quam vrbem prodiderunt, omnium pessimè perie-
 runt. Nulli tamen rei tam infensè aduersatur, atq;
 insidiatur, vt libertati postea vrbi: nec in quicquā
 aliud tanto studio incumbit, quàm vt hanc demo-
 liatur. Idq; nunc quidem, nō sine ratione propemo-
 dum agit. Satis enim hoc perspectum habet: etiam si
 cæteros omnes suæ dominationi subiecerit: se ta-
 men nihil securè constantèque tenere posse, dum
 vos libertate fruamini. Nam si qui casus aduersus
 inciderit (quales homini euenire multi possunt) fo-
 re vt omnes, qui iam vi subacti, illi parent, ad vos
 cōfugiant. Ita enim res habet. nō ea vestrā ingenia
 sunt, vt ipsi aliis vi oppressis, imperia teneatis: sed
 in eo magnæ sunt vires vestræ, vt alium potiri prin-
 cipatu prohibeatis, aut eo potitum exturbetis. De-
 niq; affectantibus imperium, facessere negotium, &
 omnib. hominibus libertatem restituere parati e-

Quomodo Athenienses à Græcis accusari possunt: & quid porro agendum sit.

I Philippus hostis iudicandus.

di sunt. Non enim fieri, non fieri potest, ut externi hostes superentur: nisi prius domesticos hostes punieritis, qui illi subseruiunt: sed necesse est, ubi in hos, tanquam scopulos quosdam, impegertis, ut illi vobis anteuertant. Nam cur eum ita contumeliosè vobis insultare nunc putatis (nihil enim aliud mihi qui dem facere videtur, nisi hoc) & cum aliis beneficiendo, si non aliud, saltem seducat, vobis iam etiam minitari? Veluti, Thessalos multis datis muneribus, in hanc seruitutem pellexit. Neque dicendo quisquam consequi potest, quàm variis artibus miseris Olynthios, data prius Potidæa, multaque aliis, deceperit. Thebanos etiam nunc ad se allicit, sibi que obnoxios facit, tradita Bœotia: posteaquam eos magno grauique bello liberauit. Itaque hi omnes dum aliqua commoditate fruuntur: alij iam perpeffi ea sunt quæ omnes norunt: alij feret, quicquid tadem contigerit. At vos, ut quæ perdidertis, taceam: in ipsa pacificatione, quoties decepti, quàm multis spoliati estis? Nónne Phocensibus? nónne Pylis? nónne Thracia, Dorisco, Serrio, Cersoblepte ipso? nónne nunc urbem Cardianorū tenet, ac confitetur? Cur igitur alia ratione illos, nec eodē modo vos tractat? Quia in sola nostra vrbe, ex omnibus aliis, impunè hostium commodis patrocinari licet: ac, si quis pecuniam ipse accipit, concionandi potestatem habet, etiam si vos vestris opibus interim spoliati sitis. Olynthi, causam Philippi agere tutum nō fuisset, nisi populus Olynthiorum delinitus esset illo traditæ Potidææ, qua vnā frueretur, beneficio. Non tutum fuisset in Thessalia Philippi causam agere, nisi multitudo Thessalorum, eiectis à Philippo, ipsorum commodo, tyrannis, atque Pylea restituta, in societatē beneficiorū & ipsa venisset. Nō fuit Thebis tutum, priusquā Bœotiā illis, deletis Phocensibus, reddidisset. Athenis verò, cum nō Amphipolim tantum, & agrum Cardianorum nobis eriperit, sed Eubœam ita muniat, ut veluti arx sit ad nos excludendos & oppugnandos, & nunc Byzantium inuadat: tutum est dicere pro Philippo. Proinde horū aliqui ex mendicis repentē ditati, ex ignotis atque obscuris celebres sunt facti, & illustres: vos cōtrā, ex illustribus obscuri, è copiosis inopes. Nam vrbis ego quidem opes in fociis, fide, beneuolentia esse positas existimo: quarum rerum omnium penuria vos laboratis. Quas dum vos negligitis, & vobis eripi finitis: ille beatus factus est, & magnus, & formidatur ab omnibus & Græcis & Barbaris: vos, humiles & deserti: rerum venalium copiis splendidi: earum apparatu, quæ vos decebant, ridiculi. Non autem eodem modo vobis & sibi metipsis quosdam oratores consulere video. Vobis enim quiescendum esse dicunt, etiam si violemini: ipsi verò apud vos quiescere non possunt, tametsi nemo eis iniuriam faciat. Deinde quisquis suggestum conscenderit, Non vis (inquit) autor fieri, aut periclitari: sed timidus es & mollis? Ego verò audax & importunus atque impudens neque sum, neque fieri velim: fortiorem tamen longè latèque illis, qui proteruè apud vos publica negotia tractat, me esse existimo. Qui enim, Athenienses, posthabita vtilitate reipub. in iudicium adducit, proferibit, dat, accusat: nulla quidem hæc fortitudine facit: sed quia scit, dum, quæ vobis placeant, loquatur, & nullam reipub. partem vacillatē, quæ create periculum queat, attingat, se quasi pignus habere suæ salutis & incolumitatis, audax & confidens est. Qui verò publici boni causā crebrò vestris voluntatibus aduersatur, & ni-

Defensio, & cōmendatio sui, per collationem cū aduersariis

τε καὶ ἄποτυμπανίσαι. ἔγωγε οὐκ ἐστὶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν κερτήσαι, ὡρὶν αὖ τοῖς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κολάσσειτε ἐχθρῶν, ὑπερπεποιθῶτας ἐκείνων· ἀλλ' αἰάζει τῆς αἰσῆς ὡς περὶ τῶν ἀποβόλων, ὡς περὶ τῶν ἀποβόλων, ὑπερπεποιθῶτας ἐκείνων. ποθεν γὰρ οἴεσθε νῦν αὖ ὑβρίζειν ἐς ὑμᾶς; ἔσθ' ἂν ἄλλο ἔμοι γὰρ δοκεῖ ποιεῖν ἢ τῆτο. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις εὖ ποιῶντα, εἰ μὴ δὲ ἄλλο, ἔξαπατᾶν, ὑμῶν δὲ ἀπειλεῖν ἢ δεισιδόνων δευταλοῦς πολλὰ δοῦναι, ὑπηγάγετο εἰς τὸ νῦν παρεῦσαν δουλείαν. οὐδ' αὖ εἰπεῖν δυνάμεθα οὐδὲν, ὅσα τοῖς θαλασπίοις ὀλυμπίοις, ὡς περὶ τῶν δὲ πεπίδαιαι, ἔξηπάτισε, ἔ πολλὰ ἔπειρα. θεβαίους τε νῦν ὑπάγει, τὴν βιοπάλαι αὐτοῖς ὡς περὶ τῶν ἀπαλλαγῶν πολέμου πολλοῦ ἔχληπεῖ. ὡς περὶ τῶν σαμίων, ἵνα ἔκαστοι τούτων πλεονεξίαν οἱ μὲν ἤδη πεποιθᾶσιν, ἀδὴ πάντες ἴσασιν οἱ δὲ ὅ,τι αὖ ποτε συμβῆ, πείσονται. ὑμῶν γὰρ μὲν ἀπεσεσθῆτε, σιωπῶ. ἀλλ' εἰ αὐτὰ τὰ τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, πόσα ἔξηπάτισε, πόσων ἀπεσεσθῆτε; οὐχὶ φωνέας; οὐ πύλας; οὐχὶ τὰ ἐπὶ θράκης, δροσίον, σεβρίον, τὸ κερσοβλέπῳ αὐτόν; οὐ νῦν τὴν πόλιν τῆς καρδανῶν ἔχει καὶ ὁμοιογῆ; ἢ πτὶ αὐτῶν ἐκείνων τοῖς ἄλλοις, ἢ οὐ τὴν αὐτὴν ἔσπον ὑμῶν ὡς περὶ τῶν πασῶν πόλεων τῆς ἡμετέρας, ἀδὴ εἰα ἴσθ' ἔχθρῶν λέγειν δέδιδαι; ἢ ἔλαβοντα χεῖματ' αὐτῶν, ἀσφαλῆς ἔστι λέγειν παρ' ὑμῶν καὶ ἀφ' ἡμετέρων τὰ ὑμέτερον αὐτῶν ἦτε. οὐκ αὖτε ἀσφαλῆς λέγειν ἐν ὀλυμπίῳ τὰ φιλιππου. μὴ σιωδῶ πεπονθῶτων τῆς πολλῶν ἐλυμπίων, τῶν ποπίδαιαι καρποῦσθ, οὐκ αὖτε ἀσφαλῆς λέγειν ἐν δευταλία τὰ φιλιππου μὴ δὲ εὖ πεπονθῶτος τῆς πλῆθους τῆς δευταλων, τῶν τοῖς τυράννοις ἐμβαλεῖν φιλιππον αὐτοῖς, καὶ τὴν πύλασαν ἀποδοῦναι. ἔγωγε ἐν θήβαις ἀσφαλῆς, ὡρὶν τὴν βιοπάλαι ἀπίδωκε, ἢ τοῖς φωνέας αἰεῖλεν. ἀλλ' ἀδύνησον, οὐ μόνον ἀμφίπολιν καὶ τὴν καρδανῶν χεῖρα ἀπεσερπηότος φιλιππου ἀλλὰ καὶ κατὰ σκεδὰ ζῶντες ὑμῶν ἐπιτήρησμα τὴν εὐβοίαν, καὶ νῦν ἐπὶ βυζαντιον παλιόντος ἀσφαλῆς ἔστι λέγειν ἴσθ' φιλιππου. τοὶ γὰρ τοι, τούτων μὲν ἔνιοι ἐκ πτωχῶν, ταχὺ πλούσιοι γέγονασιν. καὶ ἔξ' ἀνοήτων, καὶ ἀδύων, ἐπὶ δόξοι, καὶ γνώμοι ὑμῶν ἢ τουαπίον, ἐκ μὲν ἐπὶ δόξαν, ἀδόξοι. ἐκ δὲ ὑπέροισιν, ἀποροῖ. πόλεως γὰρ ἔγωγε πλούσιον ἤρῳμα, συμμάχους, πῆσαν, εὐνοῖαν ὡν ἀπάντων ἔσθ' ὑμῶν ἀποροῖ. ἐκ ἢ τῆ, τούτων ὀλιγώροισ ὑμῶν ἔχων, καὶ εἰάν τούτων σέ, ἔσθ' ὁ μὲν, δούδαίμων καὶ μέγας καὶ φοβερός πᾶσιν ἑλλησι καὶ βαρβαροῖς γέγονεν ὑμῶν δὲ ἔρημοι καὶ ταπεινὴ τῆ μὲν τῆς ἀνίαν ἀφθονία, λάμπερος τῆ δ' ὡν ὡροσῆκε ὡς περὶ τῶν κατὰ γέλασσοι. οὐ τὸν αὐτὸν ἢ ἔσπον ὡς περὶ τῶν καὶ αὐτῶν τῆς εἰσῆς τῆς λεγόντων ὅσθ' βυζαντιοῖς. ὑμῶν μὲν γὰρ ἢ σὺ χίαν ἄγειν φασὶ δὲν καὶ πῆς ὑμῶν ἀδικῆ αὐτοῖ δὲ οὐ δύνανται παρ' ὑμῶν σὺ χίαν αἰεῖν οὐδενός αὐτοῖς ἀδικουῦτος. εἴτα φασὶν ὅς αὐ τύχη παρελθῶν οὐ γὰρ ἐδέλει γράφειν; οὐδὲ κινδυνώθειν ἀλλ' ἀτολμος εἰ καὶ μαλακός. ἐγὼ δὲ θεοσὺς μὲν, καὶ βδελυγός, καὶ ἀνιδής, οὐτ' εἰμὶ, μήτε γηρούλιον ἀνδρείότερον μὲν τοι πολλῶ πᾶν τῆς ἰταμῶς πολιτδομηδῶν παρ' ὑμῶν, ἐμαυτὸν ἠγούμα, ὅς πῆς μὲν γὰρ ἢ ἀδρες ἀδύατο, πειρῶν ἀσυνόισι τῆ πόλει, κεί εἰ, δημῶν, δίδωσι, κατηγορεῖ οὐδέμῃ ταῦτ' ἀνδρεία ποιεῖ ἀλλ' ἔχων ἐνέχων τῆς αὐτῆς σωτηρίας τὸ ὡροσ χεῖν ὑμῶν λέγειν, καὶ πολιτδομῆται ἀσφαλῶς θεοσὺς ἔστιν. ὅς πῆς δὲ ὑμῶν τῆ βελίτου πολλοῖς ὑμέτεροις ἀνὰ πῆσαι βελίτου, καὶ μὴ δὲ λέγει ὡροσ χεῖν, ἀλλὰ τὸ βέλῃσο αἰεῖ καὶ

καὶ τὴν τοιαύτην πολιτείαν θεωρεῖται, ἐν ἣ πλείονων ἢ ἅ
τύχη κυρία γίνεται, ἢ οἱ λογισμοὶ, τούτων δὲ ἀμφοτέρων
ὑπερβυθων ὑμῖν ἑαυτὸν παρέχει οὗτος ὅστις ἀδρῆος, καὶ
χρησιμὸς γὰρ πολίτης ὁ τοιοῦτος ὅστις οὐχ οἱ τῆς παρ' ἡ-
μερῶν χάριτος τὰ μέγιστα τῆς πόλεως ἀπολαλεκότες, εἰς
ἐγὼ ποσούτου δέω ζήλω, ἢ νομίζω ἀξίους πολίτας τῆς
πόλεως εἶναι ὡς τ' εἰ τις ἐροῖτό με, εἰπέ μοι, σὺ δὲ δὴ τί τῶ
πόλιν ἢ μὲν ἀγαθὸν πεποιήκας, ἔχων, ὡ ἀδρῆς ἀθλιωταῖοι,
καὶ ἔμεαρχίας εἰπέ, ἔχορηγίας, καὶ χρημάτων εἰσφο-
ρῆς, καὶ λύσεις ἀρχιμελώτων, καὶ τοιαύτας ἄλλας φιλαν-
θρωπίας οὐδὲν αὐ τούτων εἰποιμί, ἀλλ' ὅτι τῶν τοιούτων
πολιτῶν οὐδὲν πολιτεύομαι, ἀλλὰ διυάμιμος
αὐ ἴσως, ὡς περ καὶ ἔτεροι, κατηγορεῖν, καὶ χαρίζεσθαι, καὶ
δημοῦεν, καὶ τὰλλα, ἀποιῶσιν ἔπι, ποιῶν. οὐδὲ ἐφ' ἐν
τούτων πώποτ' ἐμαυτὸν ἔταξα, οὐ καὶ παρήχθην, οὐδ'
ὑπὸ κέρδους, ἢ ὑπὸ φιλοπρέπειας, ἀλλὰ δὲ μετὰ λόγῳ λέγων.
ὅς ὢν ἐγὼ μὲν πολλῶν ἐλάττων εἰμι παρ' ὑμῖν ὑμεῖς ὅ, εἰ
πεῖσοιθε μοι, μίξοις αὐ εἴητε. οὕτω γὰρ αὐ ἴσως ἀνεπί-
φθορον εἰπέ. οὐδὲ γ' ἐμοὶ δοσεὶ δικαίῳ τῆς ἐπὶ πολί-
του, τοιαύτη πολιτεύεσθαι δὲ εἰσέειν, ὅς ὢν ἐγὼ μὲν παρῶ-
τος ὑμῶν εἰσομαι δὲ δέως, ὑμεῖς ὅ τῶν ἄλλων ὑσατοῖ, ἀλλὰ
συναξάμεσθαι δὲ τῶν πόλιν τοῖς τῶν ἀγαθῶν πολι-
τῶν πολιτεύεσθαι καὶ τὸ βέλτερον ἀεὶ, μὴ τὸ ῥᾶσον ἀπαν-
τας λέγειν. * ἐπ' οὕτω μὲν γὰρ ἡ φύσις αὐτῆ βασιλεύειται.
ὅτι τῶ δὲ, τῶ λόγῳ δὲ παρῶσθαι διδάσκοντα τὸν
ἀγαθὸν πολίτην. ἢ δὴ τῶν πρὸς ἡκούσα τοιοῦτον π
λέγοντος ὡς ἀεὶ ἐγὼ, λέγω μὲν αὐτὸ τὰ βέλτερα. ἐστὶ δὲ
οὐδὲν ἄλλο, ἢ λόγῳ τὰ παρ' ἐμοῦ δὲ δὲ ἐργῶν τῆ πόλιν,
καὶ παρῶσθαι πῶς. ἐγὼ δὲ ὡς ἔχω παρ' ἐμοῦ, λέξω
παρῶσθαι ὑμῶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψω, μὴ οὐκ εἶναι νομίζω τῶ
συμβουλεύοντος ὑμῖν ἐργῶν οὐδὲν, πλὴν εἰπέ, τὰ βέλ-
τερα καὶ τῶ δὲ ὅτι τῶν ἔχει τὸν ἔσοπον ῥᾶδιως οἰμῶ
δίδειν. ἴσως γὰρ δὴ πῶς τῶ δὲ, ὅτι τῶ δὲ πῶς οὐκ ἔστι
* ἐν ὑμῖν ἐδημιουργεῖ, ὡς δὲ βουθεῖν, καὶ τοῖς δὲ βουθεῖας
σώζειν, ὅτι θεβαῖοι κατεδουλοῦντο αὐ τοῖς. καὶ λέγων,
εἰπέ, οὕτω πῶς εἰπέ μοι βουθεῖσθε ἔρη, θεβαῖοις ἔ-
χοντες ἐνήσῳ, τὴν χρησιμότητα, καὶ τὴν δὲ ποιῶν, οὐκ ἐμπλη-
σετε τῶν θαλασσιαν, ὡ ἀδρῆς ἀθλιωταῖοι, ἔμεαρχίας οὐκ ἀ-
νάσαντες ἢ δὴ πορροῦσατε εἰς τὸν περσικῶν κατελξε-
τε τὰς νῆας, οὐκοῦν, εἰπέ μὲν τῶ δὲ ὁ τῶ δὲ εἰσοπή-
σατε δὲ ὑμεῖς. ἐν δὲ τούτων ἀμφοτέρων, τὸ παρῶσθαι
ἐπαρῶσθαι εἰδὲ ὁ μὲν εἰπέ, ὡς οἶόν τε τὰ ἀεὶ, ὡς περ εἰ-
πέ τότε ὑμεῖς δὲ ἀπερῶσθαι ὑμῶσθαι, καὶ μὴ δὲ ὑπὸ κού-
σατε ἄρ' αὐ τῶ γερῶνός π τῶ τότε συμβαίντων τῆ πόλιν
οὐχ οἶόν τε. οὕτω τοῖνυν καὶ παρῶσθαι αὐ ἐγὼ λέγω νῦν,
καὶ παρῶσθαι αὐ ὁ δὲ εἶπε, τὰ μὲν ἔργα παρ' ὑμῶν αὐτῶ
ζητεῖτε τὰ ὅ βέλτερα * ἐπισημῶ λέγειν, ὡς τῶ πα-
ριόντος. ἐν κεφαλῆν δὲ ἀλίγῳ φράσας, κατὰ βίβλωσθαι
βούλομαι. χρημάτων εἰσφέρειν φημι δὲ, τῶ ὑπαρχου-
σαν δὲ ἀμῶν συνέχειν, ἐπανορθοῦσθαι, εἰπὸν δὲ μὴ
καλῶς ἔχειν. μὴ οἷς αὐ πῶς αἰπάσθαι, τὸ ὅλον κατα-
λύοντας. φρέσθαι ἐμπέμπειν παντοῦ τοῖς διδάσκον-
τας, νοθεῖσθαι, φράσθαι ὅσα αὐ δὲ ὑμῶν τῆ πό-
λει. ὡς τῶ πάντα ταῦτα, τοῖς ὅτι τῶ φράσθαι διωρο-
δοκουῦσθαι καλῶσθαι, καὶ μισθῶν αὐ καὶ παντοῦ ἢ οἱ
μέγιστοι, καὶ δικαίως ἑαυτοῖς παρεχόντες εὐ βεβουλεύ-
σθαι δοκῶσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ ἑαυτοῖς. καὶ οὕτω τῶ
φράσθαι, καὶ παύσθαι ὀλιγοῦσθαι ἀπάν-
των, ἴσως αὐ ἴσως καὶ νῦν ἔπ τὰ λοιπὰ βελτίω γήμιτο.

hil ad gratiam loquitur, sed semper utilitatem spe-
ctat, & eam gerendę reipub. rationem eligit, in qua
Fortuna magis quàm Ratio dominatur: & tamen
haud recusat, quo minus vtriusque à se rationes re-
peratis: hic demum vir fortis, atque etiam bonus i-
dem eius est: non isti aurę popularis captatores,
qui breuib. istis obsequiis summa reipub. præsidia
perdiderunt. quos ego tantum absum ut æmuler,
aut dignos reipub. ciues esse putem: vt, si quis me ro-
get, Dic mihi, tu verò quid contulisti reipublicę?
Quanquam possem, Athenienses, & trierarchias, &
ædificia munera, & pecunię collationes, & captiuo-
rum redemptiones, & alia similia humanitatis of-
ficia commemorare: nihil tamen huiusmodi refe-
ram: sed hoc dicam, me ab ista gerendę reipub. for-
mula profus abhorrere. Nam cū fortassis & ipse,
non minus quàm alij, accusare possem, & donare &
proscribere, & cętera quę isti faciunt, facere: nun-
quam ne ad vnũ quidem talium aucupiorũ vel vo-
luntate mea me contuli, vel spe lucri aut ambitione
sum impulsus: sed ea perpetuò dico, quib. ego id cõ-
sequor, vt minus apud vos autoritatẽ valeam & gra-
tia, quàm alij multi: vos, si mihi auscultaretis, am-
pliores fieretis. Sic enim dicere fortasse nõ inuidio-
sum est. Neq; mihi videtur boni ciuis esse officium,
taliam gerendę reipub. artificia excogitare, per quę
statim ego princeps inter vos existerẽ, vos aliorum
ultimi: sed re ipub. vnã cum bonorum ciuiũ actio-
nib. & gubernatione, augeri atque amplificari de-
cet, omnib. quę semper non facilima, sed optima
dicenda sunt. Nã illd natura suo pte nutu fertur: ad
hec boni ciuis doctrina & eloquentia est prouehẽ-
da. Iam quendam etiam tale aliquid dicentem audi-
ui: Me quidem semper dicere optima: sed quicquid
à me profiscatur, verba tantum esse: cum operib.
sit opus reipub. & actione aliqua. Ego verò quid de
his sentiam, exponam vobis, neq. dissimulabo. Nõ
arbitror vllum aliud opus atque officium esse cõsi-
liarij, nisi vt maximẽ profutura dicat. & hoc ita ef-
fe, me facild puto probaturum. Illud enim vtique
scitis, Timotheum quondam illũ apud vos oratio-
nem habuisse, de adiuuandis & conseruandis Eu-
bœensibus, quum eos Thebani oppressum irẽt: cuius
hęc ferẽ verba fuerunt: Agite verò, deliberatis
(inquit) quũ Thebanos in insula habeatis, quę ra-
tio ineunda, quidve agendum sit? Non mare imple-
bitis, Athenienses, triremibus? non iam surgitis, in
Piræum abitari? non classem in mare trahetis? Hęc
Timotheus dixit, vos fecistis: quę cum vtraque cõ-
iungerentur, res confecta est. At si is quàm optima,
vt tum dixit, dixisset: vos verò ignauiã impediti, nõ
obtemperassetis: essetne aliquid eorum actum, quę
tum ciuitati contigerũt? Fieri non potest. Sic igitur
quicquid vel ego nunc, vel quiuis alius dixerit: res
& actiones apud vosmetipsos quærītote: vtilissimũ
consilium * scienter explicatum, apud oratorẽ. Sed
vbi orationem meam in summam & capita quędã
redegero, descendã. Sic igitur censeo: Conseruendam
esse pecuniam: & exercitum iam comparatum, esse
conseruandũ: atque si quid nõ rectẽ fieri videbitur,
corrigen-dum: non ob cuiusuis cauillationes totum
destruendũ: legatos quocunq. terrarũ esse mittẽ-
dos, qui doceant, monent, conficiant reipub. quicquid
poterunt. Præter hæc omnia, qui corrupti largitio-
nibus, negocia perfidẽ corrumpunt, tum puniendi, tũ
semper & vbiq; odio habedi sunt: vt moderati ho-
mines & boni viri rectẽ prodẽtẽr; vitã instituisse,
tũ aliis, tũ sibi metipsis videatur. Quod si hanc ratio-
nẽ sequuti, negligere omnia deseritis: bona, bona
inquã ipos etiam nũc est, cętera melius successura.

Occupatio: Oratoris esse dare consilium: populi, te gerere.

Peroratio per enumerationem

Verum si desidebitis, haec tunc duntaxat, ut plaudatis, & laudetis orationem, rerum cura suscipiatur: cum vero gerenda res erit, tergiversamini: nullam equidem video orationem, quae sine vestra opera diligenti cura civitatem servare possit.

LIBANII ARGUMENTVM tertiae in Philippum orationis.

Simplex orationis huius est argumentum. Nam cum Philippus verbo pacem ageret, reuera Athenienses multis iniuriis lacesseret: hortatur eos Orator, ut insurgant, & regem vlciscantur: quod magnum periculum & ipsis impendeat, & omnibus communiter Graecis.

DEMOSTHENIS TERTIA IN PHILIPPVM ORATIO, IX. Hieronymo Vuolfio interprete.

QVVM multa verba fiant, Athenienses, in omnibus ferè concionibus, de iniuriis Philippi, quibus, ex quo pacem fecit, non solum vos, sed & reliquos Graecos afficit: cumque omnes, res ipsa confiteri cogat (etsi id quidem non faciunt) necesse esse & convenire, ut omnes ea tum dicant, tum agant, per quae eius insolentia reprimatur & puniatur: eod redisse tamen omnia negotia, & per incuriam prolapsa esse video: ut verear, ne dictu odiosum, verum tamen sit: Si omnes oratores dicere, vosque decernere velletis ea, per quae res quam afflictissimae fierent: existimare me, statum earum, quam nunc est, non posse fieri deteriorem. Ac multae fortasse sunt causae, cur haec ita se habeant: neque propter unum atque alterum vitium res huc redierunt. potissimum tamen, si rectè consideretis, ij sunt in culpa, qui incundissima dicere malunt, quam utilissima: quorum alij, Athenienses, dummodò, quibus rebus ipsi gloria florent & valent, eas tueantur, nullam futurorum rationem habent: quare nec vos habere oportere putant: alij, eos qui in rerum administratione constituti sunt, criminando & calumniando, nihil aliud faciunt, nisi ut civitas ipsa de se poenas sumat, & ea re occupetur: Philippo autem quiduis & agere, & dicere liceat. Quae instituta ut usitata vobis, ita causae sunt perturbationis & delictorum. Peto autem à vobis, Athenienses, si quid veri liberè dixerò: ne propterea mihi irascamini: sed sic potius rem consideretis: vos loquendi libertatem in aliis rebus ita communem putatis esse oportere omnibus in vire degentibus: ut & hospitibus & servis eam impertieritis: ut multos apud vos servos videre est, quiduis loqui liberius, quam civis in quibusdam aliis urbibus: à consulendo autem, omnino eandem repulitis. Vnde id consequimini, ut in concionibus fastidiatis, assentationibus deliniti, & omnia quae voluptati sunt, audiat: in rebus autem & factis, de extremis iam periclitemini. Quod si nunc etiam sic affecti estis, non habeo quid dicam. Sin quae in rem vestram sunt, sine adulatione audire vobis: dicere sum paratus. Tametsi enim res omnino malè se habent, multaque per socordiam perierunt: tamè ex, si vos vel nunc officio fungi volueritis, omnes corrigi possunt. Ac mirum fortasse videbitur quod dicam, sed verum: quod praeteritis temporibus fuit pessimum, id ad futura est optimum.

Assentationibus, potius, & calumniatoribus res aduersas acceptas esse referendas.

Veniam petit liberè orationi: suadèque, Philippum qui hostilia faciat, pro hoste vlciscèdum.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΞΙΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Α Πλη τὸ λόγον πύπτου ἢ ὑποθέσεως. Φιλίππου γὰρ λόγῳ μὲν ἐπιβλήτω ἀγορεύει, ἔργῳ δὲ πολλὰ ἀδικουῦτος. συμβουλεύει τοῖς ἀθηναίοις ὁ ῥήτωρ, ἀναστῆναι, καὶ ἀμυνάσθαι τὸν βασιλέα ὡς κινδύου μεγάλου καὶ αὐτοῖς ἐπιπικρατέω, καὶ πᾶσι κοινῆ τοῖς ἑλλήσιν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΓΟΣ ΞΙΤΟΣ.

Ολλῶν, ὡ ἀνδρες ἀθηναῖοι, λόγων γνηθμένων, ὀλίγῃ δὲ ἡ καὶ ἐκείνη ἐκκλησίᾳ, καὶ ὡν φίλιππος, ἀφ' ἧς τὸ εἰρήνην ἐποίησατο, ἔμεινον ὑμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἑλλήσιν ἀδικεῖ ἑ πάντων, εὐ οἶδ' ὅτι, φησάτω γὰρ (εἰ κὴ μὴ ποιῆσιν τὸ) καὶ λέγειν δεῖν καὶ παρατίθεν ἀπασιν παραστήσειν, ὅπως ἐμῆνος παύσει) τὸ ὑβρεως, καὶ δίκην δώσει εἰς τὸ ἐπιγὰ μὲν πάντα τὰ παράγματα καὶ παραμύθια ὅσα ὡς τε δεδοικα, μὴ βλάσφημον μὲν εἶπεν, ἀληθές ἢ ἢ εἰ καὶ λέγειν ἀπαντες ἐβέλοντο οἱ παλιόντες, καὶ χειροτονεῖν ὑμῖς, ὅσων ὡς θαυλότατα ἐμελλε τὰ παράγμῳ ἐξενεῖν ἐκ ἀν' ἡ ἡμῶν δύνασθαι χεῖρον, ἢ καὶ δευτερεύουσα, πολλὰ μὲν ἐν ἴσως ἐστὶ τὰ αἴτια, τὸ ταῦθ' ἔτιος ἔχεν καὶ ἐπαρ' ἐν ἐδὲ δύο, εἰς τὸ τὰ παράγμῳ (αὐφικ) μάλιστα ἢ, ἀν' περὸ ἐξετάζητε ὅς ποῦς ὑρίσθητε δεῖν καὶ χεῖρ' ἔσθαι μάλλον, ἢ τὰ βέλπετα λέγειν παραμύθια ὡν πνὲς μὲν, ὡ ἀνδρες ἀθηναῖοι, ἐν οἷς δοδοκίμωσιν αὐτοὶ καὶ δύνασθαι, ταῦτα φυλάττοντες, οὐδεμίαν καὶ τῶν μελλόντων παρανομιᾶν ἐχουσιν ἔκον ἐδ' ὑμῶς οἶοντα δεῖν ἔχεν, ἔτιος ἢ, τοῖς ἐπιτοῖς παραγμῳσιν ὄντας αἰτιώμενοι, καὶ δευτέροντες ἐδὲ ἄλλο ποιεῖσιν, ἢ ὅπως ἢ μὲν πόλις αὐτὴ παρ' αὐτὴ δίκην λήψεται, καὶ καὶ καὶ τὰ ἔσθαι φιλίππου δὲ ὅσας καὶ λέγειν καὶ παρατίθεν ὅ, π βέλε) καὶ ἢ τοιαῦ) πολιτεῖαι, σωθήσιν μὲν εἰσιν ὑμῖν, ἀπασιν ἢ τὸ παραμύθια καὶ τῶν ἀμύθηματῶν. ἀξίω δὲ ὑμῶς, ὡ ἀνδρες ἀθηναῖοι, εἰ μὴ τῶν ἀληθῶν μὴ παρρησίας λέγω, μηδεμίαν μοι δεῖν τὸ παρ' ὑμῶν ὀφείλω γημέσθαι. σκοπεῖτε γὰρ ἀδὲ ὑμῖς τὸ παρρησίαν ὅτι μὲν τ' ἄλλων, ἔτιος κοινὴν οἶαδε δεῖν εἶ) πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ὡς τε καὶ τοῖς ξένοις, ἑ τοῖς δέλοις αὐτὸ μετὰ δεδωκατε. ἑ πολλὰς αὐ πὲς οἰκέτας ἴδοι παρ' ὑμῖν μὴ πλείονος ὅσας ὅ, π βέλον) λέγοντας, ἢ πολίτας ἐν εἰσας τῶν ἄλλων πόλεων. ἐν ἢ τὸ συμβελεῖν παντάπασι ὅσων ἑλλήσιν εἶθ' ὑμῖν συμβέβηκεν ἐν τέτῳ, ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις, εὐφάν καὶ κολακεύεσθαι, πάντα παραμύθια ἡδονὴν ἀκύνειν ἐν ἢ τοῖς παραμύθια καὶ τοῖς γηγομέοις, καὶ τῶν ἐργάτων ἡδὴ κινδυνόειν. εἰ μὲν ἐν καὶ νῦν ἔτιος δευτερεύουσα, οὐκ ἔχω τί λέγω. εἰδ' ἢ συμφέρει τοῖς παραμύθια χεῖρος κολακείας ἐδελύσεται ἀκύνειν ἔτοιμος λέγειν καὶ γὰρ εἰ πᾶν φαύλως τὰ παράγμῳ ἐχέει, καὶ πολλὰ παραμύθια ὡμῶς ἐστὶν, εἰ μὲν τὰ δεόντα ποιεῖν βέλεσθ' ἐπὶ πάντα ταῦτα ἐπαγορεύουσα δὲ, καὶ καὶ καὶ ὅσον μὲν ἴσως ἐστὶν ὁ μέλλω λέγειν, ἀληθές ἢ τὸ χεῖρισον ἐν τοῖς παρελλήσιν, τὸ πρὸς τὰ μέλλοντα βέλπεσιν ὑποφραχέει. τί

sanæ mentis qui vel pacem servantem, vel bellum se- cum gerentem, è verbis magis quam è factis alti- marit? Nemo sanè. Atqui Philippus ab initio, pa- ce recens facta, Diopithe nondum ducente exercitum, neque missis iis qui nunc in Chersoneso sunt, Ser- rijum & Doriscum occupabat: & Serrij castri & Sa- cri montis milites eiciebat, quos noster imperator ibi collocarat. At ista agendo quid faciebat? In pacè quidem iurarat. Neque quisquam dicat, Quanti ve- rò ista sunt? aut, Quid ista attinet ad rempublicam? Vtrum ea enim parva sint, aut nulli cura vobis fue- rint: alia erit ea disputatio. Sed iurandi religio & iustitia, siue in parvis, siue magnis in rebus viole- tur, eandem vtrunque vim habet. Age iam, cū Cher- sonesum, quam Rex Persarū, omnesque Græci no- stram esse iudicant, & milites imittit, & has li- teras mittit: quid agit? Se belligerare negat. Ego ve- rò tantum absolum, ut eum agentem talia, pacem vo- biscum factam servare fateatur: ut & Megaris inua- dendis, & in Eubœa tyrannide molienda, & nunc in Thraciam prodeundo, & insidiis in Peloponneso cō- parandis, & quæ facit, omnia cum exercitu facien- do, solvere affirment pacem, & bellum vobiscum gerere. Nisi eos fortasse qui machinas admoliuntur, pacem agere dicatis, donec eas iam ad ipsa mœnia adduxerint. Sed nō dicetis. Qui enim quib. ego ca- piam, ea agit & instruit: is bellum mecū gerit, etiā me nōdum vel iaculis vel sagittis petat. Quò igitur vos in periculo eritis, si quid acciderit? In eo, quòd Hel- lespontus à vobis alienabitur: quòd is qui vobiscum bellum gerit, Megaris & Eubœa potietur: quòd Pe- loponnesenses cum eo conspirabunt. Eum igitur qui hanc machinā contra urbē erigit atque apparat, pa- cem agere dicam erga vos? Multum certè abest. Nā quo die Phocenses sustulit: ab eo ego vobiscū eum belligerare statuo. Vos autè, si nūc eum propulsetis: prudenter facturos dico, sin differetis: id neq; cum voletis, facere poteritis. Et vsque adeò ab aliorū cō- filiis mea discrepant, ut mihi videatur, nec de Cher- soneso, nec de Byzantio esse nunc consultandū: sed tum his succurrendum, & præcauendum ne quid eis accidat: & ducibus, qui nunc sunt illis, omnia quib. indigent, mittenda: tum de omnibus Græcis deli- berandum, ut in maximo periculo constitutis. Ex- ponam autem vobis, qua de causa rebus ita metuā: ut, si rectè sentio, sententiæ meæ accedatis, & ratio- nem aliquam vestrum ipsorum saltem, si omnino alios negligitis, habeatis. sin nugari & mentis affici errore videbor: neque nūc neque in posterum mi- hi ut sano auscultetis. Philippum igitur magnū è paruo & humili ab initio paulatim esse factum, & Græcos diffidere mutuo, & agitari seditionibus: & multo minus credibile fuisse, tantum eum è tantil- lo fore, quā nunc, cum adeò multa intercept, etiā cætera subacturum, & reliqua eius generis omnia, quæ commemorare possem, prætermittam: sed illud ei video concessisse mortales omnes, à vobis initio facto, de quo antea semper vniuersa Græca bella ex- titerunt. Quid igitur illud est? Agere quicquid ei li- bet, & singulatim quo suis ita concidere, & spoliare Græcos, & inuadere, atque opprimere vrbes serui- tute. Atqui patroni vos tres & septuaginta annos Græcorum fuistis: patroni item vndetriginta, Laca- dæmonij. Fuerunt & Thebanorum extremis hisce temporibus aliq; vires, post pugnam Leuctricam,

Magnitudo periculi, & cause timoris.

να ἔχασον οὕτως ἀποπέσει, καὶ λαποδυτεῖν τὰ τῶν ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, ὀπίοντα. καὶ τοὶ παροῦστές μὲν ὑμεῖς, ἐβδωμήκοντα ἔτη καὶ ἑξήκοντα τῶν ἑλλήνων ἐχρήσατε. παροῦστές δὲ, ἑξήκοντα ἐνός δεόντα, λα- κεδαιμόνιοι. ἴσχυσαν δὲ πὶ καὶ θηβαῖοι τοῖς τελευτάμοις τουτουσὶ χρόνοις, μετὰ τὴν ἐν λούπηροις μάχην.

Α εὐφροσύνην, ἐν τῶν ὀνομαζέτων μάλλον, ἢ τῶν ἀσφαλισμένων, τὸ ἀζῶντ' εἰρηνίω ἢ πολεμῶντ' ἑαυτοὺς σκέψασθαι: ἀλλ' ἐδίε- πται ὁ τοίνυν φίλιππος ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τῆς εἰρηνίως γενο- μένης, οὕτω διοπέθας στρατηγούτος, καὶ τῶν ἐν χερρόνη- σου νηῶν ὄντων ἀπισταλιμῶν σέρριον καὶ δορίσκον κατα- λαμβάνει: καὶ τοῖς ἐν σέρριον τείχεσι καὶ ἱεροῦ ὄρεσι στρατώ- τας ἐξέβαλεν, οἷς ὁ ἡμέτερος στρατηγὸς κατέσπασε καὶ τοὶ ταῦτα παροῦστές, πὶ ἐποίησε εἰρηνίω μὲν γὰρ ὡμῶς ἀνοεῖ, καὶ μηδεὶς εἶπεν, πὶ δ' ταῦτ' ἔστιν ἢ πὶ τοῦτων μέλει τῆς πόλεως, εἰ μὲν γὰρ μικρὰ ταῦτά ἔστιν, ἢ μηδὲν ὑμῖν αὐτῶν ἐμείλει ἄλλος, ἀλλ' εἶπεν λόγος ἕτερος. τὸ δὲ ὄσε βέβαιον, καὶ τὸ δικαίον. αὐτ' ὅππ' ἔστιν μικρὰ πῆ, αὐτ' ὅππ' ἔστιν μέγιστος ἀδραχάμην τ' αὐτ' ἔχει δύναμιν, φέρε δὴ νῦν, ἡμῖν εἰς χερρόνησον, καὶ βασι- λίδος. ὅ πάντες οἱ ἑλλήνες ὑμετέραν ἐγνώκασι (εἶ), ἔξ- νοις εἰσπέμπει, καὶ βοηθεῖν ὁμολογεῖ, καὶ ὀπίσσει ταῦ- τα πὶ ποιήσει, οἷ μὲν γὰρ ἢ πολεμῶν. ἐγὼ ἢ τοσούτου δέω ταῦτα ποιῆσαι. ἐμείνον ὁμολογεῖν ἄγχι τ' παρὸς ὑμῶς εἰρηνίω ὡς τε καὶ μεγίστην ἀπὸ μόνον, ὅ ἐν ἀβόια τυ- ραννίδα κατὰ σκευάζοντα, καὶ νῦν ὀπί θηρακίω παριόντα, καὶ τὰ ἐν πελοποννήσῳ σκευάζοντα, καὶ πάνθ' ὅσα παροῦστές, τ' δύναμεις ποιῶντα, λυθὲν φημί τ' εἰρηνίω, καὶ πολεμῶν ὑμῖν. εἰ μὴ καὶ τοῖς τὰ μηχανήματα ἐφισάν- τας εἰρηνίω ἄσεν φήσετε, ἕως αὐτὰ πῆς τείχεσιν ἢ δὴ παροῦστές ἄσεν. ἀλλ' ἢ φήσετε, ὁ γὰρ οἷς αὐτῶν ἀφ' ἑλπί- ται, ταῦτα παροῦστές καὶ κατασκευάζοντες, ὅσοι ἐμοὶ πο- λεμῶν, καὶ μὴ πτωβάλλη, μὴ ἢ τοξόβη. τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνόσατ' αὐτῶν πὶ χηρόν; τὰ τ' ἑλλήνων οὐκ ὑμῶν ἀλ- λ' ὀπίσσει τὰ μεγίστην καὶ τ' ἀβόιας τ' πολεμουμένη. ὑμῖν ἡμέτερον κέρειον τὰ, πελοποννήσιος τακτικῆς φρονη- σαι, εἶτα τ' τὸ τὸ μηχανήματα ὀπί τ' πόλιν ἐφισάντα καὶ κατασκευάζοντα. τὰ τὸν εἰρηνίω ἄγχι ἐγὼ φῶ παρὸς ὑ- μῶς πολλοῦ γὰρ καὶ δειῶν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέειλε φω- κίας: ὑπὸ ταύτης ἐγὼ γ' αὐτὴν πολεμῶν ὑμῖν ὀρίζομαι. ὑμῶς ἢ, ἐὰν καὶ ἀμύνετε ἢ δὴ, σωφροσύνην φημί. ἐὰν δὲ ἀναβάλητε, καὶ δὲ τὰ ὅταν ἐκλεσθε, δυνήσεσθε ποιῆσαι. καὶ τοσούτον γὰρ ἀρέσθηκα τῶν ἄλλων, ὡς ἀδρες ἀθλιωταῖοι, τῶν συμβουλοῦντων, ὡς τε, καὶ ἐδοκεῖ μοι παρὸς χερρόνησου νῦν σκοπεῖν, οὐδὲ βούλομαι. ἀλλ' ἐπαμύνη μὲν τοῦτοίς καὶ διατηρήσαι μὴ πὶ πάσῃσι, καὶ τοῖς ἐσὶν ἐμῶν νῦν στρα- τηγῶν, πάνθ' ὅσων αὐτῶν δέοντα, ὁποσείλας βουλοῦσθαι μὲν τοῖς παροῦστές τῶν ἑλλήνων, ὡς ἐν κινδυνῶ μ γίγνω κα- δεσποκότων. βέλομαι δὲ εἰπεῖν παρὸς ὑμῶς ἐξ ὧν ἑσὶν τῶν παροῦστές ἕτω φοβούμεν' ἢ, εἰ μὲν ὀρθῶς λογίζο- μαι, μετὰ γὰρ τῶν λογισμῶν, καὶ ἐνομιῶν πὶ ὑμῶν γὰρ αὐτῶν, εἰ καὶ μὴ τῶν ἄλλων ἀρετῶν βούλεσθε ποιῆσαι. ἀλλ' ἢ λη- ρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν, μήτ' αὐτίς ὡς ὑμῶν ἢ μοι παροῦστές. ὅπ' μὲν δὴ μέγας ἐν μικρῶ καὶ ταπεινῶ τὸ κἀπαρχαῖς ὁ φίλιππος ἦν (εἶ). καὶ ἀπίστος καὶ εὐσπαστι- κῶς ἔχουσι παρὸς αὐτοῦ οἱ ἑλλήνες καὶ ὅπ' πολλὰ παροῦστές ὀρίζοντα καὶ τοσούτον αὐτῶν ἐξ ἐμῶν χηρόν, ἢ νῦν, ἐδ' οὕτω πολλὰ παροῦστές, καὶ τὰ λοιπὰ ὑφ' αὐτῶν ποιῶ- σασθαι. καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτ' αὐτῶν ἔχομαι διεξελθεῖν, πα- ραλείψω. ἀλλ' ὅσοι συγκεχωρηκότας ἀπαίτας ἀνδρα- ποῖς, ἀφ' ὑμῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ἑσὶν οὐκ ἄλλον ἀ- παντα χρόνον ἀπαντες οἱ πόλειοι γεγόνασιν οἱ ἑλλήνω- κοί. πὶ οὐκ ἔστι τῆς τὸ ποιῆσαι, πὶ βούλεται, καὶ κατ' ἐ-

Handwritten marginal notes in Greek script, partially visible on the right edge of the page.

ἀλλ' ὁμοῦς, οὐδ' ὑμῖν οὔτε Θηβαίοις, ἔτε Λακεδαιμονίοις, ἔδεδόξατο τε, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, σινηχωρήσει τὸ ὑπὸ τῆς ἐλλήνων ποιῆν ὅ, π βέλεσθε, ἔδὲ πολλοῦ δέ. ἀλλὰ τὸ μὲν ὑμῖν, μᾶλλον ἢ τοῖς τὸτ' ἔσιν ἀδελφοῖς, ἐπειδὴ ποιν οὐ μείζους ἐδοκούμω παροφείρασι, πάντες ἄντο δὲν πολεμῶν, καὶ οἱ μηδὲν ἐγκαλεῖν ἔχοντες αὐτοῖς, μὴ τῆς ἡδικοιῶν, καὶ πάλιν Λακεδαιμονίοις ἀρξασί παρελθούσιν εἰς τὴν δυναστείαν τὴν αὐτὴν ταύτην ὑμῖν, ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπιχειρεῖν, καὶ περὶ τῆς μετρίου τὰ καθεστηκότα κίνων, πάντες εἰς πόλεμον κατέστησαν, ὅ οἱ μηδὲν ἐγκαλεῖντες αὐτοῖς, καὶ τὴν δέ τοῖς ἀλλοῖς λέγειν; ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἔδεν ἀν' εἰπεῖν ἔχοντες ὅς ἀρχῆς ὅπῃ ἡδικούμεθ' ὑπ' ἀλλήλων ὁμοῦς ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν ἀδικημάτων ἐωρεώμεθ', πολεμῶν ἠθῆθι μὲν δὲν, καὶ τοῖς πᾶσι ὅσα ἔζη μὲν τῆς, καὶ Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς ξυμφορῶν οἰκονομοῖς ἔπεισι, καὶ τοῖς ἡμετέροις παροφείρασι ἐν τοῖς ἐβδουμήκροντα ἔλθῃτον, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, ὡς φίλιππος ἐν ξισί καὶ δέκα ἐχ' ὅλους ἔτεσι, οἷς ὅπῃ πολεῖ, καὶ ἡδικοῖς ἐλλήνων, μᾶλλον ἢ, ἔδὲ πολλοῦ μέγρος τέτων κείνα, καὶ τὸ ἐκβαρύνον ῥημάτων ῥάδιον δειξάμ. ὅλωσον μὲν δὴ, καὶ μεθῶν, ὅ ὅπολλωνίαν καὶ δύο καὶ ξυμφορῶν πόλεις ὅπῃ θρακίας, ἔδ. ἀσπασίας οὐτως ὁμοῦς ἀήρικεν, ὡς τε μηδὲν αὐτὸ εἰ πᾶσι ὡς ἀδικοῖς, ἔδ. ῥάδιον παροσελθόντα εἰπεῖν ὅ τὸ φακέον ἐδῆος ὅσοῦτον ἀνηρημένον, σιωπῶ, ἀλλὰ θεσσαλία, πᾶς ἔχει, ἔχῃ τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῆς ἀφῆρται, καὶ τὰς ἀδικοῦσας κατεστῆσε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ ἐδῆ δουδωσιν; καὶ ἐν δὲ βόαια πόλεις οὐκ ἡδῆ τυραννοῦνται; καὶ ταῦτα ἐν νήσῳ πᾶσιον θηβῶν καὶ ἀδελφῶν, οὐ δὲ ῥῆθῃ ἐν τοῖς ὅπολλωνίαν, γράφει, ἐμοὶ δὲ ὅσῃ εἰρήνη παροσελθόντα ἀκούειν ἐμὲ βουλομένοισ; καὶ οὐ γράφει ἰδῶ ταῦτα τοῖς ἔργοις ἢ οὐ ποιῶν ἀλλ' ἐφ' ἐλλήνων οἰκονομῶν παροσελθόντα ἡκον ἐπ' ἀμβρακίαν ἢ ἡλιν ἔχει, πηλικαῦτην πόλιν ἐν πελοποννήσῳ, μεγάρους ἐπεβούλδουσε παροσελθόντα, οὐδ' ἢ ἔλλας, οὐδ' ἢ βαρβαρος, τίω πλεονεξίαν χωρεῖ τὰ θεῶν, καὶ ταῦτα ὅσῃ οἱ ἐλλήνων ἀπαντες καὶ ἀκούοντες, οὐ πέμπομεν παροσελθόντα παροσελθόντα παροσελθόντα ἀλλήλων καὶ ἀθανακτέμεν, οὐτὸ ἢ κακῶς δεικνύμεθα ὅ παροσελθόντα καὶ πόλεις, ὡς ἄχῃ τὴν ἡμερῶν ἡμερῶν, οὐδὲν οὔτε τῆς συμφορῶν, οὔτε τῆς δεικνύον παροσελθόντα δυνάμεθα, ἔδ. ἐσσηναι, οὐδὲ κοινῶν βουδοῖας καὶ φιλίας οὐδὲ μιαν ποιῶσα ὅς ἀλλὰ μείζω γιγνώμενον τὸν ἀνδρῶν παροσελθόντα τὸν χρόνον κερδῶν, τὸν ὅν ἀλλος ὅπολλωνίαν, ἔκαστος ἐγνωκῶς ὡς γέ μοι δοκεῖ οὐχ ὅπως σιωπῶν τὰ τῆς ἐλλήνων οἰκονομῶν οὐδὲ παροσελθόντων, ἐπεὶ ὅπῃ γέ ὡσπερ παροσελθόντα, ἢ κατὰ βολὴν πυρετῆ, ἢ πνος ἀλλου κακῶν, καὶ τὰ πᾶσι πᾶσι δόκουμῃ νῦν ἀφεστάνα παροσελθόντα οὐδὲ ἀγνοεῖ δῆπου, καὶ μὲν κακῶν γὰρ ἴσῃ, ὅσα μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἢ ὑφ' ἡμῶν ἐπαχον οἱ ἐλλήνων, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὸ γνησίων γὰρ ὄντων τῆς ἐλλῆδος ἡδικοῦμῃ τὸν αὐτὸν ἔσῃτον ἀν' τις ὑπέλαβε τὸ ὡσπερ ἀν' εἰς ὑδρῶν, ἐν οὐσία πολλῇ γερωνῶς γνήσιος, δεικνύει τὴν καλῶς, μὴ δὲ ὀρθῶς, κατ' αὐτὸ μὲν τὸ, ἀξίος μείζους ἔδ. κατηγορίας ὡς δὲ οὐ παροσελθόντων, ἢ ὡς οὐ κληρονομῶς τούτων ὡν ταῦτα ἐποίει, οὐκ ἔδ. λένει, εἰδὲ γὰρ δούλους, ἢ ὑποβολιμαῖος τὰ μὴ παροσελθόντα ἀπώλλυε ὅ ἐλυμαίνετο, ἢ ἀλλήλων ὅσῃ μᾶλλον δεινόν, ὅ πολλῆς ὀργῆς ἀξίον πάντες ἀν' ἐφασαν ἔδ. ἀλλ' ἐχ' ὑπὲρ φιλιππου, καὶ ὡν κείνος παροσελθόντα οὐτως ἔχῃσιν ἢ μόνον ἐχ' ἐλλήνων ὄντος, ἔδ. παροσελθόντα ἔδ. ἐν τοῖς ἐλλήνων

A Sed tamen neque vobis; neque Thebanis, neque Lacedæmoniis vlllo vnquam tempore, Athenienses, concessum fuit hoc à Græcis, vt quod libitum esset, ageretur. Neq; multis verbis est opus. Sed & vobis, ac potius illius temporis Atheniensibus; cū quosdam non tractare moderatè viderentur, omnes putabant bellum esse inferendū: non modò qui affecti erant iniuria: sed ij etiā, qui nihil queri de eis poterant: & rursus, Lacedæmoniis imperantibus, & eūdem quem vos tenueratis, principatum adeptis, cū insolescere cœpissent, & immoderatius instituta vetera conuellerent, omnes bellum intulerunt, ij etiam, qui nihil de eis querebantur. Et quorsum attinget referre cæteros? Quin nos ipsi, & Lacedæmonij, cum ab initio nihil dicere possemus, quo alteri ab alteris violati essemus: tamen propter iniurias, quib. alios affici videbamus, bellū esse gerendū putauimus. Verūm omnia quæ à Lacedæmoniis peccata sunt per triginta illos annos, & à maiorib. nostris per septuaginta, minora sunt, Athenienses, iis, quæ Philippus tribus & decem nō totis annis, quibus aliquid esse cœpit, in Græcos cōmittit: imò nec minima pars illa sunt horum. idque paucis ostendi verbis faciliè potest. Ac Olynthum quidem, & Methonam, & Apolloniam, & duas & triginta vrbes in Thracia omitto: quas vnīuersas adeo crudeliter excidit, vt si accesseris, nec an vnquā habitata fuerint, faciliè dicas: & gentem tantam Phocensium deletam taceo. Sed Thessalia qui status est? Nōne & vrbes & respublicas eis ademit? & Thessaliam in quatuor præfecturas diuisit: vt non singula oppida dñaxat, sed gentes etiam seruirent. Euboicæ porro vrbes nōne iam tyrannis parent, eaque in insula vicina Thebis & Athenis? nōne apertè scribit in literis. Mihi verò pax est cū iis, qui mihi parere volunt? Neq; verò hæc scribit, re ipsa non exequitur: sed Hellepontum inuadit, & pridè Ambraciam aggressus fuit: Elidem habet, tantam Peloponēsi vrbe: Megaris nuper insidiatus est. neq; Græcia, neque Barbaria hominis auariciam capit. Quæ cum Græci omnes, & audiamus, & videamus: non alij legatos mittimus ad alios, non indignamur: sed adeo sumus amentes, atque oppidatum, tanquā fossis interiectis & vallis, separati, vt in hunc vsque diem neque rationibus nostris consulere quicquā, neque officio vlla ex parte fungi possimus, neque inire cōcordiā, neque societate auxiliij & amicitie vilam facere: sed incrementa potentie Philippi securè negligimus: idque tēpus dum alius perit, vnusquisque in lucro deputare decreuerit, (vt mihi quidem videtur) non de procuranda Græcorū salute cogitationis aliquid laborisq; suscipiat. Atqui eum, tanquam conuersionē atque accessionē febris, aut alterius mali, etiam in illum qui sibi procul à periculo nunc abesse videtur, inuasurū: nemo est qui nesciat. Iam illud quoque nostis, quicquid à vobis & Lacedæmoniis Græci perpeffi fuerunt: ea saltè à germanis Græciæ ciuib. esse perpeffos: idque perinde aestimari potuit, ac si filius natus in ampla familia legitimus, aliquid nō bene neq; rectè administraret, Is, ob id ipsū dignus esset reprehensione & accusatione: sed eū vt alienū, aut nō heredē eorum, illa facere, non posset dici. Quòd si seruus aut subdititijs ea que nihil ad ipsum attinerent, perderet, & vastaret, ò Iupiter, quanto id indignius & grauius ferendum esse omnes dicerent? Num verò erga Philippum & eius actiones ita nunc affecti sunt? qui tantum abest vt Græcus sit, Græcisve vlllo modo coniunctus:

Exaggeratio iniuriarum Philippi & ostentantia Græcorum.

ut nec inter Barbaros sit honesto loco natus, sed perditus Macedo, unde frugi macipiu olim nullu emi potuit. At qua extrema contumelia abstinet? Nonne praterquam quod vrbes euertit, etiā Pythiis preest, communibus Græcorum ludis: Quodd si ipse abfuerit, seruos suos mittit certamini præfuturos? Nonne Pylas, & Græcia aditus tenet? nonne præfidiis & peregrino milite loca illa tuetur? Nonne etiam in accipiendis Apollinis oraculis prærogatiuam habet repulsis nobis & Theffalis & Dorientib. & aliis Amphictionibus: in cuius dignitatis societate nec Græci omnes veniunt? Nonne Theffalis præscribit rationem gerendæ reipublicæ? nonne peregrinos milites ad Porthum mittit, populum Eretrienfium eiecturos? nonne alios Oreu, Philistidem tyrânnum imposituros vrbi? Sed Græci tamen hæc tolerant: eodemque modo, quo qui grandinem (vt mihi quidem videtur) spectant: optat quisque ne in suos agros deferatur: prohibere conatur nemo. Tantum autem abest vt illatas ab eo Græciæ cõtumelias quifquam vindicet: vt neque suas quisque iniurias vlciscatur, hoc enim iam extremum est. Nonne Corinthiorum oppida, Ambraciam & Leucadem, inualit? nonne Achæis Naupactum ademptam, Aetolis traditurum iurauit? nonne Thebanis Echinum eripuit. An non contra Byzantios nunc ducit exercitum, focios quoru? nonne vestros? Omitto cætera, sed Chefonesi maximam habet vrbem Cardiam. Cum ad ad hunc modum tractemur omnes: cunctamur, & effæminati sumus, & ad proximos respicimus, aliis alij diffidentes, eo tam apertè nobis insultante. Quid verò facturum putatis eum: qui in vniuersos ita est petulans: vbi nos singulatim omnes subegit? Quæ igitur causa est harum rerum? Neque enim sine ratione & iusta causa, vel tum aded alacres erant ad libertatem defendendâ omnes Græci, vel nunc, ad tolerandam seruitutem? Fuit tum aliquid, fuit Athenienses, in populi animis, quod nunc non est: quod Persarum opulentiâ vicit: quod Græciæ libertatem afferuit: quod neque naualibus, neque terrestribus in præliis succubuit. id postquam nunc perditum est, omnia corripit, & totam Græciam sursum deorsum permisit. Quid igitur fuit illud? Nihil multiplex, aut artificiosum: sed vniuersale & perpetuum odiu eorum, qui à dominandi cupidis, aut etiam Græciam corrumpere conantibus, pecuniam accipiebât. Grauiissimum crimen erat, si quis acceptorum mune meconuinceretur: eumque maximis pœnis afficiebant: neque deprecationi erat, aut veniæ quicquam loci. Proinde occasionem singularum rerum, quam fortuna etiam negligentibus contra attentos & ignauissimis contra strenuissimos sæpè suppeditat, à nemine vel oratore, vel imperatore nundinari licebat: neque etiam concordiam inter nos: neque diffidentiam aduersus Barbaros & tyrannos: neque denique tale quicquam. Nunc tanquam è foro & diuendita sunt hæc omnia: & contra importata ea, per quæ Græcia & perit, & laborauit. Ea quæ sunt? Admiratio, si quis aliquid accepit: Risus, si confitetur: Venia, si conuincitur: Odium, si quis ista reprehendit: cætera omnia, quæ pendent à corruptelis. Nā & triemes, & multitudo hominum, & pecuniarij redditus, & reliqui apparatus copia, cætera denique quib. vrbiu vires æstimari solent, nunc omnia multo & plura & maiora sūt, quàm superiori ætate. sed vniuersa hæc inutilia, irrita, manca fiunt per eos qui eauponantur. Ac eū quidem esse nunc statum rerum, ipsi profecto videtis: neq; meo testimonio indigetis

Causa ignauia est, luxui seruias auaritia, ad prodicionē impellens.

A ἀλλ' εἰς τὴν βαρβαρίαν ἐντεύθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν ἄλλ' ὄλεθρου μακροδύοις, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον ἀναδαῖον οὐδ' ἐν λυῶ φερόμερον κορίαδι, καὶ τοι, πὶ τ' ἐχάτης ὑβρείως ἀπολείπει; οὐ φερός τῶ πόλει ἀνηγκέναι, πῆδησι μὲν τὰ πύθια, τ' κοινὸν τῶ ἑλλήνων ἀγωνίᾳ κἄν αὐτὸς μὴ παρή, τῶ δούλους ἀγωνοδητήσοντας πᾶμπεικύριος ἢ πυλῶν, καὶ τῶ ὅπλι τῶ ἑλλήνας παρόδων ἐστὶ καὶ φερούσι καὶ ξένους τοῖς τόποις τούτοις κατέχει ἔχει ἢ τ' ἀρεμαίειαν τ' δεῖ παρόσας ἢ μῶς, καὶ δετ' ἀλοῖς καὶ δωρεῖας, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀμφικτύοις: ἢς οὐδέ τοῖς ἑλλήνων ἀπασι μέγα γράφει ἢ δετ' ἀλοῖς, ὅν πνα γρη ἔσπον πολιτεύεσθ: πᾶμπαι ἢ ξένους, τῶς μὲν, εἰς πορθμὸν, τ' δῆμον ἐμβαλεῖταις τῶ ἐρεξείων τοῖς δ' ἐπ' ὠραῖν, φιλισίδην τύραννον καταστήσοντας, ἀλλ' ὅμως ταῦθ' ὀρεσόντες οἱ ἑλλήνες, ἀνέχονται καὶ τ' αὐτὸν ἔσπον, ὅν περ οἱ τ' γράζαζα, ἔμοι γε δοκοῦσι θεωρεῖν. διχιδροὶ μὴ καδ' ἐαυτοῖς ἕκαστοι γρη ἔσπον κωλύειν ἢ οὐδέις ὅπλησιν, οὐ μόνον δ' ἐφ' οἷς ἢ ἑλλας ὑβείει) ὑπ' αὐτῶ οὐδέις ἀμυέει) ἀλλ' οὐδ' ἕσπον αὐτὸς ἕκαστος ἀδινῆται. τ' τ' ἢ δῆ τὸ ὑχατόν ἐστιν, καὶ κωρινθίων ἐπ' ἀμβρακίαν ἐλήλυθε καὶ λυκῶδα; οὐκ ἀχαιῶν

B ναυπακτὸν ἀρελόυδρος, οὐ μῶς οὐκ ἀπὸ τοῖς φερούσων οὐκ ἀπὸ τοῖς ἀχαιῶν ἐχίνον ἀρήρηται; καὶ νῦν ὅπλι ἐζαίτοις; πορθύεται, συμμάχοις ὄντας οὐκ ἠμῶ; ἐφ' ὅλα, ἀλλὰ χερρόνησου τ' μεγίστω ἔχει πόλιν καρδίαν. ταῦτα ἑίνω παρόντες ἀπαντες, μάλλωδρ καὶ μαλακίζομεθα, καὶ φερός τοῖς πλησίον βλέπομεν, ἀπιστοῦτες ἀλλήλοις, ἔσπον φανερός πᾶντας ἢ μῶς ἀδικοῦντες; καὶ τοι τὸν ἀπασιν ἀσελγῶς οὐτὸ χρωῖδρον, πὶ οἰεσθ, ἐπειδὴν καδ' ἕνα ἢ μῶ ἕκαστου κύριος γρηται, πῆσπον; πὶ οὐκ αἰτίον τουτῶ; ἢ γδ αὐδὸ λόγῳ καὶ δικαίας αἰτίας οὐτε τὸ δ' οὐτῶς εἶσπον εἰσίμως φερός ἑλλῶδεῖαν ἀπαντες οἱ ἑλλήνες οὐτὸ νῦν φερός τὸ δουλόειν; ἢ τὸ τὸτ', ἢ τὸ, ὅ ἀνδρες ἀδινῆσι, ὅν ταῖς τῶ πολλῶν δεινοίαις, ὅ νῦν οὐκ ἐστὶν ὅ καὶ τῶ περσῶν ἐρεσῆσι πλούτου, καὶ ἑλλῶδεῖαν ἢ γετ' ἑλλῶδα καὶ οὐτε ναυμαχίας, οὐτε πῆζης μάχης οὐδεμίας ἢ τῶτα. νῦν δ' ἀπολωλός, ἀπαντα λελύμενται καὶ αὐὸ καὶ κῆτω πεποίηκε τὰ τῶ ἑλλήνων φερούμετα. πὶ οὐκ ἢ τῶ; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σφόδρ' ἀλλ' ὅπ τοῖς φερού τῶ ἀρχαῖν αἰεὶ βελοῦδρον, ἢ καὶ δειφῶτερον πᾶν ἑλλῶδα γρημετα λαμβάνοντας, ἀπαντες ἐμίσου καὶ χαλεπῶτατον ἢ τὸ

C δωροδοκοῦτα ἔξελεγχθῆναι καὶ τιμωρία, μεγίστη τῶτον ἐκόλζον καὶ φερούσι οὐδεμία ἢ οὐδὲ συγγνώμη. τὸν οὐκ ἕσπον ἕκαστου τῶ φερούμετα, ὅν ἢ τῶ καὶ τοῖς ἀμελοῦσι κατὰ τὸν φερούσῶν καὶ τοῖς μῆδῶν ἐδέλουσι ποιεῖν, καὶ τῶ πᾶντα ἀ φερούσι φερούσων, πολλὰ καὶ φερούσῶν ἀζει οὐκ ἢ φερούσῶν φερού τῶ λεζόντων, οὐδὲ τῶ σρατηροῦτων, οὐδὲ τ' φερός ἀλλήλοις ὁμόνοιαν, οὐδὲ πᾶν φερός τοῖς βαρβαροῖς καὶ τοῖς τυραννοῖς ἀπισίαν, οὐδὲ ὄλωσ τῶ τοιούτων οὐδὲν. νῦν δ' ἀπαντα ὅς περ ἔξ ἀρεθῶς οὐκ ἕσποντα ταῦτα ἀπεισῆκται ἢ ἀπὸ τούτων, ὅφ' ὄν ἀπόλωλε καὶ νεόσπον ἢ ἑλλῶδα ταῦτα δ' ἐστὶ πῆζῆλος. εἴ περ εἰλησῆ π. γέλωσ, ἀφ' ὁμολογῆ συγγνώμη, τοῖς ἐλεγχθῆναι, μίσος, ἀπὸ τούτοις πῆς ἐπιμα. τὰ ἑλλῶ πᾶντα, ὅσα ἐν τῶ δωροδοκείῃ ἢρηται. ἐπειξίμεις γε καὶ σωμαίων πῆδος, καὶ γρημετα φερούσῶν, καὶ τ' ἀλλῆς κατασιδῆς ἀφ' ὄνοια, καὶ τὰ ἑλλῶ, οἷς αὐτῶς ἰσχύειν τῶς πόλεις κῆνοι, νῦν ἀπαντα καὶ πῆσῶ καὶ μείζω ἐστὶ τῶ τότε πολλῶ. ἀλλ' ἀπαντα ταῦτα ἀρεθῶ, ἀφ' ὄνοια

καὶ αἰόνητα ὑπὸ τῶ πολλῶν γίγνε). ὅπ δ' ἔσπον ταῦτ' ἔχει. τὰ μὲν ἕν' ὄρεα τε δῆπε, καὶ ἕδῶν ἐμῶ φερούσῶν δειδοῖ μῆρ- τυρός, τὰ

Constitim
i. Philippū
summa o-
pe oppu-
gnandum,
quia infi-
diator &
hostis.

tiam in urbibus, non in iis singulis quæ negliguntur, statim animadverti, sed in summa rerum occurrere. Videtis Serrium & Doriscum: hæc enim primùm neglecta sunt post pacem factam, quæ multis vestrum nec nota sūt fortasse: ea tamen tum neglecta & despecta, perdidere Thraciam & Cerobleptem socium vestrum. Rursus ea negligi cum videret, & nullis defendi vestris auxiliis: subruit Porthmum, & tyrannidem e regione Atticæ, tanquam vallam, vobis obiecit in Eubœa. Hac neglecta, Megara propemodum capta sunt. nihil curastis, neque commoti estis harum rerum vlla: neque ostendistis hoc, vos ei hæc non permisuros. Antro-nas largitionibus cum emisset, non multo post Orei potitus est. multa prætereo, Pheras, viam ad Ambraciam, factas Elide cædes, alia infinita. Non enim vt enumerarem vi subactos & iniuriis affectos à Philippo, hæc recensui: sed vt hoc vobis ostenderem, non desituro omnes mortales vexare, omnia suæ ditionis facere Philippum, nisi quis eum prohibuerit. Sunt autem quidam, qui, priusquam re perfectè audierint, statim interrogare solent: Quid igitur est agendum? non vt eo audito, faciunt (omnium enim vilissimi essent) sed vt audiendi molestia liberentur. Dicendum tamen est, quid sit agendum. Primum, Athenienses hoc certò apud vos statuetis: Philippum bellum gerere cum nostra republ. & soluisse pacem, & maleuolum atque hostem esse toti vrbi, & vrbi solo: addam etiam diis vrbanis, qui eum eradicent: cum nulla re tamen æquè bellum gerere, vt cum forma reipublicæ: neque per insidias quicquam aliud omnium moliri ac meditari magis, quàm vt eam destruat. idque necessariò quodammodo, nunc quidem agit. Quod sic intelligetis. Imperare vult: eius rei æmulos & aduersarios solos esse vos existimat. In iurius est longo iam tempore: idque ipse sibi est optimè cõsci-us. Quæ enim vestra sunt, us vtitur ad omnia cætera defendenda, & tutò tenenda. Si enim Amphipolim & Potidaeam amitteret: ne in Macedonia quidem tutò se manere posse existimaret. Vtriusq; igitur scit, & se vobis insidiari, & vos id animaduertere. Quia verò vos cordatos esse viros putat: iure se vobis inuisū esse cõfetur. Præter hæc tam multa, cõpertū habet, etsi cæterorū omniū potiat, se, dum popularis status apud vos fuerit, nihil firmi habiturum: sed, si quam cladem aliquando acceperit (multa autem homini accidere possunt) fore, vt qui nunc vi tenentur, veniāt, & ad vos cõfugiant. Non enim vos estis ipsi ad auaritiā & dominatū vi obtinendū à natura bene parati: sed ad impediendum aliū, quò minus & potiat, & si teneat, vt eripiat: deniq; ad vexandos imperij cupidos, & omnes homines in libertatē asserendos, instructi. Nō igitur vult vestrā libertatē sibi in rebus aduersis esse formidolosam. In quo non male, nec ignauæ sunt eius rationes. Primum igitur hac de causa hostis reip. est existimandus, & popularis status, irconciliabilis. Secūdo loco certò tenendū, eum omnia quæ molitur atque apparat nūc, contra nostram urbem apparare. Neq; enim quisquā vestrum ita vācors est, vt Philippū existimet, mala in Thracia (quo. n. alio nomine appelles Drongilum, & Cabylen, & Mastiram, & ea quæ nūc tenere dicitur) hæc in quā eum appetere, & vt ea obtineat, & labores & hyemes & extrema pericula tolerare: Athenienses aut portus, & naualia, & triremes, & argentifodinas, & tantos redditus, & locum

ποιεί τι τὴν αἰδομένην ὀδύνην ἀλλ' ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν
 ἀπορροῦν ἀπαντῶν ὁρᾷτε σέβριον καὶ δουλοκρατοῦ (ταῦτα
 γὰρ ἀπορροῦν ὀλιγοκρήνη καὶ τὴν εἰρηλίαν) ἀπορροῦν ὀλιγοκρήνη
 ἢ ἢ γινώσκοντες ὅτι τῶν τοῦτο ἐαδέντα καὶ
 παρορροῦντα, ἀπόλασε θρακίαν, καὶ κερσεβλήτην, σύμμα-
 χον ὄντα ὑμῶν. πάλιν ταῦτ' ἀμελοῦμεθα ἰδόντες, καὶ οὐδε-
 μίας βοηθείας τυχερόντα πρὸς ὑμῶν κατέσκαψε πορθ-
 μόν, ἔτι τυραννίδα ἀπαντικρὺ τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιπέσειεν ὑμῶν
 ἐν τῇ ὀβείᾳ. ταύτης ὀλιγοκρήνης, μέγα ἔαλω πε-
 ρὰ μισθόν, ἐδὲν ἐφροντίσατε, ἐδὲν ἐπεσφράγητε ἐπὶ οὐδὲν
 τέτων, ἐδὲν ἐπέδρασαν ἢ ὅτι ἐκ τῆς ἐπέσειεν ταῦτα πε-
 εἰναῦται, ἀφ' ὧν ἀπορροῦντα καὶ μετ' οὐ πολὺ χρόνον, τὰ
 ἐν ὀβείᾳ ἀπορροῦντα εἰλήφει, πολλὰ ἢ καὶ ἀπορροῦντα, ἀλ-
 λὰ μυσία, οὐ γὰρ ἴν' ἐξαρθησάμεθα τῆς βίβασ μύθου, καὶ
 τῆς ἡδονῆς, ὑπὸ φιλιππου, ταῦτα διεξέλασαν ἀλλ'
 ἵνα τῶν ὑμῶν ὀλιγοκρήνη, ὅτι ἐπέσειεν ταῦτα καὶ ἀπορροῦντα
 ἀδικῶν πάντα δὲ ὑφ' αἰτῶν ποιούμενος φιλιππος, εἰ μὴ
 περὶ τὸν καιρὸν εἰσὶ δέ τινες, οἱ κατὰ τὴν ὀβείαν τοῖς ὑμῶν
 τῶν ἀπορροῦντων λόγους, ὀδύνην εἰδέντα ἐπέσειεν, τὴν οὐδὲν
 ἢ καὶ ποιῶν, οὐ γὰρ ἵνα ἀκούσαντες πειθήσονται, καὶ ἡσυχάζονται
 γὰρ ἀπὸ τῶν ἀπάντων ἀλλ' ἵνα τῶν λέγοντος ἀπαλλοτρωσά-
 δὲ δὲ ὁμοῦ εἰπῶν, ὅτι καὶ ποιῶν. ἀπορροῦντα ὑμῶν, ὡς αἱ δὲ
 ἀδικῶντα. τὸ τοῦτο παρ' ὑμῶν αὐτοῖς βεβαίως γινώσκοντες, ὅτι τῆ
 πόλει φιλιππος πολεμεῖ, καὶ τὴν εἰρηλίαν λέγουσιν ἔτι κα-
 κόνους μὲν, καὶ ἐχθρὸς ἐστὶν ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τῶν πόλεως
 ἐδὲν ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορροῦντα ἢ καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει διότις, οἱ περὶ αὐ-
 τὸν ἐξολέσειαν, οὐδὲν μὲν τοῖς μέλλουσιν, ἢ τῆ περὶ τῆς πό-
 λεως ἐδὲν ἀπορροῦντα καὶ σκοπεῖ μάλλον ἐδὲν τῶν ἀπάν-
 των, ἢ ὅπως ταύτην καὶ ἀλύσει, ἢ τῶν ἀδικῶν ἐδὲν ἀπορ-
 ροῦντα πᾶντα γὰρ ποιῶν, καὶ ἡσυχάζονται ἀρχὴν βούλει. ταῦτα
 δὲ ἀπορροῦντα μόνους ὑπέληφεν ὑμῶν. ἀδικῶντα πολλοὺς
 ἢ δὲν χρόνον, καὶ τὰ αὐτοῖς ἀεὶ σαυροῦντα ἐκαστοῖς γὰρ
 οἷσιν ὑμῶν ἐστὶν, ἐστὶν καὶ ταῦτα ἀπαντῶντα, ὅτι τῶν βε-
 βαίως κέρων, ἐστὶν ἀμφίπολιν, καὶ ποτίδαμιν ἀπορροῦντα
 ἐδὲν ἐν μακεδονίᾳ μὲν ἀσφαλῶς ἢ καὶ ἀπορροῦντα ἀπορροῦντα
 ἐν οἷσιν, ἔτι αὐτὸ ὑμῶν ἀπορροῦντα, καὶ ὑμῶν ἀπορροῦντα
 ἐστὶν ἐφροντίζοντες ὑμῶν ἀπορροῦντων, δικασίας μισθὸν
 αὐτῶν ἢ καὶ. ἀπορροῦντα τῶν τοῦτο ἐστὶν, οἱ δὲν ἀπορροῦντα,
 ὅτι ἐδὲν ἀπάντων τῶν ἀλλῶν γῆρας ἀπορροῦντα ἐστὶν αὐ-
 τῶν βεβαίως ἐχθρὸς αὐτοῖς δημοκρατίᾳ ἀλλ', ἐάν
 ποτε συμβῆ τι πᾶσιμα (πολλὰ δὲ αὐτῶν γῆρας ἀπορροῦντα
 ἀπορροῦντα ἐστὶν πάντα τὰ νῦν βεβαίως μὲν, καὶ κατὰ φύσιν
 ἀπορροῦντα ἐστὶν ὑμῶν οὐκ αὐτοῖς πλεονεκτῶσαι, καὶ κα-
 ταχρῆν ἀρχὴν εὐπευκότα, ἀλλ' ἐπερὶ λαβεῖν καλύ-
 σαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν ἀπορροῦντα, καὶ ὅλας ἐνοχλήσασαι τοῖς ἀρχῆν
 βουλομένοις, καὶ πάντας ἀπορροῦντας εἰς ἐλδοπείαν ἐξελ-
 λίδι, δεινὸν οὐκοῦν βέλτερον αὐτῶν κατὰ τὴν τὴν παρ'
 ὑμῶν ἐλδοπείαν ἐφειδρῶν, οὐ κακῶς οὐδὲ ἀργῶς ταῦ-
 τα λογίζομενος. ἀπορροῦντα μὲν δὲ, τῶν δὲ τῶν ἐχθρῶν
 ὑπέληφεν τῆς πολιτείας, καὶ τῆς δημοκρατίας, ἀδελφ-
 λαχτον ἐμείνον. δὲ τῶν ἢ εἰδέντα σαυροῦντα ἐπὶ πάντ' ὅσα
 ἀπορροῦντα ἐστὶν, καὶ κατὰ φύσιν ἀπορροῦντα, ὅτι τὴν ἢ με-
 τῶν πᾶν ἀπορροῦντα ἀπορροῦντα. οὐ γὰρ οὕτως οὐδὲν ἐστὶν
 ὑμῶν οὐδὲν, ὡς ὑπολαμβάνειν τὸν φιλιππον, τῶν μὲν
 ἐν θράκῃ κακῶν (τῶν γὰρ ἀλλοτῶν ἐστὶν, δρογίλον, καὶ
 καβύλλω, καὶ μάσειον, καὶ ἀνὺ φασὶν αὐτὸν ἐχθρὸν
 πόνους, καὶ χερμῶνας, καὶ τοῖς ἐχθρῶν κινδύνας ὑπομῶν ἐστὶν
 τῶν δὲ ἀδελφῶν λιμνῶν, καὶ νεορῶν, καὶ ἔτι τῶν, ἔτι ἔργων τῶν ἀργυρείων, ἢ ποσούτων ἀπορροῦντων, καὶ τῶν
 καὶ

2. Thasio-
tū iniuria
non prohi-
bita.
3. Diopithis
violencia.

4. Callias
iniuria.

5. Legati
ad Persarū
regē missi.

6. Teres &
Cerfoble-
ptē restitū-
tio.

est, pro hostibus esse habendos, quicunq;id faciant. Circa eadem tempora, Diopithes facta in regionem meam impressione, non modò Crobylen & Tiristafin, ciuibus in seruitutem abductis, diripuit: sed & finitimam Thraciam populatus, eoque violentiæ tandem est prouectus, vt Amphiloichum, qui de captiuis redimendis legatus venerat, comprehensum, & in extremam necessitatem adductum, non nisi nouem talentis extortis, dimiserit: & hæc populo approbante fecit. Atqui cum cæteris omnibus præconem & legatos violare, impiū videtur: tum vobis in primis. Certè, quum Megarenfes Anthemocritum sustulissent: tanta iracundia populus exarsit, vt eos mysteriis prohiberet, & in monimentum iniuria, statum ante portas erigeret. Quid verò iniquius est, quàm vos ipsos nunc ea facere: quæ facta ab aliis tam iniquis animis tulistis? Præterea Callias vester imperator, vrbes in sinu Pagasitano sitas vniuersas cæpit, vobis fœdere, mihi societate coniunctas. Qui verò in Macedoniam nauigabant, eos omnes hostium loco habuit, & vendidit. Et propter hæc facinora vos eum publicis præconiis ornatis. Quare valde dubito, quid his per vos adici possit, si palam in eum bellum gereretur. Nam quum haud occultè dissentiremus: prædones emittebatis: eos qui ad nos nauigabant, vendebatis: aduersarios nostros iuuabatis: regnū meum infestabatis. Ad eā denique iniquitatem & hostile odium progressi estis, vt etiam Persæ, missis legatis, persuadere studueritis, vt mihi bellum inferret. id quod maximè quibus demiretur. Antequam enim in Egyptū & Phœniciā cepisset, decreueratis, vt si quid nouæ rei moliretur, non minus ego quàm cæteri Græci omnes, aduersus eum accellerer. Nunc verò tanta est odij vestri in me acerbitas, vt de inunda cum eo contra me societate agatis. Atqui olim patres vestri (vt ego audio) Pisistratidis crimini dabant, quod Persam ad Græcos opprimendos adducerent: Vos verò ea facere non pudet, ob quæ tyrannos accusare solebatis. Quin præter alia, senatusconsultis vestris inscribitis, mihiq; imperatis, vt Teren & Cerfoblepten, quod Athenienses sint, Thraciæ dominari sinam. Ego verò istos neque pactis de pace contineri memini vnà vobiscum: neque pilis inscriptos: neque Athenienses esse. Illud scio Teren contra vos mecum arma tulisse: & Cerfoblepten, quum meis legatis seorsim dare iusiurandum cuperet, à vestris ducibus fuisse prohibitum: qui eum vestræ vrbis hostem declararent. Verum isthuc quomodo equū aut iustum est, quū è re vestra est, eum vestræ vrbis hostem nominare: quum verò me calumniari vultis, eundem ciuem vestrum dicere? Et Sitalce occiso, quem ciuitate donaueratis, statim eius interfectorem in amicitiam recipere: & propter Cerfoblepten bellum nobiscum suscipere? Præsertim quum vobis exploratum sit, neminem eorū qui talia munera accipiunt, vel leges, vel senatusconsulta vestra quicquam curare. Verum, si ommissis cæteris omnibus, breuiter dicendum est: vos ciuitatem dedistis Euagora Cyprio, & Dionysio Syracusio, illorumq; posteritati. Si igitur his qui utrosque eiecerunt, persuaseritis, vt actis in exilium imperia restituant: à me quoque illam Thraciæ partem recuperate, quæ Teres & Cerfobleptes tenuerunt. At si victores illorum ne verbo quidem appellandos censetis, mihi verò obturbatis: an non iure optimo vos viciscar? Ac de his, quanquam plura habere in quæ ve-

σῶν πολεμίους εἶναι τοὺς ταῦτα ποιούντας, ἐπὶ τοίνυν, καὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνοις διαπίπτει ἐμβουλῶν εἰς τὴν χώραν, κρωβύλλω μὲν, καὶ τὴν περὶ τῆσιν, ἔξω δὲ δραπέδιστο τὸ ἕρωςεχθὴν θράκην, ἐπίρρησε. τέλος ἢ εἰς τὸ τοῦ ἡλίου περιουσίας, ὡς τε ἀμφίλοχον καὶ τῶν ἀρχιμαχῶν ἐλθόντα περιεβόησαν συλλαβῶν, καὶ τὰς ἐχάτας ἀνάγκης ὀπίσθους, ἀπελύεωσεν τὰ λάνθον ἐν γὰρ. καὶ ταῦτα τῶν δῆμων εὐδοκούντων ἐπίσταν. καὶ τοὶ τὸ πρῶτον ἐμὲν εἰς κήρυκα, καὶ ἀρῆσθαι καὶ τοὺς ἄλλοις τε πῶσον, ἀσθεῖς εἶναι δοκεῖ καὶ μέγιστα ἰμὴν. μεγαρέων οὐκ ἀντιμαχῶν ἀπελόντων, εἰς τὸ ἐλπίδων ὁ δῆμος, ὡς τε μυστηρίων μὲν εἶρησεν αὐτῶν ὑπομήματα ἢ τὴν ἀδικίαν ἐπιστῶν, ἀνδραγαθῶν καὶ τῶν πολλῶν. καὶ τοὶ πῶς οὐ δεινόν, ἐφ' οἷς πῶσόντες οὕτως ἐμίσσησαν τὰς δρασάνας, καὶ αὐτὰς φαίνεσθαι ποιούντας: καλλίας τοίνυν ὁ παρ' ὑμῶν στρατηγός, τὰς μὲν πόλεις τὰς ἐν τῶν παρὰ στήν κολπῶν καὶ τῶν κρημνῶν, ἔλαβεν ἀπάστας, ἰμὴν μὲν ἐφόρκοις, ἐμοὶ ἢ συμμαχίας ἔσται. τὰς δ' εἰς μακεδονίαν πλείστας, ἐπόλει, πῶσας πολεμίους κείνων. ὁ δὲ ταῦθ' ὑμῖς ἐπιγνέτω, αὐτὸν ἐν τοῖς ψήφοισιν. ὡς τε ἐγὼ γε δὲ ποτὶ τὸ ἐσθλὸν καὶ νόστιμον, ἐὰν ὁμοῦς ἴσῃσιν ἐμὲν πολεμῶν, καὶ ὅτι φαίνεται διατερομενῶν ἀσθῶν ἐξοπέτετε τὰς πλείστας ὡς ὑμῶν, ἐπολεῖτε τοῖς ἐναντίοις ἐβηδύτε τὴν χώραν μετὰ κακῶς ἐπιπέτετε χάρις τοίνυν, εἰς τὸ πρῶτον ἀφίχθε καὶ δυσμενῶν ὡς τε καὶ πρὸς τὴν πέρσιν ἀρῆσθαι ἀπεσάλητε, πῶσοντας αὐτὸν ἐμοὶ πολεμῶν ὁ μέγιστος αὐτὸς δαμνασθε καὶ μὲν γὰρ τὸ λαβεῖν αὐτὸν ἀίρησθον, καὶ φοινίκων ἐψησάσθε, αὐτὸν ἐκείνους πινυτέρεσσιν, ὡς καὶ ἐμὲν ὁμοῦς ἐμὲν, καὶ τοὺς ἄλλους ἐλλήνας, ἀπαντας ἐπὶ αὐτὸν νῦν ἢ τοσοῦτον ὑμῖν ἀπέσει τὸ πρὸς ἐμὲ μίσους ὡς τε πρὸς ἐκείνους. ἀλλ' ἐγὼ καὶ τῶν ἐπὶ ἐμὲ συμμαχίας. καὶ τοὶ, τὸ παλαιόν οἱ πατέρες ὑμῶν (ὡς ἐγὼ πινυθνομαι) τοῖς πιστοσπράπταις ἐπετήμων, ὡς ἐπάρεσσιν τὴν πέρσιν ὅτι τοῖς ἐλλήνας. ὑμεῖς δὲ οὐκ ἀίρησθαι ταῦτα ποιούτε, ἀλλὰ διατελεῖτε τοῖς τυραννοῖς ἐπιλαθούσας, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ γράφετε ἐν τοῖς ψήφοισιν, ἐμοὶ ἀρῆσθαι ὅτι τῆσιν, καὶ κερσοβλέπην, εἰαν θράκην ἀρῆσθαι, ὡς ὅτι ἀβλαύτοις, ἐγὼ ἢ τῶν, οὐτε τῶν καὶ εἰρήνης συνθηκῶν οἶδα μετὰ χρόνους ὑμῖν. οὐτὸν ἐπὶ τῶν σήλας ἀναγεγραμμένους: ἢ ἀβλαύτοις ὄντας, ἀλλὰ τῆσιν μὲν, μετ' ἐμὲ στρατοδύμων ἐφ' ὑμῶν κερσοβλέπην ἢ, τοῖς παρ' ἐμοῦ περιεβόηταις, ἰδία μὲν τὰς ὄρκιας ὁμοῦς ποροθυμῶν, καὶ λυθῶν τὰ δ' ὑποτῶν ὑμῶν μετέρον στρατηγῶν δποφανόντων αὐτὸν ἀθηνῶν ἐχθρῶν. καὶ τοὶ, πῶς ὅτι τῶν ἴσων ἢ δίκαιον. ὅταν μὲν ὑμῖν συμφέρη, πολεμῶν εἶναι φάσκων αὐτὸν τῶν πόλεως ὅταν δὲ ἐμὲ συνοφαντεῖν βούλησθε: πολίτην δποδείκνυσθαι τὸν αὐτὸν ὑφ' ὑμῶν, καὶ σιτάκου μὲν δποθανόντος, ὡς μετέδοτε τῶν πολιτείαις, ἀλλὰ ποιήσασθε πρὸς τὸν δποκτείναντα φίλιαν. ὑμῶν δὲ κερσοβλέπτου πόλεμον ἀείδασθαι πρὸς ὑμῶν καὶ ταῦτα σαφῶς εἰδόντας, ὅτι τῶν λαμβανόντων τὰς δωρεὰς τὰς τοιαύτας, οὐδεὶς οὐτε τῶν νόμων, οὐτε τῶν ψήφοισιν οὐδὲν φερνίσει τῶν ὑμῶν μετέρον. οὐ μὲν, ἀλλ' εἰ δὲ πάντα ταῦτα φεραλῶντα σωτόμας εἴπειν ὑμῖς εἶδοτε πολιτείαν διαγῆρα τῶν κωφῶν, καὶ διονυσῶν τῶν συρκαυσῶν, καὶ τοῖς ἐκείνοις τοῖς ἐκείνων. ἐὰν οὐκ πείσῃτε τοῖς ἐκβαλόντας ἐκατέρωθεν αὐτῶν, δποδουῶν πάλιν τὰς ἀρχὰς τοῖς ἐκπεσοῦ-

σὶ κομίζεσθε καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν θράκην, ὅσων τῆσιν, καὶ κερσοβλέπης εἶχεν. εἰ ἢ τοῖς μὲν ἐκείνων κρατήσασθαι μὴ δὲ ἐχθρῶν ἀξιοῦτε μὴ δὲ, ἐμοὶ δὲ ἐνοχλεῖτε πῶς ἐδικαίως ὑμῶν ἀμυνοίμην αὐτῶν, καὶ μὲν οὐκ ἔσται πολ-

λα λεγειν εχων επ δικασα* ωδραλιπιν ωροαιουμαι. A
 καρδωνοις δε φημι βοηθειν. γηρονωις αυτοις ωρε ειρη-
 νης συμμειχρος ουκ εδελθων υμω ελθειν εις κρισιν πολ-
 λακις μη εμου δεηθεντος, ουκ ολιγακις δε κνεινων. ως τε
 πως ουκ αν ειλω παντων φουλτατος, ει καταλιπων τοις
 συμμειχροις, μαλλον υμω φροντισοιμι, τω παντα μοι εφο-
 πον ενοχλουωτων, η τω βεβαιωι μοι φιλων αιει μηδον-
 των, ει τοινω δε μηδε τετο ωδραλιπιν, εις τοσουτον ε-
 ληλυτατε πλεονεξιας, ως τε ωρετερον μη κνειλαϊτε
 μοι τα ωροαιουμα μονον. τα δε υποβιότατα, πεπαρη-
 θιον φασιοντων δενα πεπονθεναι* ωροσεταξατε τα
 στρατηγα, δικλω παρ εμου λαβειν ωρο κνεινων. οει ερω
 μη επιωρησιωμω εν δεσπερος, η ωροσηκεν κνεινοι δε
 ειρληνης εσης, καταλαβοντες αλθησον, ητε το χωριον, ουτε
 τοις φροσερις απεδιδουσαν, πεμψαντες ωρο αυτω εμου
 πολλωκις υμεις δε αν μη ηδικησαν εμε πεπαρηθιοι*
 τουτων μηδον ουδεν επεσηψαθε η η τιμωριαν ακριβωις
 ειδότες συκοφανητε. και τοι, η νησον ουτ κνεινεις, ητε υ-
 μωις αρειλομωι αλλα η λησειω σωσρατον. ει μη ουω
 αυτοι φατε ωδραδουωι σας: ιτω. λησαις ομολογητε B
 καταπειπται. ει η ανωντων υμω κνεινος κατακραται. η
 δεινον πεπονθατε, λαβοιτος εμου, η η τον τοις πλεονει
 ασφαλη παρεροιοις. τοσουτην δε με ποιημεν ωρονοια
 η υμετερας πολειωις, η διδοντος αυτη τλω νησον. οι ρητο-
 ρει λαμβανειν μηδον ουκ εινω, δεπο λαβειν η συνεβουλοδουον.
 οπως υπομεινας μηδον ωροσεταξουδουον, η αλλοθιαν ε-
 χων ομολογω μη ωροβειμενος η το χωριον, υπιπτος γηρω-
 μαι τα πληθει γηροις δε ερω ταυτα ωρο κνεινων κρι-
 θλωωι ωρε τουτων ωρε υμωις η, ει μεν ειη γωωδη, παρ
 εμου δεθη τα χωριον υμιν. εω η υμετερα κνεινη τοτε
 δεπο δω τα δημω. ταυτα δε μου πολλωκις αξιωωτος υ-
 μεις μεν ου ωροσειχατε πεπαρηθιοι η η νησον καταλα-
 βον. η ουω εχλω με ποιειν; ου δικλω λαβειν ωδρα η η
 ωροβεινηστων τεις ορκεις η τιμωρησαστε τεις ετοις ωροη
 φαιωις ασελαγινωιτας; και ηδ, ει πεπαρηθιων λω η νησος,
 η ωροσηκεν απαιτην αθλωαιουις; ει η υμετερα πως ουκ
 κνεινοις οργιζεσθε καταλαβουσι η αλλοθιαν; εις τετο δε
 ωροβεινηκα μη εχθερις ως τε βελομωις ταει ναυσιν εις η
 ελλησποσιον ωδραβαλειν λωα κειδω αυταις ωδραπει C
 φαι δε χερρονησου τη στρατηγα η η κληροδουωι, η το
 πολυκροτοις δεγμα πολειωωτων ημιν. υμω η τοιαυ-
 τα ηηφισομενων τε η στρατηγω, βυζαντιοις τε ωδρακα-
 λουωις, η δεσηρδελοντος ωρε απαντας, οπ πολειωειν
 αυτω ωροσεταξτε, απ κειρον λαβη. τοιαυτα η παρων, ο-
 μωις η πολειωις, και η η εμεροη, η η η χωρα απερομωι
 ικανος ειν τα πλειστα λαβειν, η ποντα. και δεσπετελεκα
 ωροκαλουμωις υμωις εις κρισιν ελθειν, ωρο αν αιπω-
 μαθα αλληλοικ και τοι σιοπειθε, ποτερον καλλιον δεσιν,
 οπλοικ, η λογοικ δεσκεινεαδ; και ποτερον αυταις εη βρα-
 βουταις, η πεισαη πνας εταροις; και λογιζεσθ ως αλογοι
 δεσιν αθλωαιουις, πασιουις μεν και μηδωνειτας απερομωι
 ωρε ερωμωις δεσκεινεωις λογοικ αυτοις η ωρε εμεμη
 δεσλουσαδ, ωρε αν αμωισβητεσι η εφοπον η τον αλλωις
 τε, και γηρωσκωιτας, οπ νικηθεντες μεν, ουδεν δεσβαλεϊ-
 τε κροπισατες η, ληψαθε τανω υφ ημιν οντα. παι-
 των δε μοι δεκει ωδραλογωιτα τον εη, διοτ πεμψαν-
 τος εμου ωρεσβεις δεπο η συμμειχραις πασης, η ωσι μηρ-
 τυρε, δε βουλομενε ποιησασαι ωρε υμωις δικηιας ομολογιας ωρο η η
 ελλωων υδε τεις ωρε τετων λογις εδ-
 ξαθε ωδρα η η ωροβεινηστων δεσιν υμιν, η η η κειδωων απελαλαξα τεις
 δυρερε, υποπιδουωις η και η υμω η

re dicerem: pratermittere tamē ea statui. Cardianis
 autē me opitulari profiteor, quum illorū socius an-
 te factam pacem fuerim: & vos saepe à me, neq; ra-
 rō ab illis orati, venire in iudicium nolueritis. An
 non igitur essem omnium hominum nequissimus, si
 desertis fociis, vestri potius rationem haberē, qui om-
 ni modo me vexatis: quā eorū, qui mihi cōstan-
 ter & semper amici esse perseverant? Id, si hoc quo-
 que pretereundum non est, ed insolentia venistis, ut
 prius de supra dictis tantum me accusaretis: nuper
 imē verō, quum Pēparethij secum crudeliter actū
 esse quererentur: vestro duci iussistis, ut me illorum
 vicem vlcisceretur. quos ego sanē clementius tra-
 ctavi, quā commoverant: quum illi tempore pa-
 cis Haloneso occupata, neque insulam mihi, neque
 *præfidiarios milites, quos per legatos saepe repo-
 sceram, reddidissent. Vos verō iniuriæ mihi ab illis
 illatæ nullam rationem habuistis, sed tantum sup-
 plicij: cum satis sciatis, me Insulam nec vobis nec
 illis eripuissē: sed Sosttrato piratæ. Quam si vos So-
 strato tradidisset: ipse dicitis: piratas in eam misisse
 fatemini. Sin, vobis iniuris, vi obtinebat: quæ tādē
 in vos iniuria fuit, eā à me occupari, & locūtutum
 reddi nauigantibus? Etsi autem vestra urbem tanti
 faciebam, ut Insulam ei darem: tamen oratores ve-
 stri accipere prohibebant, recipiendam esse consu-
 lebant: ut, si quod imperabatur facerem, me alienā
 obtinere faterer: sin locum illum retinerem, populo
 suspectus fierem. Quibus ego cognitis, vltro denū-
 ciaui, me de his in iudicio vobiscum disceptaturū,
 ut si mihi adiudicata esset, vobis à me daretur: sin iu-
 dicaretur vestra esse, populo eam redderē. Hæc me
 saepe postulante, & vos cōtempnissis, & Pēparethij
 insulam occuparunt. Quid igitur mihi faciendum
 fuit? non infligenda pœna fœdifragis? non vlciscen-
 di, qui tam superbē insultabant? Nā si Pēparethio-
 rum fuit Insula, quo iure ab Atheniensibus repetita
 est? Sin vestra, cur nō eis iascimini, qui occuparint
 alienam? Ed porrō progressæ sunt nostræ inimici-
 tiæ, ut, cum classem in Hellespontum perducere cu-
 perem, coactus sim eam per Chersonesum cū exer-
 citu comitari: quum vestri coloni ex decreto Poly-
 cratis bellum nobiscum gererēt, & vobis talia cō-
 probantibus & duce vestro Byzantios accersente, &
 apud omnes missis nunciis diuulgante, se iuberi à
 vobis, ut, si daretur occasio, bellum gereret. His mo-
 dis quū tractaret: tamen & vrbi vestræ, & tiremib.
 & agro peperci: quamuis plerisque potiri possem,
 vel potius omnibus: & vos ad eas, quæ inter nos es-
 sent, controuersias, disceptatione dirimendas, per-
 petuō prouocauī. Atqui considerate, vtrum hone-
 stius sit, vrbis an armis lites finire? & vtrū magis de-
 ceat, ut ipsi arbitri simus: an verō ut aliis arbitrium
 deferamus? Reputate etiam quā absurdum sit,
 Thasios & Maronitas litem de Stryme, disceptatio-
 ne finire cogi ab Atheniensibus: ipsos autē ea de qui-
 bus ambigunt, mecum ad eundem modū non tran-
 sfigurē? Præsertim quum sciatis, vos, si succubuerit-
 is, nihil amissuros: sin viceritis, potituros his, quæ
 nunc in nostra manu sunt. Sed illud omnium iniquis-
 simum mihi videtur: quod, cum legatos ex omni so-
 ciorum cōuentu misissem, ut testes essent: cumque
 vellem de Græcis ea vobiscum pacisci, quæ iusta
 essent: legatorum orationem ne de his quidem ad-
 misistis: quamuis in vestra manu esset, aut eos libe-
 rare periculis, qui malē de nobis suspicabantur: aut
 palam conuincere, me omnium hominum esse impro-

7. Cardianis negatū iuu

8. Pēparethiorū supplicium & Halonesus

9. Naufragio in Hellespontum hostiliter interclusa

10. Detrectatio iur

11. Legati repudiat

πάλαι πολεμῆι πορὸς τὸν πόλεμον, τὰ δὲ λόγῳ, νῦν ὁμολογεῖ
 δὲ τὸν ὀπισθοκλήσας, ἢς ἐπέμψεν. ὅτι ἡ χρεὶς μὴ τε ὀρρωδῆν ἡ-
 μῶν, τὸ ἐκείνη δύναμι, καὶ τὸ ἀρχὴν ὡς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας
 αὐτῆ ἀλλὰ καὶ σώμασι, καὶ χρεὶμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ πᾶσιν, ὡς
 ἀπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὀρμησάμενοι πορὸς τὸν πόλεμον. ἐγὼ
 παρεσσομαι διδόντες πορὸς τὸν πόλεμον, ὡς ἀδελφοὶ ἀ-
 θηναῖοι, τοῖς θεοῖς μεγίστοις ἡμῶν ὑπαρχέον συμμάχοις, καὶ
 ἐκείνοις ὡς ἐκείνοις τὰς πᾶσις ὑπαρχέον, καὶ τοῖς ὀρεοῖς ὑ-
 περδῶν, λέλυκεν ἀδικίῳ τὸ εἰρηνῶν. ἐπεὶ οἱς πορὸς
 ἐν ἡμετέροις φανακίζον ἀσπίδας, καὶ μεγάλα ἐπαρτελλο-
 μένος ὀρμησάμενοι πάντα τὰ ἄδελφῶν ἡμετέρων ἢ δὴ καὶ
 γυνώσκοντες μὴ ὑποτῆσθαι τῶν ἐπισημοῦν, καὶ τῶν ἐκ-
 εἰνοῖς συμμάχοις, ὡς ὀπίσθου πορὸς τὸν πόλεμον τού-
 τοις τὸ αὐτὸ ἔσονται, ὅτι ὀπίσθου πορὸς τὸν πόλεμον, οὐκ ἀνοή-
 ται τὸ ὑποτασσάμενοι διασώζειν, ἀλλὰ ἐχρήσατο τῶν συμ-
 μάχων πορὸς ἡμῶν ὑποτασσάμενοι τῶν ἐπισημοῦν, ἡ-
 κέμεν μὴ φρεσὶ κατέχοντες εἰς τὴν ἀμφοτεροῦν εἰσ-
 διδόντες, τὰς ἡμετέρας τὰς ἐν Πελοποννήσῳ πορὸς
 αὐτὸν ἀρχὴν τὸ ἐκείνων συμμάχων ἀδελφῶν ἡμετέρων, ὡς
 τὸ τῶν αὐτῶν πορὸς φίλων ὄντων, τὰς μὴ, νῦν πολεμῆν
 ἀκαταλαβίστως, τοῖς ἡμετέροις πορὸς ἡμῶν εἶναι συναγω-
 νιστάς, ἡμετέρας ἡμετέρας, καὶ ἀδελφῶν ἡμετέρων πορὸς αὐτὸν.
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὅτι τὸ ἐστὶ μικροῦ οἱ καὶ τὸ ἀσπίδας ἀσπίδας
 καὶ εἰς τὸν πόλεμον μὴ ἐκείνοις μισθῶν εἰσπράττει-
 ντες, ἐκώλυσαν ἐν Πελοποννήσῳ πᾶσι τοῖς νῦν ἡμετέροις
 ἀρχέοντες ἐκείνων, καὶ τὸν κινδύνου πᾶσι τοῖς, εἰ
 χρεὶσθῆσθαι βουλομένων, οὐ μόνον αὐτοὶ πορὸς ἡμῶν συμ-
 πολεμῆσθαι ἀλλὰ καὶ βασιλέα τῶν περὶ ἡμῶν χρεὶματα
 χορηγεῖν ἡμῶν πορὸς ἡμῶν, ὡς τοσοῦτον μὴ κέρη) πλοῦ
 τῶν, ὅσον ἐδ' οἱ λοιποὶ πάντες, τῆς ἀσπίδας εἶναι ἡμετέρας
 πορὸς τὰς ἀσπίδας πορὸς ἡμῶν, ὡς τε καὶ πορὸς ἡμῶν λα-
 κεδαιμόνους ἐπολεμῆσθαι, ὅτι πορὸς ἡμῶν, τούτοις
 ἐπολεμῆσθαι τῶν ἐκείνων, ὡς νῦν μετ' ἡμῶν ἡμετέρας, ἡ-
 δῶς κατὰ πολεμῆσθαι τὸν φίλιππον δύναμι, πορὸς τούτοις
 τῶν τῆς ἀσπίδας οὐδὲν, οὐκ ἐστὶ μὴ ὡς δὲ τὸ εἰρηνῶν
 πολλὰ πορὸς ἡμῶν χρεὶμα, καὶ λιμῶνας, καὶ τοιαῦθ'
 ἐτέρα χρεὶματα πορὸς πόλεμον, ὅρα ἡμῶν, ὡς ὅταν μὴ ὑπὸ
 νόμιμα τὰ πορὸς ἡμῶν, καὶ τῶν πᾶσι συμφέ-
 ρει (εἰς μετέχουσι τῶν πολεμῶν) μὴ τὰ συσταθῆτα βε-
 βαιῶς, ὅταν ἡμετέρας ἀσπίδας, καὶ πλεονεξίας, ἀπάτη, καὶ βία
 κατέχῃ, καὶ ἀπὸ τῶν νῦν, μικρὰ πορὸς ἡμῶν, καὶ
 τὸ τῶν πᾶσι, τῶν ἀσπίδας ἀπᾶντα διέσσει καὶ διέλυσε, καὶ
 πολλὰς δὲ ἀσπίδας λογίζομενος οὐ μόνον, ὡς ἀδελφοὶ ἀθη-
 ναῖοι, τὰ συμμάχων τῶν φίλιππον, πορὸς ὑποτασσάμενοι ἡκον-
 τῶν, καὶ δυσδιόρατον ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἀσπίδας ἀρχῆς, οὐ σιωπη-
 ροῦμεν ἀλλὰ καὶ οἰκίῳ, καὶ ὡς οἰεῖται πᾶσι, ὅρα μὴ
 ἡμετέρας δύναμις ἐν μὴ πορὸς ἡμῶν μέρει, ῥο-
 πῆν ἔχει πᾶσι καὶ χρεὶσθῆσθαι αὐτῶν ἡμετέρας ἀσπίδας, καὶ
 πορὸς τῆς ἀσπίδας πορὸς ἡμῶν δύναμις πορὸς ἡμῶν, ἐπὶ δὲ
 αὐτῶν ἐστὶ αὐτῶν τοῖς πολεμοῖς, καὶ τῶν ἀσπίδας, ὡς πᾶσι
 οἱς αὐτῶν μέρα ἐστὶ νομίσειε, σφραγίσθαι αὐτῶν πε-
 ποῖναι, μὴ ἡμετέρας, ὡς ἀδελφοὶ ἀθηναῖοι, τοῖς αὐτοῖς χρε-
 ρῆν φίλιππον τῶν ἀσπίδας ἀσπίδας, ἀλλὰ ἐνοεῖσθε, ὡς ὁ
 μὴ, ὅτι πορὸς ἡμῶν ἀσπίδας, καὶ αὐτῶν μὴ οὐκ
 ἐστὶ τῶν αὐτῶν κινδύνου, οἱ δ' ἐδὲν δέονται, κατὰ λι-
 πόντας οἰκοῖς, τέκνα, γονεῖς, γυναικάς, ἀσπίδας, καὶ καθ'
 εἰς τὴν ἡμετέρας κινδύνου ὑποτασσάμενοι ὡς τε, τοῖς μὴ
 πολλοῖς τῶν μακεδόνων, ἐν τούτων αὐτῶν τῶν ἀσπίδας πορὸς τὸν φίλιππον, τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν ὄντας ἐταίρους,
 καὶ τοῖς τῶν ἀσπίδας ἡμετέρας, ὀρμησάμενοι δὲ ἡμῶν ἡμετέρας ἐπὶ ἀσπίδας, πορὸς ἡμῶν ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας, τοῖς

A iam olim cum vrbe nostra bellam gerit: nunc au-
 tem per missas literas, verbis ipsis confitetur. Ego
 verò neque potentiam eius vobis expauescendam
 esse, neque timidè illi resistendum, sed & corpori-
 bus & pecuniis & nauibus, &, vt paucis absoluaui;
 rebus omnibus oportere vos ad bellum accingi;
 docere conabor. Primum consentaneum est, ὁ A-
 thenienses, deos nobis firmissimos socios & adiu-
 tores esse: quorū ille religione violata, neglectoque
 iureiurando, pacem iniultè soluit. Deinde, quibus
 rebus eius opes hactenus auctæ sunt, dum semper a-
 liquos decipit, & magnifica quædam pollicetur: his
 iam defunctus est omnibus. Neque ignorant eius a-
 nimum Perinthij & Byzantij, eorūque fœderati:
 cupere eum eodem modo ipsos tractare, quo prius
 tractauit Olynthios. Neque Thebalos præterit, hoc
 ei propositum esse, vt dominus sit, non dux socior-
 um. Suspectus etiam Thebanis est, quòd Nicæam
 præsidio tenet, & in Amphictyoniam penetrauit, &
 legationes è Peloponneso ad se trahit, ipsisque præ-
 sidia sociorum eripit. Proinde qui prius eius amici
 fuerunt, partim cum eo nunc irreconciliabile bel-
 lum gerunt, partim minus alacriter eum adiuuant:
 vniuersi autem suspectum illum habent, & crimi-
 nantur. Præterea (nec enim in hoc momenti parum
 est) Aliam satrapæ recens intrò missis conducticiis
 militibus, expugnari Perinthum prohibuerunt. Nūc
 verò quum Philippi inimicitias susceperint, &, si
 Byzantium capiatur, periculum eis impendat: non
 ipsi tantum strenuè nunc nos in bello iuuabunt, sed
 regi etiam Persarum persuadebunt, vt nobis pecu-
 niam suppeditet: qui tantas opes habet, quãtas nec
 reliqui vniuersi: tãtū porò virium ad nostras haf-
 ce actiones affert, vt olim etiam Laconico bello, v-
 tris sese alinxisset, eos victores redderet. Is igitur
 nunc etiam vobiscum coniunctus, facilè debella-
 bit Philippi potentiam. Præter hæc quæ tanta sunt,
 non equidem negabo, eum loca complura, & por-
 tus, & eius generis alia gerendo bello vtilia, pacis
 occasione præripuisse vobis. Illud autem video,
 quando imperia beneuolentia coalescūt, & eadem
 omnibus belli focijs expediunt: diuturnam esse cõ-
 cordiã. Quoties verò ex insidijs & auaritia, per im-
 posturam & violentiã obtinentur, id quod ab isto
 modo fit: parua quapiam occasione, & quantum-
 uis leui errato celeriter discuti & dissolui omnia.
 Atque ego sæpe cogitans animaduerto, non socijs
 duntaxat, Athenienses, suspectum & inuisum esse
 iam Philippū: sed priuatū etiam eius imperium, nõ
 præclare, neque ita vti decet, aut existimet aliquis,
 esse cõpositum. Nã omnino potentia Macedonica
 additan etiã vice non nihil momèti & vsus habet, i-
 ipsa verò per sese infirma est: &, si tãtæ moli rerum
 cõparetur, despicienda. Præterea ipse eã bellis & ex-
 peditionibus, & rebus illis omnibus, propter quas
 magnus existimari possit, infirmiorè sibi, minúsque
 fidã reddidit. Neque verò putare debetis, Athenienses,
 eadē Philippo & populis eius esse iucunda: sed
 illud considerate, gloriã illū, hos securitatem desi-
 derare: Quã nec ille sine periculis adipisci potest:
 & his minimè oporturū est, relictis domi liberis,
 parētibus, vxoribus, atteri, & in dies pro eo di-
 micare. Ex quo perspicitur potest, quomodo vulgus
 Macedonū erga Philippū sit affectum. Eius porò
 familiares & amicos, ac peregrini militis duces,
 laude quidē florere fortitudinis, sed in maiore me-
 tu quàm homines obscuros viuere inuenietis. His

Extenua-
 tio poten-
 tia Macedo-
 nicæ, &
 beneuolen-
 tiæ.

nim hostes tantummodo metuendi sunt: illi autem magis ab assentatoribus & calumniatoribus, quam à preliis metuent. Ac illi quidem adiutoribus omnibus, cum hostibus pugnant: hi autem nec minimam in bellis malorum partem sustinet, & seorsim accidit ut regis ingenium expanescant. Ad hæc si plebeius aliquis deliquerit, poena pro delicti modo ei infligitur: proceres vero tum, cum præclarissime se gesserunt, maximis conuiciis & contumeliis præter meritum incessuntur. Neque quisquam sane mentis fidem his abrogauerit. Eum enim ita gloriæ cupiditate inflammatum esse dicant hi, quibus familiariter notus est, ut omnia præclara facinora sua esse videri velit: & magis indignetur ducibus & præfectis, qui aliquid laude dignam gesserunt, quam illis qui profus offenderunt. Qui fit igitur, si ista vera sunt, ut iam longum tempus in fide maneat, nec eum deserant? Quia successus, Athenienses, hæc omnia caliginè inuoluunt. Nam secundæ res magnam vim habent ad peccata hominum contegenda, & obumbrandi. Sed si quam eadem acceperit, tum in apertum hæc omnia palam proferuntur. Eadem enim harum rerum ratio est, quæ corporum nostrorum. Nam dum aliquis valet, nullum ex malè affectis partibus dolorem sensu percipit. Sin decubuerit: commouentur omnia, siue ruptum sit aliquid, siue luxatum, siue quod aliud membrum perfecta sanitate destituitur. Sic etiam fit in regnis, & quibuslibet imperiis: Dum in bellis victoria potiuntur: eorum mala vulgus non percipit: Sin alicubi impegerint (id quod ei nunc vsu veterum verum est) postquam maius onus quam sustinere valet, suscipit omnes eorum difficultates ab omnibus conspiciuntur: Quod si quis vestrum, Athenienses, Philippi successus videns, formidabilem eum existimat, & superatu difficilem: is quidè digna sapienti viro prouidentia vitur. Magna enim vis est in fortuna, ad omnes res mortalium: vel ea potius omnia sibi vindicat. Sed multæ sunt causæ, propter quas aliquis non iniuria nostram felicitatem non minus quam illius exoptet. Principatum enim à maioribus nos accepimus longo tempore, non ante istum duntaxat, sed ut breuiter dicam, ante omnes Macedonia reges: illi Atheniensibus vestigales fuerunt, nostra vrbs nemini unquam omnium mortalium. Præterea tantò plures ad benevolentiam deorum habemus aditus: quanto pietatis & iustitiæ perpetuò fuimus studiosiores. Quid igitur ille superiore bello successus maiores habuit, quam nos? Quoniam, Athenienses, (nam liberè vobiscum agam) ille ipse militat, & arumnas tolerat, & preliis interest, nec occasione negligens, nec anni vllū tempus prætermittens. Nos vero (nec enim diffinulabo veritatem) hic ociosè desidemus, cunctantes semper & decernentes, & sciscitantes in foro, nūquid noni dicatur? At quid magis nouū queat eo fieri, quod Macedo contemnit Athenienses, & illis tales literas mittere nō dubitat, quales paulo antè audiuitis? Et is quidem in procinctu habet mercenarios milites, atque aded mediisfidius nostrorū oratorum quosdam, qui dū largitiones illius domū recipiunt, non erubescunt Philippo viuere: nec animadvertunt, se & rempub. omnem, & suas priuatas opes exiguo lucello vendere. Nos vero neq; vllas ei turbas cōcitamus, nec militē peregrinū alere volumus, nec ipsi militare audemus. Proinde minimè mirū, eū superiore bello, cōditione quam nos fuif-

Occupatio: Philippi mala, aliqua clade accepta, eruptura: nec Atheniensibus fortunam, sed industriam deesse.

Mouet orationem Philippi, cum reprehensione ignauit & proditionis.

Α μὲν γὰρ, πρὸς τοὺς πολεμικοὺς μόνον ὑπαρχοὺς κινδύνοιοι δέ, τοὺς κόλακας, καὶ τοὺς διαβάλλοντάς αὐτοὺς μάλλον, ἢ τὰς μάχας δεδίασι κακῆνοι μὲν, καὶ πάντων ἀγνοῦντες πρὸς τοὺς ἀπταχθέντας πῶς δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς πλεμίοις κακῶν, οὐκ ἐλάττωσον μέγας μέγας, καὶ χωρεῖς ἰδίᾳ φοβεῖσθαι τὸν φόβον ἢ τῆ βασιλείᾳ συμβέβηκεν. ἐπὶ ἧ τῶν μὲν πολλῶν, ἐπειδὴν ἀμύρτη τις ζήμιαν καὶ τὴν ἀξίαν εἰληφεν. οἱ δὲ ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μέγιστα σπουδαίοντα καὶ προσηλαίοντα καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς καὶ τὴν πόλιν, οὐδ' αὖ εἰς εὐφροσύνην ἀπισήσωσιν. οὕτω γὰρ αὐτὴν φιλότιμον εἶναι φασιν οἱ συνδραχέησαντες, οἷς τε βουλόμενοι τὰ κέλλιστα τῶν ἔργων πάντα αὐτῆ δοκεῖν εἶναι, μάλλον ἀχρεῖα τῶν στρατηγῶν, καὶ τῶν ἡγεμόνων, τοῖς ἀξίον ἐπάμουν πωράξασιν, ἢ τοῖς ὅλοις ἀποτυχούσι. πῶς οὐκ εἴπω ὅτι ταῦτα πιαυτά, πῶς ἤδη πολλοὺς χρόνους αὐτῶν ἀδελφῶν, ὅτι νεὺ μὲν, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, τὸ κατορθώσωσιν, ὅτι σκοπεῖ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις, αἱ γὰρ ὁπρωθῆσαι, δεινὰ συζητῆσαι, καὶ συσπιάσασθαι τὰς ἀμύρτας εἰσι τῶν ἀδελφῶν, εἰ δὲ πᾶσι τοῖς ἀκρεβῶς διακαλυφθήσεται πάντα ταῦτα. συμβαίνει γὰρ ὡσπερ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ὅταν μὲν ἔρρωμένους ἢ πρὸς ἐδὴν ἐπιμαυῖται τῶν καθ' ἑαυτὰ σαθεῶν, ἐπὶ ἧ ἀρρωσῆται, πάντα κινεῖται, καὶ ῥήγμα, καὶ σπρίμμα, καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων ἢ μὴ τελείως ὑγιανόν, οὕτω καὶ τῶν βασιλείων καὶ πασῶν τῶν δυναστειῶν, ἕως μὲν αὖ ἐν τοῖς πλεμίοις κατορθώσωσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ὅσιν, ἐπὶ δὲ πᾶσι τοῖς (ὅτι νεὺ εἰκός παρὲν ἐκείνων μείζον φορπῶν, ἢ κατ' αὐτὸν ἀράμενον) γίνεται φανερά, τὰ δυσχερῆ πάντα τοῖς ἀπασιν. εἰ δὲ τις ἡμῶν, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, τὸν φίλιππον ὁρῶν δυνάμει, φοβεῖται εἶναι νομίζε, καὶ δυσπολείμετον σφόδρον μὲν ἀδελφῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς. μεγάλη γὰρ ῥοπή, μάλλον δὲ τὸ ὅλον ἢ τὴν ἑσὶ πρὸς ἀπαντὰ τὰ τῶν ἀδελφῶν κέρματα. κατὰ πολλοὺς μὲν τοὺς φόβους, εἰλοῖτ' αὐτῶν οὐκ ἦν τὸν τὴν ἡμετέραν δυνάμει, ἢ τὴν ἐκείνου. κατὰ τὴν γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἐκείνου, ὅσιν παρελθῆσαν, τὴν ἡγεμονίαν, οὐ τούτου μόνον, ἀλλὰ σκελετόν τι φέρουσι πάντων τῶν ἐν μακεδονίᾳ βασιλευσάντων. κακῆνοι μὲν ἀδελφῶν φέρεις, λέγουσιν ἢ δὲ ἡμετέρας πόλεις, οὐδὲν ἴστω τῶν ἀπάντων ἀδελφῶν. ἐπὶ δὲ τοσούτω πλείους ἀφορμὰς αὐτῶν πρὸς τὴν τῶν δεῶν εὐνοίαν ἔχοντες, ὅσα δὲ τελοῦμεν, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, καὶ δικαιοτέρως φρατῆροντες, τί ποτ' οὐκ ἐκείνος ἐν τῶν πρὸς ἡμᾶς πολέμῳ πλείω κατάρθωσεν ἢ ἡμῶν, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν (παρρησίασιν γὰρ πρὸς ἡμᾶς) ὁ μὲν αὐτὸς φρατῆρονται, καὶ ταλαίπωροι, καὶ τοῖς κινδύνοις πάρεσιν, ἕτε καθεὶν παρίεις, οὐτε ὅταν εἴποις κατὰ λέγειν οὐδέ τι μαν. ἡμεῖς ἧ (εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθῆς) οὐδὲν ποιούμετες ἐνθάδε κατὰ μέτρα, μέλλοντες ἀεὶ, καὶ ψιφίζομενοι, καὶ πυνθανόμενοι καὶ τὴν ἀγορᾶν, εἰ τι λέγεται νεώτερον, καὶ τοῖς πῶς γίνονται ἀνεώτερον, ἢ μακεδῶν ἀνὴρ, κατὰ φρονῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸ μὲν ὅτι πολλοὺς πέμπειν τῶν αὐτῶν, οἷας ἡκούσατε μικρὰ πρὸς ἡμᾶς, καὶ τὰ μὲν, ὑπαρχοῦσι μὲν σφόδρα φρατῆρονται, καὶ τὴν Δία πρὸς τούτοις τῶν παρ' ἡμῶν ῥητόρων πῶς οἱ τὰς παρ' ἐκείνους δωρεὰς οἴκω δε λαμβανόντες, καὶ αἰχμῶν) φίλιππον ζῶντες, καὶ αἰδουμένον) πάντα καὶ τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ σῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλουῦτες ἡμεῖς, ἕτε τῶν ἐκείνους φρατῆρονται ἐδὲν σφισιά ζῶν κατὰ σκελετόν μὲν, ἕτε ἐξενόσοφον ἐδέλομεν, ἕτε αὐτοὺς φρατῆρονται τολμῶμεν, οὐκ οὐδὲν ἐπὶ τῶν πλεονέκτησιν ἡμῶν καὶ τὸν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον, ἀλλὰ

ΔΗΜ ΣΤΜΒ
 Οὐκ οὐδὲν ἐπὶ τῶν πλεονέκτησιν ἡμῶν καὶ τὸν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον, ἀλλὰ

ἀλλὰ μᾶλλον εἰ μηδὲν ποιούμετες ἡμεῖς ὧν φοροῦμε, τοῖς πολέμοις, νομίζομεν κερτίσειν τὴν πάντα πρῶτον. ἂν δὲ τοῖς πλεονεκτίσειν μαλλοῦτας, ὧν, ὡς ἀδελφοὶ ἀθηναῖοι, καὶ λαβόντες εὐνοίαν, καὶ λογισαμένους, ὡς ἐστὶ ἐφ' ἡμῖν ὅτι τὸ φάσκειν ἄσθεν εἰρήνην (ἤδη γὰρ ἐκείνος, καὶ φοροῦντος ἡ πόλεως, καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενέωχε) μηδενὸς μὲν φείδεσθαι μὴ τὴν δημοσίαν, μὴ τὴν ἰδίαν στρατεύεσθαι, εἰὰ πᾶσι καὶ εἰς ἡ, φοροῦντος ἀπαύτως καὶ δὲ στρατηγῶν ἀμείνοσιν ἢ φοροῦντος. μὴ γὰρ ὑπολάβῃ τις ὑμῶν, δι' ὧν ἐν χρεῖσιν ἐχρήτο τὰ πρῶτα χαίρειν τὰ τὴ πόλεως, δεῖ τοῦτων αὐτὰ πάλιν ἀναληφθεῖν, καὶ χρησθεῖσθαι βελτίω, μὴ ἢ νομισθεῖτε ῥαθυμουῦντων ὑμῶν ὡς περ φοροῦντος, ἐτέροις ὑμῶν ὑμετέροισιν ἀγωνιεύειν φοροῦντος ἀλλ' ἐνοεῖσθε, ὡς αἰετὸν ὅτι, τοῖς μὲν πατέρας ὑμῶν, πολλοὶς πόνοις, ἐκινδύνοις μεγάλαις, ὑποστυγῶν λακεδαίμονος πολέμου ὑμῶν, ἢ μὴ δ' ὑμῶν ἐκείνοι διωχόμενοι κτιστὰ ἄνθρωποι παρέδωκαν ἡμῖν, ἐδέλεον ἔργων μὲν ἀμύνασθαι, ἀλλὰ τὸν μὲν ἐν μακεδονίας ὀρωμαῖνον, ἐδέλεον ἢ θηλοκίνδυνον, ὡς δ' ὑμῶν τὴν μείζω ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὴν ὡσὲν πᾶν τὸ σῶμα, τοῖς πολέμοις μακρόχρονον, ἀθληταῖς ἢ, οἷς παρ' ἑἰς μὴδενὸς ὑπακούειν, ἀπαύτων ἢ κατὰ τὴν πόλεμον, τοῖς δὲ μαλακίαν, ἢ ῥαθυμίαν ἐγκαταλιπεῖν τὰ τε τὴν φοροῦντος ἔργα, καὶ τὰ συμπερόντα τῆς πατρίδος, ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶν ῥημὶ χεῖναι πᾶντας ἡμῶν ὡς ἀπαύτως ἀξίειν μὲν καὶ τὸν πόλεμον ὡς ἀκαλεῖν ἢ πᾶσι ἄλλοις ἑλλήνας, μὴ λόγους, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις, καὶ τὴν ὑμῶν συμμάχων, ὡς ἀπᾶς μὲν ὅτι λόγους, κατὰ τὴν ἀμύνασθαι χροῦντος τοσούτων ἢ μάλιστα ὁ ὡς ἀπαύτως ἡμετέρας πόλεως, ὅσω δοκοῦντος αὐτῶν, φοροῦντος ἔργα καὶ τὴν ἄλλων ἑλλήνων.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
πρὸς τῆς σωτῆριος λόγους.

Ὁ λόγος ἐστὶν ὡς ἐπὶ φιλιππίου ἐστίν, ἀλλὰ ἀπᾶς συμβουλῆς πικρῆς, ἐκκλησίαν ἢ ἀρχὴν τὴν ἀθηναιῶν, πρὸς τὴν δευτερεύοντων χριστιανῶν παρελθόντων ὁ δημοσθένης πείθει σωτῆριος αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀκαλαβείν ἀξίωμα, στρατοδουλοῦντος ἢ τὴν ἑλλήνων φοροῦντος ὑποδοχῆς, καὶ συγκρίνει τὰ νῦν, τοῖς ἐπὶ τὴν φοροῦντος, πολλὴν φουλόπρην καὶ ταπεινότερα τὴν παλαιῶν δευτερίως.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΣΤΥΜΒΟΥΛΗΤΙΚΟΣ, ΗΤΟΙ
ὁ πρὸς τῆς σωτῆριος
λόγους.

ΕΠΙ μὲν τῆ παρ' ἑτοῖς ἀργυρίου, καὶ ὧν ἐνεκα τὴν ἐκκλησίαν ποιεῖτε, ὡς ἀδελφοὶ ἀθηνῶν, οὐδέποτε μοι δοκεῖ τὴν χαλεπῶν ἢ οὐτ' ὀπισημῶν τῶν νέμουσι, καὶ διδοῦσι τὰ κοινὰ, ἀδοκιμήσασθαι παρὰ τῆς βλάβῃς τῆς αὐτῶν ἡγουμένους τὴν πόλιν, οὐτε σμειπῶντα καὶ ὡς ἀνέσταντα, ὡς δὲ λαμβάνοντες, καὶ εἰσαδασθαι τοῖς σφόδρα ἐν χρεῖσιν τῶν λαβεῖν οὐσιν, οὐδέποτε γὰρ κατὰ τὴν πόλιν συμφέρον σκοποῦμετες, οὐτ' ἐπαυνοῦσιν, οὐτε δυσχεραίνουσι τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὡς ἐκάτεροι χρεῖσιν, καὶ φειδουσίας ἔχουσιν, ἐγὼ δὲ, τὸ μὲν, οὐτ' ἀεὶ εἰσηγησάμεν, οἱ τ' ἀντίποινα, ὡς οὐ δεῖ λαμβάνειν. ὡς ἀνὰ μὲν τοῖς σκοποῦν, καὶ λογίζεσθαι κατὰ τὴν ὑμῶν αὐτοῖς, ὅτι τὸ ἀργύριον μὲν

A se meliore. Hoc potius mirandum foret, si nos, qui nihil facimus quod bellates decet, putaremus eum superaturos, qui nihil prætermittit quod ad victoriam parandam requiratur. Quamobrem, Athenienses, hæc animis infigenda sunt: & cogitandum, ne quidem in vestra esse manu, ut dicatis vos pacem agere. Iam enim ille & bellum indicit, & re ipsa intulit. Proinde nunc, neque publicis neque priuatis opibus est parcendum: sed omnes, cum tempus postularit, promptis animis militare debent, & melioribus succibus uti, quam prius. Nemo enim vestrum in ea esse debet opinione, uti per quos felix reip. status labefactatus est, per eosdem in integrum omnia restituta, & meliora posse fieri putet: neque sperandum, nisi veterem ignauiam vestram abieceritis, alios pro salute & incolumitate vestra strenuè dimicaturos. Considerate potius quam turpe sit, quum maiores vestri multos labores & magna pericula Laconico bello sustinuerint: vos nec pro his quæ illi iure parta nobis reliquerunt, defendendis, fortiter pugnare velle? Cum iste è Macedonia oriundus aded nullum recuset periculum, ut dum pro amplificando imperio cum hostibus dimicat, toto corpore sit conuulneratus: Athenienses quibus patrium est parere nemini, omnisque armis vincere, hos demum ob molliciem aut fœcundiam res gestas à maioribus dedecorare, & patriæ deesse utilitati? Ne verò prolixus sim, affirmo nos omnes ad bellum parari oportere, & reliquos Græcos ad coeudam nobiscum belli societatem conuocare, non modo verbis, sed etiam re ipsa. Nam cum omnis oratio inanis est, nisi res ipsa consequatur: tum verò nostris verbis tanto minus habetur fidei, quanto ad dicendum reliquis Græcis expeditiores habemur.

LIBANII ARGUMENTVM
in orationem De republica
ordinanda.

Ratio hæc non iam Philippica est, sed suasoria simpliciter. Nam quum Athenienses de theatrâ pecunia deliberaturi conuenissent: progressus in medium Demosthenes, suadet, ut ciues in classes distribuuntur, & militando atque periculis pro salute Græciæ subeundis, veterem dignitatem recuperent. Ostendit etiam, in comparatione status præsentis cum vetere, quantum à virtute & excellentiâ maiorum degenerarint.

DEMOSTHENIS XIII.
ORATIO SVASORIA, QVÆ
de Repub. ordinanda inscribitur,
Hieronymo Vuolfio
interpretæ.

DE hac pecunia, & iis de rebus propter quas hæc indicta concio est, neutrum, Athenienses, difficile mihi factu esse videtur, vel obiurgatis illis qui publica distribuunt & largiuntur, laudem apud eos inuenire, qui rempub. per hæc lædi credunt: vel si suffrager illis, & hortet ad accipiendum, ijs gratum facere, qui magna inopia premuntur. Neutri enim publico bono considerato, negotium hoc vel probant, vel improbant: sed prout quique vel egent, vel opibus abundant. Ego verò utrū accipiendum sit, nec ne: id neque suadebo, neque dissuadebo. Moneo tamē ut cogitetis, & ipsi vobiscū meditemini, argentum hoc

Conclusio.

Monet, vna cum accipiendo etiam officium faciendum, cum quidē staret se neges, sed concionem in dici iubet.

de quo deliberatis, exiguum: consuetudinem vna inolefcentem, esse magnam. Quod si eam rationem inieritis, vt qui officium suum faciunt, ij etiam accipiant: non solum non lædetis, sed maximopere iuuabitis tum rempub. tum vosmetipsos. Sin ad accipiendum, & festum, & causa qualibet satis erit, de his autem quæ præterea facienda sint, ne verbum quidem audire volueritis: prouidete, ne forte vos, in his quæ nunc rectè fieri censetis, aliquando vehementer errasse iudicetis. Ego autem oportere cenfeo (ne verò propter id quod dicam obturbate, sed re audita iudicetis) quemadmodum de accipiendo concionem indicimus, sic etiam de ordinatione rei pub. & apparatu bellico indici concionem: & singulos non modò ad hæc attentè audienda, sed etiã ad alacriter exequenda promptos esse debere: vt, o Athenienses, spem fortunæ melioris in vobis ipsis habeatis: neque sciscitemini quid rerum iste vel alius gerat. Ac de re ditibus quidem ciuitatis, & his quæ insuper ex priuato frustra nunc impeditis, sociorumque vectigalibus, vnumquemque vestrum id accipere decere dico, quod æquum est, ætate florentes, militare stipèdium: emeritos, pecuniam ob exercenda iudicia, seu quo alio titulo rem insigniri placet. Sed ipsi militabitis, neque eo munere cuiquam cedetis: quò rei pub. vires domesticæ sint, & è ciuibus instructæ: vt nec opes vobis desint, & vos officio fungamini, & imperator exercitui præsit: & non Athenienses, eadem quæ hæctenus, vsuueniãt, vt duces in iudiciis vexetis: & hic tandem sit negotij totius exitus: Iste istius filius, istum accusauit: prætereaque nihil. Sed quid vobis studio habere debetis? Vt socij non prælidiorum metu, sed communicatione vtilitatem inter vos & ipsos, vobiscum sint coniuncti. Deinde ne duces peregrinis militib. socios vexent ac deprædentur, hostes ne videant quidem: quarum rerum emolumenta istorum propria sunt, odia & maledicta in totam ciuitatem redundant: sed vt ciues habeant, quorum opera hostes eo modo quo nunc socios & amicos affligant. Præterea multæ res vestram præsentiam desiderat: & præterquam quòd domestica bella domesticis copiis geri conducit, idem ad alia quoque negotia est necessarium. Nam si contenti essetis otio, securi quomodo cum Græcis ageretur: alia esset ea ratio. Nunc principatum, caterisque dicendi iuris potestatem vobis arrogatis: exercitum autem qui hæc & intueatur & tueatur, neque paratum habetis, neque parare studetis: sed vobis ociosè desidentibus, & dormitantibus, Mitylenæi libertatem amiserunt: neque minus Rhodij, nostrum nemine prohibente. At hi, dicat aliquis, fuerunt inimici nostri? Sed odia maiora esse debent, Athenienses, in oligarchias, pro instituto nostro defendendæ libertatis, quam contra liberos populos, quæcunque inimicitiarum causæ intercesserint. Sed vt eò redeam, vnde digressus sum, affirmo, debere vos in ordinem describi, atque ordinem eundem esse tum accipiendi, tum faciendi ea quæ decet. Hisce de rebus prius etiã apud vos disserui, & explicauit, quinam ordo inter vos, qui grauem armaturam geritis, & qui equites estis, & qui horum numero non continemini, esset in eundus: & vnde communiter omnes liberaliter sustentari possent. Quod verò meum animum maximè omniũ turbauit, dicam vobis, nec dissimulabo. Nã quum multa & præclara & magna essent ea omnia: nullius è cæteris quisquam meminit: duorum obolorum omnes. At qui fieri nõ potest, vt isti maioris precij òντων τούτων άπάντων. τῶν μὲν άλλων οὐδενός οὐδὲς μέμνηται τοῖν δυοῖν ὃ ὀβολοῖν άπαντες. καὶ τοι τοῖς μὲν

Explicatio quomodo rei pub. sit ordinanda

Queritur de iniquitate populi: & per occupatiōne sua consilia cum quorundam oratorum nugis comparat.

ὅτι τὸ πο, καὶ οὐ βελδιδεθε μηδεν. τὸ ὃ ἔδος, μέγα, ὃ γιγνεῖ μὲν τοῦτου. εἰ μὲν οὐ μὲν τῶν παλαιῶν ἀποροσίναι, καὶ τὸ λαμβάνειν κατὰ σπουδασεσθαι ἢ μόνον ἐβλάψετε, ἀλλὰ ἔτι τὰ μέγιστα ὠφελήσετε τὴν πόλιν, καὶ ὑμῶς αὐτοῖς. εἰ ὃ μὲν λαμβάνειν, καὶ ἑορτῆς, καὶ πᾶσα ἀρκέσει παρῶσιν: τὸ δὲ ἄπορος τοῦτο δὲ ποιῆν, μὴ ὅτις λόγους ἀκούειν ἐδέλησθε: ὄρατε μὴ ποτε, ἀντι ὀρθῶς ἠγείσθε παρῶσιν, σοφῶρα ἢ μὲν τῆκεναι νομίσητε. ἐγὼ δὲ φημι δεινὸν (καὶ μοι μὴ δορυθήσητε ἐφ' ὃ μέλλω λέγειν, ἀλλ' ἀκούσαντες κένητε) ὡσπερ ἐπὶ λαβεῖν ἐκκλησίαν ἀπαδὸν καμνύει καὶ καὶ τὸ συνταχθῆναι, καὶ τῶν σπουδασθῆναι, τὰ παρῶσιν ἢ πόλεμον, ἐκκλησίαν ἀποδοῦναι: καὶ τῶν σπουδασθῆναι ἑκαστον αὐτῶν, μὴ μόνον ταῦτ' ἀκούειν ἐδέλησθε, ἀλλὰ ἔτι παρῶσιν βελόμηνον ἴνα, ὡσπερ ἀθληταῖοι, τῶν ἀγαθῶν τὰς ἐλπίδας δι' ὑμῶν αὐτῶν ἔχητε καὶ μὴ τὸ δεινῶν, μὴ ὅτι τὸν δεινῶν πικρὸν δύνανται πᾶσι παρῶσιν. καὶ τὰ μὲν παρῶσιν τῆ πόλεως πᾶσι καὶ ἀντι ἐκ τῶν ἰδίων παρῶσιν ἀναλίσκετε εἰς οὐδὲν δέον καὶ ὅσιν ἐκ τῶν συμμάχων ὑπαρχει: λαμβάνειν ὑμῶς φημι χεῖναι, τὸ ἴσον ἑκαστον τοῖς μὲν ἐν ἡλικίᾳ, σπρωπῶν τὸν τοῖς δὲ ἑσπῶν τὸν κατάλογον, ἔξεταστικόν, ἢ ὅπως αὐτὸς ὀνομάσται τὸ στρατεύεσθαι δὲ αὐτοῖς, καὶ μὴ δὲ τούτου τῶν σπουδασθῆναι ἀλλὰ τὴν δύναμιν τῆς πόλεως οἰκείαν εἶναι, καὶ κατεσθῆναι ἀπὸ τούτων ἢ ὑπορήτε, καὶ τὰ δέοντα ποιῆτε. καὶ τὸν στρατηγὸν ἠγείσθαι ταύτης ἢ ὑμῶν, ὡσπερ ἀθληταῖοι, μὴ ταῦτα ἀπερ νικῶν συμβαίνει, τοῖς στρατηγοῖς κένητε. καὶ τῶν ἐσπῶν ὑμῶν ἐκ τῶν παρῶσιν ὅσιν ἐκ τῶν δεινῶν, πᾶσι δεινῶν εἰσῆγχεῖν ἀλλο δὲ οὐδὲν ἀλλὰ τὴν ὑμῶν ἡγήσθαι, παρῶσιν ἢ οἱ σύμμαχοι μὴ φερούσιν, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ συμφέρον ἡμῶν τε καὶ οἰκείοις ὡσπερ οἰκείοις. ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ, μὴ ξένοις ἔχοντες, τοῖς μὲν συμμάχοις ἀγῶσι καὶ φέρονσι, τοῖς δὲ πολεμίοις μὴ δὲ ὄρασιν. ἀπ' ὧν αὐτῶν ὠφέλεια, τούτων εἰσὶν ἴδια, τὰ δὲ μίσση, καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἐφ' ὅλῳ ἔρχεται τὴν πόλιν. ἀλλὰ πολίτας τοῖς ἀκολουθοῦντας ἔχοντες, τοῖς ἔχθροις, ἀντι τοῖς συμμάχοις καὶ φίλοις, ποιῶσι χεῖναι δὲ τούτων, πολλὰ τῶν παρῶσιν τὴν ὑμετέραν ποσει παρῶσιν καὶ αὐτῶν τῶν παρῶσιν οἰκείοις πολέμοις οἰκεία χεῖναι δύναμιν συμφέρον. καὶ παρῶσιν τὰ ἄλλα παρῶσιν, ἀναγκασθῆναι ὅσιν. εἰ μὲν γὰρ ἡσυχίαν ἔχειν ὑμῶν ἀπέχρη, καὶ μὴ δὲ τῶν ἑλλωπικῶν παρῶσιν ἔχουσι ὅπως ἔχει ἄλλος αὐτῶν λόγος ὅσιν. νῦν δὲ παρῶσιν μὲν ἀξιοῦντε, καὶ τὰ δεινῶν ὀρίζεσθαι τοῖς ἄλλοις τὴν δὲ ταῦτα ἐποπτεύουσιν, καὶ φυλάξουσιν δύναμιν, οὐτε κατεσθῆναι, οὐτε τῶν σπουδασθῆναι ἀλλ' ὅτι πολλῆς μὲν ἡσυχίας, καὶ ἑρημίας ὑμῶν, ὅ μὲν τῶν ἀθῆναι κατὰ λυταῖα ὅτι πολλῆς δὲ ἡσυχίας, ἢ ῥοδίων, ἔχθροις γὰρ ὧν ἡμῶν σάει τις αὐτῶν: ἀλλὰ μείζων, καὶ ἡσυχίαν, ὡσπερ ἀθληταῖοι τὴν πόλιν παρῶσιν τὰς ὀλιγαρχίας ἑσπῶν αὐτῶν τῆς παρῶσιν ὅσιν ἔχθροις, ἢ τὴν πόλιν τοῖς δεινῶν ἑσπῶν ὧν ποτ' αὐτῶν ἀλλ' ἢ ἐκείσε ἐπανελάθω, φημι δεινῶν ὑμῶς συντετάχθαι, καὶ τὴν αὐτῶν τῶν, τε λαβεῖν, καὶ τὸ ποιῆν ἀποροσίναι, σπρωπῶν εἶναι. διελθῆναι δὲ ὑμῶν παρῶσιν τούτων, καὶ παρῶσιν καὶ διελθῆναι, ὡσπερ αὐτῶν τῶν ὅσιν ἐπὶ ταῖς, καὶ οἱ ἰπῶεις, καὶ ὅσιν τούτων ἐκ τῶν ἐσπῶν καὶ ἀποροσίναι τῆς ἀπ' ἀπασιν ἡγήσθαι κοινῆ. ὃ δὲ μοι πλείων ἀθυμία ἀπάντων παρέχουσιν, ἐσπῶ παρῶσιν ὑμῶς, καὶ οὐκ ἀποροσίναι ὅτι πολλῶν, καὶ καλῶν, καὶ μεγάλων ὄντων τούτων ἀπάντων. τῶν μὲν άλλων οὐδενός οὐδὲς μέμνηται τοῖν δυοῖν ὃ ὀβολοῖν άπαντες. καὶ τοι τοῖς μὲν

μη οὐκ ἐστὶ πλείονος, ἢ δυοῖν ὀβολῶν ἀξίους εἶναι. τὰ δ' ἄλλ-
 λὰ ἀ μὲν τούτων εἶπον, τῆς βασιλείας ἀξία ὅτι χρημά-
 των πόλιν τοσούτους ὀπλίτας ἔχουσιν, καὶ ξίφρεις, καὶ ἰσ-
 πύρας, καὶ χρημάτων πλεονεξίαν, συντεταγμέναι, καὶ παρα-
 σκευασθέναι. τί οὖν, φαίη τις ἀνδρῶν, ταῦτα νῦν λέγω, ὅτι φημι
 δεῖν ὑμᾶς (ἐπεὶ δὴ τὸ μὲν ἀπαντὰς μισοφορεῖν διχρησί-
 νουσί τινας τὸ ἵσχυρον, καὶ ὀλιγαρχίαν, καὶ ὀλιγαρχίαν, πα-
 ρὰ πάντων χρησίμων εἶναι) δοκιμάζεσθαι ἡ τεύξεν ἀξία
 τὰ πλεονεξία καὶ πλεονεξία πρὸς τούτων τῶν βουλο-
 μένων γνώμην δημοκρατίας, ὡς οὐτως ἔχον. εἰ μὲν ὑμεῖς
 νῦν περὶ τούτων καμρόν εἶναι νομισάντες ὅταν εἰς χρεῖ-
 ας αὐτῶν ἐλθῆτε, εἰ ποῖα ὑπάρξει, εἰ δὲ ἀνεπιείκην ἡγε-
 σάμενοι παρέλθῃτε, ὅταν δὲ χρηστέα τετελεσμένα ἴσασθε
 ὅτι ὀλιγαρχία ἀξία, ἢ δὲ πῶς εἶπεν, ὡς ἀνδρες ἀθλιώτα-
 οἱ, πῶς λέγων, οὐκ ὑμῶν τῶν πολλῶν, ἀλλὰ τῶν δημοκρατίων
 μέγιστον, εἰ ταῦτα ἄξιόν ἐστι. τί δὲ ἡμῶν ἀπὸ τῶν δημοκρατίων
 λόγων ἀγαθὸν γέροντες; ὅς παρελθόντων, ὑμῶν, ὅταν αὐτῶν
 δοξῆ, ἀνεπιείκην πᾶσι λόγοις, καὶ διέστυρε τὰ παρῶν
 καὶ τοὺς πλεονεξίους ἐπιμνήσας, καὶ μεταειρήσας, ἢ φυσή-
 σας ἡμᾶς, κατέβη. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ὑμᾶς διακίβην ὡν
 λέγω πᾶσι. πηλικαῦτ' αὐτοῖς μὲν πόλιν πλεονεξία
 ἀγαθὰ, ὡς εἰ λέγειν νῦν ἐπιχειρήσασθαι, πολλοὺς ἀν-
 τιστήσας, ὡς μετρίους ἢ δυνατοὺς, οὐ μὲν οὐδὲ τὸ μικρὸν
 ὠρεῖν οἶμαι, εἰ τὰ βέλτερά ἀκούειν ὑμᾶς συνείδησιν.
 δεῖ γὰρ ἀνδρες ἀθλιώτατοι, τὸν βουλομένοισι προῖσθαι τὴν
 πόλιν ὑμῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅσα πλεονεξίαν ὑμῶν ἀπαρτύνει. δι-
 φταρῆσαι γὰρ οὕτω πολλὰ καὶ ψευδῆ, ἢ πᾶσι μάλλον,
 ἢ τὰ βέλτερά ἀκούειν συνείδησιν. οἶον (ὅπως ἢ μὴ δο-
 μύσῃσιν μοι μηδὲς, ὅσον ἀπαντὰ εἶπω) ἀνείξασθαι πῆρες
 πλεονεξίαν δὴ πῶς τὴν ὀλιγαρχίαν οὐκοῦν οἱ παλιόντες ἀ-
 παντες, τὸν δὴμον καταλελυμέναι. τοῖς νόμοις οὐκ εἶναι
 τοιαῦτα ἔλεγον, καὶ οἱ ὡς ἀνδρες ἀθλιώτατοι, σκοπεῖτε, ἀν-
 ἀληθῆ λέγων, εἰ μὲν ταῦτα ποιοῦντες ἀξία ἐποίησιν δι-
 κῆτος ὁ δὴμος εἰ οὐ δέξεται τούτων κατὰ λυόμενα. πάλιν, κώ-
 πας πῶς ἐφίλειτο, μασητοῦν ἐρεβλοῦν, πάντες ἐβόων, λέ-
 γοντες κατὰ λυόμενα τὸν δὴμον. ἐγὼ δὲ, τί φημι, μὲν ὑμᾶς
 βεβήκοντες, θανάτου παρῶν ἀξία, ὡς ἀπὸ τῶν οὐκ ἀθλιῶν τὸν δὴμον δ'
 οὐ δέξεται τούτων κατὰ λυόμενα, ἀλλὰ πῶς κατὰ λυόμενα, εἰδὲς
 λέγει, οὐδὲ παρρησιάζεσθαι. ἐγὼ δὲ φράσω ὅταν ὑμεῖς, ὡς
 ἀνδρες ἀθλιώτατοι, φάσκαλος ἢ γέροντες, πολλοὶ, καὶ ἄποροι,
 καὶ ἀπλοὶ, καὶ ἀσυντάκτοι, καὶ μὴ τὰ αὐτὰ γνώσκοντες ἢ
 τε καὶ μήτε στρατηγὸς, μήτε ἄλλος μηδὲς, ὡς ἀνὴρ ὑμῶν ψη-
 φίσασθε φρονεῖν, ὅτι ταῦτα μηδὲς λέγειν ἐδέλη, μὴ δ' ἐ-
 πανορθοῦν, μηδὲ ὅπως παύσεσθαι τοιαῦτα ὄντα πλεονεξία
 ὄντως συμβαίνει, καὶ ἢ δὲ, ὡς ἀνδρες ἀθλιώτατοι, ἐπεὶ γὰρ
 λόγοι παρερρήκασιν πρὸς ὑμᾶς ψευδῆ, καὶ πολλὰ τὴν
 πολιτείαν βλάπτοντες, οἶον, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑμῶν ὅτι
 ἢ σωτηρία, καὶ δὲ τῆς ψήφου τὴν πολιτείαν ὑμᾶς τυλάτ-
 τειν. ἐγὼ δὲ οἶδα, ὅτι ταῦτα μὲν ὑμῶν τὰ δικαστήρια τῶν
 πρὸς ἀλλήλους δικῶν ὅτι κοινά, ἐν ἧς τοῖς ὀπλοῖς δεῖ
 κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν. καὶ δὲ τοῦτων, ὅτι ἢ σωτηρία τῆς
 πολιτείας οὐ γὰρ τὴν ψήφου, τοῖς ἐν τοῖς ὀπλοῖς ποιή-
 τεινικῶν ἀλλ' οἱ μὲν τούτων κατὰ λυόμενα τοῖς ἐχθροῖς, καὶ
 ψήφου, καὶ ἄλλο ὅ, π βούλεσθε ποιεῖν ὑμᾶς ἔξου-
 σίαν ἢ ἀδύνατον ὀλιγαρχίας. δεῖ γὰρ ἐν μὲν τοῖς ὀ-
 πλοῖς φερόμενοι ἐν ἧς τοῖς δικαστηρίοις φιλανθρωπίου εἶναι.
 εἰδὲ τὰς δὲ κωμείζους ἢ κατ' ἐμαυτὸν λέγει λόγους αὐ-
 τὸ τῶν ὀρθῶς ἔχον αὐτῶν δοκῶν. τὸν γὰρ ὡς πηλικαῦ-
 τος πόλεως ῥηθισμένοι λόγοι, καὶ τοιούτων πλεονεξίαν, παντὸς ἐνὸς τῶν λέγοντος ἀεὶ μείζω φαίνεσθαι δεῖ.

A sint, quam duorum obolorum, cetera vero quae cum
 his quae dixi, coniuncta sunt, regis Persarum opes ex-
 quant, ut urbs quae tot probè instructos pedites ha-
 bet, tot triarii, tot equites, tantos pecunia redi-
 tus, ordinata & instructa sit. Quid igitur, inquiet a-
 liquis, haec nunc commemoras? Quia censeo vos oportere
 (quoniam nonnulli ferendum non putant, ut omnes stipendia mereant: ordinationem verò & in-
 structionem esse vtilem, consentiant omnes (hinc negotium auspicari, & unicuique dare potestatem;
 dicenda his de rebus sententia. Sic enim in se res ha-
 bet: Si vobis nunc persuaderi sineris, ut haec oppor-
 tuna esse arbitremini: quum ea necessaria vobis fue-
 rint, in promptu habebitis. Sin ut intempestiva negli-
 getis: quum videndum illis esset, tum demum ea com-
 parare cogemini. Iam verò quidam, non plebeius ho-
 mo, sed talis qui disrumperetur si haec fierent, his
 ferè verbis: Quid tandem fructus, inquit, Demo-
 sthenis orationibus. corpimus? Qui progressus, quum
 ipsi visum est, aures vestras obtundere solet, cauilla-
 do praesentem statum, laudandisque maioribus: ac
 denique ubi vos concitavit, & inflavit, descendit. E-
 go verò, si vobis eorum quae dico persuadere aliquid
 possem: tot me utilitates allaturum esse reipub. pu-
 tarem, quantas si nunc dicere aggrediar, plerique fi-
 dem eis abrogaturi essent, tanquam maioribus quam
 fieri possint. Enimverò me non parum professe
 reipub. censeo, si vos ad optima quaeque audienda
 consuefaciam. Oportet enim, Athenienses, ut his
 qui de civitate nostra bene mereri cupit, auribus pri-
 mum vestris immedetur. Corrupti enim sunt. Ad eò
 multa & falsa, & quavis potius audire, quam salu-
 taria, consuefacti estis. Veluti (ne verò mihi quisquam
 obturbet, priusquam omnia dixerim) recluserunt nu-
 per quidam ararium, oratores igitur omnes pro con-
 cione dictabant, abrogatum esse statum popularem:
 interisse leges, & huius generis alia. Atqui, Athe-
 nienenses, considerate num vera dicam. Hi qui talia
 faciunt, capite mulcandi sunt illi quidem: neque ta-
 men popularis litatus per tales abrogatur. Rursus
 remos aliquis furripuit: flagellandum, torquendum,
 vociferantur omnes, abrogari statum popularem
 dictitantes. Ego verò quid dico? Ea qui faciat, capite
 mulcandum, & quae ut illi: sed statum popularem
 per eos abrogari, nego. Sed is quomodo abrogetur,
 nemo dicit, aut palam profiteri audet, ego verò di-
 cam. Si vos, Athenienses, male educati, multi & in-
 opes & incemes & incompositi, neque eodem mo-
 do animati sitis: si neque imperator, neque quisquam
 alius decreta vestra curet: si haec nemo indicare ve-
 lit, aut corrigere, neque de his malis corrigendis co-
 gitet, aut molietur quicquam: id quod nunc acci-
 dit. Ac mediusthidius, Athenienses, aliae orationes
 falsa ad vos iniecta sunt, & exitiose reipub. ut sunt.
 In iudiciis vestra salus sita est, & Suffragio reipub.
 conferuetis oportet. Ego verò scio ista iudicia pri-
 uatis controuertis inter vos diiudicandis & diri-
 mendis esse comparata, & ex aequo feruire omnibus:
 hostes autem armis superandi sunt, & in his consistit
 salus reipub. Nec enim vestra senatusconsulta effi-
 cient, ut nostri eos qui sunt in armis, vincant: sed ij
 qui hostes armis superant, efficiunt, ut vos & liberè
 consultare, & quicquid volueritis securè agere possi-
 tis. Nam in armis formidabiles, in iudiciis humanos
 vos esse decet. Quod si cui gradiora loqui, quam p-
 natura aut fortuna mea videor: eum ego rectè sètere
 censeo. Nam oratio quae p- tanta urbe, tantisque de rebus
 habetur, sepe uno quocumque oratore videri maior,

ἔστι δὲ οὐδέ ποτ' οἰμὴ δυνάτων, μικρὰ καὶ φάυλα κρατ-
 τοῦτας, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν. ὡς περ εἶδ' ἡ κα-
 λά καὶ λαμπρὰ πρῶτον ἄσ' μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρονεῖν.
 ὅποι' ἀτὰρ γὰρ αὐτὰ δῆμιον δυνάματα τῶν ἀθροῦσιν ἢ τοῖς
 τοῖς ἀγχι καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν. σκέψασθε ἢ ἄ τις κεφα-
 λαία αὐτῶν τῶν πραγμάτων εἰπεῖν πρὸς τὸ ἐκείνοις
 πεπραγμένων, τῶν ὑμῖν ἀπ' ἀρχῆς ὑμῶν αὐτῶν ἐν τούτων
 γε δυνάσασθαι κρείττους γινέσθαι. πάντες μὲν τοῖσι καὶ
 τετρασέκοντα ἔτη τῶν ἐλλήνων ἤρξαν ἐκείνοι ἐκόντων.
 πλείω δὲ ἢ μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνή-
 γαρον, πολλὰ δὲ καὶ κλάσ' καὶ περὶ ἡρώων, καὶ ναυμαχοῦντες ἐ-
 κήσαν ἑξοπία ἐφ' οἷς ἐπὶ καὶ νῦν φιλοτιμούμεθα. καὶ τοῖς
 ταῦτα νομίζετε αὐτοῖς εἶσθαι, οὐχ ἵνα θυμαίωμεν μόνον
 ἡμεῖς αὐτὰ, θεοσεβῆτες ἀλλ' ἵνα καὶ μιμώμεθα τὰς
 τῶν ἀγαθῶν ἀρετὰς. ἐκείνοι μὲν δὲ ταῦτα ἡμεῖς ἢ, ὁ-
 σίς ἀπαντες ὅρατε ἐρημίας ἐπιλημμένοι, σκέψασθε εἰ
 ὄρατε πηλοῖα. οὐ πλείω μὲν ἢ χίλια, καὶ πῶς ἄρα τὰ
 ἀνέλωνται ἢ οἱ, τε ἴδιοι πάντες οἴκοι, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πό-
 λει, καὶ τὰ ὄρα τῶν συμμάχων; οὐδ' ἐν τῷ πολέμῳ
 συμμάχοις ἐκτιστάμεθα. ἔτσι νῦν ἐν τῇ εἰρήνῃ ἀπολω-
 λασι; ἀλλὰ νῦν δια ταῦτα μόνον τότε εἶχε βέλπον ἢ νῦν,
 τὰ ἢ ἄλλα χεῖρον, πολλοὺ γε καὶ δὲ ἄλλ' ὅ, π βούλεσθε,
 ὅρατε ἴστωμεν οἰκοδομήματα μὲν γε, καὶ κόσμον τῆς πό-
 λεως, ἰερόν, καὶ λιμνῶν, καὶ ἀκολουθῶν τοῖς τοῖς, τοῖς
 τον καὶ ποσῶτον κατέλιπον ἐκείνοι ὡς τε μηδενὶ τῶν ὄρα-
 γηνομένων ἑσθ' ἄρα βολῶν λελεῖσθαι περὶ ταῦτα,
 νεώσοικοι, σομ, τὰλλα οἷς ἐκείνοι κοσμήσαντες τὴν πόλιν,
 ἡμῶν παρέδωκαν. τὰς ἢ ἰδίας οἰκίας τῶν ἐν δυνάμει τό-
 τε γηνομένων, οὐτω μεξίας, καὶ τῶ τῆς πολιτείας ὀνόμα-
 τ' ἀκολουθοῦντες, ὡς τε τὴν δημοκρατίαν τὴν κίμωνος, καὶ
 τὴν ἀριστέδου, ἢ μιλτιάδου, καὶ τῶν τότε λαμπρῶν, οἰ-
 κίαν (εἰ τις ἄρα οἶδεν ὑμῶν, ὅποια ποτ' ὄρα) ὅρα τῆς τῆ
 γαίονος οὐδ' ἐν σεμνοτέρῃ οὐσαν. νῦν δὲ, ὡς ἄνδρες ἀθη-
 ναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἢ πόλιν ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾶ καὶ
 σκευάζουσα, καὶ κρήνας, καὶ κοινάματα, καὶ λήεις, καὶ τοῖς
 εἰσηγηταμένοις ταῦτ' ὄρα πῶς πολλοὺ γε καὶ δὲ ἄλλ'
 ὑμῶν εἰ ταῦτα ἰκανὰ ὑμῶν αὐτοῖς ὑπολαμβάνετε εἶ) διοι
 κείν. ἰδία δὲ οἱ τῶ κοινῶν ὄρα τῶ γενημένοι, οἱ μὲν, τῶ
 δημοσίᾳ οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας τὰς ἰδίας οἰκίας
 καὶ σκευάζουσιν, οὐ μόνον τῶ πολλῶν ἑσθ' ἄρα κατέρας. C
 οἱ ἢ γὰρ σκευωπημένοι, γεωργῶσιν, ὅστω οὐδ' ὄρα ἢ λ-
 πισαν ποτ' ὄρα. τούτων δὲ αἶτιον πάντων, ὅπ' τότε μὲν ὁ
 δῆμος μὲν δεσπότης, καὶ κύριος πάντων καὶ ἀγαπητὸν
 μὲν παρ' ἐκείνων τῶ ἄλλων ἐκείνων, καὶ πῆρας, καὶ ἀρχῆς, ἢ
 ἀγαθῶν μετὰ λαμβάνειν. νῦν ἢ, τῶ μὲν τῶν κύριοι μὲν
 τῶ ἀγαθῶν οὐτε, καὶ δὲ τούτων ἀπαντὰ πρῶτον ὄρα. ὁ δὲ
 δῆμος, ἐν ὑπέρει καὶ πρῶτον μέρει καὶ ὑμῶν ἀγα-
 πᾶτε, ἀπ' αὐτοῖς μετὰ διδῶσι, λαμβάνοντες. τοῖς γὰρ οὐ,
 ἐκ τούτων τοιαῦτα τὰ πρῶτα τῆς πόλεως ὄρα, ὡς
 τε, εἰ τις ἀναγνοῖ τὰ ψήφισματα ὑμῶν, καὶ τὰ πρῶ-
 ζεις ἐφ' ἑξῆς διέλθοι. οὐδ' ἢ εἰς πρῶτον τῶ αὐτῶ
 εἶ) ταῦτα κακείνα. οἷον, ἢ πρῶτον κατὰ τοῖς με-
 γάλους ἐψηφίσασθε, ὅποτε μόνον τὴν ὄρα δα, ὄρα ἐ-
 να, καὶ ὑμῶν, μὴ ὄρα πρῶτον ἢ πρῶτον τοῖς σφαγεῦσι
 τῶ ἐν πελοποννησίᾳ τοῖς βουλομένοις ὄρα καλεῖν. ἀ-
 παντὰ καλὰ, ὡς ἄνδρες ἀθηναῖοι, ταῦτα, καὶ δὲ πρῶτον, καὶ τῆς
 πόλεως ἀξία. τὰ ἔργα δὲ ὄρα τούτων, οὐδ' ἄρα μόνον. οὐκοῦν τὴν μὲν ἀπὸ τούτων, ὄρα τῶ ψήφισμάτων ἀπὸ τούτων

A Neque verò fieri unquam profectò potest ut ho-
 mines parvis & vilibus occupati rebus, sublimes &
 generosos spiritus concipiant: quemadmodum vi-
 cissim natura non fert, ut præclaris & splendidis ne-
 gotijs dediti: animos pusillos habeant, & abiectos. Nā
 qualia hominum studia fuerint, talibus eos animis
 etiam esse præditos necesse est. Considerate quæso,
 quæ capita enumerari possint earū rerū quas illi gef-
 ferunt, quasque vos geritis: an his inter se collatis,
 vobis ipsi meliores fieri possitis. Illi igitur annos
 quinque & sexaginta, Græcis volentibus impera-
 runt; amplius decies mille talenta in arcem congef-
 serunt: multa & præclara, terra marique pugnantes,
 tropæa erexerunt, quæ etiam nunc laudi nobis du-
 cimus. Atqui putare debetis, illos ea erexisse, non
 ut nos illa spectantes tantum admiraremur: sed ut et-
 iā virtutes eorum, à quib. cōsecrata essent, imitare-
 mur. Et illi quidē hæc: Nos verò tanta circumdanti so-
 litudine, quā videtis omnes, cōsiderate an similia.
 An nō amplius mille & quingenta talenta in Græco-
 rum medicos frustra profundimus? An non & priuatæ
 familiæ omnes, & ærarium publicū, & quæ à sociis
 conferuntur, sunt exhausta? An non quos in bello
 socios nobis adiunximus, hi pacis tempore perie-
 runt? At hæc sola scilicet tunc meliora fuere quàm
 nunc: cætera verò deteriora? Plurimum cerè abest.
 B Agite consideremus quicquid voletis. Aedificia i-
 gitur & ornamenta vrbis, templorum & portuum,
 & quæ sunt eius generis alia, tot & tanta illi relique-
 runt, ut ad eorum excellentiam nihil possit poste-
 ritas addere. In conspectu sunt propylæa hæc παγα-
 lia, porticus, & reliqua, quibus illi vrbē nobis ex-
 ornatam tradiderunt. Reliquas verò procerum il-
 lius temporis ædes, ita moderatas, & nomini po-
 pularis itatus congruentes, ut si quis vestrum, The-
 mistoclis, Cimonis, Aristidis, aut Miltiadis, & cæte-
 rorum eius ætatis illustrium hominum domos no-
 uit, nihilo vicinis magnificentiores esse videat.
 Nunc verò, Athenienses, vrbis nostræ satis est, pu-
 blicè vias munire, fontes extruere, incrustare parie-
 tes, & similibus nugis occupari. Neque verò hæ-
 rum rerum autores reprehendo: nequaquā id facio:
 sed vos si his procurādis vos officio functos puta-
 tis. Priuatim autem, qui publicum aliquod munus
 administrarunt, partim publicis ædificijs priuatas
 ædes magnificentiores substruxerunt, nedum plebijs
 superiores: partim tot fundos coëptos colunt, quot
 ne per somnium quidem unquam sperauerant. Hæ-
 rum autē rerum omnium causa est, quod olim po-
 pulus uniuersorum dominus & autor erat: ceteriq;
 bene secū agi putabāt, si is honorē, magistratū, aut
 aliquod aliud beneficium impertiret. Nunc cōtrā
 fit. Isti omnes opes in sua potestate habent, & isto-
 rum auspicijs geruntur omnia: sed populū ministri
 & additamenti locū obtinet. Vobisq; satis est id ac-
 cipere, si quid illi fortè impertierint. Proinde dum
 hæc fiūt, talis etiā status ciuitatis est, & si quis de-
 creta vestra legat, & acta ordine percurrat, nemo
 credere possit eorūdem hominū esse hæc & illa, veluti
 sūt, quæ cōtrā Megarēses, homines nefarios, decre-
 uistis, quū terrā cōsecratā vendicaret & excolerent,
 exēdū esse, prohibēdū, nō cōcedendū: & de Phli-
 siis, quū nuper patria pelleretur, opē ferendā, non
 permittēdos crudelitati carnificū: à Pelopōnensib.
 auxilia, si qui iuuare vellēt, accersēda. Vniuersas hæc,
 Athenienses, præclara sunt, & iusta, & è dignitate rei-
 publicæ, at facta qui sequi debebāt, nisi quæ apparēt;
 Inimicitias igitur per senatus cōsulta denunciatis,

η πότιν ποριθεΐσα, χησιμος εσα νω τη πόλει πος ο Α
 παρον φόδος λέλυτο. εγω η το, αλ αρα οιος τε ω, περιόσα
 μη ποιήσαι, μηδε περιεπιών υμίν, ως έχω γνώμης πω
 ην πορος η βασιλέα. εγω νομίζω κοινόν εχθρον πάντων
 ην ελλών εν βασιλέα, ε μλω δε ταυτα πωδραίνεσαι
 μ αλ μόνος ην άλλων υμίν, πόλεμον πορος αυτ άραδς,
 ε δε γδ αυτες τεις ελλώνας ορεφ, κοινες άλλήλοις οντας
 φίλους, άλλ είνους μάλλον εμείνω πος δοντας, η * πων
 αυτην. εμ δη τάτων τωτων οντων, νομίζω συμφerein υμίν,
 την αρχήν η πολέμου τρειν, άπος δικαία χησισε. παρα
 σιύα ζεσται η, α ποροήκει πάντα, ε το πο υποκεισται τη
 γνώμη, η έμω γδ, ω αυδρες αθλωται, τες ελλώνας, ει μέν
 εναργες η χησιπο, η σαρες ως βασιλδς αυτοίς επηχει
 ρει η, συμμαχηται, και μεγάλω χείρ ενξεν τοίς πορο
 αυτην, η μετ αυτην εμείνω αμυνοαίροις, ει δ' επ άλλης
 τουτ η καδεσποτος, * ποραπαχθισόμεδα ημεις, διδρα,
 ω αυδρες αθλωται, μη τουτοίς μετ εμείνω πολεμειν αια
 καδω μω, εσφ αν ποροί μεδα. ο μω γδ επηχων αν άρ
 μμης (ω άρα εχχειρειν εγνωκε τεις ελλήσι χησιμα δα
 σει ποτι αυτην, ε φιλιαν ποροτει). οι η τοίς ιδίς πολέ
 μοις επαναρδω τα δε βελόμωι, η η τον η νεν έχοντες την
 κοινών πάντων σωτηρίαν παρόν). εις η η τα αρχίω
 ταύτω, η η άγνωμοσιώω, πωδραίνω μη ποροα θείνω
 η πόλι η μω, ε δε γδ επησις ορεφ τοίς τε άλλοίς ελλήσι ε
 ημίν, πορος η βασιλέα η βουλήω εσαν. άλλ εμείνον μω
 πολλοίς ενδεχεται μοι δοκεί ην ιδία η συμφερώντων
 διοικαμένοις, η άλλων ελλώνων αμελήσαι, υμίν η, ε δε
 άδιπομείνοις, πωδρα ην άδικήσαν καλόν εστι λαβειν ταύ
 την η δικλω, εάσαι πνας αυτην, εσφ τω βαρβαρω χησιμα,
 επ ελ άτω ταυτ έχει, σκεπτεοι εσιν όπως μηδ ημεις εν
 τω πολέμω χησιόμεδα εν ίσοι μητ εμείνωσν ημεις
 επησάλδωει η μεδα τεις ελλήσι, η η φίλος αυτοίς δο
 κείν εη) πίνω λήφεται, πώς εν ταυτα εσα, αλ η μω δύνα
 ρις ε πόλιω εζητασ μεν, ε παρσιύα τω μω, πών η
 φανεια, φαίνη) η δικαία ποροεν έπι ταύτη τη ποροα
 ρεσει τοίς η ποροσιω μω, και σφόδρα εβίμως πολε
 μειν κελδωσιν, εμείνω λέγω, επ εν εσα χαλεπόν, ούβ' εαν
 βουλήω εση, ε εσα ανδρείας λαβειν, ουτ' εταν κίνδυ
 νός ης εγχορ η, εμείνω ειπειν φαίνωα, άλλ εμείνω η χα
 λεπόν, η ποροση, επ μω ην κίνδυνω, η ανδρείαν έπι
 δίνωσν εν η τω συμβελεδωειν, πορομώτερα ην άλλων
 ειπειν έχω. εγω η, ω αυδρες αθλωται, νομίζω η μω πό
 λεμον η πορος βασιλέα, χαλεπόν τη πόλει η η άγώια τιν
 εν η πολέμω, εσφ αν αν συμβετα δε, η η ης μω πο
 λέμω εσφ άπατα, αν αγχώως ης μεμ, η χησιμαται,
 και τόπων εσφ ταυτα η πάντα, εσφ αν εμείνον ε
 χοντα η μω εσφ πορο, τοίς η άγώια, ουδενός ουτω ην άλλ
 λων ορεφ δεοιδρωε, ως άγαστων ανδρων, τουτοίς η ημίν, η
 τοίς μετ η μω κίνδυνωσιν, πλείους υπάρχωει νομίζω, η
 μω δη πόλεμον δε ταυτα, πωδραίνω μηδ ες ενός εό
 που ποροτέροις αιελεσται, επ η η άγώια, ορεφως φημι
 παρσιύασ μω, ου υπάρχωει χησιμα, ει μω εν ετεροσιν
 ης εόπος δυνάμωε, ω τες βαρβαροις οίον τε λω αμύ
 να ες ετερος δε ης οι τοίς ελλώνας, εμώτως αν ίσως φα
 νειν πορος εμείνον εγνώμεδα αν η τω μω, επ η η πά
 σης πωδραίνω εσιν ο αυτος εόπος, η δε τα αυτα εη)
 κεφάλαια ης δυνάμωε, τοίς εχθροις αμυνοαδς δύνα
 δω τοίς ουσι συμμαχοίς βοηθειν τα υπάρχοντ' άγαστα σωζεν η τοίς ομοσποριώτας έχθροις έχοντες, ετεροις εχ
 τε μω άλλ πωδραίνω εμείνω μω πορος τουτοίς αμυνομεδα η καμείνον, εαλ α δεικείν η μω επησρη, και νω

& quata, & vnde comparata, nunc reipublicæ pro
 futura esse videatur: omnis hic metus evanuerit.
 Quod ego, si modo potero, dabo operam ut faciam:
 pauca præfatus apud vos, quid de regio negotio sen
 tiam. Ego existimo communem hostem omnium
 Græcorum esse Regem Persarum: non tamen pro
 pterea suaseram, soli omnium vos ut bellum contra
 eum suscipiatis. Neque enim ipsos Græcos video
 communes inter se esse amicos: sed nonnullos mag
 is illi fidere quam quibusdam suorum. Quæ cum
 ita sint: è re vestra esse censeo, providere, iustum
 belli initium ut capiatur: utque apparentur quæ
 conuenit, omnia: & hoc proponatur ad deliberan
 dum. Arbitror enim, Athenienses, Græcos, si de
 claretur & perspicuum fiat, fore ut Rex ipsos ag
 grediatur: & adiutores, & magnam gratiam habi
 turos ijs, qui ante ipsos, & cum ipsis Regem vlsif
 cantur. Quod si, dum id obscurum etiam est, nos
 priores arma sumperimus: vereor, Athenienses, ne
 hos cum illo coniunctos propulsare cogamur, qui
 bus consultum volumus. Is enim represso impetu
 suo (si tamen inuadere Græcos instituit) largitioni
 bus aliquos eorum corrumpet, & amicitiam simu
 labit. Illi priuata bella corrigere volent: & dū hoc
 animo erunt, communem omnium salutem negli
 gent. In eum autem tumultum & amētiam moneo
 ne præcipitetis vrbem nostram. Neque enim eandem
 nobis in regio negotio deliberationem, quam
 alijs Græcis, esse video: quod multi illorū mihi vi
 detur priuati alicuius emolumenti causā, posse ne
 gligere alios Græcos. Vobis autem nec affectis ini
 uria honestum fuerit, eas de fontibus sumere pec
 as, ut eorum aliquos à Barbaro subigi patiamini.
 Quod cum ita sit, providendum est, ne & nos bello
 simus impares: & is quem Græcis insidiari putaba
 mus, ita se insinuet, ut fidus illis esse videatur. Quo
 modo igitur hæc curanda erunt? Si copia reipu
 blicæ delectæ & instructæ, omnibus conspicuæ fu
 erint: atq; apparuerit, nos ijs ita esse fretos, ut nihil
 iniqui tamen conemur. Ferocibus autem, & nimis
 expeditè ad bellū impellentib; illud dico: Non esse
 difficile, neque quum deliberandum est, fortitudi
 nis opinionem consequi: neque quum periculum
 aliquod imminet, vehementem oratorem videri.
 Sed illud & difficile est, & conueniens, in periculis
 fortitudinem declarare: in deliberando, prudenti
 us alijs dare posse consilium. Ego verò, Athenien
 ses, existimo bellum cum Rege difficile esse reipu
 blicæ: prælium futurum esse facile. Cur? Quia non
 aliter, ut opinor, fieri potest, quin bella omnia, &
 triremes, & pecuniam, & loca requirant: quæ om
 nia penes illum copiosiora quam apud vos reperio.
 prælia verò nulla re alia tantoperè video indigere,
 ut fortibus viris: quos plures vobis, & ijs qui vobis
 cum hoc periculum adibunt, esse existimo. Bellum
 igitur, hisce de causis, moneo, ne vlla ratione prio
 res suscipiatis: ad prælium verò vos rectè instructos
 esse oportere dico. Quod si alia ratio copiarum es
 set, quib; Barbari propularentur, alia quib; Græci:
 deprehensum iri fortasse consentaneum esset, nos
 contra illam instrui. Cum autè omnīs instructionis
 ratio sit eadè, & eadem oporteat esse capita copia
 rum, ut hostes repelli possint, ut socij defendantur,
 ut opes nostræ cōseruentur: quid, quum habeamus
 qui se hostes esse fatentur, alios quaritamus? ac nō
 potius & aduersus hos instruimur, & illum quoque
 vlciscimur, si violare nos instituerit? Agite ve

Non lacēs
 fendū, sed
 vlciscendū
 esse regem
 Persarum;
 instructis
 copiis.

Athenien
 ses sine sū
 spicione
 rupti fore
 ris, posse in
 strui, & cū
 necessitate
 rit, Græcos
 socios ca
 rum futu
 ros.

ΕΣΙΣ ΤΟΙ
 λόρον.
 ΝΟΥΣ
 ΜΟ.

ὁ Γραecos νῦν ad vos accersite: at, si quæ illi iubet, non facitis, cum quidam non optimè vobis cupiāt, est-ne sperandum, quenquam esse obtemperaturum? Quia mediufidius audient à nobis, Regem Persarum ipsis insidiari, ipsos verò non prospicere? Itane, vos obsecro, putatis? Ego verò opinor. Sed nondum maior is metus est, quam dissensionū erga vos, & quorūdam inter se. Nihil igitur aliud, quam nescio quam cantilenam passim canent legati nostri. Tum autem si fortè quæ nos modò censemus, ageris, nemo Graecorū omnium ita fretus erit suis opibus, quin, ubi viderit vobis præsto esse & mille equites, & legiones quot voletis, & naues trecentas, venturus & supplicaturus sit: illis adiutoribus, minimo se cum periculo incolumen euasurum existimans. Proinde si iā accersitis supplices: si non auscultarint, frustrati eritis. Sin ipsi vestris copiis instructis, cunetemini suplices defēdetis, neque dubium est, quin omnes ad vos venturi sint. Ego igitur, Athenienses, & hæc & his similia reputas, nullam orationem confidentem, aut vanæ prolixitatis exquirere volui: sed quæ nam ratio instructionis & optima & expeditissima esset, considerando fui vehemēter occupatus. Puto igitur, vobis eam, si & audita & probata fuerit, esse decernendam. Prima itaq; & maxima instructionis pars, Athenienses hæc est, vt quisq; vltro alacriter omni officio fungi velit. Illud enim videtis, Athenienses, quæcumq; vnquam vnuerſi vos voluistis, & postea quisq; pro se gerenda putastis, eorum vos nihil vnquam effugisse. Quæ verò voluistis, post autè alius alium respexistis, tanquā ipse nihil, proximus omnia facturus esset: in iis nihil vnquam promouisti. Quod si vos ita eritis animati atq; incitati, numerum mille & ducentorum dico esse complendū: & octingētis adiūctis bis mille faciēdos. Nā si hunc numerū designaueritis: existimo virginib. orbis, & pupillis, & in colonias abituris, & societatibus deptis, itēmq; aliis si qui sunt tenuiores, præstō fut. ita vobis corpora mille & ducenta. Ex his igitur classes viginti cenſeo designandas, vt nunc sunt, quarum singulæ sexagena corpora contineant. Earū porro classium singulas in quinas diuidi partes iubeo: duo denarias: sic, vt tenuissimi quique locupletissimis adiungatur. Et corpora quidē sic ordinanda esse cenſeo: quod cur cenſeā, tum scietis, cum totam instructionis rationem audieritis. Triremes autē quomodo? Omnino trecentas numero triremes designari iubeo: & in viginti partes, quarū singulæ, naues quindenarum contineant, distribuendas: primæ centuriæ quinque, & secundæ centuriæ quinq; & tertie centuriæ quinq; nauibus attributis. Deinde singulis virorum classibus quindenarum naues: classium singulis partibus, ternas triremes attribuendas. Postquam hæc ita cōfecta fuerint, iubeo, cū agri nostri æstima tio sit sex mille talentū, vt & pecuniæ certus ordo ineatur, eam diuidi, & cētum fieri partes, quarum singulæ sexagena talenta contineant. Deinde quinquies sexagena talenta singulis magnis classib. attribuenda: eo pacto, vt classēs singulæ singulis quinquariis, sexagena talenta reddant: vt si vobis centum triremibus fuerit opus, sumptum sexagena talenta absoluat, & trierarchi sint duodeni: sin ducētis fuerit opus, tricena sint talenta quæ sumptū absoluat, & seni viri triremibus præſint: sin trecentis, vicena sint talenta quæ sumptum absoluant, & quaterni triremibus, præſint. Eodē quoq; modo Athenienses,

Ratio instructionis & Velle fun gi officio.

1 Numerus eorum qui erimes instruant.

3 Triremiu multitu do.

4 Pecuniæ magnitu do.

5 Αξιαματ να ναυium

μὴν καλεῖτε πρὸς ὑμᾶς αὐτὰς τοὺς ἑλληνας. εἰ μὴ ἂν κα λώσωσιν ἔτι μὴ ποιῆτε, ἐχ ἡδέως ὑμῖν εἰών ἐχόντων πρὸς ἡμᾶς ἄποδοκῆν πνῆ ὑπακὸς ἐδύο πνῆ δια ἀκίον) παρ ἡμῶν, ὅτι ἐπιβυλάθει βασιλεὺς αὐτοῖς, αὐτὸς ἔβ ἄποροσαν, ὡ πρὸς τὸ διὸς οἰεθε ἴπε, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι. ἀλλ' οὐ πρὸ μείζων ἐστὶ ἐδ' ὁ φόβος, τῶν πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς ἀλλή λους ἐνίοις διαφορῶν. οὐδ' ἐνομῶ ἀλλ' ἡ βασιλεὺς ἡστυσιν οἱ πρὸς εἰς ἀπείοντες, τότε ἢ (αὐ ἀρε, ἀ νιῶ οἰόμεθα ὑμῖς, πρὸς τῆντε) ἐδ' εἰς δὴ πε τῶν ἀπάντων ἐλλήνων πηλικούτων ἐφ' ἑαυτῶ φρονήσει, ὅς τις ὄρεθ, ὑμῖν χιλίος μὲν ἰπώϊας ὑ πέρρηιν, ὅπλιτας ἢ, ὅσοις αὐ δέλη πε, ναῖς ἢ ξηκοσίας ἐχ ἡξει καὶ δηόσεται, μὲ τούτων ἀσφαλές αὐ ἡ ἡρώ μδρος σωθῆναι, ἐκέν, ἐκ μδρ τ καλεῖν ἡ δὴ, τὸ δὲ εἰδ, μὴν μὴ τύ χητε, ἀφαιμῶ τειν ἐκ ἢ τ μὲ τ ὡδρα σιδύ ασαδὶ τα ὑμῖς τέρα αὐτῶν, ἐπιχρῆν' διο μένης σώζειν, & εὐ εἰδῆναι πάν τας ἡξοῖτ' ἀς ὄρεν. ἐγὼ τόνιν, ὡ ἀνδρες ἀθλωαῖοι, ταῦτα τε, καὶ τὰ ὡδρα πηλῆσια τοῦτοις λογίζομδρος, λόσον μδρ οὐδένα ἐβελόμην θρασὺν, ἐδ' ἐ μείζιον ἐχόντα. μήκος ὄξυδρεῖν τ' μέντοι παρασκευῶ ὅπως ὡς ἀρεσα, καὶ τήχσα χηρήσεια, πάνυ πολλὰ ἀράματα ἐχον σποπών. οἶμυ δὴ δειν ἀκί σσιῖας ὑμᾶς αὐτοῖς ἀν ἀρ σκη, φηρὶ ζεδὶ, ἐσι τόνιν πρὸς τον μὲν τ' παρασκευῶς, ὡ ἀνδρες ἀθλωαῖοι, & μέγιστον, ἐπὶ το διαφορῶν τὰς γνώμας ὑμῶν, ὡς ἐκάσον ἐκέντα, πρὸς δὲ μως ὁ, πὶ ἀν δὴ ποιήσοντα. ὄρεθε γὰρ, ὡ ἀνδρες ἀθλωαῖοι, ὅτι ὅσα μὲν πώποθ' ἀπαντες ὑμῖς ἐβελήθητε, καὶ μὲ ταῦτα τὸ πρὸς τῆν αὐτὸς ἐκάσος ἐαυτῶ πρὸς σκῆν ἡγήσασθ. ἐδ' ἐν πώποθ' ὑμᾶς ὄξυδρεῖν, ὅσα ἢ ἐβελήθητε μὲν, καὶ ταῦτα ἢ ἀπεβλήθητε πρὸς ἀλλήλους, ὡς αὐτὸς μὲν ἐκά σος ἀ ποιήσον, τ' ἢ πλησίον πρὸς ἄλλους. ἐδ' ἐν πώποτε ὑμῖν ἐχρήτο, ἐχόντων ἢ ὑμῶν ἐπὶ καὶ παροξυμωμένων, τὸς δια κοσίους καὶ χιλίους, ἀναπληροῦσαι φημι χηλῶνα, καὶ ποιήσαι δια χιλίους ὀκτακοσίους αὐτοῖς πρὸς σκῆν ἡγήσασθ. εἰ μὲν γὰρ τ' ἄπο δέειντε τὸ πλῆθος ἡγεμῶν τῶν ἐπιπληροῦν, καὶ τῶν ὀρ φανῶν, καὶ τῶν κληρονομῶν, καὶ τῶν κοινωνικῶν, & εἰ τις ἀδύ νατος, ἀφαιρεθέντων, ἐσεδὶ χιλία, καὶ ἐχκόσια ταῦτα ὑ μῖν σώματα. ἐκ τόνινυ τούτων οἶμαι δειν ποιήσαι συμμο ρίας εἴκοσιν ὡσπερ νιῶ εἰσιν ἐξήκοντα σώματα ἐχουσαν ἐκάσω, τούτων ἢ τῶν συμμορειῶν ἐκάσω διελεῖν κελί υω εἰς πάντε μέρη, καὶ δώδεκα ἀνδρας ὑπὸ ἀναπληρῶντας πρὸς τ' ὄποροσάτον ἀεὶ, τοῖς ἄπορωτάτοις. & τὰ μδρ σώματα, ἐπὶ φημι δειν σωτῆρα χηρα. δι' ὅ, εἰσεδὶ, ἐπι δαν ὄλον τ' ἔσπον τ' σωτῆρας ἀκίοντες, τὰς ἢ ἐπῆρεις, πρὸς τὸν ἀπῆντα ἀριθμὸν κελύω ξηκοσίας ἄπο δέειντα τας, καὶ τὴν πνῆ καὶ δεκαναίαν, εἴκοσι ποιήσαι μέρη. τῶν πρῶτων ἐκάτ' ἄντε, καὶ τῶν δευτέρων, ἐκάτ' ἄντε, καὶ τῶν τρίτων ἐκάτ' ἄντε, ἐκάσω μέρη διδοῖται. εἴτα συληρω σα συμμορία σώματων ἐκάση τ' πνῆ καὶ δεκαναίαν. τ' ἢ συμμορίαν ἐκάσω τῶ μέρη σφῶν αὐτῶν, ἢ εἰς ἄποδ ἔναυ ἐπῆρεις. ἐπειδὴν ἢ ταῦτα ἔπρὸς ἐχόντα ὑπάρχη, κελύω, ἐ πειδὴ τὸ τίμημα ὄρε τὸ τ' χῶρας ἐξαιχιλίαν τάλαντων, ἢ ὑμῖν καὶ τὰ χηρήματα ἢ σωτῆρα μείνα, διελεῖν τῆτο, καὶ ποιήσαι καθ' ἐξήκοντα τάλαντα, ἐκάτ' ἄντε μέρη. εἴτα πόντεξ ἡκοντα τάλαντίας εἰς ἐκάσην τῶν μεγάλων τῶν εἴκοσι συμμορειῶν ἐπιπληροῦσαι. τὴν ἢ συμμορίαν ἐκάσω τῶ μέρων, μίαν ἐξήκοντα τάλαντίας ἄποδ ἔναυ ὅπως εἰα μδρ ὑμῖν ἐκάτον δὴ ἐπῆρων, τὴν μὲν δαπάνην, ἐξήκοντα τάλαντα σωτῆρα, ἐπῆραχοι δὲ ὡς δώδεκα, εἰ μὴ δὴ δὴ δρε

ὡς τῶν πορῶν αὐτοῖς δὴ λέγεται ὅτι ἀποφρονῶν ὅσα ἀνὰ δὲ
 καὶ ἀρῶντος εὐρέ τοῖς αὐτοῖς, τοσαύτα πεπόνθησι κακὰ.
 εἴτ' ὁ ἢ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμ-
 φέροντα δὲ ἐχθρὸν ἐμφανίζει. τὸν ἡμεῖς φοβούμεθα;
 μηδαμῶς· ἀλλὰ μὴ ἀδικῶμεν, ἢ μὴ αὐτῶν ἕνεκα, καὶ τῆς
 τῶν ἄλλων ἐλλύων ταραχῆς καὶ ἀπιστίας, ἐπεὶ, εἴ γε ὁμο-
 θυμαδὸν ἡμῶν πάντων ἐπιθεσθαι μόνον οὐδὲ ἀδικεῖν
 αἰ ἡμᾶς ἐθίκα ἐκείνων, ἐπεὶ δὴ ἡ γῆ οὐχ οὕτως ἔχει φυ-
 λαττεῖται φημι δεῖν, μὴ πορῶσιν δῶκεν βασιλεῖ, τὸ
 τὰ δίκαια ἴσως τῶν ἄλλων ἐλλύων ζητεῖν. ἡσυχίαν μὲν
 γὰρ ἐχόντων ὑμῶν, ὑποπίτος ἀείη, τοιοῦτό τι πορῶτων πόλε-
 μον ἢ ποιοσάμεν πορῶσιν εἰκότως ἀνδοκίῃ δὲ
 τὴν πορῶν ὑμᾶς ἐχθρὸν, τοῖς ἄλλοις φίλος εἶναι βούλε-
 σθαι, μὴ οὐκ ἐξελέγητε, ὡς κακῶς ἔχει τὰ ἐλλυτικά,
 συγκαλοῦντες ὅτε οὐ πείσονται, καὶ πολεμουῦντες, ὅτε οὐ
 δυνήσεσθε, ἀλλ' ἔχετε ἡσυχίαν, θαρρῶντες καὶ ὀδρα-
 σιμὰ ζῶμεν, καὶ βούλεσθε ἀπαργαλλεσθαι πορῶ ὑμῶν
 πορῶ βασιλέα, μὴ μὰ δία, ὡς ἀπορῶσιν, ἢ φοβεῖσθαι,
 ἢ φορβοῦνται πάντες οἱ Ἕλληες, καὶ οἱ ἀθλιῶται. πολλὰ
 γὰρ καὶ δεῖ, ἀλλ' ὅτι, εἰ μὴ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοίως ἀρῶν ἡμῶν
 τὸ δόξασθαι καὶ ἐπιρροεῖν, ὡς περὶ ἐκείνῳ καλὸν πάλας
 αἰ ἡμεῖς ἐπὶ ἐκείνων ἐπορῶσθε, νῦν ἢ τὸ μὲν οὐκ ἀ-
 ποίησάτε, ὑμῶν ἕνεκα αὐτῶν εὐχόμενοι ἢ πᾶσι τοῖς θεοῖς, τὴν
 αὐτῶν λαβὴν ὀφείλοισιν ἐκείνων, ἡμῶν πορῶ τοῖς πορῶ-
 ρίοις αὐτῶν, καὶ ταῦτ' ἀβήθη σκοπεῖν αὐτῶν οὐκ ὀλιγάτως
 ὑμᾶς βουλομένων δὴρῆσαι. ἐκ μὲν γὰρ τῶν πορῶ τοῖς
 ἐαυτῶ πορῶριοῖς πολέμων, συνώσθε τὴν πόλιν ὀδοῦ-
 μονα, καὶ μετὰ τὴν γοργημῶν, ἐπὶ τῆς ἡσυχίας. ἡμῶν
 ἢ γε πορῶ τούτων, ἐδὲμας τῶν ἄλλων ἐλλύων πόλεων
 τοσαῦτον, ὅσον νῦν ἴσως ἀρῶσιν, καὶ μὲν, καὶ τοῖς Ἕλλησιν
 ὄρα δὲ ἀρῶριοις, ἢ τοῖς ἐκουσίου, ἢ ἀκουσίου δὲ ἀλλὰ κακῶ.
 πορῶ δὲ αὐτῶν οἱ δὲ ἀνὰ φανέντα αὐτοῖς, εἰ πόλεμον κινῶσι
 ὡς τε καὶ γνώμενα, καὶ πᾶσι αὐτῶν τῶν ἀπαργαλλόντων
 ἀκούειν ἐσάμεινα δ', ὡς ἀρῶ ἀθλιῶται, μὴ μετὰ λέγων
 λίαν ἐνοχλῶ, τὰ κεφάλαια ὡν συμβουλόω πορῶσας, ἀ-
 πιμὶ πορῶσιν ἀρῶσθαι μὲν πορῶ τοῖς ὑπάρχοντας ἐ-
 χθρῶν καλῶν ἀμυνέσθαι ἢ καὶ βασιλέα, καὶ πάντας, ἀ-
 δικεῖν ἐπιχειροῦσι, ταύτη τῇ δὲ ὑμᾶς φημι δεῖν ἀρῶν
 ἢ μηδαμῶς, μὴ τε λόγου, μὴ τε ἔργου ἀδικου. τὰ ἢ ἔργα ἢ μὲν
 ὅπως ἀρῶ τῶν πορῶριοῖν ἐσάμεινα, σκοπεῖν, μὴ τοῖς ἐπὶ τῶ
 βίματος λόγους, καὶ ταῦτα ποιῆτε καὶ ὑμῶν αὐτοῖς καὶ τοῖς
 τὰ ἀρῶ πείθουσι συμφέροντα πορῶσθε. οὐ γὰρ ὀργισθῆ-
 σεσθε αὐτοῖς ὑσερον, νῦν ἀμῶν τόντες.

A de priuatis controuersis inter se contenderunt: tot
 mala esse perpeffos, quot, si quis eos deuouere vel-
 let, vix reperisset? Quem igitur Fortuna & dij im-
 mortales tam amicū inutilem, quam hostem ef-
 se conducibilem declarant, eum nos formidamus?
 Nequaquam: sed nefaciamus iniuriā, nostra cau-
 sa, & propter cæterorum Græcorum turbas & dif-
 fidentiam. Nam si concorditer, adiuuantibus om-
 nibus, solum illum inuadere liceret: ne iniuriā
 quidem illi à nobis fieri putarem. Sed cum se res al-
 iter habeat: cauendum censeo, ne ansam regi præ-
 beamus, vt iuris cæterorum Græcorum arbiter esse
 studeat. Quiescentibus enim vobis suspectus esset,
 si quid tale moliretur. Sin priores bellum mouerit-
 is: haud iniuria videbitur propter vestras inimici-
 tias, aliorū expetere amicitia. Ne igitur arguere ve-
 litis, quā corrupt' sit Græciæ status, cōuocādis eis
 cum non persuadebitis, & gerendo bello cum non
 poteritis: sed quieti estote, & impertetrati, & in-
 structi: & nūciari de vobis regi velitis, non quidem
 certè æstare omnes Græcos, aut metuere, aut tu-
 multuari, & Athenienses. Longè certè aliter se re
 habere. Atque aded nisi apud Græcos æque turpe
 haberetur mentiri & peierare, vt apud illum præ-
 clarum: iam pridem vos in illum fuisse impetum
 facturos, nunc id vos nequaquam facturos vestra-
 pte causa: sed omnes precari deos, vt eadem ipse a-
 mentia corripiatur, qua olim maiores eius. Atque
 hæc si considerare in animum induxerit: vos non
 negligenter consuluisse vobis inueniet. Neque e-
 nim ignorat, è bellis cum suis maioribus gestis, vr-
 bem magnam & felicem esse factam: ex ocio au-
 tem quod ante illa tempora egerat, nulla Græca-
 rum vrbium tāto fuisse, quanto nunc, superiorem.
 Quin Græcos etiam videt pacificatorem require-
 re vel volentem, vel inuitum. Eum verò semet-
 ipsum eis fore intelligit, si bellum mouerit. Quare
 ea quæ è nunciis audiet, ei & nota & credibilia e-
 runt. Ne verò, Athenienses, prolixitate orationis
 vobis nimis sim molestus, capitib. mei cōsiliij expo-
 sitis, descendam. Instrui vos, & cōtra certos hostes
 iubeo: & propulsari etiam Regem, & omnes, si vos
 laceffere instituerint, iis copiis oportere censeo:
 nullius autem iniqui vel facti vel dicti esse autores.
 Demus operam, vt facta nostra digna sint maiori-
 bus, non pro concione habitæ orationes. Quæ si
 feceritis: & vobis ipsi consulētis, & iis qui contra-
 rium suadent. Nam potest illis non irascemini, quod
 fieret, si nunc impingeretis.

LIBANII ARGUMENTVM
ORATIONIS DE LIBER-
tate Rhodiorum.

B ellum, quod Sociale dictum fuit, susceperunt aduer-
 sus Athenienses Chij & Rhodij & Byzantij: qui cum
 illis prius paruissent, tunc societate cōtra Athenien-
 ses inter se fecerant. Cum autem Rhodij Caria vicini es-
 sent: se apud Mausolum, eius prouinciæ præfectum, gratia
 valere putabant. Is paulatim apud eos fide sibi conciliata,
 insidias populo comparauit: & urbem, libertate Rhodij e-
 repta, paucorum potentiorum seruituti subiecit. Suadet ig-
 gitor Demosthenes, eam rem non esse negligendam, sed
 iuuandum esse populum Rhodiorum: quod è re sit Atheni-
 ensium, vrbes populari parere imperio. Etsi autem, inquit,
 Rhodij vos leserunt: tamen vobis & honestum & vsitatū
 est: eos etiam Græcos, qui vos non nihil offenderunt, libe-
 rare, atque delinquentibus in Rempub. ignoscere.

ἔλαθερῶν, μὴ μνησθῆ, καὶ ἀμῶν τόντες εἰς τὴν πόλιν.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
ὡς τῶν πορῶ ῥοδιῶν ἐλύθη.
εἰας λόγου.

Τ ου συμμαχῶν κληθέντα πόλεμον ἤρωτο πορῶ ἀθλιῶται,
 χροῖ, καὶ ῥοδιῶν, καὶ βυζαντίων, πορῶσθαι μὲν αὐτῶν ἴσως ἴσως γο-
 ρνοῦντες, τὸ τε δὲ ἄλλοις συμμαχῶν πεποιημένοι καὶ τῶν ἀ-
 θλιῶται, γείτονες ἢ ὄντες οἱ ῥοδιῶν τῆ κατὰ πορῶ τὸν ταῦτις ὑπερ-
 ρον μανύπολον οἰκειῶς ἔχον ἐδίκου, ὃ δὲ κατ' ὀλίγον πρὸς ἀρῶντος
 ἴσως αὐτῶν ἐπιβουλή καὶ τῶ δῆμου σιωπῆσθαι καὶ τὴν δημοκρατίαν
 τῶ ῥοδιῶν ἀφελῶντος, ὀλίγοις τοῖς δυνατοῦσι τὴν πόλιν κα-
 τὰ δούλωσε, συμβουλεύει τὸν ὄντα δημοκράτην μὴ ἀπορῶν ταῦτα, ἀλλ'
 ἀβήθη τὸ δῆμον τῶ ῥοδιῶν, συμφέροντα τοῖς ἀθλιῶται τὸ δημο-
 κρατεῖναι λέγων τὴν πόλιν, εἰ ἢ ἡ δικαιοσύνη ὑμᾶς ῥοδιῶν φησιν, ἀλλ'
 ἀβήθη ὅτι ὑμῶν, καὶ σιωπῆσθαι, τὸ καὶ τοῖς λυπηθῶν τὸ τῶ ἔλλυον

(Marginal notes on the left edge of the page, partially cut off and difficult to read, appearing to be commentary or additional text related to the main passage.)

DEMOSTHENIS DE A ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
RHODIORVM LIBER-
tate Oratio, XV. Hieronymo Vuol-
fio interprete.

Essè è repu-
blica Rho-
diorum de-
fensione:
neglecto
Rege Per-
satum &
Artemisia.

ARBITROR oportere vos, Athenienses, tantis de rebus deliberantes, dare liberè dicendi potestatem vniquique consulentium. Ego verò non putavi vnquã difficile, docere vos quæ optima factu sint (vt enim simpliciter dicam, omnes ea iam antè cognita habere mihi videmini) sed persuadere, vt ea exequamini. Nam cum probatum aliquid, decretumque est: tantundè ab agendo abest, quantum antequam decerneretur. Est autem illud vnum ex eorum numero, propter quæ dijs immortalibus agendas à vobis esse gratias existimo: quod, qui non ita olim suapte petulantia impulsì, vos bello petierūt: ij nūc in vobis solis spem suæ salutis habēt. Ac gratulatione digna est hæc occasio. Quasi rectè vtimini, fiet, vt eorum qui nostram urbem calumniantur, maledicta, re ipsa & cum bona fama refutetis. Quæsti enim sunt, sibi nos insidiari, Chij, Byzantij & Rhodij, propterea que coniunctis viribus postremum hoc bellum nobis intulerūt. Apparebit autè, Mausolum, qui dux & autor eius rei fuit, dum se amicis esse Rhodiorum simulat, libertatem eis eripuisse: Chios & Byzantios, à quibus in societatem adscripti fuerant, cladibus eorum non succurrisse: vos, quos metuebant, solo omnium salutem eorum defendisse. Quæ cū conspicuntur ab omnibus: efficietis, vt omne plebeij in ciuitatibus, amicitiam vestram incolumitatis suæ tanquam tesseram esse iudicent. Neque verò vobis vllum maius bonum offerri queat, quam si omnes vltiò beneuolètia vos absque vlla suspitione prosequantur. Miror autem, cum eosdem video suadere ciuitati, vt pro defensione Aegyptiorum, Persarum regi aduersetur: in causa Rhodij populi eundem illum hominem formidare: cum hos esse Græcos sciant omnes: illos ad illius imperium pertinere. Opinor autem meminisse vestrum quosdam: cum de regio negotio deliberaretur: me pro concione monuisse primum, ac (nisi fallor) solum etiam aut certè cum altero: videri mihi, sapienter vos esse facturos: si causam instructionis, non inimicitias, quæ cum eo intercederent, pratenderetis: sed si & aduersus certos hostes vos pararetis: & illum etiam, si vos laceessere institueret, vlcisceremini. Neque verò ego cum hæc dixissem, vobis non rectè dicere sum visus: sed vobis etiam eadem placuerunt. Quod igitur nunc dicam, id orationi tum habitæ consentaneum erit. Ego, si Rex me illic degentem, in consilium adhiberet: idem ei suaderem quod vobis: vt pro sua ditione bellum gereret, si quis aduersaretur Græcorum: quæ verò nihil ad eum attinerent, eorum dominatum vti profus non vèdicaret. Quod si omnino decreuistis, Athenienses, quicquid Rex occuparit, anteuertendis & decipièdis oppidorum magistratibus, concedere non rectè decreuistis, vt ego iudico. Sin tuèdè iustitiæ causa, & bella gerenda, si sit opus, & quiduis perpetièdū esse putabitis: primum, tantò minus hoc necesse vobis erit. quãtò constantius ita sentietis: deinde consiliū & iudiciū vestrū probabitur. Iam vt sciatis, neq; me quicquã noui dicere, qui libertatè Rhodiis restitui iubeat: ne que vos, si mihi auscultetis, facturos: rē quãdã quæ & facta est, & profuit, vobis in memoriã reuocabo.

ερω, οὐδ' ὑμεῖς, ἀν' πεισθῆτέ μοι, ποιήσετε, τῆς γε γηρημηδῶν ὑμῶς, πῆ, καὶ τῆς συνηλωχότων, ὑπομνήσω.

Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΡΟ-
δίων ἐλευθερίας λόγος.

Iμαθ δὲ ὑμῶς, ὡς ἀδρες ἀθλιωταῖοι, καὶ ἐπιλιούτων βουλοδομητοῖς, διδόναι παρρησίαν ἐλάσσω τῆς συμβουλοδόντων. ἐγὼ δὲ οὐδὲ πώποτε ἠγνοήμην χαλεπὸν διαξαι τὰ βέλπεα ὑμῶς (ὡς γὰρ εἶπεν ἀπλάς, ἀπαντες ἐγνωκότες ὑπαρχεν μοι δοκεῖτε) ἀλλὰ τὸ πρῶτον πείσαι τὰ ὑμῶν ἐπιδὸν γὰρ τὴ δόξη, ἢ ψηφισθῆ τοσούτον τὸ πρῶτον ἀπέχει, ὅσον ἄρην δόξα. ἐστὶ μὲν οὐδ' ἐν, ὡν ἐγὼ νομίζω χάριν ὑμῶς τοῖς θεοῖς οφείλει, τὸ, τοῖς θεοῖς τὴν αὐτῆς ὑβριν ὑμῶν πολεμήσαντας οὐ πάλα, νῦν ἐν ὑμῶν μόναι τῆς αὐτῆς στωπείας ἔχει τὰς ἐλπίδας, ἀξίον ἢ ἠδὲ πᾶσι τῶν παρόντων καμῶν. συμβήσεται γὰρ ὑμῶν (εἰ μὴ ἀρχὴ βουλοδομητοῦ ὑμῶν αὐτῶν) τὰς ἀδῶν τῆς δευτερευούσης τὴν πόλιν ἢ μὲν βλασφημίας, ἐργῶν, καὶ δόξης καλῆς, ἀπολύσασθαι. ἢ πάσαντε μὲν γὰρ ἡμῶς ἐπιβουλοδεν αὐτοῖς, χῆροι, καὶ βυζάνιοι, καὶ ῥόδιοι, καὶ B δὲ τὰ ὑμῶν σωθήσονται ἐφ' ὑμῶς, τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. φανήσεται δὲ, ὁ μὲν ἄρην τῶν δόξων αὐτῶν καὶ πείσαις μαύσων, φίλος ἔσθ' ἰσχυρὸν ῥόδιον, τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς ἀρητημῶς οἱ δ' ἀποδείξασθαι αὐτοῖς συμμάχοις, χῆροι, καὶ βυζάνιοι, τοῖς ἀτυχήμασιν αὐτῶν οὐ βεβουλημένοι. ἡμεῖς ἢ οἱ ἐφοβουῦτο, μόνου τῆς πάντων τῆς στωπείας αὐτοῖς αἱποὶ γελημηδοί. ἐν ἢ τὸ ταῦτα ὑμῶν πάντων ὀφθῶν ποιήσετε τοῖς πολλοῖς ἐν ἀπάσας ταῖς πόλεσι, τὸ ποιεῖσθαι σύμβουλον τῆς αὐτῆς στωπείας, εἰ μὴ ὑμῶν ὡς φίλοι, ἢ μείζον οὐδὲν ἀν' ὑμῶν χῆροι ἀγαθόν, ἢ ἀδῶν πάντων ἐόντων ἀνυπόπτῃ ὑ τυχῆν δυνόσας. θυμῶν δὲ ὅτι τοῖς αὐτοῖς ὄρεσ' ὑμῶν ἀιρημηδῶν πάναντα πρῶτον βασιλεῖ τῆ πόλιν πείθοντας ὑμῶν ἢ τὸ ῥόδιον δῆμις φοβημένοις τὸν αὐτ' ἀδρα τῆτον καὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν, ἐλλῶνας ὄντας ἀπαντες ἴσασι τοῖς δ', ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐκείνου μεμερισμένους. οἰμαθ δὲ ὑμῶν μνημονόθεν ἐπίς, ὅτι ὑμῶν ἐλευθερεῖτε καὶ τῆς βασιλικῶν, παρελθῶν ἐγὼ πρῶτος παρήνεσα (οἰμαθ ἢ καὶ μόνος, ἢ δευτερος εἶπεν) ὅτι μοι σωφρονεῖν ἀν' δοκοῖτε, εἰ τ' ἄρα φασιν τῆς ἀδῶν σὺν τῆς, καὶ τὴν πρῶτος ἐκείνον ἐχθρὸν ποιῶσθε ἀλλὰ παρρησιάζοισθε μὲν πρῶτος ὑμῶν ὑπαρχόντας ἐχθροῖς: ἀμύνοισθε ἢ κακῶν, εἰ μὴ ὑμῶς ἀδικεῖν ὅτι χεῖρη, καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν ταῦτα εἶπον, ὑμῶν δὲ οὐκ ἐδοκίμου ὄρεσ' λέγειν ἀλλὰ ἢ ὑμῶν ἠρεσκε ταῦτα. ἀκόλουθος τῶν λόγων ἐστὶ μοι τὰ τότε ρηθέντι. ἐγὼ γὰρ εἰ βασιλεὺς παρ' αὐτὸν ὄντα με σύμβουλον ποιῶ τὰ αὐτ' ἀν' αὐτῶν ἀδῶν ἰσασαμ, ἀπὲρ ὑμῶν ὑμῶν μὲν τῆς εἰ μὴ πολ. μεῖν, εἰ τις ἐναντιώται τῆς ἐλλῶν. ὡν ἢ μὴ δὲν αὐτῶν πρῶτος τοῦτον μὴ δὲ ἀπποεῖσθαι τὴν ἀρχῆν. εἰ μὲν οὐδ' ὅλων ἐγράφατε, ὡς ἀδρες ἀθλιωταῖοι, ὅσον ἀν' βασιλεὺς ἐγκρατῆς γῆνται, φθῆσας καὶ ἀδῶν κερυσάμηνός πνας τῆς ἐν ταῖς πόλεσι, ἀδῶν χωρεῖν, οὐ καλῶς ἐγνώκατε, ὡς ἐγὼ κείνω. εἰ δὲ ὑμῶν γὰρ τῆς δικαίων, καὶ πολεμῶν, ἀν' τοῦτου δέη, καὶ πάσχειν ὅ, π οὐδ' ἀν' οἶσθε χεῖρῶν πρῶτον μὲν ὑμῶν ἠπτον δεισεί τούτου, ὅσα μᾶλλον ἀν' ἐγνωκότες ἦτε ταῦτα. ἐπειδ' ἀ πρῶτος φρονεῖν δέξετε, ὅτι δὲ οὐδὲν καμῶν οὐτ' ἐγὼ λέγω νῦν, κελύων ῥόδιοις ἐλευθερεῖτε ὑμῶς.

quarum vllius à vobis pœnas exigi, æquum esse ne-
 gabitis. Quin illud etiam videte, Athenienses: Mul-
 ta vos bella gessistis contra & Democratas, & Oli-
 garchias: idque & ipsi nollis. sed quib. de causis ad-
 uersus vtrasque pugnaveritis: id nemo fortasse ve-
 strum considerat. Quæ igitur illæ sunt? Cum liberis
 populis aut propter priuatas iniurias, pro quib. fa-
 tisfacere publicè non potuerunt: aut pro parte agro-
 rum, aut de finibus, aut propter contentionem ho-
 noris, aut de principatu bella geritis. Cum potesta-
 te paucorum, pro harum rerum nulla, dimicatio est:
 sed de reipub. forma & libertate. Quapropter ego
 quidem certè dicere nõ dubitem, vtilius videri mi-
 li, vt Græci omnes populari statu vtetes, nobiscum
 belligerent: quàm vt paucorum imperio subiecti,
 nostram amicitiam colant. Cum liberis enim pa-
 cem vos, quancumque volueritis, non difficulter
 esse facturos, arbitror. At cum iisdem, si paucorum
 regantur arbitrio, ne amicitiam quidem fidam fore
 puto. Nullo enim modo fieri potest, vt pauci mul-
 tis, atque auidi imperij æqualitatis studiosis bene-
 velint. Miror autem, si nemo vestrum existimat, si
 Chij paucorum potestate regantur, & Mitylenæi, &
 nunc Rhodij, atque omnes propè dixerim homines,
 illius seruitutis iugum subeant, vestræ quoque rem-
 pub. in aliquo fore periculo: neque cogitat, passim
 Oligarchias instituitis, non posse fieri, vt populi do-
 minatus apud vos relinquatur. Sciunt enim, nullos
 alios fore libertatis vindices & assertores. Vnde
 igitur imminere sibi periculum præuident, eos è me-
 dio sublatos volent. Proinde cæteri, qui aliquib. in-
 iuriam faciunt, eorum ipsorum qui leduntur, hostes
 putandi sunt. rerum pub. autè euerfores, paucorum in-
 que potentia constitutores, communes hostes om-
 nium eorum, quibus libertas cordi est, me quidem
 autore, iudicabuntur. Deinde æquum etiam est, vt
 vos, qui populi autoritate ipsi regi vultis, sic in ca-
 lamitosos populos animati esse videamini: vt alios
 in vos esse animatos velletis, si quando (quod Dij
 prohibeant) tale quippiam accidisset. Nam tamen si
 dici queat, iurè ita agi cum Rhodiis: vos tamen ratio
 temporis, malis eorum gaudere non finit. Quib. e-
 nim Fortuna secunda est: hi calamitosi perpetuò
 rectissimè cõsultare debent: cum nemo omnium mor-
 talium, quid sit futurum, exploratum habeat. Atque ego
 sape hic apud vos commemorantes quosdam audio:
 cum nostra vrbs cladè accepisset, autores fuisse quos-
 dam eius consuadæ. E quibus ego Argiuorum dun-
 taxat in præsentia breuè mentionem faciã. Nolim
 autem vos, quorum celebrata est perpetua in afflictos
 beneficentia: deteriores hac in parte Argiuis videri,
 qui cum in Lacedæmoniorum vicinia habitarent:
 viderentque illos terra marique dominari: nõ dubi-
 tarunt, nec veriti sunt ostendere suam erga vos be-
 neuolentiam: sed & legatos Lacedæmone profectos,
 postulatuos, vt ferunt, ad pœnas quosdam vestrorum
 exulum, decreuerunt, ni ante solis occasum recessis-
 sent, hostium loco habendos. An non igitur turpe
 fuerit, Athenienses, cum Argiuorum vulgus non me-
 tuerit Lacedæmoniorum imperium illis temporibus,
 aut potentiam: vos, qui Athenienses sitis. Barbarum ho-
 minem, eamque mulierem, formidare: præsertim
 quum illi sape se victos esse à Lacedæmonis referre
 queat: vos sape viceritis Regem Persarum? victine
 semel quidè sitis vel à feris Regis, vel ab illo ipso?
 Nã sicubi fortasse Rex vrbe fuit superior: aut Gra-
 eorum scelestissimis, & proditoribus, inter eos, largitioni-
 bus, corruptis, aut nulla alia ratione superior fuit.

Α ὦν οὐδενὸς αὐτοὶ δίκην δοῦναι δίκην αὐτῶν φησάμε.
 ὁρᾶτε ἢ κακίους, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτοι, ὅτι πολλοὶς ὑμεῖς
 πολεμήκατε πολέμοις, καὶ πρὸς δημοκρατίας, καὶ
 πρὸς ὀλιγαρχίας, καὶ τὸ ἴσον μὲν καὶ αὐτῶν ἀλλῶν ὑπὸ
 πρὸς ἑκατέρωθεν ἑστῶ ὑμῖν ὁ πόλεμος, ὅτι ἴσως ὑμῶν ἰδίως
 λογίζονται. ὑπὸ πάντων οὐκ ἔστι: πρὸς μὲν τοὺς δημοκρατίας, ἢ πε-
 ρεὶ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων, οὐ δυνάμενοι δημοσίᾳ δὲ
 λύσει τὰ ἅπαντα, ἢ πρὸς γῆς μέτροις, ἢ ὄρεσιν, ἢ φιλοπρίας,
 ἢ τῆς ἡγεμονίας. πρὸς ἢ τὰς ὀλιγαρχίας, ὑπὸ μὲν τούτων,
 οὐδενὸς ὑπὸ τῆς πολιτείας, καὶ τῆς ἐλευθερίας. ὡς τε ἔ-
 γωγε, οὐκ ἀποκινήσομαι εἰπεῖν, μάλλον ἢ γείσθαι συμφί-
 ρειν δημοκρατουμένων τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας πολεμῶν
 ἡμῶν, ἢ ὀλιγαρχουμένων, φίλοις εἶναι. πρὸς μὲν γὰρ ἐλευθε-
 ρίας ὄρεσι, οὐ χαλεπῶς αὐτοὺς εἰρήνῃ πείσασθαι νο-
 μίζω ὅποτε βουληθήναι. πρὸς ἢ τὰς ὀλιγαρχουμένους,
 οὐδὲ τι μὲν φιλίαν ἀσφαλῆ νομίζω, οὐ γὰρ ἑστῶ ὅπως ὀλι-
 γωχοῖς, καὶ ζήτουσιν ἀρχεῖν, τοὺς μετ᾽ ἰσηγορίας ζῶν
 ἡγεμονίαις, εὐνοίᾳ γῆροισι ἀνδραμόλις ἢ εἰ μηδὲς ὑμῶν ἡ-
 γείσθαι, γῆρον ὀλιγαρχουμένων καὶ μετὰ τὴν αἰών, καὶ νυνὶ
 ῥοδίωσι, καὶ πάντων ἀπορροπῶν ὀλίγου δέω λέγειν, εἰς τὸ
 τι μὲν δουλείαν ὑπαρχέμενων συγκυβερνῶμεν ἢ τὴν παρ᾽
 ὑμῖν πολιτείαν μὴ δὲ λογίζονται, τὸ δὲ ὅτι οὐκ ἔστι ὅπως, εἰ
 δὲ ὀλιγαρχίας ἅπαντα συστήσεται, τὴν παρ᾽ ὑμῶν δημο-
 κρᾶσιν ἴσασιν γὰρ οὐδέναις ἄλλοις πάλιν εἰς ἐλευθερίαν
 τὰ πρῶτα αὐτῶν ἐπαναξοῦνται, ὅθεν δὴ, καὶ κῆρον αὐτοὺς αὐ-
 τῶν ἡμέτερον πρὸς δοκῶσι, τοῦτοις ἀνελθῆναι βουλήσονται.
 τοὺς μὲν οὐκ ἄλλοις τοὺς ἀδικουμένους πᾶσι, αὐτῶν τῶν
 κακῶς πεποιθότων, ἐχθροὺς ἢ γείσθαι γῆρ. τοὺς ἢ τὰς πο-
 λιτείας καὶ τὰ λυσιτείας. καὶ μετὰ τῶν εἰς ὀλιγαρχίας,
 κοινῶς ἐχθροὺς παρεμῶν νομίζω, πάντων τῶν ἐλευθερίας
 ὁπδυμοῦ τῶν ἑπαιτῶν καὶ δικαστῶν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτοι, δη-
 μοκρατουμένους αὐτοὺς, τοῖα ἅπαντα φρονουμένους φαίνεται πε-
 ρεὶ τῶν ὑπάρχοντων δημοῦν, ὅσα τοὺς ἄλλοις ἀξιοῦσιν
 φρονεῖν πρὸς ἡμῶν, εἴποτε, ὁ μὲν γῆροισι, τοῖς τε τῆ συμβαίῃ.
 καὶ γὰρ, εἰ δίκαια περὶ αὐτῶν φησὶν ῥοδίους πεποιθέναι, οὐκ ἐ-
 πιπείδιος ὁ κακῶς ἐφροδῶμεν. δὲ γὰρ περὶ ὑπάρχοντων,
 πρὸς τῶν ὑπάρχοντων αὐτῶν φαίνεται βουλομένους τὰ
 βέλπιστα ἐπιδητῶν ἀδελφῶν τὸ μέλλον ἀπεισιν αὐτῶν
 ποιοῖς, αἰούω δὲ ἔγωγε πολλὰς ἐπαυδοῖ παρ᾽ ὑμῶν π-
 νων λεγόντων, ὡς ὅτε ἡτύχησεν ἢ πόλις ἡμῶν, οὐκ ἐλευθε-
 ρῶσαν πῆναι αὐτῶν σωθῆναι. ὦν ἐγὼ, μένων ἀρχαίων ἐν τῶν
 πρῶτον μνησθήσομαι βραχύνω, οὐ γὰρ ἀνὴρ βουλομένη
 δόξαν ἔχοντες τὰ σώζειν τοὺς ἀτυχήσαντας αὐτοὺς, χερσὶς
 ἀρχαίων ἐν ταύτῃ τῇ πρῶτῃ φαίνομαι ὅτι χερσὶν ἑμοῦ
 τῇ λακεδαιμονίαν οἰκουμένους, ὁρῶντες οὐκ ἐμῶν, γῆς καὶ
 θαλάσσης ἀρχόντας, οὐκ ἀποκινήσαν, οὐ δὲ ἐφροδῶσαν
 δυνάμει ὑμῶν ἔχοντες φαίνομαι. ἀλλὰ καὶ πρὸς βίαις ἐλ-
 δόσιν ἐκ λακεδαιμόνος, ὡς φασὶν ἐξαπέσοντας πᾶσι τῶν
 φυγάδων τῶν ὑμετέρων: ἐψησάμενοι, εἰ μὴ πρὸς ἡλίου
 δύνοντος ἀπαλλάττων, πολεμικῶς κείνῃ, εἴτα οὐκ αἰ-
 γρῶν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτοι, εἰ τὸ μὲν ἀρτίων πλῆθος οὐκ ἐ-
 φροδῶσαν τὴν λακεδαιμονίαν ἀρχῶν ἐν ἐμῶν τοὺς κα-
 ροῖς, εἰ δὲ τι μὲν ῥώμῃ ὑμεῖς ἢ ὄντες ἀθλιώτοι, βαρβαρον
 αὐτῶν, καὶ τὰ ἅπαντα γυναικῶν φροδῶσαν, καὶ μὲν, εἰ
 μὲν, ἔχοντες αὐτῶν ὅτι πολλὰς ἢ τῶν ὑπὸ λακεδαι-
 μονίᾳ ὑμεῖς δὲ νενικήκατε μὲν πολλὰς βασιλείας, ἢ τῆ-
 δε ἢ οὐδὲ ἀπ᾽ αὐτῶν, οὐτὲ τῶν δουλῶν τῶν βασιλέως, ἢ τε
 ἐμῶν. εἰ γὰρ τοὶ πᾶσι, καὶ κερῶν τῆς πόλεως βασι-
 λείας ἢ τοὺς ποιητοῦσιν τῶν Ἕλλήνων καὶ πρὸς δότας αὐτῶν, γῆρ ἢ πᾶσι, ἢ οὐδαμῶς ἄλλως κερῶν.

κὴ εἰς τὸ αὐτῶν συνελθόντων ἀλλὰ μὲν, ὁρῆσατε αὐτὸν
 τὴν τε πόλιν λακεδαιμονίων ἀσθενῆ ποιήσαντα, καὶ πάλιν
 αὐτῆ βασιλείας κινδυνεύοντα πρὸς κλέαρχον. ὃ κύρον.
 οὐτ' ἐν ὅν τ' φανερόν κεκράτηκεν, ἔτ' ἐπιβλεψάτω συνε-
 λθόντων αὐτῶν, ὅρῳ δὲ ὑμῶν ἐπίου, φιλίππου μὲν, ὡς ἄρα
 οὐδενὸς ἀξίως, πολλὰ κίς ὀλιγορροῦντας βασιλεία δὲ ὡς ἰ-
 γχυροὶ ἐθροῖ, οἷς αὐτὸς ἐπέλη) πολεμῆν, φοβημένοις, εἰ ἢ
 τὸν μὲν, ὡς φάλλον οὐκ ἀμυνόμεθα, τὰ δὲ ὡς φοβερὰ
 πάλιν ὑπεύξομαι πρὸς τῶν, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, πρὸς
 ταξόμεθα; εἰσὶ δὲ τινες οἱ παρ' ἡμῖν δεινότεροι τὰ δίκαια
 λέγειν ἢ τῶν ἄλλων πρὸς ὑμᾶς. οἷς παραπέσειμι ἀπὸ
 ἐγὼ γε τοσοῦτον μὲν, ἢ ὑμῶν πρὸς τοὺς ἄλλοις ζητεῖν
 τὰ δίκαια λέγειν. ἢ αὐτοὶ τὰ πρὸς ἡμῶν ἢ πρὸς τοὺς
 ἄλλων) ποιούτες, ὡς ἐπὶ ἀποπνὸν πρὸς τῶν δικαίων ὑμᾶς δι-
 δάσκων, αὐτὸ οὐ δίκαια ποιούτα οὐ γὰρ ἔστι δίκαιον, ὄν-
 τα πολίτην τοὺς κατ' ὑμῶν λόγους, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἄλλων
 μὲν ἐπέσειμι. φέρε γὰρ πρὸς θεῶν σιωπῆτε, τί δήποτε ἐν
 βυζαντίῳ, οὐδὲ ἐδὲ ὁ διδάσκων ἐκείνους, μὴ κατὰ λαμ-
 βάνην χαλκηδόνων, ἢ βασιλείας μὲν ἔστιν, εἴχετε δ' ὑμῶν
 αὐτῶν, ἐκείνους δὲ οὐδὲ μὲν πρὸς ἡμῶν, μὴ δὲ σπλυ-
 βρίας, πόλιν ὑμῶν ποτὲ σύμμαχον οὐσαν, ὡς αὐτοὶς
 συντελεῖται ποιεῖν καὶ βυζαντίους ὁρῶν τὴν τούτων χάριν
 πρὸς τοὺς ὀρκίους, καὶ τὰς συνθήκας, ἐν αἷς αὐτῶν οἷς ἐπὶ
 γέγραπται; οὐδὲ μασσώλου ζώντος, οὐδὲ τελευτήσαντος
 ἐκείνου, τ' ἀρτεμισίαν εἰδείσθαι ὁ διδάσκων. μὴ κατὰ λαμ-
 βάνην καὶ ῥόδου, καὶ πολλὰς πόλεις ἐτέρας ἑλληνί-
 δας ὡν καὶ βασιλείς, ἢ ἐκείνων δεσποτίας, ἐπὶ τῶν συνθήκας
 ἀπέσει τοὺς ἑλλησι καὶ πρὸς ὧν πολλοὺς κινδύνους, καὶ κα-
 λῶν ἀγῶνας οἱ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἑλλήνας ἐπιπέ-
 σαντο. εἰδὲ ἄρα καὶ λέγει πρὸς ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἀλλ' εἴγε
 πιστοῦντο τούτοις, ὡς ἔοικεν, οὐκ εἰσὶν. ἐγὼ δὲ, δίκαιον μὲν
 εἶναι νομίζω κατὰ τὴν τῶν ῥοδίων δῆμον. οὐ μὲν, ἀλλὰ καὶ
 εἰ μὴ δίκαιον ἦν ὅταν εἰς ἀποπνὸν οὐτοὶ, βλέψω, πρὸς
 σίπειν, ἢ μὴ πρὸς ἀνίστασθαι κατὰ τὴν. δὲ τίς ὅπ' πάντων μὲν,
 ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, τὰ δίκαια πρὸς ὧν ἀρμηκότων ἀγῶν
 ὑμᾶς μόνους μὴ ἐθέλειν. ἀπάντων ἢ τῶν ἄλλων ὅπως ἀδι-
 κῆν διωκόντων πρὸς ἀσθενῆ ῥοδίων μόνους ὑμᾶς τὰ
 δίκαια πρὸς τὴν, μηδενὸς ἀντιλαμβανομένων. οὐ δι-
 κῆν πῶν, ἀλλ' ἀνδρῶν ἠγούμαι. ὅρῳ γὰρ ἀπαντας
 πρὸς τὴν παρῶσαν δυνάμην καὶ τῶν δικαίων ἀξί. ὑμέ-
 νους, καὶ πρὸς δὲ τὴν τούτου λέγειν ἔχω πᾶσιν ὑμῶν γνώ-
 ριμον. εἰσὶ συνθήκας διττῶν τοὺς ἑλλησι πρὸς βασιλεία.
 αἷς ἐποιήσατο ἢ πόλις ἢ ἡμετέρα. αἷς ἀπαντες ἐγκωμιά-
 ζουσι. καὶ τὰ ταῦτα ὑπερὸν λακεδαιμόνιοι, ταῦτα ὡν δὴ
 κατηργήσονται καὶ ταῦτα, οὐκ ταῦτα δίκαια ἀμφοτέ-
 ρους ὡρῶν. ἢ μὲν γὰρ ἰδίων δικαίων τῶν ἐν ταῖς πολι-
 τείαις, οἱ νόμοι κοινῶν τῶν μετουσίαν ἔδοσαν καὶ ἴστω, καὶ
 τοὺς ἀσθενῆσι, καὶ τοὺς ἰσχυροῖς. τῶν δὲ ἑλληνικῶν δικαίων,
 οἱ κρατουῦντες, ὅρῳ τῶν ἡπίστοι γίνονται. ἐπιδή τὸν
 ὑμῶν ἐγνωκῆναι τὰ δίκαια, καὶ ποιεῖν ὑπαρχεῖ, ὅπως
 καὶ πρὸς ταῦτα ἐφ' ὑμῶν ἔσαι, δὲ ἀσκοπῆν. ἔσαι δὲ
 ταῦτα, εἰὰ ὑποληφθῆτε κοινὸν πρὸς τὰ τῶν πάντων
 ἐλευθερίας εἶναι. εἰκότως δὲ μοι δοκεῖ χαλεπώτατον
 ὑμῶν εἶναι πρὸς τὰ δόντα, τοὺς μὲν γὰρ ἄλλοις ἀπα-
 σιν ἀνδρῶν. εἰς ἀγῶν ἔστιν ὁ πρὸς τοὺς πρὸς δὴ τοὺς ἐ-
 γῶν. ὡν εἰὰ κατῆσθω. οὐδὲν ἐμποδῶν αὐτοῖς κυρίως
 τῶν ἀγῶν εἶναι. ὑμῶν ἢ, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, δύο οὐ τὸς τε
 ὁ καὶ τοὺς ἄλλοις. ὃ πρὸς τὸν ἔτερος τούτου πρὸς τὸς, καὶ μέζων. δὲ γὰρ ὑμᾶς βουλομένους κατῆσθαι τῶν τῶν
 ἡγῶν τῆ πόλει παρ' ὑμῶν πρὸς τῶν πρὸς τῶν ἡγῶν. ὅταν οὐκ μηδὲν ἢ δὲ τούτους ἀνοπῆ τῶν δεινόντων γῶν.

Ac ne idipsum quidem ei profuit. Cognoscetis enim, cum per Lacedamonios urbis nostrae opes minuisse, eum a Clearcho & Cyro, suo ipsum regno ferè fuisse deiectum. Itaque neque palàm vicit, neque ei insidia profuerunt. Video autem à vestrum quibusdà Philippū, vt nullius precij hominem, negligi saepe: Regem autem Perfarū, vt potentem hostem, si quid instituerit, formidari. Atqui si nec illū vt contemnendum vlciscemur, & huic vt formidabili omnia concedemus: cum quibus tandem praeliabimur? Sunt etiam quidam apud nos, in defendēdis apud vos aliorum causis acerrimi: quib. ego hoc solum persuaserim, vt vestrum ius apud alios tueri studeant: quò ipsi primi iuris obseruantes videatur. Absurdum enim est, eum de iure apud vos differere multa, qui ea quae iusta sunt, ipse negligat: cum iniustum sit, accusandis vobis, non defendendis vobis, paratum ac meditatum esse ciuem. Agite verò, per Deos considerate, cur tandem Byzantij nemo est, qui eos moneat, ne Chalcedonem occupet, quae & Regis est, & vestra olim fuit, & nullo ab eis iure vendicatur? Nève Selybriam, quae aliquando societate vobiscum coniuncta fuit, ad suam ipsi iurisdictionem pertrahant? Nève horum agro Byzantij limites constituat contra iusiurandū & foedus, in quo sui iuris eos esse scriptum est? Cur item nemo fuit, qui * Mausolo vel viuete, vel defuncto, Artemisiam docuerit: Con & Rhodū non esse occupadas, atque alias eius generis ciuitates Graecas: quibus etià Rex ipforum dominus, in foedere cessit: & propter quas multa pericula & praecleara certamina illorū tēporum Graeci subierunt? Atque vt maximè sint qui vtiisque illis haec dicant: at qui hisce pareant, vt appareat, non sunt. Ego verò, etiam iustum esse censeo, vt Rhodiorum populus restituatur. Id esse tametsi iustum non esset, cum quae isti agunt, intueor, sus adendum esse opinor, vt reducatur. Cur tandem id? Quoniā, si omnes colere iusticiam instituisset: turpe foret, vos solos ab ea abhorrere. Cum verò ceteri omnes ita se parēt, ius violare vt possint: si soli, neque tuendi sint, ius praetendatis: eam ego non iusticiam, sed ignauiam existimari: cum videā, vt qui- que armati sūt, ita etiam eos ius suum adipisci. Cuius rei exemplum vobis omnib. notum referre possum. Duo foedera Graeci cum Rege Perfarū habēt: ea quae nostra urbs fecit, quae vniuersi laudant: & post ea Lacedamonij deinceps, ea nimirū quae cul- pant. atque in his non idem ius vtrisque definitum est. Nam priuati iuris in rebus publicis communem equalēque vsum dedere leges, tam infirmis quàm potentibus. Graecum autem ius, hi qui rerum potiūt, imbecilliorib. interpretantur & definiunt. Cum igitur hoc vobis relictum sit, vt iusta quae sunt, & intelligere, & dicendo explicari possitis: elaborandum est, in vestra potestate vt sit, eadem etià administrare atq; exequi. Quod tum fiet, si vos communes libertatis omnium esse vindices existimant. Neq; verò mirū mihi videtur, officio fungi vobis omnium esse difficilimum. Nam ceteris hominib. vniuersis, vnū certamen est cū hostib. manifestis: quos vbi vicerint, nihil eis obstat, quò minus secum partis bonis fruuntur. Vobis aut, Athenienses, duo: cum hoc quod & ceteris: tum verò accedit alterum, hoc prius & maius, quòd in deliberationib. vincendi & hi sunt, qui reipub. aduersari commodis apud vos, decreuerūt. Cum igitur per istos nihil absq; magno labore confici ritè possit: sit, quod mirum non est,

Perstringit Athenien- sium igna- uiam & o- ratorū im- probitatē, qui tumul- tuantibus ceteris om- nibus, quie- scere iu- beant A- theniēses.

πολλοὺς αἱ οἰκίαι τοῖς μὲν ἀρκάδας, τὰς δὲ λυκαῶνας αὐ-
 τῶν ἐστὶ νομίσει. ἐγὼ δὲ, ὅσοι μὲν ὡς χαλεπὸν τὸ τὰ βέλπυ-
 σα λέγειν ἐστὶ σωζήσασθαι τῶν γὰρ ὑμῶν, καὶ τῶν μὲν, ταῦ
 π βλαβημένων, τῶν δὲ ταυτῶν, ἐὰν τὰ μεταξύ τις ἐγχειρῆ λέ-
 γει, καὶ ὑμεῖς μὴ ἀειμένειτε μαθεῖν χεῖρει, μὲν οὐδε-
 τέρους, δεξιὰ βλήσεται, καὶ πρὸς ἀμφοτέροις οὐ μὲν, ἀλλ'
 ἀφ' ἑστέων μάλλον αὐτὸς, ἀν' ἄρα τὸ πάτω, δοκεῖν φλυ-
 αρεῖν, ἢ περ' ἀ βέλπυσα νομίζω τῆ πόλει, πρὸς ἑστέων πῶν
 ὑμῶν ἐξ ἀπατήσων, τὰ μὲν ἐν ἄλλα, ὑστερον, ἀν' ὑμῶν βου-
 λομένοις ἢ, λέξω. ἀπὸ δὲ τῶν ὁμολογημένων ὑφ' ἀπάντων
 ἀρξομεθα, ἀ κοῦρα νομίζω διδάσκων. οὐκοῦν οὐδ' αὖ
 εἰς ἀντίποι, ὡς οὐ συμφέροι τῆ πόλει, καὶ λακεδαιμονίους
 ἀδυνεῖς ἐστὶ, καὶ θεβαίους τυτούσι. ἐστὶ τοίνυν ἐν πνι κηρῶ
 τοῖστω τὰ πρὸς ἡμᾶς νῦν (εἰ π δὲ τοῖς εἰρημένους πολ-
 λάκις παρ' ὑμῶν λόγους τεκμηριώσεται) ὡς τε θεβαίους μὲν
 ὄρχοιδρῶν, καὶ θεασιῶν, καὶ πλάτων οἰκιστῶν, ἀδυνεῖς
 γηυῖσται λακεδαιμονίους δὲ, εἰ ποιήσονται ἀρκάδιαν ὑφ'
 ἑαυτοῖς, καὶ μεγάλῃ πόλιν αἰρήσουσι, πάλιν ἰσχυροὺς γε-
 νήσεται. σκεπτεῖν τοίνυν μὴ πρὸς ἑστέων τούσδε γηυῖσται
 φερέεις ἐπὶ μεγάλους ἐάσωμεν, ἢ ἐκείνοι μικροὶ γηυῖσται
 σον, καὶ λάθωσιν ἡμᾶς πλείονι μείζονι οἱ λακεδαιμόνιοι
 γηυῖσται, ἢ ὅσων τὰς θεβαίους ἐλάττωσιν συμφέροι γηυῖ-
 σται, οὐ γὰρ ἐκείνῳ γ' αὐτῶν οἰκιστῶν, ὡς ἀπὸ ἀλλὰ σάσται βε-
 λοίμεθα ἀπὸ πάλους λακεδαιμονίους ἀπὸ θεβαίων, ἐστὶ
 τὸ ἐστὶ ὁ ἀπὸ ἀλλὰ σάσται. ἀλλ' ὅπως κηυῖσται δυνήσονται
 μηδὲν ἡμᾶς ἀδικεῖν. ἔτω γὰρ ἀν' ὑμῶν μὴ πλείους ἀδικίας
 εἴημεν ἀλλὰ τὴν δία, ταῦτα μὲν οὕτω δύνανται φησὶσται
 δυνήσονται, εἰ πρὸς οὐς παρεστῶμεθα ἐν μαντινείᾳ. τού-
 τοις συμμάχοις αἰρήσουμεθα, εἴτε βοηθήσονται πύλεις ἐ-
 ναντία ἐκείνοις, μετ' ὧν τότε ἐκινδυνώσωμεν; καὶ μοι
 ταῦτα δοκεῖ. πρὸς δὲ ἑστέων δὲ π' τὰ δίκαια ποιῶν ἐστὶ
 λόγων τῶν ἐτέρων. εἰ μὲν τοίνυν ἐδελήσουσι πάντες εἰ-
 ρηλίως ἄρην, οὐ βοηθήσονται τοῖς μεγαλοπολίταις, οὐδὲν
 γὰρ δύνανται. ὡς τε, οἱ οὐδὲν οὐδὲν ὑπερῶν ὑμῶν ἐστὶ πρὸς
 τοῖς ἀπὸ πρὸς ἡμῶν. συμμάχοι δὲ ἡμῶν, οἱ μὲν, ὑπάρ-
 χουσι ὡς φασιν, οἱ δὲ, πρὸς γηυῖσται νῦν, καὶ τί αὐτῶν ἄλλ-
 λο βουλοίμεθα; ἐὰν δὲ ἀδικῶσι καὶ πολεμῶσιν οἰωνῶν δύνανται
 εἰ μὲν ὑμῶν οὕτω μόνον βουλοῦσται, εἰ καὶ μεγάλῃ πό-
 λιν ἡμᾶς πρὸς ἡμῶν λακεδαιμονίους, ἢ μὴ δίκαιον μὲν οὐ,
 συγχωρῶν δὲ ἐγὼ γ' εἶπα, καὶ μηδὲν ἐναντιώσονται τοῖς
 τότε τῶν αὐτῶν μεταχοῦσι κινδυνῶν, εἰ δὲ ἀπαντες ὁπί-
 σται, ἐπὶ ταῦτα ἀπὸ ἑλῶσιν, ἴασιν ὁπί μὲν ἡμῶν. φε-
 σατα πρὸς ἐμοὶ τῶν νῦν χαλεπὸν τοῖς μεγαλοπολίταις; π
 τῶν ἡμῶν συμβεβούλευσιν ποιῶν; ἀλλ' οἱ δὲ εἰς ἔρει. καὶ μὲν,
 πάντες ὁπί, ἀδε, ὡς, καὶ πρὸς ἡμῶν τούτων καὶ μὴ, βου-
 θεῖσται καὶ δεξιὰ τοῖς οἰκοῖς, οἱ οὐδὲν οὐδὲν μὲν ἡμῶν
 καὶ δεξιὰ τὸ συμφέρον ἐστὶ, καὶ τοῖσδε ταῦτα τῶν πόλιν.
 σκεπτεῖσται δὲ πρὸς ὑμῶν αὐτοῖς, ποτέραν τ' ἀρχὴν καλ-
 λίονα ἐφίλα, πρὸς ποτέραν ποιήσεται τ' μὴ ὁπί εἰς τὴν
 ἡμῶν ἀδικεῖν λακεδαιμονίους; ἢ πρὸς μεγάλῃ πόλεως, ἢ
 τῶν ὑμῶν μεσσηνίας; νῦν μὲν γε βοηθήσονται δοξετε ἀρκάσι,
 καὶ τῶν εἰρηλίως ἀπὸ ἀλλὰ σάσται ἐστὶ βεβαίαν, ὑμῶν ἢς ἐκιν-
 δυνώσεται καὶ παρετάξεται. τότε δὲ εὐδελοὶ πᾶσιν ἐ-
 σεσται, οὐ τὸ δίκαιον μάλλον ἐνεκα μεσσηνίας ἐστὶ βου-
 λοῦσται, ἢ τὸ πρὸς λακεδαιμονίους φόβου. δύνανται σκεπτεῖν
 μὲν αἰεὶ καὶ πρὸς τῶν δίκαια συμμάχοισιν, ὅπως
 ἄμα καὶ συμφέροντα ἐστὶ ταῦτα, ἐστὶ τοίνυν καὶ τοιοῦτός
 πρὸς λόγους πρὸς τῶν ἀπὸ πρὸς ἡμῶν, ὡς κομισσάσται τὸν ὡ-
 ρῶσται ὑμῶν ἐγχειρεῖν δεῖ. εἰ δὲ τοῖς βοηθήσονται ἀπὸ ἡμῶν, ἐχθροὶ ἐπὶ
 αὐτὸν νῦν κηυῖσται, καὶ ἐξ ἑστέων συμμάχοις.

A multos, qui eos partim Arcades esse, partim Laco-
 nes putarent. Et si autem video, quam difficile sit opti-
 ma suadere (nam cum vos unam decepti sitis, & alij a-
 lia velitis: fit, si quis mediam viam teneat, ut scilicet rem
 cognoscere grauemini, ut & neutris gratificetur, &
 in utrorumque odia incurrat) veruntamen ipse malo
 si forte ita ceciderit) ineptus videri, quam ommissis
 his quae mihi maximè videntur esse à republic. per-
 mittere, ut quidam vos decipiant. Ac cetera quidem
 postea, si veltra voluntas feret, dicam: nunc verò quid
 potissimùm expedire existimem, exorsus ab his quae
 omnes confitentur, docere incipiam. Nemo igitur
 negabit esse à republica, & Lacedaemonios & The-
 banos istos esse infirmos. Nunc autem is rerum status
 est (si qua modò cōiectura ex his quae saepe apud vos
 iactata sūt, capi debet) ut Thebani, si Orchomenus
 & Thespiae & Plataeae instauratae fuerint, infirmi:
 Lacedaemonij, si Arcadiam subegerint, & Megalopo-
 lim ceperint, de integro potentes sint futuri. Vidē-
 dū igitur est, ne prius hos formidabiles & magnos
 fieri sinamus, quam illi attenuati fuerint: neve pau-
 latim Lacedaemoniorum opes multo maiores fiant,
 quam quantum Thebanas minui conducit. Neque
 enim illud profectò dicemus, malle nos permuta-
 tione facta, Lacedaemonios habere aduersarios,
 quam Thebanos: neque hoc illud est quod cōsequi
 studemus. id quidē volumus, ut neutri nos illis inu-
 riis afficere possint. Haec enim optima ratio fuerit
 res nostras in tuto collocandi. At hercule sic oportere
 fieri fatebimur: sed non esse committendum di-
 cemus, ut eorum societatem amplectamur, cum qui-
 bus ad Mantiniam collatis signis pugnaverimus: &
 nunc ipsos iuueamus contra illos, cum quibus com-
 mune periculum adierimus? Ego quoque in hac sen-
 tentia sum: sed illud etiam mihi requirendū videtur,
 ut alteri quae aqua sunt facere non recuset. Quòd si
 omnes pacem agere volent: Megalopolitas non iu-
 uabimus, nulla postulante necessitate. Itaque nihil
 moliemur aduersus eos, qui nobiscum in acie stete-
 runt. Nam & alteri (ut proficitur) iam socij nostri sunt:
 & alteri nunc nobiscum se coniungent. & quid ex-
 optemus aliud? At si Lacedaemonij iure violato bel-
 lum illis intulerint: equidē si haec sola quaestio verte-
 tur, utrum nos Lacedaemoniis Megalopolim condo-
 nare debeamus necne: non repugno (quanquam ini-
 quum id esset) condonemus, neque quicquam illis ad-
 uersumur, qui tunc eadem pericula unam nobiscum a-
 dierunt. Sin verò scitis omnes, hac capta eos Messeniam
 aggressuros: dicat mihi aliquis istorum qui Me-
 galopolitis nunc infesti sunt, quid nobis tum suafu-
 rus sit? Nemo respondet. Atqui scitis omnes, siue i-
 sti suadeant, siue dissuadeant, opem esse ferendam:
 cum propter ictum cum Messeniis foedus, tum quia ex-
 pedit ut ea urbs incolatur. Cum animis igitur vestris
 cogitate, utrum initium nobis honestius futurum sit,
 & humanius, ad coercendas iniurias Lacedaemo-
 niorum: hoc ne pro defensione Megalopolis, an illud
 ad Messenam tuendam? Nunc quidem Arcadibus opitu-
 lari vos, & pacis conseruationi studere, pro qua pe-
 riculati estis, & in acie dimicastis, apparebit. Tum ve-
 rò perspicuum erit omnibus, vos Messenam velle inco-
 lumem, non tam aequitatis causa, quam metu Lacedae-
 moniorum. Semper autem spectari & agi debet ea quae
 iusta sunt: simulque danda est opera, ut eadem etiam
 expediant. Affertur & talis quaedam ratio ab aduer-
 sariis nostris: dandam esse operam, ut Oropum reci-
 piamus: quòd si eos, qui ad eam rem adiutores alioqui
 fuissent, ab alienauerimus, socij nobis sint defuturi.

Propo-
 tio, & est
 à republi-
 ca, nec in-
 honestū,
 Megalopo-
 litas con-
 seruari.

Nec pro-
 pter Oropi
 recupera-
 tionē esse
 conueni-
 dum ad La-
 conū vio-
 lentiam.

Ego verò dandam esse operam, ut Oropus recuperetur, & ipse affirmo: sed hostes nobis fore Lacedaemonios, si nunc societatem cum Arcadibus, qui amici nobis esse volunt, coierimus: dictu nefas solis illis esse puto, qui nobis persuasere, ut Lacedaemoniis periclitantibus subueniremus. Nam haec qui dicunt, autores fuere, quum omnes Peloponneses huc venisset, ductu & auspiciis vestris Lacedaemonios oppugnaturi, ut & illos repudiaremus: qua illi de causa (id quod eis erat reliquum) ad Thebanos se contulerunt: & pro incolumitate Lacedaemoniorum, non modò pecuniam conferremus, sed vitam etiam nostram in discrimen adducere. Atqui ne vos quidem eos servare voluissetis, si hoc nobis antè dixissent isti, cõservatos eos, nisi omnè licentiam daretis denuò faciendi quæ vellent, & grassandi, nullam de accepta salute gratiam vobis habituros. Imò etiam si conatibus Lacedaemoniorum vehementer adversum est, Arcades in societatem nostram recipi: decet tamè eos maiorem nobis habere gratiam, pro eo quòd in summis operum vestra periculis cõservati sūt: quàm propterea nunc irasci, quòd illorum iniuriis obfistatis. Quo pacto igitur nos ad Oropum recuperandum nõ inuabunt, nisi omnium mortalium ingrattissimi esse velint? id quod ego mehercule nõ video. Iam eos quoque demiror, qui causam hanc prætexunt, videri nostram civitatem, ineunda cum Arcadibus societate, & his agendis, inconstantia & perfidia opinionem subituram. Mihi enim, Athenienses, contrarium videtur. Cur? quia neminem omnium negaturum arbitror, à nostra vrbe & Lacedaemonios, & prius Thebanos, & postremò Eubœæses cõservatos, & postea in societatem receptos esse. quum quidem unum & idem sèmpè spectaret. Illud verò quid nam est? ut oppressos iniuriis erigeret, ac tueretur. Quod si ita est: non iam levitatis crimen in nobis hærebit: sed in illis, qui pari & æquo iure vivere nolūt: atque apparebit, mutari negotia propter eos qui per iniuriam superiores sèmpè esse student: civitatem nostram eandem manere. Mihi verò videtur Lacedaemonij singulari agere calliditate. Nunc enim illi aiūt Eleis quasdam Triphylia partes restituendas: Phliasias Tricarantum: aliis quibusdam Arcadibus patriam reddendam, nobis Oropum: nõ ut nostrum quenque id quod suum est habere videat: longè alia ratio est. noua enī in eos incessisset ista humanitas, sed ut dum omnibus adiutores videantur ad ea recuperanda, quæ singuli sua esse cõtendunt, ipsis Messenam oppugnaturis, aut omnes eius expeditionis socij, & strenui adiutores sint: aut cum eos suffragatores habuerint in iis vèdicandis, quæ illi sua esse contenderant, nisi parem gratiam iidem retulerint, iniuriæ videatur. Ego verò existimo, è nostra vrbe, etiam si nullos Arcades Lacedaemoniorum libidini permisisset, Oropum posse recuperari: & illis (modò æquum facere velint) adiuantibus, & cæteris omnibus annitentibus, qui bus iniquum videtur à Thebanis aliena detineri. Et si autem hoc nobis certò constaret, nisi Lacedaemonios Peloponnesum subuere sine remus: nos Oropum capere non posse: optabilius (si dicere liceat) cèseo, missum facere Oropum, quàm Messenam & Peloponnesum Lacedaemoniorum obicere violentiæ. Nec enim hanc duntaxat rationem nobis cum eis esse existimo. Sed ut omittam id, quod in mentem mihi venerat: illud fore opinor, ut multis de rebus periclitemur. Ea porrò quæ Megalopolitas Thebanorū causa contra nos egisse dicunt, absurdū est, nunc accusationis proferre loco;

Arcadibus desertis periculū venturum ad Athenienses.

A *ἐγὼ δὲ τὸ μὲν κομισαδὲς ὠροπόν, περιεσθαι φημι δεῖν καὶ αὐτὸς τὸ δὲ ἐχθροὺς ἡμῖν ἔσεσθαι λακεδαιμονίους νυν, εἰ ἀποποσόμεθα συμμάχους ἀρκάδων τοῖς θεβαίοις ἡμῖν εἶναι φίλους: μόνους οὐδ' εἰπεῖν δεξείναι νομίζω τοῖς πείρασιν ἡμᾶς, ὅτι ἐκινδυνώσαν λακεδαιμόνιοι, βοηθεῖν αὐτοῖς οἱ γὰρ ταῦτα λέγοντες, ἐπεισαν ἡμᾶς, πάντων πελοποννησίων ἐλθόντων ὡς ὑμᾶς, καὶ μεθ' ὑμῶν ἀξιούτων ὅτι τὰς λακεδαιμονίους ἰέναι τοῖς μὲν μὴ ποροδέξασθαι (καὶ δεῖν τὸ πᾶρ καὶ ὑπολοῖπον αὐτοῖς, ὅτι θεβαίους ἡλθον) ὑμῶν δὲ τῆς λακεδαιμονίων σωτηρίας, καὶ χρημάτων ἐσφέρειν, καὶ τοῖς σαμασικινδυνώσειν, καὶ τὴν εἰδὴ ἀν' ὑμῖν ἐθέλησατε δήπου σῶζειν αὐτοὺς, εἰ τὸ τοῦ ποροδέξασθαι ὑμῖν, ὅτι σωθέντες, εἰ μὴ πείσειν, ὅτι βούλονται, πάλιν αὐτοὺς εἶπε, ὅτι ἀδικεῖν, οὐδεμίαν χάριν ὑμῖν ἔξουσι τῆς σωτηρίας, καὶ μὴ εἰ καὶ σφόδρα ἐναντίον ἐσὶ τοῖς λακεδαιμονίων ὅτι χερήμασι, τὸ τοῖς ἀρκάδαις ἡμᾶς συμμάχους ποιήσασθαι. προσήκει δήπου πλείω χάριν αὐτοῖς ἔχειν ὡς ἐσώθησαν ὑφ' ὑμῶν, εἰς τοὺς ἐχθρούς ἐλθόντες κινδυνώσας, ἢ ὡς ἀδικεῖν κωλύον) νυν, ὅτι γίγνεται ὡς τε πᾶς οὐ βοηθήσουσιν ὑμῖν ἐπ' ὠροπόν, καὶ καίτοι πάντων αἰθερότων δόξουσιν εἶναι. ὁ μὲν τοῖς θεοῖς, ἐγὼ γὰρ ἐχθροῦ. θαυμάζω τίνων τῶν λεγόντων τὸν λόγον τῶν, ὡς εἰ συμμάχους ποποσόμεθα ἀρκάδαις, καὶ ταῦτα ποροδέξασθαι, μετὰ βαλλόμεθα δόξει, καὶ οὐδὲν ἔχειν πῶς ἢ πόλις. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τουναντίον, ὡς ἀδρες ἀθλιωαῖοι. δεῖται, ὅτι τῶν ἀπᾶντων οὐδεὶς αἰτιπεῖν εἶμαι, ὡς οὐ καὶ λακεδαιμονίους, καὶ ποροδέξασθαι θεβαίους, καὶ τὸ τελευτᾶσθαι ὁ βούλει ἐσῶσιν ἢ πόλις, καὶ μὴ ταῦτα συμμάχους ἐποιήσασθαι, ἐν τῇ τὸ αὐτὸ αἰεὶ βουλομένη ποροδέξασθαι. ἐστὶ γὰρ τὸ τίς τοῖς ἀδικουμένοις σῶζειν, εἰ τίνων τῶν οὕτως ἔχει ἔχ' εἴ' ἀν' ἡμῖν εἰπόμεθα οἱ μετὰ βαλλόμενοι ἀλλ' οἱ μὴ θέλοντες τοῖς δικαίοις ἐμμελεῖν. καὶ φανήσεται τὰ πράγματα δεῖν τίς αἰεὶ πλεονεκτήσειν βελομένοις, μετὰ βαλλόμενα, οὐ καὶ πόλις ἡμῶν. δοκοῦσι δὲ μοι λακεδαιμόνιοι μέγα δεινὰν ἔργον ἀθερότων ποροδέξασθαι. γὰρ φασιν ἐκείνοι δεῖν, ἢ λέγειν μὲν δὲ ξιφυλίας πνα κομισαδαί φλιασίοις ἢ τὸ ξικαράνον ἀλλοῖς δὲ πνας τῶν ἀρκάδων, τ' αὐτῶν καὶ τὸν ὠροπόν ἡμᾶς οὐ καὶ ἵνα ἐκείνοις ἡμῶν ἴδωσιν ἐχθρίας τὰ ἑαυτῶν. εἰ δὲ ὀλίγου δεῖ. ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτῶν ποροδέξασθαι ἔστιν. ἀλλ' ἵνα πᾶσι δοκῶσι συμπαράσθαι, ὡς αἰεὶ ἐκείνοι κομισαδωνται ταῦτα, ἢ φασιν αὐτῶν εἶναι ἐπιδιδόντων ὅτι μεσῶν καὶ αὐτοῖς, συσπᾶσθαι δύνανται πάντες αὐτοῖς οὕτοι καὶ βοηθῶσι ποροδέξασθαι: ἢ δοκῶσιν ἀδικεῖν, καὶ ὡς ἐφασαν ἐκείνοι σφᾶν αὐτῶν εἶναι, συμλήφοις λαβόντες ἐκείνοις, μὴ τ' οὐσίαν αὐτοῖς χάριν ἀποδιδόντες. ἐγὼ δὲ νομίζω τὴν πόλιν ποροδέξασθαι καὶ χάριν τῶν καὶ θυρεῖναι λακεδαιμονίους πνας ἀρκάδων, ὠροπόν αὐτῶν κομισαδῶν, καὶ μετ' ἐκείνων, αὐτὰ δίκαια ποροδέξασθαι, βοηθούτων καὶ μὴ τῶν ἀλλων, τῶν οὐκ οἰομένων δεῖν θεβαίους εἶναι ἔχειν τὰ ἀλλοθρία. εἰδὴ ἄρα τῶν εὐδηλον ἡμῶν γίγνεται, ὅτι μὴ λακεδαιμονίους ἐάντες τῶν πελοπόννησον κατὰ σφέαδα, οὐ καὶ οἱοῖν τε ἐσόμεθα ὠροπόν λαβεῖν αἰρετώτερον (εἰ εἶόν τ' εἰπεῖν) ἢ ἡγούμα, τὸν ὠροπόν εἶναι, ἢ λακεδαιμονίους μεσῶν ποροδέξασθαι καὶ πελοπόννησον. οὐ γὰρ αὐτῶν ἡγούμα καὶ τούτου μόνον ἡμῖν εἶναι τὸν λόγον ποροδέξασθαι. ἀλλ' ἐσῶσώ τῶν ἐπελθόντων εἰπεῖν μοι. καὶ πολλῶν δὲ ἀφ' οἰμαὶ κινδυνῶν ἡμῖν γινέσθαι. ἀλλὰ μὴ, ἀλλὰ γὰρ φασὶν ποροδέξασθαι δεῖν θεβαίους τοῖς μεγαλοπολίταις ὑπεναγῆτα ποροδέξασθαι ἀποπονω μὲν ἐν κατηφορίας μέρει ποροδέξασθαι, βουλομέν.*

Βελομύρων, ἢ γυέδζ φίλων αὐτῶν, ἵνα τοῦαντίον δὲ
 ποιῶσιν ἡμᾶς. βασιλεύειν, καὶ σκοπεῖν, ἔξ ἵππου ξόπου μὴ
 γηροῦσιν. Ἐ μὴ γηροῦσιν, ὅπως αὐτὸν ἀποδαμοτέροις
 τοῦ τοῦ κατὰ θεοῦ ἀποδαμοτέροις ἀποδείξωσι. τοσούτων
 πλείονος ὀργῆς αὐτοὶ δικαίως αὐτὸν τυγχάνουσι, εἰ τοιού-
 των συμμάχων τὴν πόλιν, ὅτ' ἐφ' ὑμᾶς φερόμενοι ἢ λ-
 δον, ἢ θεβαίους ἀπεσέρισαν. ἀλλ' οἴμαι ταῦτα μὲν εἶσι
 δούτερον ἀθερόπων, Βελομύρων ἐτέρων ποιῶσιν τοῦ-
 τοῦ συμμάχου. ἐγὼ δὲ ὅσα αὐτὸν ἐκλογισμῶν σκοπεῖν τις
 εἰκόσιν, καὶ τοῖς πολλοῖς ὑμῶν οἴομαι ταῦτα φῆσαι ὅ-
 τι, εἰ λήθον) μεγάλην πόλιν λακεδαίμονιοι, κινδυνώ-
 σι μεσλίην. εἰ ἢ καὶ ταύτῃ λήθον). φημὶ ὑμᾶς εἶσεσθαι
 συμμάχου θεβαίων. πολὺ δὴ καλλίον. Ἐ ἀμεινον, τὴν θε-
 βαίων συμμάχων αὐτοῖς ὄψα λαβεῖν, τῆς ἢ λακεδαί-
 μονίων πλεονεξία μὴ ὁπξέσθαι. ἢ νῦν ὀκνοῦσθαι μὴ
 τοῖς θεβαίων σῶσιν συμμάχου, τοῦ τοῦ μὲν φερέ-
 σθαι, πάλιν ἢ σῶσιν αὐτοῖς τοῖς θεβαίοις, καὶ φερόσθαι
 ἐν φόβῳ καθεστάναι κατὰ ἡμῶν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐγὼ γὰρ ἀδέεις
 τὸ ὑπολαμβάνω τῆς πόλεως, τὸ λαβεῖν μεγάλην πόλιν
 λακεδαίμονιοις, καὶ πάλιν γυέδζ μεγάλοις. ὅσον γὰρ
 αὐτοῖς καὶ νῦν, ἔχ' ἑσθ' τὴν μὴ παθεῖν τὴν κινδόν, πόλε-
 μον ἀραιοῦσι, ἀλλ' ἑσθ' τὴν κομισσάσθαι τὴν φερόσθαι
 οὐσαν ἑαυτοῖς δυνάμειν. ὦν δὲ ὅτ' ἐκείνῃ εἶχον ὠρέ-
 ροντο, ταῦθ' ὑμεῖς μ' ἄλλον ἴσως εἰδὸς τις ἢ ἐγὼ, φοβοῦσθαι
 αὐτοῖς. ἢ δὲ ὡς δὲ αὐτὸν ποιοῦσιν τῶν λερότων, τῶν τε
 τοῖς θεβαίοις μισεῖν φασκόντων καὶ τῶν τοῖς λακεδαίμο-
 νίαις, πότιρα δὴ ἐκάτεροι μισοῦσιν, οἱ δὲ μισοῦσιν, ἑσθ'
 ὑμῶν καὶ τὴν συμφέροντος ὑμῶν, ἢ ἑσθ' ὑμῶν λακεδαίμο-
 νίων θεβαίαις, ἑσθ' ἢ θεβαίων λακεδαίμονίαις, ἐκάτεροι
 εἰ μὲν γὰρ ἑσθ' ἐκείνων. οὐδέτεροι ὡς μαγομῶν πεί-
 δεσθαι φερόσθαι. εἰ δὲ ἑσθ' ὑμῶν φέουσι. τί πέρα τὴν
 κμεσθ' τοῖς ἐτέροις ἐπάρευσιν; εἰ θεβαίαις ταπεινοῖς
 παιεῖν. αὐτὸ τὴν λακεδαίμονίαις ἰχυροῦσιν καθεστάναι καὶ
 πᾶν γερᾶν. ὡς δὴ ἐγὼ φερέσθαι φερόσθαι ὑμᾶς εἰ-
 πᾶν. ἰσμεν ἅπαντες τὴν ὅτι τὰ ὑμῶν δίκαια πάντες, ἑσθ'
 Ἐ μὴ βούλων) μέγιστον τούτων ἀγχύνονται μὴ φερέ-
 σθαι τοῖς δὲ ἀδικοῖς, ἐναντιοῦνται φανεροῦσιν ἀλλως τε
 καὶ πᾶσι βλεπῶν) καὶ τὴν τὸ λυμαγιδῶν πᾶν
 ὁρῶσιν. καὶ ταύτῃ ἀρχὴν οὐσαν πάντων τὴν κινδόν,
 τὸ μὴ θέλειν τὸ δίκαιον φερέσθαι ὡς πᾶσι. ἵνα τοῖνυν μὴ
 τὴν ἐμποδῶν γηροῦσιν, τὸ, τοῖς θεβαίοις γυέδζα μ-
 κροῖς, τὰς ὑμῶν θεασιαις, καὶ τὸ ὄρχον. Ἐ τὰς πλαταγᾶς,
 κατοικίεσθαι φερέσθαι καὶ συμφάτωσιν αὐτοῖς, Ἐ
 τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦσιν. ταῦτα γὰρ κατὰ καὶ δίκαια, μὴ
 φερόσθαι πόλεις ἀρχαίας ὄξαισθαι. τὴν ἢ μεγά-
 λην πόλιν. Ἐ τὴν μεσλίην, μὴ φερόσθαι τοῖς ἀδικοῦ-
 σιν μηδὲ ὅτι τὴν φερόσθαι τὴν θεασιαιών Ἐ πλαταγᾶν,
 τὰς ἔσθαι καὶ κατοικηθῆσαι πόλεις ἀναρεθείσας φερέ-
 σθαι. καὶ ἢ φερόσθαι ταῦτα, ἢ δὲ, ὅς τις ἐβελήσθαι
 παύσθαι θεβαίους ἔχοντες τὴν ἀλλοξίαν. εἰ ἢ μὴ, φερέ-
 σθαι μὲν ἐναντίας ἔξομῶν φερόσθαι ἐκείνα τέτις, εἰκόσθαι,
 ὅταν ἠγῶσθαι τὴν ἐκείνων κατοικησθαι ἑαυτοῖς ὄξαισθαι
 φερέσθαι. εἰτ' αὐτῶν τα φερέσθαι ἔξομῶν αὐτοῖς. τί γὰρ ὡς
 ἀληθῶς ἔσθαι πέρα, ὅταν αὐτοῖς τὰς μὲν οὐσας πόλεις ἐσθ'
 μὲν ἀναρεῖν, τὰς ἢ ἀνηρηθῆσαι ἀξιοῦσιν οἰκίεσθαι λέγ-
 σθαι τοῖνυν οἱ μάλιστα δοκοῦσθαι δίκαια λέγθαι, ὡς δὲ τὰς
 σήλας καθελεῖν τὰς φερόσθαι θεβαίαις, εἰπερ ἢ μάλιστα
 βεβαίως ἔσθαι συμμάχου. οἱ δὲ, φασὶ μὲν αὐτοῖς οὐκ εἶσθαι
 σήλας, ἀλλὰ τὸ συμφέρον εἶσθαι τὸ ποιοῦσθαι φιλίαν
 τοῖς τε βοηθουῦσθαι ἑαυτοῖς, τοῦ τοῖς νομίζθαι συμμάχου. ἐγὼ δὲ
 εἰ τὰ μάλιστα εἰσι τοιοῦτοι, ὡς δὲ φερόσθαι
 ἔξομῶν φημὶ δὲ ἡμᾶς τοῦ τοῖς τε ἀξιοῦσθαι καθερεῖν τὰς
 σήλας, καὶ λακεδαίμονίαις ἔξομῶν εἰρλήν, εἰ ἢ μὴ ἐσθ'-

A quum autem amici fieri volunt, ut contra nobis bene
 faciant, obtrectare, ac omnibus modis dare operam,
 ne amici fiant: nec animadvertere, quod fidiore eos
 fuisse I hebanis ostenderint, eò se maiore supplicio
 dignos esse, qui nostram urbem talibus sociis, cum
 prius ad nos quam ad Thebanos venissent, spoliarent.
 Sed ista nimirum vaeordium hominum sunt, qui a-
 liis hos efficere socios volunt. Illud autem, quantum
 suscepta cogitatione diligenti, coniectura possis af-
 sequi, plerisque vestrum mihi esse assensuros arbi-
 tror, si Megalopolim Lacedaemonij ceperint, peri-
 culari Messenam, quod si & hanc expugnarent, dico
 vos Thebanorum socios futuros. Longè igitur ho-
 nestius & praestabilius est, ut Thebanorum socios ipsi
 suscipiamus, & Lacedaemoniorum avaritiam reprimamus:
 quàm ut nunc verentes, ne socios Thebanorum
 conseruemus, hisce desertis, postea ipsis Thebanis
 opitulemur, atque insuper de nobis ipsis in metu
 & periculis simus. Neque enim nostrae urbi tutum
 esse puto, ut Lacedaemonij Magnam urbem capiant,
 & rursus magnifant: quum videam, eos etiam nunc
 suscepisse bellum, non suae defensionis causa, sed ob
 veterem potentiam recuperandam. Quae verò, dum
 illam obtinerent, appetierint: ea vos cum magis fortasse
 quàm ego sciatis, iurè metuetis. Admodum autem ex
 oratoribus audire velim, qui se & Lacedaemonios &
 Thebanos odisse dicunt, utrum utriusque illos quos sanè
 oderunt, propter vos & utilitatem vestram oderint: an
 verò in gratiam Lacedaemoniorum Thebanos, & Thebanorum
 causa Lacedaemonios utriusque? Quod si propter illos,
 dixerint: neutris, utpote furiosis, obtemperandum est.
 Sin vestra causa dicturi sunt: cur ultra quàm sat est,
 tempusque patitur, alteros extollunt? Possunt enim,
 possunt I hebanis deprimi, etiam si Lacedaemoniorum
 opes non augeantur, & omnino facilius, quo autem pacto:
 id ego vobis declarare conabor. Vniuersi hoc scimus,
 omnes, etiam si iustitiam curent, erubescere tamen ad
 tempus, ea quae iusta sunt non agere: & hominibus iniuriis
 palam aduersari, praefertim si qui laeduntur. hac re la-
 befactari omnia cõueniemus, & hoc principium esse
 malorum omnium, quod homines nolunt ea simpliciter
 agere quae iusta sunt. Ut ne igitur hoc impediatur,
 quod minus Thebanorum opes minuatur: & Thespias,
 & Plataeas, & Orchomenum instaurari oportere
 dicamus: eosque adiuuemus, & alios ut idem faciant,
 hortemur. Est enim & honestum & æquum, ne vetustas
 vrbes euerfas esse patiamur, Megalopolim autè &
 Messenam iniuriosis non obiciamus: neque praetextu
 Thespensium & Platensium, incolumes vrbes, quaeque
 habitantur, excindi sinamus. Quod si haec promulgata
 fuerint: nemo erit, quin Thebanos velit alienos agros
 tandem amittere. Sin minus: primum nobis aduersabuntur,
 ne illa confici possint: nec iniuria, quum existimabunt
 illarum vrbiu instauratiõnem excidium sibi allaturam.
 Deinde nostri conatus erunt irriti. Nam quis tandem
 erit exitus, si vrbes incolumes excindi sinemus, & excisas
 instaurari postulabimus? Dicunt porro qui æquissima dicere
 videntur, oportere Arcades erectas cum Thebanis columnas
 tollere, si modò nobis constanter socij esse debeant:
 alij columnas eis esse negant, sed utilitatem esse quae
 amicitiam cõciliet: & eos haberi pro sociis, à quibus
 adiuuentur. Ego verò si maximè tales sunt, ita sentio:
 Postulandum esse dico, simul, ut hi sttuas tollant, si-
 mul, ut Lacedaemonij pacem agant. Vtri autè ita fa-

sum incolunt liberas habuisse ciuitates. At Macedo nunc Pellenæorum republ. abrogauit, eiectis plurimis ciuibus, illorumque opes seruis tradidit, Charone palæstrita tyranno imposito, nos verò pacis eius participes sumus, quæ iubet, costalia qui fecerint, pro hostibus haberi. Quæ quum ita sint, vtrum communibus iussis parebimus, habituri eos pro hostibus: an verò aliquis ex eorum numero, qui Macedoni mercede conducti seruiunt, & in vestram perniciem locupletati sunt, tam erit improbus & perficta frontis, vt id fieri oportere neget? Nec enim horum quicquam eos preterit: sed tanta illorum insolentia est, vt exercitibus tyranni tanquam custodia muniti, vos & iusiurandum violatum seruare hortentur, quasi verò ille periurij etiam dominus sit: & vestras leges vos abrogare cogant, dum & sententiis iudicum damnatos absoluant: & alia eiusdem generis infinita quæ pugnant cum legibus, committere vos cogunt: nec id mirum est. Nam qui semetipfos in patriæ perniciem vendiderunt, hi fieri nequit, vt leges & iusiurandum curent: sed solis nominibus abutentes, facum faciunt his, qui non vt iudices, sed fallendi temporis gratia duntaxat, concionibus intersunt: neque putant hæc tranquillitate, aliquando fore causam subita & magnæ tempestatis. Ego verò iubeo, quemadmodum initio dixi, parere his qui affirmant communia pacta seruari oportere. nisi forte illud putant, cum dicunt standum esse iureiurando, se nō hoc dicere nullā accipiendam esse iniuriam: & neminem animaduersurum opinantur, tyrannides pro democratiis constitui, & respublicas abrogari. Hoc verò cum primis est ridiculum. quum fœdus sit promulgatum, assessoribus, & aliis ad communem custodiam delectis, esse prouidendum, ne in vrribus ad quas pax attineat, cædes fiant, aut exilia contra leges illis vrribus vsitatas: neve pecuniæ publicentur, neve leges agrariæ ferantur, neve nouæ tabulæ fiât, aut serui ad pileum vocentur, nouarum rerum studio: isti tantū absunt, vt quicquam tale prohibeant, vt etiam adiutores sint. Qui an non iure optimo perimentur, cum tantas clades in vrbes inuehant, vt propter earum cladum magnitudinem, illis, qui tot numero sunt, imperatum sit, ne ad eas conuierent? Nunc aliud ostendam, quo solutum est fœdus: Scriptum est, exulibus non licere progressis ex aliqua vrbe fœderata, infestis armis vllam vrbe fœderatam aggredi: quod si fiat, eâ vrbe è qua profecti sint, fœdere excludendam. At Macedo tam expeditè armâ circumtulit, vt nunquam ea deposuerit: sed etiam nunc ea gerens, quantum potest omnia peruagetur: idque tanto nūc magis quam prius, vt edicto cum alios in alias vrbes, tum Pædotribam Sicyonem restituerit. Quare si communi fœderi parendum est, vt isti aiunt: cedere nostro excludentur vrbes, quæ talia peregerunt. Quod si vera occultanda sunt: nihil dicere necesse est, Macedonicas eas esse. Sin ministri Macedonis, aduersarij vestri iubere non desistunt, vt quæ cōmunibus pactis continentur, exequamini: pareamus eis, quoniam æqua dicunt: & quemadmodum iusiurandum iubet, excludamus illos fœdere: ac delibremus, quomodo tractandi sint ij, qui pro dominis sese gerunt, libidineque suam sequuntur, & perpetuò vel insidias struunt, vel agunt interdicta, pacemque communem derident. Quam enim ob causam isti negabunt ita esse faciendum? Num pactiōnem, quatenus ea reipublicæ nocet, ratam esse volant: quatenus verò eidem salutaris est, sustulerunt? Nunquid hæc iurè

Pædotri-
ba contra
fœdus Si-
cyonem re-
stiturus.

ουσι, τὰ δὲ, πρῶτον, καὶ καταγελῶσι τῆς κοινῆς εἰρήνης, δεῖν γὰρ οὐ φήσουσιν οὗτοι δῖν ταῦθ' οὕτως ἔχειν; ἢ τὸ μὲν ὁμολογῆσαι τὴν τῆς πόλεως ἔσσαν, βεβαίαν ἀξιούσιν εἶναι τὴν ἢ σῶξασαν, οὐ συγχωρεῖσιν; ἀεὶ γὰρ δοκεῖ δίκαια γίνεσθαι

Ασφ, ἐδημοκρατήεντο. τούτων ἢ ἐν πολλῇ νῦν κατ' αλέλυ-
κα τὴ πόλιν ὁ μακεδὼν, ἐμβαλὼν τὴ πολὺν ἴσους πλείους
τὰ δ' ἐκείνων, τοῖς οἰκέταις δέδωκε χαίρων αὐτῶν παλαι-
στῆν. τυράννον ἐδικατέστησεν. ἡμεῖς ἢ τὴ εἰρήνης μετέχοντες, ἢ
πρῶτον τῆσιν, πολεμικῆς ἢ γαίης τοῖς ταῦτα πρῶτον τῶν
ἐκ δὴ τούτων, πότερον πειθαρχῆα τοῖς κοινῶς πρῶτον γ-
μασι, πολεμικοῖς αὐτοῖς χρώμενοι, ἢ ἐδελυρδύσει αὐτοῖς, οὐ
φάσκων, τούτων τῶν μισοφορέντων πρῶτον τῶν μακεδόνων,
τῶν κατ' ὑμῶν πεπλησθηκότων. ἢ γὰρ δὴ λέληθε γὰρ αὐτοῖς
ἐδὲν τούτων ἀλλ' εἰς τῶν ὑβρεως ἠκουσιν, ὡς τε δορυφορέ-
μενοι τοῖς τῶν τυράννου στρατοπέδοις, ἐν μὲν τοῖς πρῶτον
βασίλοισι ὄρκοις ἐμμένειν ὑμῶν δευτεροδύοντα, ὡς καὶ τῆς
ἐμπορίας αὐτοκράτορος ὄντος ἐκείνου. τοῖς ἢ ἰδίους ὑμεῖς
νόμοις ἀνακρίσεις λένε τοῖς μὲν κεκλειμένους ἐν τοῖς δι-
καστηρίοις, ἀφέντες ἔτερον ἢ παμπληθῆ τοιαῦτα βιαζόμε-
νοι ὄρκοις ἐκείνων. τοῖς γὰρ πρῶτον τῶν ἐαυτοῖς εἰς
τὰ ἐναντία τοῖς τῆ πατρίδι συμφέρουσιν, ἐκ ἐν μὲν νό-
μων, οὐδ' ὄρκοις τοῖς δὲ ὀνόμασιν αὐτῶν μόνον ἀποχρώ-
μενοι, πρῶτον τῶν πατέρων ἐν ταῦτο, ἀλλ' οὐκ
ἐξεταστικῶς ἐκκλησιαστικῶς καὶ νομιστικῶς, τὴν πρῶτον
καὶ συχίαν, οὐκ ἔσεται ποτε αὐτῶν ταραχῆς ἀτόπου
μεγάλης. κελύει δ' ἔγωγε, κατὰ πρῶτον ἐν ἀρχῇ πρῶτον
πείθει τούτοις τοῖς φάσκουσι δῖν ἐν τοῖς κοινῶς ὁμο-
λογίαις ἐμμένειν εἰ μὴ ἐκείνω νομίζουσιν, ὅταν μὲν λέγω-
σιν ὡς ἐμμένετον τοῖς ὄρκοις, ἐ λέγειν αὐτοῖς τὸ μὴ δῖν ἀ-
δικεῖσθαι, ἐδὲνα δ' οἶον τὸ αἰδῆσθαι, τυράντιδων ἀπὸ δὴ-
μοκρατῶν καὶ δικαστῶν, καὶ τῶν πολλῶν κατὰ νόμον
νῶν. τὸ δὲ ἐστὶ κατὰ γλαυκῶν ἐστὶ γὰρ ἐν τῶν συνθήκῶν
ὅτι μελέειται τοῖς συνεδρῶντας καὶ τοῖς ἐπὶ τῆ κοινῆς φυ-
λακῆς τετραγῶν, ὅπως ἐν τοῖς κοινῶν τῶν πόλεσι τῆς
εἰρήνης, μὴ γίνονται θάνατοι καὶ φυγαὶ πρῶτον τῶν κει-
μένων τοῖς πόλεσι νόμοις μὴ δὲ χρηματικῶν δημοσίων. μη-
δὲ γῆς ἀνάστασις, μὴ δὲ χρεῶν ἀποκοπή, μὴ δὲ δούλων
ἀπελευθερώσεις, ὅτι νεώτεροι μὲν οἱ ἢ, τοσούτου δῖνοι
τούτων ἢ καλύψῃ, ὡς τε καὶ συγκατασκάδουσιν οἱ πῶς
οὐ πρῶτον τῶν ἀπολωλέναι οἱ πηλικῶν συμφορῆς πα-
ρασκάδουσιν ἐν τοῖς πόλεσι, ἀδὲ τὸ μέγεθος, αὐτοῖς
ποσούτοις οὐσι, μὴ πρῶτον ἐπέταξεν ἐπὶ δὲ ἔτερον δῖξω
τὸ λευκὸς τῶν συνθήκῶν. ἐστὶ γὰρ ἰσχυρῶν, ἐν τῶν πό-
λεων τῶν κοινῶν τῶν εἰρήνης, μὴ ὄξιναι φυγάδας
ὁρμήσασθαι, ἢ πρῶτον ἐπιφέρειν ὅτι πολέμου μὴ δὲ μὲν πό-
λει τῶν μετεχουσῶν τῆς εἰρήνης. εἰ ἢ μὴ ἐκαστοδὸν εἶναι
τὴν πόλιν, ὄξιναι αὐτῶν ὁρμήσασθαι οὗτοι. οὐτῶ τῶν ῥαδῶν
τὰ ὄπλα ἔπνευεν ὁ μακεδὼν, ὡς τε οὐδὲ κατὰ τὸ πῶ-
ποτε, ἀλλ' ἐπὶ καὶ νῦν ἔχων, πρῶτον τῶν κατὰ τὸν δῖνα-
ται. τοσούτω ἢ νῦν μᾶλλον ἢ πρῶτον τῶν πρῶτον τῶν
γῆρας ἄλλοις τε ἔτερον, καὶ τὴν πρῶτον τῶν εἰς σι-
κῶνα κατὰ τῶν ἠκουῶν, εἰ δὲ πείθει τῶν κοινῶν ὁμο-
λογίαις, κατὰ πρῶτον οὗτοι φασιν ἐκαστοδὸν ἢ μὲν εἰσιν αὐ-
ται αὐ πόλεις, αὐ ταῦτα δεῖν πρῶτον τῶν. εἰ μὲν οὐκ εἶ
ὅτι πρῶτον τῶν οὐδὲν δεῖ λέγειν. ὅτι εἰσιν αὐ μακε-
δονικῆ. εἰ ἢ οὐκ ἀνάσιν οἱ κατ' ὑμῶν τῶν μακεδόνων ὑπι-
ρέται, πρῶτον τῶν πρῶτον τῶν τῶν κοινῶν ὁμο-
λογίαις πειθαρχῶν αὐτοῖς, ἐπειδὴ τὰ δῖνα λέγουσιν καὶ
κατὰ πρῶτον κελύει ὁ ὄρκος. ἐκαστοδὸν αὐτοῖς φησὶσαντες
βουλόσθαι μὲν πῶς δεῖ γῆρας τοῖς δεσποτικῶς καὶ ἀ-
σελγῶς δεῖν κελύει, ὅτι τῶν τῶν μὲν, ὅτι βουλόσθαι
οἱ δὲ, πρῶτον τῶν καὶ καταγελῶσι τῆς κοινῆς εἰρήνης, δεῖν γὰρ οὐ φήσουσιν οὗτοι δῖν ταῦθ' οὕτως ἔχειν; ἢ τὸ
μὲν ὁμολογῆσαι τὴν τῆς πόλεως ἔσσαν, βεβαίαν ἀξιούσιν εἶναι τὴν ἢ σῶξασαν, οὐ συγχωρεῖσιν; ἀεὶ γὰρ δοκεῖ δίκαια
γίνεσθαι

ζήνοει, καὶ μὴ πῆ πρὸς τὸ ἐχθρὸν καὶ τὴ πόλει ἐν τοῖς ἄλλοις, τὸ μὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ ποιήσουσιν· ἐὰν δὲ πὺ μὲτερον ἢ κατ' ἐκείνων ἄμα καὶ δίκαιον καὶ συμφέρον, πρὸς τὸ δεσποτικὸν ἐσθὲ ποτε παύσασι οἰήσονται δὲν εἰσὶν εἰσὶν ἵνα δὲ εἰδῆτε ἐπὶ σαφέστερον, ὅτι ἐσθὲ ὑμῖν ἐγκλήσει ποτὲ τῶν ἑλλήνων, ὡς ἄρα παρέβητε πρὸς κοινὴ ὁμολογηθέντων, ἀλλὰ ἔχοντες ἐξουσίαν, ὅτι μόνον ἐξελίξατε τὰς ταῦτα ποιήσας μικρὰ βλάβη δρᾶσιν, καὶ ἀντὶ τούτων πολλῶν ὄντων, ὅτι γὰρ περὶ ταῖς συνθήκας, τὸ δὲ λατῶν πλεῖν τὰς μετέχοντάς τ' εἰρήνης, καὶ μηδὲνα κολλῶν αὐτοῖς, καὶ κατὰ τὴν πλοῖον μηδὲνα τέτων, ἐὰν δὲ περὶ τῶν ταῦτα ποιῶν, πολέμιον εἴη πᾶσι τοῖς ἐπὶ εἰρήνης μετέχουσιν οὐκοῦν, ὡς ἀδελφοὶ ἀθηναῖοι, ὑμῖς μὲν, ἐπὶ ἀρχαῖς ταῖς ἴσας τῶν μακεδόνων γενησὶν ἰσότητος, εἰς τὸ γὰρ ὁμοθυμαδὸν ἦλθον, ὡς τε εἰς τένεδον ἀπῆλθε τὰ ὅτι πόντος κατήγαγον, καὶ σκευωροῦμενοι πρὸς αὐτὰ, ἐπὶ πρῶτον ἀρτίσαν, ὡρὶν ἔμεις ἐψηφίσασθε, ἵνα πρὸς ἐκείνους πληρῶν, καὶ κατέλκεν δὲ οὐδὲς τότε, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ αὐτῶν ἐτάξατε ἰσότητος, πῶς οὐκ ἐκ αὐτοῦ ποταμοῦ (καὶ μὲν εἴη) καὶ τηλικούτων ἡμῶν πλοῖα ἐπέροισι τοῖς δὲ ἐν ταῦτα φίλοις αὐτῶν, καὶ ἐκείνοις, ὅσοι ἐπέωρεν τοῖς ὁμοθυμαδὸν ἴσας, ἀλλ' ἡμῖν συμβεβλήκει ἐπιμελεῖσθαι τοῖς οὐτως ὡληθησὶν ἡμῶν, ὡς περὶ τὸν τούτου πρὸς γεραμμένον, τοῖς μὲν, ἐξείναι πλημμελεῖν τοῖς ἡμῶν ἀμυνάσας, πῶς ἔχοντες ἄμα παρὸς ἡμῶν ἐκείνοις, καὶ ἀναίδητοι ἦσαν, οἷον τηλικούτων παρέβησαν τῶν ὁμοθυμαδὸν, ὅτι παρ' ἐλάττω ἐποίησαν αὐτοῖς ἀδυνάτου δίκαιως τὴν καὶ δαλατῶν ἡγεμονίαν, καὶ νῦν ἐπὶ παρὰ δεδωκασί τὰ τοῦ δίκαιον ἀνεγκλήτως ἡμῖν, ὅταν βουλησθῶμεν πρὸς τῶν οὐ γὰρ ὅτι ἐπαύσαντο ἀμύχανοντες, ἡ τὸν δὲ πρὸς παρὰ βεβήκασιν τὰς κοινὰς ὁμολογίας ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν, ὅτι ἐναποχρᾶν τῆ ὑμετέρᾳ βασιλείᾳ, τῆ οὐδὲν τῶν δικαίων ὁπολαύειν ὁμοθυμαδὸν, καὶ ὑβριστικῶτατον συμβέβηκεν, εἰ οἱ μὲν ἄλλοι ἑλλήνες καὶ βαρβάροι ἀπαντες τὸ πρὸς ὑμᾶς ἐχθρὸν φοβῶνται, οὗτοι δὲ οἱ νεώπλοτοι μόνον κατὰ τρεῖς ὑμᾶς ὑμῶν ἀντὶ ἀναγκάσουσι, τὰ μὲν, πείθοντες, τὰ δὲ, βιάσασθαι ὡς περὶ ἐν ἀδελφότητι, ἢ μαρτυρήσασιν, ἀλλ' ἐκ ἐκείνων ἀδυνατοῖς πολίτευομενοι, καὶ ἄμα μὲν μικρὰ τὰ ἡμέτερα πρὸς ἄλλα ποιῶσι, τὰ δὲ τῶν ἐχθρῶν, ἰσχυρὰ ἄμα ἢ λανθάνουσιν ἐαυτοῖς, ἀποπέσονται τὸ πλοῖον ὁμολογηθέντες εἴη, δεσποτικὸν μὲν τὸ δίκαιον οὐ δικαίως δεσποτικῶτατον ὡς τῶν συμφερόντων γὰρ πρὸς ἐπιμελεῖσθαι, κατὰ τὴν τῶν πολεμίων βασιλείᾳ δὲ μὴ πείθεισιν. ἐκότες δὲ αὐτὸ πεπόνθασιν, ὡς γὰρ ἀντὶ τῶν καὶ δαλατῶν καὶ μόνων, ἀλλὰ μισθώσασθαι εἴη κυρίως τοῖς γὰρ καὶ γὰρ πρὸς τῆ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἐπὶ πρὸς βλάβη ἔσται δὲ οὐδὲν ἄλλως τε καὶ περὶ μὲν ἰσότητος τῶν δροσφοροῦμένων, ὡς τῶν τυραννικῶν στρατοπέδων, καὶ τῶν μὲν, ἐφθαρμένων, τῶν δὲ, ἐξελιγμένων ἐδενὸς ἀξίων ὄντων. τὸ μὲν οὐκ ἐπὶ τὰ πλοῖα, πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῖς πρὸς φημένους ὁ μακεδόνων τηλικούτων παρέβη, τὸ ἢ ὑβριστικῶτατον καὶ ὑβριστικῶτατον τῶν μακεδόνων, τὸ πρὸς τὸν γενησὶν ἡμῶν ἐστὶ, πὶ τολμησῶν εἰσπλευσῶν εἰς τὴν περὶ τὰς κοινὰς ἡμῶν πρὸς αὐτὰς συνθήκας, ὅτι τὸ, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφοὶ, καὶ ὅτι μία εἰρήνη μὲν, μικρὸν ἰσοληπτόν, ἀλλ' ὅτι ὁποῦ περὶ ἐχθρὸν εἰσπλευσῶν, ἵνα δεξιὰ πλεόνων αὐτοῖς ἐξέλκῃ, τὸ πρὸς τῶν καὶ ὅτι οὐκ ἐφρόνησεν τῶν κοινῶν δόγματων, κατὰ τὸ οὐδὲ τῶν πρὸς φημένων, ἐπεὶ ὅτι γὰρ τὸ πρὸς ἄλλους ἦν καὶ μικρὸν, καὶ ἐπιστομὸς τὸ ἀνέχεσθαι ἡμᾶς τὰς τοιοῦτοις εἰσπλευσῶν, καὶ κείθεν δὴλον, τὸ γὰρ τὴν τότε εἰσπλευσῶντα ὅτι τῆς νεῶς, ὅτι ἐδὲ οὐδὲς μὲν πρὸς φημένους ὑφ' ὑμῶν ὁπολαύειν, αἰτεῖσθαι ναυπηγῆσαι μὲν μικρὰ πλοῖα ἐν τοῖς

fieri videntur? Si quid in iureiurando pro hostibus & contra nostram civitatem facit, id perpetuo confirmabitur? Sin aliquid vestrum contra illos, simul & iustum & utile fuerit, illud sibi oppugandum esse perpetuo, arbitrabuntur? Ut verò euidentiùs etià intelligatis, neminem Græcorum vos unquam accusaturum esse, de communibus pactis vlla re violatis: sed & gratiam habituros, quòd soli fœdifragos coargueritis: pauca de multis quæ dicenda essent, percurram. Continetur alicubi in fœdere, ut fœderati mare nauigent, & nemo eos prohibeat, neque quisquam naues eorum exceptet. Sin hæc aliquis violarit, ut ab omnibus fœderatis pro hoste habeatur. Atqui Athenienses, vos euidentiùs scitis, hoc à Macedonibus esse factum. Nam eò violentiæ processerunt, ut omnes naues Ponticas Tenedum pertraxerint: ac tergiversantes, non prius eas dimiserint, quàm vos decrevissetis centum triremes esse complendas, & statim in mare deducendas, & ducem eis Menestheum prefecissetis. An non igitur absurdum est, quum tot ac tanta delicta sint alterorum: istos illorum amicos à peccando eos non detertere: sed suadere nobis, ut pacta usque ad eò neglecta seruemus? quasi verò in illis & hoc adscriptum sit, ipsis etià delinquere licere, alteris nec vlcisci iniurias esse concessum? Nónne verò simul & iniquè & stupidè egerunt, qui iusiurandum usque ad eò violarint, ut minimum abfuerit, quin ob illam perfidiam principatus maris eis iure eriperetur? atque ad eò nunc etià ius hoc nobis sine crimine suppeditant, si vti eo voluerimus. Non enim quòd peccare destiterunt, eò minus communia pacta violarunt (scilicet: sed beati sunt, quòd interim in uentur ignavia vestra, quæ suum ius persequi nunquam infuit. Atque hoc contumeliosissimum est, quòd reliqui Græci & Barbari omnes, vestras inimicitias metunt: isti autem noui homines vos eò redigunt, ut ipsi vosmet aspernari cogamini, alia vobis persuadendo, alia vi extorquendo: perinde ac si cum Abderitis, aut Maronitis, nõ cum Atheniënsibus administratæ reipub. ratione habeat: qui cum opes vestras extenuent, aduersariorum amplificet, interim nõ animaduertit, se cõfiteri vrbẽ nostrã esse insuperabile: dũ hortantur, ut ins aliter quàm iustũ est, custodiamus: ut quæ hostes facili superasset, si utilitatis ratione habere voluisset. Iure aut in hac sententiã sũt. Dum enim maris imperium citra contouersiã, id quæ solum tenuerimus: ad terrestria pericula propulsanda, facile alia supplementa his copiis, quas in procinctu habemus, inuenire licebit. Prasertim cum fortuna eorum insolentiã deprefferit, qui tyrannicorum exercituum custodia muniebantur: atque corũ alij perierint, alios res ipsa docuerit esse cõtemnedos. Quòd igitur ad naues attinet, in quo momẽti plurimum est, id Macedo præter alia supra cõmemorata, violauit. Sed inter omnia Macedonũ facta contumeliosissimũ & insolentissimum illud est, quòd nuper accidit, eũ ausi sunt contra commune fœdus cum ipsis in initum, in Piræcum appellere, & hoc, Athenienses, non quia vna triemis fuit, ideo paruum ducendum est: sed eos periclitari patientiam nostrã voluisse, ut pluribus idẽ facere liceret. statuendum: & ut declararent, sicut etiã in cæteris factum est, se cõmunia decreta nõ curare. Nam eos ita paulatim irreperere, & nõ assuefacere voluisse ad tales accessus perferendos, etiã inde perspicitur, quòd is qui tum nauim appulit (quem statim vnã cum triemi perditum à vobis oportebat petiit, ut in nostris portibus parua nauigia fabricari

4. Naues à Macedonibus excepte & detentæ.

5. Triemis Macedonica in Piræcũ appulsa

liceret. Nam cui tandem fuit obscurum eos id con-
 filij habuisse, ut intra portum statim essent potius,
 quam ut in eum appellerent? & si paruula nauigia
 tolerarem, paulo post triremes quoque: & si pri-
 mum pauca, paulo post multa? Nec enim dici pos-
 test, quum Athenis magna copia sit lignorum ad na-
 ues fabricandas: quæ ligna & è longinquo, & diffi-
 culter importantur: in Macedonia, quæ etiam aliis
 qui volunt, ea vilissimo precio suppeditat, extitisse
 penuriam: sed arbitrabantur naues ibi simul & fa-
 bricandas, & in eodem portu implendas esse: quum
 communi fœdere sit sancitum, ne quid tale admitta-
 mus: eamque licentiam in dies fore maiorem putaue-
 runt. Vsq; adeo illi nos è sublimi despiciunt, pro-
 pter nostrates doctores, qui eis dictant quid facien-
 dum sit. Sic vnâ cum illis cuiusdam ineffabilis disso-
 lutionis & ignauia, nostram urbem condemnant: ne-
 que eam futuram prouidere, neq; vniquam cogitare
 putant, quomodo tyrannus iste communi fœdere v-
 tatur, quibus ego, Athenienses, vos hortor ut pareatis
 quemadmodum ego docui: & confirmare possim, ut
 qui hac ætate sum, nos & iure nostro citra cuiusquã
 reprehensionem, & occasione sine vilo periculo
 vsuros, quæ nos ad profequendas nostras utilitates in-
 citant & vrgent. Nam insuper etiam communi fœde-
 ri adscriptum est, Si participes communis pacis esse
 velimus. at verbum illud, SI VELIMVS: etiam
 contrarium complectimur, num tandem desistere
 velimus aliorum ductum & auspicia turpiter sequi:
 an verò ne recordari quidem vllius præclari facino-
 ris, quæ ab antiquissimis temporibus plurima nobis
 præ cæteris omnibus relicta sunt. Si igitur iusseritis,
 Athenienses, decernam, ut fœdera iubent, fœdifica-
 tis bellum esse inferendum.

Cóclusio.

HIERONYMI VVOLFII AR-
 gumentum orationis Dinarchi contra
 Demosthenem.

Quæ fuerit occasio Demostheni condemnationis & fugæ:
 in argumento Epistolarum eius ex Plutarcho repetiui.
 Nunc cum Stratocles quidam, cum de acceptis ab Harpalo
 viginti auri talentis accusasset: Dinarchus (quem quidam
 hordeaceum Demosthenem vocant) siue alteri hanc oratio-
 nem scripsit, ut tradit Plutarchus, siue ipse delectus à populo
 accusator, post illum idem argumentum tractat, ac duabus
 præcipue rebus probandis occupatur, vna, in iudicio senatus Areopagiticæ, propter Demosthenis cauillationes, fidem non
 esse abrogandam: altera, cum constet, Demosthenem dona
 cepisse contra rempublicam: non ea eius esse merita, ut con-
 uicto tanti sceleris sit parcendum: sed atrocissimum potius
 supplicium, vel exempli causa, infligendum: præsertim cum
 clementia & periculosa & perniciofa futura sit reipublicæ, &
 ipse sese capitis condemnarit: id quod vel innocentia eius,
 vel magna temeritatis (quæ vix in Demosthenem cadit) ar-
 gumentum haberi potest. Status coniecturalis est. Inten-
 tio accusatoris: Demosthenem, cum cepisset munera contra
 rempublicam, esse condemnandum. Depulsio rei: Se non ce-
 pisse munera. Iudicatio: An munera cepisset Demosthenes? Ac-
 cusator igitur præcipue nititur in iudicio senatus Areopagiticæ,
 ut dictum est, cuius grauiissima habebatur autoritas. Demo-
 sthenes autem eandem eleuat, ac conspiratione inimicorum
 se oppressum esse conqueritur. De rei veritate ambigitur.
 Nam Plutarchus accusatoribus, Pausanias Demostheni as-
 sentitur. et si mihi quidem verior videtur Pausanias, qui suæ
 sententiæ non aspernandum argumentum profert, cum
 Plutarchus præceptam vulgi, sæpe temerè, sæpe malignè
 iudicantis opinionem, & scurrilia æmulorum eius & ini-
 micorum dicta sequatur. Sed præstat ipsius Pausaniæ iu-
 diciam adscribere, quod huiusmodi ferè est. Intra Fani-

Pausanias de Demostheni.

συνίας δὲ τῶν δημοδένων καὶ μοί γε δοκεῖν, πρὸς τὰ παλαιὰ, τὸ πρὸς τὴν ἐλευθέρου ἀποφύγετον οὐ τὸν τυχόντα.
 Πλούταρχος δὲ τὴν ἀποφύγετον ἀποφύγετον ἔχει, τὰ μὲν ἀποφύγετον, τὰ δὲ κακοῦτος κρινόντων, καὶ τοῖς τῶν βασιλευσίων καὶ ἐχ-
 θροῦ σκώμια καὶ βωμολοχίας ἐπιπέμους φαίνεται. ἀμείνον δὲ ἵππος τὴν παυσανίου ἀποφύγετον ἀποφύγετον ἔχει, ὅς τις ἀδίκως καὶ κέρειν φη-
 σι.

ἡμετέροις λιμήσι, πᾶσι οὐ κατὰ φανερὰς ἰσχυρὰ, ὅτι αὐτὰ τὰ ἐ-
 σπλάγιον, τὸ δὲ οὐκ ἐνδον εἶναι ἐμνησανόντων: καὶ εἰ λεπτὰ πλοῖα
 ὑπομυρῶν, ὀλίγον ὑστερον ἐξήρει. καὶ εἰ περὶ τὸν ὀ-
 λίγον, μικρῶν ὑστερον πλοῖα. καὶ ὅτι δὴ βεβαίως εἰπῆν, ὡς ἀ-
 δήνησι μὲν ἀφ' ὧν ὄντων τῶν ναυπηγησίων ξύλων, τὴν
 πόρρωθεν ἐμολίσι εἰσομιζόμενων ἐν τῇ μακεδονίᾳ
 ὅτι πλεονεκτήσαν, τῆ καὶ τοῖς ἀλλοῖς τοῖς βουλομένοις ἐπι-
 λίστατα κατὰ δισαμῆν, ἐλλ' ὄντο ἄμα τε ναυπηγησίων
 ἀνταύθι, καὶ πληροῦσε δὲ ἐν τῶν λιμένων τῶν περὶ τὴν
 ἀφ' ὧν ἐκοναῖς ὁμολογίας διετημένους, μηδὲν τοιοῦτον
 εἰσδύσαντες καὶ ταύτῃ ἐξέσαι ὅτι πλεονεκτήσαν οὐκ
 πάντοθεν κατὰ περὶ τὴν πόλιν ἐκείνοις χροῖν, δὲ τοῖς ἐπι-
 σπλάγιον διδασκάλους, τοῖς ὑπαρχοῦσιν αὐτοῖς ἀδίκως πο-
 εῖν. οὐκ ἀδίκως κατὰ τὴν πόλιν ἀδίκως τινὰ τῆς
 πόλεως ἐκλυσιν καὶ μαλακίαν. οὐκ ἀδίκως ἐπὶ τῆς
 μελλόντων εἶναι, οὐκ ἀδίκως ἐπὶ τῆς ἀποφύγετον, τινὰ
 ἔσονται χροῖν, ὅτι τὸν πόλεως ἐκοναῖς ὁμολογίας: αἷς ἐξ ὧν
 κελύματα, ὡς ἀδίκως ἀδίκως, πρὸς τὴν πόλιν ἐδ-
 ἴκαται καὶ διεβεβαίωσάντων αὐτῶν, ὡς τῶν ἡλικίας ἐχόντων, ἄμα
 καὶ τῶν δικαίων ἡμῶν ἀνεγκλήτους, ἐπὶ τῶν καμῶν ἀσφαλέ-
 στατα χροῖν τοῖς ὅτι τὸ συμφέρον κατὰ τὴν πόλιν. καὶ ὅτι
 πρὸς τὴν πόλιν ἐκοναῖς ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως
 καὶ τῶν ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως
 ἀποφύγετον, εἰ ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως
 ἀποφύγετον, ἀλλὰ μὴ δὲ ἀναμνησθῆναι μηδὲν
 φιλοπίας τῶν ἀδίκως ἀδίκως καὶ πλείους, καὶ μάλιστα
 πάντων ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως
 ὡς ἀδίκως ἀδίκως, ἡμῶν, κατὰ τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν πόλεως
 οὐκ ἀδίκως ἀδίκως, ἡμῶν, κατὰ τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν πόλεως
 οὐκ ἀδίκως ἀδίκως, ἡμῶν, κατὰ τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν πόλεως

ΙΕΡΟΝΤ ΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ ΤΥΠΟΘΕ-
 σις εἰς τὸν Δειναρχοῦ καὶ Δημοσθένους λόγον.

Τὴν ἀφ' ἡμετέροις λιμήσι, πᾶσι οὐ κατὰ φανερὰς ἰσχυρὰ, ὅτι αὐτὰ τὰ ἐ-
 σπλάγιον, τὸ δὲ οὐκ ἐνδον εἶναι ἐμνησανόντων: καὶ εἰ λεπτὰ πλοῖα
 ὑπομυρῶν, ὀλίγον ὑστερον ἐξήρει. καὶ εἰ περὶ τὸν ὀ-
 λίγον, μικρῶν ὑστερον πλοῖα. καὶ ὅτι δὴ βεβαίως εἰπῆν, ὡς ἀ-
 δήνησι μὲν ἀφ' ὧν ὄντων τῶν ναυπηγησίων ξύλων, τῆν
 πόρρωθεν ἐμολίσι εἰσομιζόμενων ἐν τῇ μακεδονίᾳ
 ὅτι πλεονεκτήσαν, τῆ καὶ τοῖς ἀλλοῖς τοῖς βουλομένοις ἐπι-
 λίστατα κατὰ δισαμῆν, ἐλλ' ὄντο ἄμα τε ναυπηγησίων
 ἀνταύθι, καὶ πληροῦσε δὲ ἐν τῶν λιμένων τῶν περὶ τὴν
 ἀφ' ὧν ἐκοναῖς ὁμολογίας διετημένους, μηδὲν τοιοῦτον
 εἰσδύσαντες καὶ ταύτῃ ἐξέσαι ὅτι πλεονεκτήσαν οὐκ
 πάντοθεν κατὰ περὶ τὴν πόλιν ἐκείνοις χροῖν, δὲ τοῖς ἐπι-
 σπλάγιον διδασκάλους, τοῖς ὑπαρχοῦσιν αὐτοῖς ἀδίκως πο-
 εῖν. οὐκ ἀδίκως κατὰ τὴν πόλιν ἀδίκως τινὰ τῆς
 πόλεως ἐκλυσιν καὶ μαλακίαν. οὐκ ἀδίκως ἐπὶ τῆς
 μελλόντων εἶναι, οὐκ ἀδίκως ἐπὶ τῆς ἀποφύγετον, τινὰ
 ἔσονται χροῖν, ὅτι τὸν πόλεως ἐκοναῖς ὁμολογίας: αἷς ἐξ ὧν
 κελύματα, ὡς ἀδίκως ἀδίκως, πρὸς τὴν πόλιν ἐδ-
 ἴκαται καὶ διεβεβαίωσάντων αὐτῶν, ὡς τῶν ἡλικίας ἐχόντων, ἄμα
 καὶ τῶν δικαίων ἡμῶν ἀνεγκλήτους, ἐπὶ τῶν καμῶν ἀσφαλέ-
 στατα χροῖν τοῖς ὅτι τὸ συμφέρον κατὰ τὴν πόλιν. καὶ ὅτι
 πρὸς τὴν πόλιν ἐκοναῖς ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως
 καὶ τῶν ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως
 ἀποφύγετον, εἰ ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως
 ἀποφύγετον, ἀλλὰ μὴ δὲ ἀναμνησθῆναι μηδὲν
 φιλοπίας τῶν ἀδίκως ἀδίκως καὶ πλείους, καὶ μάλιστα
 πάντων ἀδίκως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως ἐπὶ τῶν πόλεως
 ὡς ἀδίκως ἀδίκως, ἡμῶν, κατὰ τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν πόλεως
 οὐκ ἀδίκως ἀδίκως, ἡμῶν, κατὰ τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν πόλεως
 οὐκ ἀδίκως ἀδίκως, ἡμῶν, κατὰ τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν πόλεως

Excitat vt inutilem & infelicem ciuem.

Ignauus in occasione rerum gerendarum.

impunitum hominem, cuius nomine vobis ceterorumque Græcorum clades sunt inscriptæ: palam conuictum acceptorum contra rempublicam munera: neque cum vos fortunæ benignitas in melius prouehat, atque alteram patriæ pestem vrbe eiecerit, istum autem vobis occidendum tradiderit, omnibus utilitatis rationibus aduersamini: sed omnem actionum vrbs auertite. atque in istos duces, euentus aduersos conuertite. Ad quod enim tempus reponetis istum, quo cum vobis vsui futurum existimetis; Est-ne vestrum, aut circum stantis coronæ quisquam, qui dicere possit, quæ iste vel priuata vel publica negotia, vbi tractata suscepit, non euerterit; Nonne iste Aristarchi domum ingressus, cui Nicodemi cædes, vt nostis omnes, crimini dabatur, suis consiliis Aristarchum maxima cum infamia vrbe eiecit? Is igitur tali amico vsus est Demosthene, vt existimet istius accessum non aliud fuisse, quam malum quædam genium, & ortarum calamitatum ducem atque autorem. Nonne cum populo suadere cepit, quod vtiqum nunquam factum esset (nam priuata eius acta omittam: tempus enim prolixitatem orationis non patitur) boni quidem, vt omnino dicam, reipublicæ nihil contigit: in periculis vero & malis & ignominia tota Græcia, non tantum nostra vrbs versata est? & cum plurimæ ei, dum conciones habuit, occasiones oblata fuerint. omnes nobis vtilis occasiones neglexit? quibus porro temporibus bonus ciuis, & reipub. studiosus aliquid gerendum suscepisset, iis tantum abfuit vt magistratus istis, qui se mox vobis vtilis fuisse diceret, actionem aliquam proferre, vt eos etiam qui aliquid quod est re vestra esset, gerebant, sua fortuna oppleuerit. Proficisceretur Charidemus ad Persarum regem, cum quidem prodesse vobis non verbis, sed re ipsa cuperet, & priuato suo periculo vestram & reliquorum Græcorum salutem procuraret. Cum autem iste in foro obambulans verba faceret, sequens rerum gerendarum socium afficeret: sic eas Fortuna inuertit, vt contraria eorum, quæ expectabantur, euenirent. Soluit hinc Ephialtes: ac oderat ille quidem istum, sed tamē actionum socium habere cogebatur. Etiam hunc ademit Fortuna reipub. Euthydicus populi commodis inferuire decreuerat. Huic se amicum esse Demosthenes professus est: is perit. Quæ cum vos videatis, & sciatitis multo melius quam ego, non consideratis? non cogitatis ipsi vobiscum de præteritis futura coniectantes, nullum istius esse vsu, nisi vt inimicis adiumento sit ad aliquid aliud mali contra rempubl. comparandum? quale illud fuit apud Capram, cum & Lacedæmonij omnes cum exercitu exissent, & Achei atque Elæi se cum eis coniunxissent, & X.M. peregrinorum militum in procinctu essent, & Alexander in India esse diceretur, & Græcia vniuersa ob singularum vrbium peditores, iniquo animo rerum illarum statum patiens, aliquod vrgentiū malorum remedium optaret. Iis ergo temporibus. Demosthenes quis facit, consulendi decernendi; autoritate præditus, qui statim dicit, hunc statum odio esse dignum? Nunquid (nam ommitto cætera discrimina) aliquid decreuisti de his discriminibus? consuluisti? pecuniâ suppeditasti? vllam vel paruum operam iis nauasti, qui communem salutem defensuri erant? Nihil penitus. Sed circumibas nugigerulos instruens, & tuopte ingenio literas cõfingebas. * & cum reip. infamia aut de digitis suspensio obambulabat, delicias facies in publicis malis: & lectica deferebatur via Piræensi, pauperibus inopiam opprobrians. Et iste vobis ad futuras occasiones vtilis erit

τύλων ἀναψάμνος ἀπειροπόροτο, ξυφῶν ἐν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, καὶ ὅτι φορεῖται κατακομιζόμενος τὴν εἰς πικρὰ ὁδὸν καὶ τὰς τῆς πηνίτων ἀπορίας ἀνειδίζων. εἰδ' εἰδ' εἰς τοὺς μέλλοντας ὑμῖν κακοῖς ἔσται χησίμος, ὡς α-

μη ἀφῆτε τὸ ἐπὶ τοῖς πόλεως, καὶ τῶν ἄλλων ἐλλείων ἀτυχίμασιν ἐπιγεγραμμένον, ἀπμώρητον, εἰλημνόν ἐπαυτοφόρω δῶρα ἔχοντα καὶ τῆς πόλεως, μηδὲ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἡμῶς ὅτι τὸ βέλπον ἀγρούσης, καὶ τὸ μὲν ἔτερον τῶν παρῆδα λελυμασμένων ἐν τῆς πόλεως ἐπιβληκίας, τῆτον δὲ ὑμῖν ὑποκλίειναι ὡς ἀδούσης: αὐτοὶ τοῖς πᾶσι συμφέρουσιν ἐναντιώθητε ἀλλὰ μετριοψίασθε τὰς τῆς πόλεως φράσεις, εἰς τοὺς τοῖς ἡγεμονίας τὰς ἀποτυχίας ἔβησαντες, εἰς πῶρον γὰρ καμὸν ἀποθήσεσθε τῆτον, ὑπλάβοντες χησίμοι ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι: ἔχει τις αὐ εἰπεῖν ἢ ὑμῶν, ἢ τῶν ἀπειρηκότων, εἰς πῶρα εἰδὲ φράσματα εἰσελθῶν ἢ ἰδῆ, ἢ κοινὰ, οὐκ αἰατέφρασι: οὐκ εἰς μὲν τὸ ἀριστάρχου οἰκίαν εἰσελθῶν, συμβουλεύσας, τὸν νικηδῆμου θάνατον κατὰ σπουδασθέντα, ὃν ἴτε πάντες, ὡς ἔβηλε τὸ ἀριστάρχον ὅτι τὸ ἀγρίστας αἰτίας: καὶ τοιοῦτω φιλῶ δημοδένει ἐχρήσατο, ὡς κακοδαίμονα αὐτῷ τῆτον, καὶ τῶν γελημνῶν συμφορῶν ἡγεμονία νομίσει φερεσέλει: οὐκ ἐπειδὴ τῶν δῆμων συμβουλεύσεν ἡγεῖσθαι, αἰς μὴ ποτε ὠφελον (ἀρήσω γὰρ αὐτὰ τὰ ἰδῆ. ὅγδ χηῶνος οὐκ ὅτι δὲ καὶ) μακρολογεῖν) ἀγαθὸν μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν εἶδεν γέρονε τῆ πόλεως ἐν κινδύοις καὶ κακοῖς καὶ ἀδούσια πᾶσα ἢ ἔλλα, οὐ μόνον ἢ πόλις κατέστηκε. καὶ πλείστοις καμῶσι ἐν ταῖς δημοκρατίας χησίμοι, ἀπάντας ἀρήσει τῆς ὑμῶν καμῶσι: καὶ ἐν οἷς τις αὐ φιλῶτολις αἰή, καὶ κηδεμῶν φερελετο π φράσεις: τοσούτων εἰδῆσεν ὁ δημογῶρος ὁ χησίμος αὐτῆς φήσων ὑμῖν γελημνῶν, φράξιν πνα φερεφέν: ὡς καὶ τοῖς φράσι τοῖς ὑμῶν π, τῆς εἰατὸς τύχης ἀνέπλησεν. ἀπῆρε χησίμοι φερε τὸ περσῶν βασιλεία, χησίμος ὑμῶν οὐ λόγος, ἀλλ' ἔργος βουλόμνος γηέδα καὶ τοῖς ἰδῆ τοῖς αὐτὰ κινδύοις ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ἐλλησι βουλόμνος τὴν σωτηρίαν ὡς α-σπουδασα, φελεῖαν δὲ εἰδὲ καὶ τὴν ἀγροῦν, ἐλογροποιεῖ, καὶ τῶν φερατομῶν εἰσεπέσει κοινῶν αὐτῶν. εὐπὸ δὴ κατέφρασεν ἢ τῆς τῶν ὡς τῶν ἀπάντων γηέσι τοῖς φερεσδοκωμῶν. ὡς ἐπὶ δὲ σεν ἐφιάλτης, μιστῶν μὲν τῆτον ἀναγαζόμενος ἢ τῶν φεραμάτων κοινῶν. ἀφείλετο καὶ τῆτον ἢ τῆς πόλεως. δίδυδικος φερεφίτο τοῖς ὑμῶν τῆ δῆμου φράσεις: ἔφη τούτω δημοδένει φίλος εἶναι, εἰδὲ ἀπώλετο. ὅ τῶν ὑμῶν ὅσοις καὶ ὅτι τῶν μὲν πηλυ βέλπον ἢ ἐγὼ, οὐ λογίζεσθαι οὐ σποπέσθε φερε ὑμῶς αὐτοῖς, τῶν καμῶν τὰ μέλλοντα ἐν τῶν γελημνῶν, ὅτι εἶδεν εἰδὲ χησίμος ἀλλ' ἢ τοῖς ἐχθροῖς καὶ τῆ πόλεως συστήσει κατὰ σπουδῶν ἑτέρων. οἶα ἐφ' αἰῶς ποταμοῖς ἐχθροῖς, ὅτε λαμνδαίμονιοι ὑμῶν ἀπάντες ὡς ἐφ' αἰῶς ποταμοῖς ἐχθροῖς ἢ καὶ ἢ λείοι τῶν φεραμάτων ἐκονῶνισι, ὑπῆρχον ἢ ἐνέμι μύριοι, ἀλέξανδρος ἢ ὡς ἐλέγχετο, ἐν ἰνδοῖς λῶ. ἢ ἢ ἔλλα ἀπασα δὲ τοῖς ἐν ἐχθροῖς τῶν πόλεων φερεδούται, ἀγρομένη τοῖς παροῦσι φεραμασιν, ἢ σμῆρει μὲν βιλῶ πνα τῶν καμῶν τῶν ἀπειρηκότων νῦν οὐδ' ἐν τῆτον τοῖς καμῶσι δημοδένει πς λῶ, ὅτι συμβουλεύσει καὶ γηέσαι κησίμος, καὶ φήσων αὐτῆς δὲν μισεῖν τὰ κατέφρα φεραματα (ἔφ' ὡς τοῖς ἄλλοις κινδύοις) ἐχθροῖς π φερε τῆτον κινδύων: συμβουλεύσας: ἐπόρσιος χησίματα: μικρὸν π χησίμος ἐχθρῶν τοῖς ὑμῶν τῆς κοινῆς σωτηρίας φράσι τοῖς οἰδοποιῶν. ἀλλὰ φελεῖς κατὰ σπουδῶν λογοποιεῖς, καὶ παρ' εἰατὸς γηέφων ὅτι σολῶν. καὶ καταγεμῶν τὴν τῆς πόλεως δόξαν, χησὸν ἐν τῶν δακτυλιῶν εἰδ' εἰδ' εἰς τοὺς μέλλοντας ὑμῖν κακοῖς ἔσται χησίμος, ὡς α-

Ab expectatione hominum

Congeries estiminum.

Confutatio, se ab Areopagitis non esse condemnatum.

citandi, uti de ceteris, quos iste hospites & Athenienses esse iussit? Nunquid pro diuina fide, putatis, eum qui argento accipiendo delectetur, auri viginti talenta repudiasset? aut minuta munuscula acceptasse: tantam pecunie vim esse aspernatam? aut Areopagiticum senatum, post semestrem inquisitionem, nomina Demosthenis, Demadis & Cephisophontis per iniuriam ad vos detulisse? Multi, iudices, multi civium & aliorum Græcorum, ut & prius dixi, obseruant vos, quo pacto hanc causam disceptaturi, atque vtrum aliorum etiam corruptelas in iudicium adducturi, an verò sine metu accipiendi munera contra vos potestatem daturi sitis. An ea quæ prius firma & rata putabantur, nunc ob Demosthenis hanc causæ dictionem, auctoritatem omnem sint amissura, quem ob alias administrationes suas periisse oportebat. qui caput suum omnibus execrationibus quæ in vrbe factæ sunt, obstrinxit: qui Furiarum numen, cæterorumque deorum quos in Areopago obtestari moris est per iurio violauit: qui singulis concionibus, diris est, deuotus: qui munera cepisse contra rempublicam est compertus: qui & populo & senatui verba dedit contra execrationem, cum alia sentiat, alia dicat: qui priuatim Aristarcho atrociam & contraria legibus consilia dedit: qui tandem, si qua est iusta in periueros & sceleratos vindicta, sicut est, pœnas dabit, eaque hoc ipso die. Audite, iudices, execrationes. Execrationes. Tamen Demosthenes ad mentiendum, & absurdissima quæque dicenda ita paratus est, adeo frontem perficit, nec demonstratæ veritatis, nec execrationis ullius rationem habens, ut de me quoque dicere non dubitet, ut audio, me quoque prius ab hoc senatu condemnatum, rem facere omnium absurdissimam, ut ipse ait, qui prius contra senatus huius indicium causam dixerim, nunc verò ei patrociner, seque accusem de facto isto indicio. In quo ille rem non factam concinnat, & apud quosdam mentiri audet. Ut igitur, ubi se ad istam rationem conuerterit, non patiamini, sed certò sciatis, senatum meum nomen non detulisse, neque delatum fuisse: sed ab vno homine improbo, & apud vos pœna affecto, iniuriam mihi esse factam: paucis me audite: post iterum istum aggrediar. Necessè habet Senatus Areopagiticus duobus indicia omnia referre modis. Quibus istis? vel suo consilio facta inquisitione, vel ex mandato populi. Præter hos nullus alius est. Quod si tu, nefaria bellua, dicis, populo mandante Senatum inquisisse ac detulisse nomen meum ostendito plebiscitum, & qui mei fuerint accusatores delatione facta: quemadmodum nunc vtrunque factum est, tum decretum quo inquisiuit Senatus, tum accusatores delecti à populo, è quibus nunc iudices maleficia audiunt. quæ si vera fuerint, mori non recuso. Sin Senatum ipsum suo opte consilio me detulisse dicis: testes producito ipsos Areopagitas, quemadmodum ego eos producam, ut constet me non esse delatum. Eum autem hominem, atque improbum proditorem, qui per mendacium, ut tu quoque, & me & Senatum violauit, læsæ maiestatis ream feci, & apud quingentos ciues commici, eum opera sua Timocli contra me locata, id fecisse: atque vltus sum ope illius temporis iudicium. Cape tu mihi testimonium, quod prius etiam in iudicio, cum causa ageretur, exhibui iudicibus, neque id quicquam criminatus est tanquam falsum: id ergo proferam.

A ἐν μέρτερας ὑμῶν δεικναι εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων ὄσους εἶδεν γέγραφε πρὸς ἑστέρας ἐπὶ καὶ ἀθλιὰς αἰτίας, πρὸς τὴν ἀθλιότητα. οἴεσθε αὐτὸν ἀργύριον μὲν χαίρειν λαμβάνοντα, χρυσίου δὲ εἰκοσι τάλαντα οὐκ αὐτὸ λαβεῖν; ἢ καὶ μικρὰ μὲν δωροδοκεῖν, ἀθρόον δὲ οὐκ αὐτὸ πρὸς δέξασθαι ποσῶτον λήμμοσιν; ἢ τὴν εἰς ἀρείου πάχου βουλήν δημοσίου, ἢ δημοσίου, ἢ κηφισοφώντα, ζητήσασαν εἰς μὲν ἀδικίας εἰς ὑμᾶς πεποιθῆσθαι τὰς ἀποφάσεις, πολλοὶ, ὡς ἀνδρες, πολλοὶ τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐλλήνων, ὅπερ ἔπερτερον ἔπειον, διερωτοῦσιν ὑμᾶς, πῶς τὸν δικάσετε τὴν ἀνάστα; ἔπειτερον εἰσαγωγίμοις καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε; ἢ ἀνέδην εἰς ἑστέρας δωρεὰ λαμβάνειν κατὰ ὑμῶν, καὶ τὰς πρὸς ἑστέρας δοκιμασίας πρὸς καὶ βέλεια εἶναι, καὶ ἀπὸ τῶν δημοσίων κείσιν γρηγορήσασθαι, ὅτι τῶν ἄλλων πρὸς σκενδραπολιτικῶν τῶν πεπολιτικῶν ἀπὸ τῶν ἀπάσις ταῖς ἀνάστα; ἐν τῇ πόλει γρηγορήσασθαι, ἐνοχρὸς κατέστηκεν, ὅπως κινῶν καὶ τὰς σεμνὰς δικὰς ἐν ἀρείου πάχου, καὶ τὰς ἄλλους δικὰς, οἷς ἐκεῖ δόκοντα νόμιμον ἔστι. κατὰ ἑστέρας ἢ κατὰ ἑστέρας ἐκκλησίας γρηγορήσασθαι, ὅτι ἐκκλησιῶν δῶρα καὶ τὴν πόλιος εὐληθῶς ἐξήπατικῶς ἢ καὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν βουλήν, ὅτι τὸ ἀφ᾽ ἑστέρας μὲν λέγων ἑστέρας ἢ φροσῶν, ἰδία ἢ συμβεβηδονικῶς ἀριστὰρχω δικὰς καὶ ὁδονόμοις συμβουλάς οὐκ ἀνδρὶς εἰπερ ἔστι πρὸς δικασίαν πτωχῶν καὶ τῶν βλοπῶν ἢ πονηρῶν, ὡς πρὸς ἔστι, δῶσει δὴ καὶ εἶδεν ἐν τῇ τῆμερον ἢ μέρει ἀκούσασθαι ἀνδρὶς δικασίαν τὰς ἀνάστα. Ἀλλὰ ὁμοῦ, ἀνδρες δικασίαν οὐτὸ δημοσίου τὰς ψόδεσθαι, καὶ μηδὲν ἰγὲς λέγειν, ἐτόιμας χρεῖται, καὶ οὐτε ἀιχμῆς, οὐτε ἐλέγχου, οὐτε ἀνάστα οὐδὲν αὐτὰ μέλει, ὡς τε καὶ πρὸς ἐμοῦ τολμήσασθαι λέγειν, ὡς ἀκούω, ὡς ἀνα καὶ κατὰ ἑστέρας ἢ βουλήν, καὶ ποῖα πάντων ἀποπῶτα, ὡς οὐτὸς φησι, πρὸς ἑστέρας μὲν ἐν ἀπὸ τῆς τῆς βουλῆς ἀποφάσει ἀνάστα, ἀπολογηθῶν ὑπὸ ἐμαυτῶν, καὶ ἢ συμπερῶν αὐτῆς, καὶ συμπερῶν τούτου πρὸς τῆς γρηγορήσασθαι ἀποφάσεως πρὸς ἑστέρας κατὰ σκενδραπολιτικῶν οὐ γρηγορήσασθαι, ἀλλὰ ψόδεσθαι πρὸς πᾶσι τολμήσασθαι, ὡς ἐὰν ὅτι τὸν ἢ τὸν λόγον μὴ ὅτι ἐπῆντε αὐτὰ. ἀλλὰ εἰδῆτε ἀπειθῶς, ὅτι οὐτὸ ἐμὲ ἀπέριπτεν ἢ βελί, ἢ ἐμὲ ἀλλήλων ἢ δημοσίου ἢ ὑφ' εἰδὸς ἀνδρῶν πονηρῶν, καὶ δὴ καὶ δεικνῶν παρ' ὑμῶν ἀκούσασθαι μεν βραχέως, ἐπὶ τὸ ὅτι τὸν τάλιν βαδοῖμαι, ἀνάστα τὴν βουλήν, ὡς ἀνδρες, τὴν εἰς ἀρείου πάχου καὶ δύο ἑστέρας ποιήσασθαι τὰς ἀποφάσεις πᾶσις, πᾶσις τούτου; ἢ πᾶσις αὐτῶν πρὸς ἑστέρας μὲν καὶ ζητήσασθαι, ἢ τὸ δῆμον πρὸς ἑστέρας αὐτῆς, χρεῖς τούτων οὐκ ἔστιν ὅτι πᾶσις ἑστέρας ποιήσασθαι. εἰ μὲν τῶν φησ, ὡς μισρὸν σὺ θηλείον, τὸ δῆμον πρὸς ἑστέρας ζητήσασθαι τὴν βουλήν, πρὸς ἐμοῦ ποιήσασθαι τὴν ἀποφάσειν εἰδῶν τὸ ψήφισμα, καὶ πᾶσις ἐχθρόν τὸ μου κατὰ ἑστέρας, γρηγορήσασθαι τῆς ἀποφάσεως, ὡς περὶ καὶ ἀμφοτέρω γέρονε καὶ ψήφισμα, κατὰ ἐζητήσασθαι ἢ βουλήν ἢ κατὰ ἑστέρας χρεῖς τὸν ἑστέρας τὸ δῆμον, παρ' ὧν καὶ οἱ δικασίαν τὰ δὴ κήματα πᾶσις ἀνόντα, καὶ ἢ τῶν ἀλλήλων ἀποπῶτα ἐτοίμος εἰμι. εἰδῶν αὐτὸ πρὸς ἑστέρας ἀποφάσειν με φησ, ὡς ἑστέρας μέρτερας τοῖς ἀρεοπαγίταις, ὡς ἀνδρῶν πρὸς ἑστέρας, ὅτι ἐκ ἐφάνθη, τὸ ἢ κατὰ ψόδεσθαι μὲν τοῖς καμῶν καὶ βελί, ὡς περὶ σὺ πονηρῶν πρὸς ἑστέρας εἰσαγωγέας, καὶ εἰδῶν εἰς τὸν τῶν ἀποπῶτα τῶν πολιτῶν, ὅτι μισρῶτας αὐτὸν πρὸς ἑστέρας κατὰ τῶν ἐπῶραξεν, ἐπιμωρησάμεν καὶ τὸ τότε δικασίαν τῶν. λάβε μοι σὺ τὸ μέρτερας, λέγει

ὡς ἑστέρας παρεχόμεν μέρτερας μὲν τοῖς δικασίαις, καὶ εἰδῶν ἐπεσκήψατο ὡς ψαυδῆ ἑστέρας, καὶ τὸν παρεξομα, λέγει

Veget Demosthenis de senatu contra se-metipsum praedictum

Obtestatio per conge-tum

A periculo patriae

exemplo esset: aut decuplam accepti muneris mul-
 tam, ut ea res iis qui ab illo facinore non abhorre-
 rent, nihil emolumenti afferret. An verò hoc qui-
 dem dicere non institues: sed illud, sic accidisse, ut
 ceteri omnes ea confiterentur, qui à senatu delati
 essent, rectam fuisse inquisitionem: tu verò solus e-
 andem refelleres? At verò tu solus eorum omnium
 qui unquam delati sunt, vltro postulati hos indices &
 questitores & ipse contra te decretum scripsisti, & po-
 pulum fecisti testem pactiois tuae, & capitale in te
 supplicium statuisti, si retulisset senatus, te quicquam
 eius pecuniae accepisse, quàm Harpalus in nostram re-
 gionem attulisset. Enimvero prius scripsisti, tu Demo-
 sthenes auctoritatem habere senatum Areopa-
 giticum contra hos & ceteros Athenienses, patriis
 legibus puniendi eius, qui patria instituta violaf-
 set: atque etiam commisit huic senatui & tradidi-
 sti totam civitatem: quem statim dices esse Oligar-
 chicum. atque ex senatusconsulto tuo ciues duo sunt
 interfecti, pater & filius, traditi ei qui fossam praestit,
 ex edicto tuo: vnus ex Harmodiana familia in vin-
 cula est coniectus. Tulerunt Antiphonem, & oc-
 ciderunt hi, senatus indicio adducti. Tu Archinum
 civitate eiecisti, proditionis infimulatum ex sena-
 tus indicio & poena: contra te verò, idque cum ipse
 decretum scripsisset, id decretum abrogas. At qui
 ubi ista equa aut vstitata sunt? Testabor seueras deas,
 Athenienses, & locum quem illae tenent, & heroes
 nostrae regionis, & Mineruam Urbanam, ceterosque
 deos, qui regionem nostram & urbem fortiti sunt,
 vos non puniuisse eum, qui contra patriam aliquid
 accepit, à populo vobis traditum: qui violauit &
 corruptit urbis felicitatem: qui suis consiliis effe-
 cit, ut quasi hostili vallo patria circumdaretur: quem
 inimici & maleuoli patriae, viuere vellent, exitio
 fore patriae existimantes: qui verò nostris rebus co-
 sultum volunt, & mutata fortuna sperant res ciuitatis
 fore meliores, perfoluto factis digno supplicio,
 perditum cupiunt, & hoc à diis immortalibus votis
 exoptant: cum quibus ego vnà vota facio, ut patriam
 conferent, quàm in periculo versari video salu-
 tutis, liberum, vxorum, existimationis, bonorum
 ceterorum omnium. Quid enim dicemus, Atheni-
 enses, ad eos qui circumstant, egressi praetorio, si,
 quod absit, istius praestigiis fueritis decepti? quibus
 quisque vestrum oculis, domum reuersus, patrios
 lares audebit intueri? Si & proditorem, qui primus
 in suas aedes intulit aurum ex corruptela acceptum,
 absolueritis: & id concilium, quod apud omnes
 mortales grauissimum habetur, nihil veri vel ex-
 quirere vel inuenire statueritis? Quam verò (cogi-
 tate ipsi vobiscum) quam spem habituri sumus, si
 quod periculum patriam inuasit, ubi muneram
 contra patriam acceptationem tutam feceritis: id
 verò concilium, cui patriae salus in eiusmodi peri-
 culis committitur, auctoritate priuaueritis? Quid
 verò (ponamus enim haec) si ex decreto Demo-
 sthenis missis legatis Alexander aurum ab Harpalo
 in nostram regionem allatum repetuerit: & praeter
 factum iam senatus indicium seruos ad vos mi-
 serit, qui nunc ad eum se contulerunt: atque ex iis
 postularit vos audire veritatem: quid per Deos di-
 cturi sumus? Tu bellum scilicet decernes Demo-
 sthenes, quando superiora quoque bella ritè admi-

χρόν τ' ζημίας ὁ λαβών, ὡς δὲ δέμα γῆρι) τοῖς ἄλλοις
 ἢ δεκαπλοῦν τ' εἰς ἀρχῆς λήμματος τὸ πῆγμα τῆς δα-
 ρου, ἵνα μὴ λυσιτελῆς ἢ τοῖς τε ὁλομῶσι ποιῆν ἢ τὸ το
 μὲν ἐχ' ὅππαιρῆσις, λέγειν, ὅτι ἡ τῆς περὶ τὸν ὄππαιρῆσις
 δέντων ὑπὸ τῆς βουλῆς, τοῖς μὲν ἄλλοις ὡμολοῦντες
 συμβέβηκεν, ἀξίωσις ἐστὶ τ' ἡ βουλῆς ζήτησις. σοὶ ὅ μόνον
 τοῖς παρ' αὐτὸν ἑαυτῶν ἀλλὰ μόνον σου τῆς πῶ πτε ἀ-
 ποπεφασμένον, ἡξίωσις ἐκὼν σεαυτὸς τέτρες κειτὰς τῆ
 ζήτησις γῆρις, ἢ ἐγραφε, κ' σαυτὸς τὸ ψήφισμα κ' τῆ
 δῆμον ἐποίησα μὲν τὸν τῆς ὡμολοῦντων ὀρεισμένων
 σεαυτὸς (ζημίας ἐστὶ) δῶν αὐτὸν, ἐὰν ὄποφλήν ἢ βουλή τῆς
 ζημίας τὸν εἰληφῶτα π' τῆς εἰς τ' χῶραν ὑπὸ ἀρπάλου κο-
 μιθέντων ἀλλὰ μὲν περὶ ἐγραφε, σου, ὡ δὲ μὲν ἐ-
 νες, κ' πάντων τέτων τῆς ἄλλων ἀθηναίων, κ' ἐκὼν ἐστὶ
 τ' εἰς ἀρείου πάου βουλῆς, κολῶσαι τ' ὡς δὲ τὰς νόμους
 πλημμελοῦντα, χρωμένον τοῖς πατρίοις νόμοις, κ' πα-
 δωκας σου, κ' ἐνεχέεισας τ' πόλιν ἀπασαν ταύτην, ἡ αὐ-
 τίκα φήσεις ὀλιγαρχικῶν ἐστὶ κ' τὸ δῶν αὐτὸς κ' τὸ σὸν ψήφ-
 σμα δύο τῆς πολιτῆς, πατὴρ κ' υἱὸς ὡς δὲ δῶν αὐτὸς τῆς
 ὅτι τῆς ὄργης, ἐστὶ τῆς ἀρ' ἀρμολοῦ γερνοῦσαν εἰς
 κ' τὸ σὸν περὶ τὸν ἄρμολοῦ. ἐστὶ βλῶσαν ἀπὸ τῶν τῆς ἀπὸ
 τῶν οὐτοῖ τῆς βουλῆς ἀποφάσει περὶ τῶν ὄργης, κ' τὰς τῆς
 βουλῆς ἀποφάσεις, κ' τιμωρίας. κ' ἡ σαυτὸς, κ' ταῦτα
 γῆρις ὁ αὐτὸς τὸ ψήφισμα ἀνεροῖς, κ' πῶ τὸ τῆς δι-
 κασμα, ἢ νόμους βῆσι * μὲν τῶν σεμναῖς διαίαι
 εἰς ἀθλωαῖοι, κ' τὸ τῶν ἐνεχέεισας κ' τῆς ἡ-
 ερας τοῖς ἐγγυρῶσι, κ' τ' ἀθηναίων τῶν πολιτῶν, κ' τοῖς
 ἄλλοις θεοῖς, οἱ τ' χῶραν κ' τῶν πόλιν ἡμῶν εἰληφῶσαν.
 ὅτι τ' δῆμου ὡς δὲ δῶν αὐτὸς ὑμῖν οὐκ ἐπιμωρήσασθε τὸν
 εἰληφῶτα π' κ' τῆς πατρίδος τὸν λελυμασμένον κ' ἐφ-
 θαρκότα τῶν πόλεως ὀδαιμονίαν τὸν περὶ τῶν ἄρμολοῦ
 κ' ἀρμολοῦ ὡς δὲ δῶν αὐτὸς τ' πατρίδα, ταῖς αὐτῆς συμβου-
 λίας ὅν οἱ μὲν ἐχθροῖς κ' κηκόνοι τῆς πόλεως (ἡ αὐτὸς βου-
 λωντο, συμφορῶν ἡ γῆρις τῆς πόλεως ἐστὶ) ὅσοι ἢ εἶνοι
 τοῖς ἡμετέροις περὶ τῶν μεταπεισίσης τῆς τῆς,
 ἐλπίζουσαν ὅτι τὸ βέλπον αὐτὰ τῆς πόλεως περὶ τῶν
 ἐλπίων, τῶν ἀξίαν δῆλον δῶν αὐτὸς τῆς περὶ τῶν ἄρμολοῦ,
 λαλέειν βούλονται, κ' ταῦτ' ἔχοντα τοῖς θεοῖς εἰς κηρῶ
 συμπερὶ τῶν ἀλλῶ, σαυτὸς τ' πατρίδα, κ' ἡμῶν οὐκ ἐστὶ
 ὑπὸ στωπείας, ὑπὸ παιδείας, ὑπὸ γυμνασίων, ὑπὸ δόξης,
 ὑπὸ τῆς ἄλλων ἀγαθῶν ἀπὸ τῶν τῆς ἡμῶν ὅ ἀθη-
 ναῖοι περὶ τοῖς ἀεισηκῶτας, ὅς ἐλδόντες ἐκ τῆς διγρη-
 εἰου, ἐὰν) ὅ μὴ γῆρις) ὡς δὲ ἀρεοῦσῆτε ὑπὸ τ' τέτυ γρη-
 τείας, πῶν ὀφθαλμοῖς ἔρατος ὑμῶν τῶν πατρίων εἰσαν
 οἴκαδε ἀπελθῶν ἰδῆν τολμήσειν, ὅσοι λευκότες μὲν
 τὸν ἀροδῶν τῶν, τὸν περὶ τῶν εἰς τὸν ἴδιον εἰσενεγκάμα-
 νον τὸ δῶν αὐτὸς κημῶν χροσίον, κ' τῶν γῆρις δὲ μὲν δὲν
 ἀληθῆς μὴ ἢ ζήτην μὴ θ' ἀρείωσῆν τὸ ὡς δὲ πῶσιν ἀθερά-
 πεις ἐστὶ) σεμνότερον νομίζουσαν σωείριον, τῶν δὲ ὡ ἀ-
 θλωαῖοι (σοπεῖτε γῶ περὶ ὑμῶς αὐτοῖς) τῶν εἰληφῶσαν
 ἐξομῶν, ἐὰν κημῶν τῆς κηταλέθῆ τῶν πόλιν, τὸ μὲν
 δῶν αὐτὸς λαμβάνειν κ' τῆς πατρίδος, ἀσφαλῆς ἐστὶ) πεποι-
 κότες τὸ ἢ τῶν φυλακῶν ἔχον σωείριον τῆς πόλεως ἐκ
 τοῖς τοιοῦτοις κημῶν, ἀδῶν κημῶν κημῶν τῶν τῶν
 (κημῶν γῶ ταῦτα) ἐὰν κ' τὸ ψήφισμα, τὸ δημοθέοις, ἀπατῆ τῆς πέμψας ἡμῶς ἀλέξανδρος τὸ χροσίον, τὸ κο-
 μιθέν εἰς τῶν χῶραν ὑπὸ ἀρπάλου, κ' περὶ τῶν γῆρις τῶν πόλεως ἀποφάσει, τῶν παιδῶν κ' τῶν πέμψας
 περὶ ἡμῶς, τῶν γῶν ὡς ἐαυτὸν ἀπακεκομισμένους, κ' τῶν ἀξίωσις πῶν ἀνέειδ' ἢ ἀληθῆς ἡμῶς. περὶ τῶν ὡ ἀνέειδ' ἢ ἀληθῆς
 π' ε-

τι ἐρεμνὴν γράφεις σὺ δημόστινες πολεμῶν ἡμᾶς, ἐπειδὴ
 καὶ τοὺς πολεμῶν καλῶς διακίησας; καὶ πότερον
 ἔστι δικαιοτέρον, αὐτὰ ταῦτα δοῦναι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀθηναίοις,
 εἰς τὸν πόλεμον ὑπάρχειν μὲν τῶν ἄλλων καὶ τὸ πᾶσι σοῦ
 χρυσίον ἢ τοῖς μὲν ἄλλοις δὲ τὸ ἴδιον κτημάτων, ἔκαστον
 εἰσφέρειν καὶ καταχρῶνται τὸ ἴδιον κόσμον τῶν γυναικῶν,
 καὶ τὰ σκευάσματα, καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ χώρα ἀναθήματα
 τῶν θεῶν, ὡς περὶ ἐφοδοῦν σὺ γράφεις, αὐτὸς εἰσνεγκὼν πέν
 τήκοντα δραχμῶν, δὲ οἰκίας τὴν ἐν πειραιεῖ, καὶ τῆς ἐν
 ἄσει; τοσοῦτον γὰρ καὶ τὴν ποσότητα εἰσφορᾶν εἰσέλω-
 χῶς, εἰκοσι τάλαντα ἔχεις, ἢ πολεμῶν μὲν οὐ γράφεις ἀ-
 ποδιδόναι ἢ καὶ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα κε-
 λούεις ἀλλ' ἄνδρῶν τὸ κεικομισμένον χρυσίον; ἐκούμ' ὑπὸ
 σοῦ τὸν δήμον δὲ ποδιδόναι δεήσει, καὶ ποῦ ἔτι ἔστι δίκαιον,
 ἢ κοινόν, ἢ δημοτικόν, τοῖς μὲν ἐργαζομένοις, εἰσφέρειν, σὲ
 ἢ ἀρπάζειν; καὶ τοῖς μὲν φανερῶν κερτῆδων τὴν οὐσίαν, καὶ
 δὲ τὸ αὐτῆς εἰσφέρειν σὲ ἢ πλείω ἢ πενήκοντα καὶ ἑκατόν
 τάλαντα, τὰ μὲν, ἐκ τῶν βασιλικῶν, τὰ δ', ἐκ τῶν ἀλεξάν-
 δρου χρημάτων εἰληφότα, μηδὲν φανερῶν ἐν τῇ πόλει κερ-
 τῆδων ἀλλὰ δεσποδῶδες πρὸς τὸν δήμον, ὡς οὐ πιστέ-
 υοντα τοῖς ἑαυτῶν πολιδομοῖσι; καὶ τοῖς μὲν νόμοις προ-
 λέγειν τὰ ῥήτορα καὶ τὰ στρατηγῶν, τὸ πᾶσι τὸν δήμον πᾶσαν
 ἀξιοῦν λαμβάνειν, παροδοποιεῖται καὶ τοῖς νόμοις γὰρ
 ἐν τῷ ὄρει κερτῆδων πᾶσαι τὰς δίκαιας πᾶσαι πᾶσι
 καὶ θεῶν, οὐ τοῖς ἀξιοῦν πορνεύειν τὸν δήμον, σὲ δὲ
 τὸ πᾶσι γὰρ πωρεῖται, τοῖς ἢ οὐ γεγραμμένους ἢ εἰς
 σωτῆρα πορνεύειται πᾶσι τοῖς νόμοις, τῶν ἐν τῷ κρισε-
 σιν ἐνεκα γνομένων ὀρκῶν; βηπτάτην ἢ ἄλλοις στρατεύ-
 εται, λιπὸντα αὐτῷ τὸ κοινὸν τάξι. ὡ ἀθλιώται, πᾶσι τὴν
 οἰκίαν τὰς πόλεις τότε μὲν, εὖ, τότε δ', φάλλως πορνεύειν;
 παρ' οὐδὲν δύρησθε ἄλλο, πᾶσι τοῖς συμβούλοις, καὶ τοῖς
 ἡγεμόνας, βηπτάτην γὰρ δὲ τὴν θηβαίων πόλιν, ἐγγύ-
 το πόλις, ἐγγύτο μάλιστα, καὶ πᾶσι τῶν ἡγεμόνων καὶ στρα-
 τηγῶν; ἀπαιτεῖται αὐτὸν ὁμολογήσασθαι πορνεύετε, παρ' ὧν
 περὶ κέρων τοῖς λόχοις ἀκούων ἔρεθ, ὅτε πελοπίδας, ὡς φα-
 σιν, ἡγήτο τὸ ἰερεῦ λόχου, καὶ ἐπαμεινώνιδας ἐστρατήγει,
 καὶ οἱ μὲν τούτων τότε τὴν ἐν ἀλκίβοις μάχην ἐνίκη-
 σεν ἢ τῶν θηβαίων πόλις τότε εἰς τὸ δῆμοδον νομιζομέ-
 νῳ ἐπὶ λακεδαιμονίων χώραν εἰσέβαλον. κατ' οὐκείνοις
 τοῖς χρόνοις, πολλὰ καὶ καλὰ διεπράξαντο ἔργα μεσση-
 νῳ τετρακοσίου ἔτεος κατὰ κίσαν ἀρχαίας, αὐτονομίαι
 ἐποίησαν ἐνδοξοὶ πᾶσι ἢσαν. τότε δ' αὐ τοῦ ἀν-
 τῶν ταπεινὰ καὶ τὸ φρονήματος ἀνάξια διεπράξαντο; ὅτι ἐ-
 δωροδοκῶ μὲν λαμβάνων χρημάτων πᾶσι τὸ φιλίππου πι-
 μόλαος οὗτος φίλος, ὅτι ἢ τοῖς ξένοις τοῖς εἰς ἀμφισταν
 συλλεγεῖται, πορνεύετε ὁ πορνεύετε ἐγγύτο ὅτε ἡγεμῶν τὸ
 φάλαγγος κατὰ τὴν δεαγγίης, ἀθροπος ἀτυχῆς, καὶ δε-
 εροδοκῶ, ὡς περὶ εἶδ' ὅτι. τότε δ' ἔρεθ εἰς γὰρ ἀθροπος, οἱ εἰ-
 πον, ἀπασα ἢ πόλις μὲν τῶν ἑλλήνων ἀπάντων ἀπόλετο
 καὶ συμπεφθάρη, οὐ γὰρ ψεύδεις ἔστιν, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀλη-
 θές, τὸ τοῖς ἡγεμόνας αἰτίαι ἀπάντων γίνεσθαι, καὶ τῶν ἀ-
 γαστῶν, καὶ τῶν ἐναντίων τοῖς πολιταῖς, θεωρήσατε δὴ πάλιν
 καὶ ὅτι ἢ ἢ μετέρας πόλεως, τὸ αὐτῷ ἔρεθ ὅσον ὄξετάσαν-
 τες τότε ἢ πόλις ἢ μὲν μὲν μεγάλη ἐνδοξος πᾶσι τοῖς
 ἑλλήσι, καὶ τῶν πορνεύων ἀξία, μετὰ γὰρ τὰς ἀρχαίας ἐκεί-
 νας πράξεις, ὅτε κόνων, ὡς οἱ πορνεύετε ἐγγύτο, ἐνί-
 κησε τὴν ἐν κηίδω ναυμαχίαν, ὅτε ἰφικράτης ἀεῖλε τὸ λακεδαιμονίων
 μόραν ὅτε χαβείας ἐν νάξῳ κατὰ ναυμαχίαν
 σὲ τὰς λακεδαιμονίων ξήρεις, ὅτε πμόθεος τὸ ἐν κερκίρα ναυμαχίαν ἐνίκησε, τότε, ὡ ἀθλιώται, τότε, οἱ μὲν πορ-
 νεύετε ὄντες λακωνοὶ δ' ἔρεθ τοῖς ἡγεμόνας λακεδαιμόνιοι, καὶ ὑπὸ τοῖς οὐκείνων ἢ εἶσι, ξαφέντες, ταπεινοὶ πορνεύετε

A nistrati? Vtrum porro æquius est, si idem ceteris
 etiam Atheniensibus visum fuerit, nos habere præ-
 ter cetera etiam id aurum quod penes te est, ad
 bellum: an ut alij, de suis quisque possessionibus, tri-
 butum conferant, & mundum muliebrem con-
 flent, & pocula, & omnia nostræ ditionis dona-
 ria (id quod tu in decreto tuo posuisti) cum ipse de
 ædibus in Piræo atque in vrbe tuis quinquaginta
 drachmas contuleris? Cum enim priore exactio-
 ne tantum pependerit: viginti talenta habes. An
 verò bellum non decernes, sed ex decreto tuo alla-
 tum aurum Alexandro reddi iubebis? ergo pro te
 reddere populum oportebit. Atqui vbi istud iu-
 stum aut æquum aut populare est, ut ij qui opus fa-
 ciunt, conferant: tu rapias? ut alij manifestas opes
 possideant: tu cum ultra centum quinquaginta ta-
 lenta, partim ex Persicis, partim ex Alexandri ne-
 gotiis acceperis, nihil manifesti in vrbe possideas,
 sed tuas opes à populo remoueris, ut qui actis tuis
 diffidas? Cum leges & oratori & imperatori edi-
 cant, si fidem à populo haberi sibi velit, ut liberos
 suscipiat, & fundum intra limites possideat, & om-
 nibus æquis pignoribus depositis, sic demum præ-
 esse populo instituat: ut tu patrios fundos vende-
 ris, & non natos tibi liberos contra leges adoptes?
 propter ea sacramenta quæ in iudiciis exiguntur,
 ut alios militare iubeas, cum communes ipse ordi-
 nes deserueris? Qua de causa putatis, Athenien-
 ses, vires alias secundis rebus, alias aduersis vti? ni-
 hil reperietis aliud, quàm senatores & imperato-
 res. Intuemini Thebanorum ciuitatem. fuit vrbs,
 fuit maxima, duces nonnullos & imperatores ha-
 buit. Omnes sanè fatentur seniores, è quibus ut
 ego hæc quæ refero, audiui. Cum Pelopidas, ut
 aiunt, sacræ cohortis dux esset, & Epaminondas im-
 perator, eorumque collegæ: tum Leuctricam pug-
 nam vicit vrbs Thebanorum: tum in agrum Lacedæmoniorum,
 qui vastari posse non putabatur, impressionem fecerunt:
 illis temporibus multa egregia facinora ediderunt:
 Messenam quadringentesimo anno post excidium
 instaurarunt: Arcades in libertatem vindicarunt:
 apud omnes gloria flourerunt. Quando rursus humiliter,
 & non ut eorum animi magnitudinem decebat, se gesserunt?
 Cum munera captaret: ac pecuniam acciperet à Phi-
 lippo Timolaus, istius amicus: & peregrinis militi-
 bus aduersus Amphissam conscriptis Proxenus
 proditor ille præfuit: cum dux phalangis creatus es-
 set Theagenes, homo infelix & corruptus ut iste.
 Tum per tres homines quos dixi, vniuersa ciuitas
 vnà cum Græcis omnibus periit atque interiit. Ne-
 que enim falsum, sed nimis verum est, duces cau-
 sam esse ciuibus omnium & honorum & aduerso-
 rum. Spectate idem in nostra quoque ciuitate, eo-
 demque modo inquirete. Vrbs nostra quando fuit
 magna & illustris apud Græcos, & digna maioribus
 post antiqua illa facinora? cum Conon, ut seniores
 nouerunt, nauali ad Cnidum prælio vicisset: cum
 Iphicrates Lacedæmoniorum legionem cæcidisset:
 cum Chabrias Lacedæmoniorum triremes ad Na-
 xum superasset: cum Timotheus nauali pugna
 Corcyra victor extitisset. Tum, Athenienses,
 tum Lacedæmonij, qui prius ob duces splendidi
 fuerant, illorumque moribus educati: humiles
 ad urbem nostram venerunt, salutem à maio-

Admir
 Demosthe
 ni bene-
 uolentiam
 & fiducia
 erga popu-
 lum: & ta-
 les magi-
 stratus
 pernicio-
 sos esse ci-
 uitatibus
 exemplis
 ostendit.

αδένης κ' δημοσθένους ἐγράψε. ἑρσέχεται, ὡς ἄνδρες, εὐρη-
 κε δημοσθένη. τί δὲ πολλῶν λόγων; ἵνα πέρφαγκεν, ὡς ἄ-
 θλωαῖοι. τὸ μὲν τοίνυν δίκασον ὑμεῖς, ἑαυτὲς κεραιμέ-
 νων, ὁ δὲ δόξωσθε. ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς ὑμετέρας ἦκει
 χεῖρας, τοῖς ὑπὲρ τῆς δήμου σωείλε, μὲντοι καὶ τοῖς ὁμο-
 μοκάτας πείθεσθε τοῖς νόμοις, ὧς τὸ δῆμα ψήφισμασι,
 τί ποιήσετε; ἑρσέσθε τὸ ἑρσέσθε τοῖς θεοῖς ὁσέβειαι, καὶ
 τὰ ὧσα πᾶσιν ἀνθρώποις δίκασμα νομιζόμενα; μὴ, ὡς ἀθη-
 ναῖοι, μὴ ἀγρόν γ' οὐδὲ δεινόν, ἐτέροις μὲν ὑπὸ τῆς δημοσθέ-
 νους ψήφισματων, οὐδ' ἐν ὄντας τούτους χεῖρας, εἰς τὸσαύτ'
 ἠδικηκότας ὅσα περ ὄρεται, ἴστω λαλῶναι· τούτων ἡ κατα-
 φρονουῦτα ὑμῶν καὶ τῶν νόμων, ἀπμώρητον ὡσεύενα ἐν
 τῇ πόλει, αὐτὸ ὑφ' ἑαυτῶν, καὶ τῆς ψήφισματων ὧν ἐγράψεν
 ἐαλωκότα. τούτῃ τὸ συνέδριον, ὡς ἀθλωαῖοι, καὶ ὁ αὐτὸς τό-
 πος καὶ ταῦτα τὰ δίκασμα, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ, ἐκείνοις τε αἴ-
 τπος ἐγγύετο τῆς συμβαίνων κακῶν, καὶ τῆς αὐτῶν νῦν συμ-
 βησομένων ἐπέβη. ὁ αὐτὸς ὄρεται ἐν τῷ δήμῳ συνεδρίῳ
 τούτῳ κρίναι ὡς αὐτὸς, μὲντοι ὑμεῖς πεπονημένοι ἐ-
 στετο σωθῆναι καὶ τῆς δήμου, ἡρώτας τῆς ψήφισμα καὶ
 ἑαυτὲς ὧσα τὴν μητέρα τῆς θεῶν, ἢ πάντων τῶν ἐν τοῖς
 ἡρώμασι δίκασον φύλαξ τῆς πόλεως καὶ δέσποτα. διὸ καὶ ἐξ
 ὅσον ὑμῖν ἐστὶ ταύτας ἀκύροις ποιεῖν, οὐδὲ τοῖς θεοῖς ὁμο-
 μοκάτοις ὡς ταύτης τῆς κρίσεως, τῆς αὐτῆς τῆς θεῶν ὡσεύε-
 σιν ἐναγῆαν τῆς ἡρώτων ἐνέκλειν, κείκει ποσὶ δὲ δόξωσθε
 τοῖς ὑπὲρ ἀλλήροθίου ἑρσέσθε ἀπὸ ἡρώτων ἐνέμεναι αὐ-
 τὰι ἀσέμναι θεῶν τῆς ἑρσέσθε ὁρῶσθε ἐν τούτῳ τῶν συνε-
 δρίῳ κρίσει ἡρώτων, καὶ τῆς τούτου ἀληθείας σωσῆναι
 ἑαυτὰς εἰς τὸ λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. ὑμεῖς ἢ τί ποιήσετε;
 οἱ πάντων ἐπὶ φάσκοντες ὁσέβετεροι; τὴν τῆς συνεδρίου
 γνώμην ἀκύρον καταστήσετε τῆς δημοσθένους ἐπακολου-
 θήσαντες πονηρίας; καὶ ἐὰν σωφρονῆτε, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι,
 οὐ γὰρ ὡς μὲν ἐστὶ τῆς τυχόντων ἐν τῇ τήμερον ἡμέ-
 ρα δικάσετε ἀλλὰ ὡς σωφροῦν τῆς πόλεως ἀπάσης, καὶ
 ἑρσέσθε τοῖς, ὡς δωροδοκίας ἔθους πονηροῦ, καὶ ὡσεύ-
 γματός ἀλυσιτελοῦ, καὶ πάντας ἀνθρώπους ἴστω λα-
 κότας, εἰ μὲν οὐ καὶ ὁσόν ἐστὶ δυνάτοι ἐκβαλεῖτε ἐκ τῆς
 πόλεως καὶ παύσετε τοῖς ῥαδίως καὶ ὑμῶν χεῖρα
 λαμβανόντας σωθῆναι θεῶν βουλομένων, εἰ δ' ὅτι
 ἐβέβητε τοῖς ῥήτοσι, πωλεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς, ὡσεύεσθε τὴν
 πόλιν ἀναξαρτίαν ὑπὸ τούτων. Ἐγράψεν αὐτὸς ἐν τῷ
 δήμῳ δημοσθένους ὡς δὴ λυγρὸ δίκασμα τῆς ὡσεύεσθε
 ὄντος, συλατῆρα ἀλεξάνδρου τὰ εἰς τὴν ἀττικὴν ἀσκό-
 μω καὶ ἀπάλου χεῖρα. οὐτως ἐν, ὡς ἄνδρες. εἰπέ μοι
 συλατῆρα, εἰ ἀσκόμοι τάλαντα λαβὼν ἔχης ἰδίως;
 ἔτερος ἢ πεντηκῆδον; δημοσθένους ἢ ὅσων χιλιῶν χρυ-
 σοῦ σατῆρας; ἑτέροι καὶ ὅσα δὴ ποτε ἴστω περσασκόμοι εἰ-
 σὶ, τῆς τὰρα γὰρ τάλαντα βέβαια καὶ ὅσων τῆς δὴ ὁρῶσθε
 ὡς οἴεσθε τὴν αἰτίαν τέτοιον ἀσθενῆσαι; ὧς ὅτε καὶ ἄλ-
 λιον ὄρεται, ἑρσέσθε δὲ δίκασμα, ἀπαντ' ἐν τῷ κοινῷ φυλάτ-
 τεσθε, ὡς αὐτὸ δίκασμα ὁ δῆμος βουλεύσθῃ. ἢ τοῖς ῥήτο-
 ρας, καὶ τῆς στρατηγῶν ἐνίοις ἀπμώρητος ἔχειν; ἐγὼ μὲν
 γὰρ οἴμην τὸ μὲν ἐν τῷ κοινῷ φυλάττεσθε, ὡσεύεσθε πάντων ὁ-
 μομοκῶν ἐπὶ δίκασμα, τὸ ἢ τούτοις ἔχειν, μὴδὲν αὐτὸ
 εἰπεῖν ὡς ἐστὶ καλῶς ἔχειν. Πολλοὶ δὲ ὄρεται εἰρεῖ καὶ παν-
 τοδαποῖς λόγους, ὡς ἄνδρες, καὶ οὐδὲ πᾶν ποτε τοῖς αὐτοῖς ὄρεται
 γὰρ ὑμᾶς τῆς ἀπαντῶν χρόνον, ἐλπῖσι κενᾶς καὶ ἴστω δὲ
 σὶ λόγους ἐξηπατημένοι ὑφ' ἑαυτῶν καὶ μέχρι τούτου μνημονύοντες τὰς ὑποχρεῖσαι, μέχρις αὐτῶν ῥηθῶσιν. εἰ μὲν ἐν
 ἐπὶ δὲ τὴν πόλιν τῆς δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυχίας ἴστω λαβεῖν, ἵνα πλέον κακοδαιμονώμεθα (οὐδὲ γὰρ ἔχω τὴν
 ἄλλο εἶπω) σερπτεῖν εἴη τοῖς συμβαίνουσιν. εἰ δὲ ἐπὶ κηδόμεθα τῆς πατρίδος, ὧς τρεῖς πονηροὶ, ὧς δωροδοκοὶ μισοῦμεν

A denud id recita, quod Demosthenes cōtra Demo-
 sthenem scripsit, Animadvertite Athenienses. Inven-
 nit Demosthenem: quid multis verbis est opus? de-
 tulit eum, Athenienses. Id igitur ius in seipsum sta-
 tuit, ut statim occideretur. postquā autem in vestras
 manus venit, qui pro populo convenistis, qui vos
 legibus & plebiscitis obtēperaturos iurastis, quid
 facietis? Negligetis Deorum immortalium religi-
 onem, & ea quæ à mortalibus omnibus sacrosacta
 habentur? Absit Athenienses, absit. Turpe enim fu-
 erit, atque iniquū cum alij per Demosthenis decreta
 nihilo isto deteriores, neque tot facinoribus con-
 stricti perierint: istum qui & vos & leges contem-
 nit, indemnem in vrbe obābulare, à semetipso &
 decretis suis condemnatum. Hoc consilium Athe-
 nienfes, hic ipse locus, hæc iura, idem iste orator &
 illis autor fuit malōrum illorum, & eorum quæ de-
 inceps contingent: idem ipse pro cōcione huic cō-
 cilio iudicium de se permisit: vobis testibus adhibi-
 tis: pactum fecit cum populo, scripto senatus con-
 sulto contra sese, idque apud Matrem deorum de-
 posuit: quæ omnia iura in literas relata custodit rei-
 publicæ. Quare nefas vobis erit pactum abolere:
 aut cum Deorum numen in hoc iudicio iuraverit-
 is, contrarium ipsis Deorum actis ferre suffragiū.
 Neptunus iudicio victus, in causa Alirrothij contra
 Martem, acquieuit: seueræ Deæ ipsæ apud factam
 in hoc concilio contra Orestem cognitionem, e-
 iusque veritatem habitare deinceps voluerunt. vos
 autem quid ageris, qui vos omnium religiosissimos
 perhiberi vultis? Concilij sententiam irritam faci-
 etis, secuti Demosthenis improbitatem? Non, si sapi-
 tis, Athenienses. Neque enim parvis aut vulgari-
 bus hodie de rebus iudicatis: sed de salute totius ci-
 vitatis, atque etiam de corruptelæ prava consue-
 tudine & re perniciofa, quæque mortalibus omni-
 bus exitio fuit. Quod si quantum potestis, vrbe ei-
 cietis & coercebitis eos, qui temerè contra vos
 munera acceptant: incolumes erimus diis volenti-
 bus. Sin oratoribus permittetis, ut vosmetipsos ve-
 dant: per vestram incuriam vrbs ab eis evertetur. I-
 pse Demosthenes pro concione autor fuit pecuniæ
 cum Harpalo in Atticam allatæ, Alexandro custo-
 diendæ. Sic ergo, dic mihi vir optime, eam custodie-
 mus, si tu priuatim viginti talenta teneas, alius quin-
 decim, Demades sex mille stateres aureos: alij tan-
 tum, quantum ex iudicio relatum est? Nam talenta
 sexaginta quatuor iam comperta sunt, * quorum
 culpam in istos conferendam censetis? Vtrum por-
 rò honestius est, atque etiam æquius, omnia in æra-
 rio afferuari, donec populus id statuatur quod æquū
 sit: an ut oratores & ducum quidam ea direpta te-
 neant? Ego enim existimo constare inter omnes,
 æquum esse ut publicè custodiantur: nemini autem
 rectum videri, ut ab istis teneantur. Multa iste dicit,
 Iudices, & varia, nec vnquam eadem. Videt enim
 vos omni tempore spe vana & falsis orationibus à
 se fuisse deceptos: & tantisper pollicitationum me-
 minisse, dum dicuntur. Verum si vrbe adhuc De-
 mosthenis improbitate atque infelicitate frui o-
 portet, ut diutius iratos deos habeamus (neque e-
 nim aliud quod dicam reperio) boni consulendum
 erit quicquid euenerit. Sin patriam adhuc curamus,
 atque improbos & largitionibus inhiātes odimus,
 * quorum culpam in istos conferendam censetis?

Nulla Demostheni misericordia tribuenda esse cōtendit.

& aduersæ fortunæ auguria auertere ac mutare volumus: non moueri, vos debebitis, Athenienses, nefarij istius impostoris deprecationibus nec admittendæ sunt querelæ & faci istius. Satis enim & dicta & facta & fortunam eius periclitati estis. Et quis vestrum adeo confidens est, Athenienses, quis adeo incogitans, quis adeo rudis rerum & ante & modo gestarum: uti speret, eum, per quem ex tanta felicitate ad tantam infamiam vrbs deiecta est, quacunque de causa, aut casu (omitto enim hoc) nunc postquam præter cæteras difficultates, & urgentia nos pericula, etiam vrbana corruptelæ accesserunt, & turpi crimine omnes conflictamur, ut ne eam pecuniam quæ priuatim penes quosdam est, populus habere putetur: tum demum istum suis conitiis & belli administratione vos conseruaturum? Nam prætereo cætera quæ inconstanter agendo & imprudenter concionando perfecit, dum aliàs scribit & vetat, ne quem Deum existimemus præter eos qui sunt nobis traditi à maioribus: aliàs dicit, non debere populum contendere cum Alexandro de cæli honoribus. Cum autem in iudicium vestrum adducendum se præuidet: Callimedontem læsæ maiestatis reum facit, quasi is Megaris cum exulibus colloquia habeat, opprimendæ reipublicæ ergo: eamque actionem statim euestigid tollit, concione porro nuper cõuocata adduxit atq; instruxit falsum delatoré, quasi naualibus insidiæ fierent, cum quidē ea de re nihil decerneret: sed huius iudicij causa, crimina conflaret. Horum. n. omniū vos ei testes estis. Præstigiator iste est, iudices, & homo nefarius, neque natura ciuis, neque actionibus & machinationibus suis. Nam quæ triremes sunt ab isto ædificatæ ciuitati, ut sub Eubulo: aut quæ naualia isto rempublicam gubernante facta sunt? Quando iste vel senatusconsulto vel lege ordinem equestrem emendauit? Quas copias vel pedestres vel nauales comparauit, cum quidem post pugnam ad Cheronæam commissam talia tempora inciderent? Quis ornatus Mineruæ in aream ab isto est allatus? Quod ædificium Demosthenes extruxit, vel in mercatu vestro, vel in vrbe, vel alibi in regione? Nemo certè usquam ostendet. Eum ergo, qui bellicis in rebus fidem non seruauit: qui in vrbanis administrationibus nullam operam nauauit: qui nõ oblitit, quò minus aduersarij ciuitatis omnia confecerent quæ voluerunt: qui sese immutauit, & populi causam deferuit: eum vos conseruabitis? Non, si fani eritis, & rectè tum vobis tum reipublicæ consulētis. Amplectimini potius bonam fortunam, quæ vobis vlciscendos obtulit oratores, qui suis sordibus vrbem humilem reddiderunt: & cauete, quemadmodum vos Deorum immortalij oracula sæpe monuerūt, tales duces & senatores. Audite ipsum oraculū. Recita tu oraculum. Oraculum. Quomodo igitur eodem animo futuri sumus? quomodo consentiemus omnes de reipublicæ commodis, si duces & magistratus, accepta pecunia, patriæ vtilitatem neglexerint? & vos quidē populus vniuersus in periculum adducemini de solo ciuitatis, & aris atque focis, & vxoribus ac liberis? isti autem inter se reconciliati, in concionib. quidē alij alios conuiciis profcindēt, ac de industria exagitabunt: priuatim autem agent eadem, decipientes vos qui verbis eorum facillimè creditis? Quid enim est oratoris popularis, & infestij iis, qui reipublicæ cõcionib. & decretis oppugnāt? τῶν πατρῶων καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, οἱ ἡμιλλανόμενοι πρὸς αὐτοὺς, ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις λοιδοροῦνται, καὶ προσεβούωσιν ἀλλήλοις ὅτι πῆτιδες ἰδία ἢ ταῦτα φασίτωσιν, ὅτι ἀπαταῖντες ὑμᾶς, τοῖς ῥᾶστα παιδομέτοις τοῖς τούτων λόγοις: τὴ γὰρ ὅτι ῥήτορες δημοτικοὺ καὶ μισοῦντος τοῖς κατὰ τῆς πόλεως λέγοντας, καὶ γράφοντας,

Inconstan-
tiam obii-
cit Demo-
stheni.

Iterum vt
inutilem
magistratū
cauillatur.

Oraculum
contra ora-
tores inter-
pretatur.

A καὶ μεταϊωνίασιν τὴ τύχην καὶ μεταλλάξασιν βελομένηα
εὐχετότερον ὅτι ὑμᾶς αὐτοῖς, ὡς ἀθλιωταῖοι, τὴ μαρῶν καὶ
ζήτης τούτου διήσειν, οὐδὲ πρὸς αὐτοῖς οἰκίεσθαι, καὶ τὰς
φανακμοῖς τούτου ἰκανῶς γὰρ εἰλύφατε πείραν αὐτῶ καὶ
τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων, καὶ τὴ τήρης. τίς οὐτως εὐελπίς ἐ-
στὶν ὑμῶν, ὡς ἀθλιωταῖοι, τίς οὐτως ἀλόγιστος, τίς τῶν πρὸς γε-
νημιθίων καὶ νῦν ἐνεσηκότων πρὸς γράμμων οὐκ ἀπει-
ρος, ὅς τις ἐλπίζει, τὴ ἐκ τῶν σαύτης οὐδαιμοσίας, εἰς τῶν
τῶν ἀδοξίαν μεταστήσεια τὴ πόλιν, διὰ τὴν πᾶσα δὴ ποτε αἰ-
πῶν ἢ τῶν γῶν (ὡς γὰρ τὸ) νῦν ἐπιδη πρὸς τὴ ἀλλοίαις ἀ-
πορίαις, καὶ τοῖς πρὸς ἐνεσηκόσιν ὑμᾶς κινδύοις, καὶ ἢ τῶν ὅτι
αὐτῶ τὴ πόλεως δωροδοκία πρὸς γέρονε, καὶ πρὸς αἰχραῖς
αἰτίας κοινῆ πάντες ἀγωνίζομεθα, καὶ πρὸς τὴ μὴ δοκεῖν τὰ
ἰδία πρὸς ἄσπιν ὅτι ἀχρημάτα κοινῆ τὴ δῆμον ἔχειν τῶν-
καὶ τὰ συμβεβηκότα καὶ πολέμου τὰ τέτον σώσῃν ὑμᾶς:
ὡς γὰρ τὰλλα ὅσα μεταβαλλόμενος ἐν τοῖς πρὸς γράμμασι,
καὶ δημοτροπῶν οὐδὲν ὑγιές, ὄχρα τετέλεκε. καὶ τότε μὲν γρά-
φων καὶ ἀπαγορεύων, μηδὲνα ἄλλον νομίζων δεῖν, ἢ τοῖς
πρὸς ἀδοξίαις. πρὸς τὴ λέγων, ὡς οὐδεὶ τὸν δῆμον ἀμ-
φισβῆσθαι ἐν τῶν ἐν οὐρα φημῶν ἀλεξάνδρου. ὅταν ἡ μέλλ-
η κελθῆσθε παρὺ μῖν, καὶ ἡμιμέδοντα εἰσαγγέλλων συ-
νιέναι ἐν μεγάροις τοῖς φυλάσιν ὅτι κατὰ λυσεῖ τὴ δῆμου.
καὶ ταύτην τὴ εἰσαγγέλιαν διδύς πρὸς ἀχρημά ἀναφρούμα-
νος. ἐν τῶ ἐκκλησίαι ταύτη τῶ πρὸς γῶν γρηγορημένη πρὸς
σάτων καὶ κατὰ σιδυάτων ἡ δὲ δὴ μιλῶν, ὡς ὅτι βεβηκό-
μένων τῶν νεωρίων, ὡς πρὸς τούτων γράφων μὲν οὐδὲν, αἰ-
τίας δὲ, ἐνεκα τῶ παρόντος ἀγῶνος, πρὸς ἀσπιν ἄσπιν. τού-
των γὰρ ἀπάντων ὑμᾶς τούτω μὲν τυρες ἐσέ ζῶντες ὅτι αἰ-
δρες ἀθλιωταῖοι, καὶ μαρῶς ἀπὸ πρὸς ὅτι, καὶ οὐτε τῶ γῶν
τὴ πόλεως πολιτῆς, οὐτε τοῖς πεπολιτευμένοις αὐτῶ καὶ
πρὸς ἀχρημά μὲν τοῖς ποῖαι γὰρ ἔτιρες εἰς κατεσκευασ-
μένα ὄν τούτου, ὡς πρὸς ὅτι ὅτι βεβηκό, τῶ πόλεως, ἢ ποῖοι
νεώσοιμοι, τούτω πολιτευομένων, γῶν ἀσπιν: πότε ὅτι ὅτι
ἡ φησὶ ματῶς ἢ νόμος, ἐπὶ πρὸς ὅτι τὸ ἰσπαικό; τίνα κατε-
σκεύασε δὲ ὑμᾶς, τοιοῦτων κατῶν πρὸς ἀχρημά μὲν
τὴ ἐν χαιρονεία μῶν καὶ τῶν πρὸς τῶν καὶ νηυτικῶν: τίς αἰλύει
C τῶν πρὸς κόσμος εἰς ἀσπιν ὑμῶν τούτω, τὴ κατεσκευασ-
κα δὲ δημοσθένος οἰκοδομημα ἐν τῶ ἐμπροσθί τῶ ὑμῶν
ἢ ἐν τῶ ἀσπιν. ἢ ἀλλοδὴ πρὸς τῶ χῶρας: οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ
δύξειν. ἐπειτα τὴ μὲν ἐν τῶ πολέμου καὶ τῶ ἀσπιν ἰε-
ρημιθίων ἐν τῶ τῶ πόλιν οἰκονομίας ἀχρησον πρ-
επωρακότα ἢ τῶ ἀντιπολιτευομένων ἀπαιτῶ ὄχρα πρ-
πρὸς ἀσπιν ὅσα ἐβληθῆσιν μετὰ βεβηκόσιν ἢ αὐτῶ καὶ
ταῖς ὑμῶν τῶ δῆμου πρὸς ἀσπιν ἰελοπότα. τῶν πρὸς
ποῖοσιν βεβηκόσιν, ἐκ πρὸς πρὸς ὅτι, ὡς καλῶς, καὶ ὑμῶν
μὲν αὐτῶ, καὶ τὴ πόλεως βεβηκόσιν, ἀλλὰ δὲ ἀσπιν τῶ ἀσπιν
τῶν τύχη, ἢ τῶ πρὸς ἀσπιν πρὸς ἀσπιν τῶν τῶ πό-
λιν, ὄχρα τῶ αὐτῶ δωροδοκίαν, τῶ πρὸς πρὸς ἀσπιν καὶ
φυλάσιν ἀσπιν, καὶ ἀσπιν οἱ πρὸς πρὸς ἀσπιν ἐν ταῖς
ματῶν πολέμου, τοῖς τοῖς τοῖς ἡμεῶν καὶ συμβέλλει.
ἀκούσατε ἢ αὐτῶ τῶ ματῶν. λέγει σὺ τῶ ματῶν Μαν-
τείαια. Πῶς οὐ μίαν γνώμην ἔχοντες, ὡς ἀθλιωταῖοι, πῶς ὁ-
μονοῦσιν ὅτι πάντες ὑμῶν τῶ κοινῆ συμφερότων, ὅταν οἱ
ἡμεῶν καὶ οἱ δημοτροπῶν χρημάτα λαμβάνοντες, πρὸς
τῶν τῶ πατρίδος συμφερότων: καὶ ὑμῶν μὲν ὁ δῆμος ἀ-
πας κινδύοις πρὸς ὅτι ὄχρα τῶ πόλεως, ὡς τῶ ἔργων
προσεβούωσιν ἀλλήλοις ὅτι πῆτιδες ἰδία ἢ ταῦτα φασίτωσιν, ὅτι ἀπαταῖντες ὑμᾶς, τοῖς ῥᾶστα παιδομέτοις τοῖς
τούτων λόγοις: τὴ γὰρ ὅτι ῥήτορες δημοτικοὺ καὶ μισοῦντος τοῖς κατὰ τῆς πόλεως λέγοντας, καὶ γράφοντας,

ἢ πῶ

urbis nostrae defensio est amittenda. Nemo enim vestrum coegit istum pecuniam alienam, in vestra fraudem, accipere, qui per vos pecuniae plus satis possidet: neque causam dicere de confessis criminibus, cum suo decreto se capitis condemnarit: sed superioris eius vitae infamiae fortes & improbitas, haec in caput eius conuerterunt. Nolite igitur moueri ploratu eius & lamentationibus. Multo enim aequius fuerit misereri regionis nostrae, quam iste his factis in pericula conijcit: quae vos ex se natos obsecrat, liberis atque vxoribus vestris productis, vt & proditorem viciscamini, & se tueamini: pro qua maiores nostri, multis egregiis praелиis commissis, eam vobis liberam tradiderunt: in qua multa illustria exempla relicta sunt virtutis defunctorum. Hanc intuentes, Athenienses, & patria quae in hac sunt sacrificia, & monumenta maiorum, cordatos iudices suffragia ferre decet: & cum Demosthenes vos decepturus & seducturus, commiserationem mouebit, & lacrymabit: vos urbis corpus intuentes, & partam ei olim gloriam, conferte, vtrum urbs per istum facta sit miserabilior, an verò per urbem Demosthenes? Reperietis enim istum, ex quo ad rempublicam accessit, splendidum esse factum, & pro scriptore orationum & Ctesippi ac Phormionis caudico, multis aliis ciuibus locupletiore: ex obscuro, & nulla patria maiorum gloria ornato, illustrem: urbem autem aliter affectam, quam pro dignitate sua & gloria maiorum. Itaque repudiata misericordia & imposturis istius, sanctum & iustum ferre suffragium: & quid patriae, non quid Demostheni conducatur, considerate. Hoc enim est bonorum iudicum officium. Quod si quis ascenderit Demostheni patrocinator: cogitate, eum hominem, si non sit obnoxius futuris delationibus, malè velle reipublicae: qui nec contra populum munera acceptantes, poenas dare sinat: & communem corporum vestrorum custodiam, quae Areopagiticum est concilio commissa, abrogari velit, & confundi totius iura ciuitatis. Sin orator aut imperator, ex iis, qui expectatum contra se iudicium fide carere volunt, ei patrocinator: non vobis auscultandum erit illorum orationi: sed sciendum ab omnibus istis mutuas tradi operas, in Harpalo & recipiendo & dimittendo. Existimantes igitur, Athenienses, contra vos, istos omnes ascendere, communes hostes legum & totius ciuitatis: ne approbetis eos, sed accusationis capita diluere iubete: neque etiam istius ipsius insaniam, qui eloquentia sua magnopere fretus est: quem vbi constitit vobis, acceptare munera: quod magis vobis fucum fecit, eò magis eum pro dignitate vestra & urbis viciscimini. Alioqui vno suffragio, vnoque iudicio, omnibus iis, qui vel delati vel deferendi sunt, absolutis, in vosmetipsos & populum corruptelam eorum transferetis, ac post, eos qui absoluerunt, accusabitis, cum accusando nihil proficietis. Ego, quantum ad meam accusationis partem attinet, opem tui: ceteris rebus neglectis omnibus praeter ius & utilitatem vestram: reipublicae non defui: non plus gratiae tribui, quam à populo decreto mihi muneri: quo eodem animo vt & vos sitis, peto, atque aliis accusatoribus aquam trado.

Patrones Demosthenis repudiat.

Collatio de Demosthenis reprobatione.

Commendatio sui officii.

Commedia suo officii.

πόλεως ἀπολογίαν οὐδέ τις γὰρ ὑμῶν ἠγάγη ἔτι τον. τὰ μὲν
 προσήκοντα χρήματα λαμβάειν καὶ ὑμῶν, τὴν πολλὰ
 πλείω τῶν ἰκανῶν δὲ ὑμᾶς ἔτετα καὶ ἠμῶν ἐδ' ἀπολο-
 γείδ' οὐδ' ἕως τῶν ὁμολογημένων ἀδικημάτων, γράψαν-
 τα καὶ εἰαυτὸ θανάτων τὴν ζημίαν. ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν ἄλλου
 βίαι ἐμφοτος ἀγροκέρδεια καὶ πονηρία, ταῦτα εἰς τὴν κε-
 φαλήν αὐτῶν τέρσασθε. μὴ οὐκ ἀγροκέρδεια καὶ κλαίοντες καὶ
 ὀδυρομένοι. πολὺ γὰρ αἰ δὲ καμώτερον ἐλείψετε τὴν χε-
 ραν, μὴ εἰδὲ καθίστησιν εἰς τοὺς κινδύνοις τοιαῦτα παρὰ
 πῶν, ἢ τοὺς δὲ αὐτῆς γεγενημένοις ὑμᾶς ἰκέει δὲ ὡς
 σισαμῆν τὰ ὑμέτερον τεκνα καὶ γυναῖκας, τιμωρῶσα δὲ τὴν
 παροδοσίαν καὶ σώσειν εἰαυτήν. ἕως ἧς οἱ παροδοτικοὶ καλοὶ
 καὶ πολλοὶ κινδύνοις ὑπομείναντες, ἐλευθεροὶ ὑμῶν αὐ-
 τῶν ὡς ἀδεύωσιν. ἐν ἢ πολλὰ καὶ καλὰ ὡς ἀδεύω-
 ματα λελείπται τῆς τῶν τελευτησάντων ἀρετῆς εἰς ταύ-
 τῶν ἀποβλέψοντας, ὡς ἀθλιώτοι, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ γινόμε-
 νας παρῆσι θυσίας, καὶ τὰς τῶν παροδοτικῶν θήκας, φέρειν
 δεῖ τοὺς εὐφρονοῦντας τὴν ψῆφον καὶ ὅταν δημοσθένης
 δεξαπατήσῃ βουλόμενος, καὶ ὡς ἀκαροῦ ὀμόμενος ὑμᾶς οἰ-
 κίσει, καὶ δακρῦν ὑμῶν εἰς τὸ τῆς πόλεως σῶμα ἀποβλέ-
 ψαντες, καὶ τὴν παρῆσι δόξαν αὐτῆ ὑπαρχουσαν ἀ-
 πῆσιν, ὅτερον ἢ πόλις ἐλευνοτέρα δεξάσθαι γέροντες. ἢ δὲ
 τὴν πόλιν δημοσθένης, εὐρήσετε γὰρ τῶν μὲν λαμπερῶν
 δεξῶν παροδοτικῶν εἰς τὸ πολιτικόν, γεγενημένων, ὡς
 αὐτὴ μὲν λογογράφου καὶ μισθοῦ τὰς δίκας, λέγοντος, ἕως
 κτησίππου, ὡς φορμίωνος, ἔτερον καὶ πολλῶν πλουσιώτε-
 ρον ὄντα τὴν ἐν τῇ πόλει. αὐτὴ δὲ ἀγνώτος καὶ οὐδεμίαν
 παρῆσι δόξαν ὡς τῶν παροδοτικῶν παρεληφότος. ἐν-
 δοξον γεγενημένων. τὴν ἢ πόλιν οὐκ ἀξίως εἰαυτῆς, εἰδὲ τῆς
 τῶν παροδοτικῶν δόξης ἀσχετημένω. ἀφέντες οὐκ οὐκ ἐλε-
 οῖς, καὶ τοὺς φανακισμοὺς τοὺς τούτου, τὴν ὅσῃ καὶ δίκην
 φέρετε ἢ φρονέειτε τὸ τῆ παρῆσι συμφέρον, μὴ τὸ
 δημοσθένει. τὸ γὰρ ἔστι καλῶν καὶ κατὰ δίκην ἐργον.
 καὶ ὅταν ἀναβαίη τις συνηγορήσων δημοσθένει, λογίζεσθε
 ὅτι εἰδὲ ὁ ἀνθρώπος, εἰ μὴ μὴ ἔνοχος ἂν τῆ μιλλούσας
 ἀποφάσειν ἀναβαίνει, κακόνους ἔστι τῆ πολιτεία, καὶ τῶν
 ἔστι τῶν δῆμων δῶρα λαμβάνοντες, οὐ βουλόμενος δίκην
 δοῦναι, καὶ τὴν κοινὴν τῶν ὑμέτερον σωματικῶν φυλακῶν,
 ἐφ' ἢ τῆ (α. κ.) τὸ ἐν ἀρείῳ πάγῳ σωθεῖον καὶ ἀθλιώτα
 βέλε, καὶ συγκεχῶσται πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει δίκην. αἰ ἢ
 κρητὰρ ἢ στρατηγός, οἱ τὴν κατὰ αὐτῶν παροδοτικῶν
 ἀπόφασιν ἀπίστον βουλόμενος γρη῏ς συνηγορήσων ἔσο-
 σεκτέον ὑμῶν ὅτι τοὺς τούτων λόγους, εἰδὲ ὅσα, ὅτι ἐν πάν-
 των τούτων γίνε) συνηγορία ὡς τὸ ἀρπάξου κατὰ πλοῦν
 καὶ τὴν ἀρεσιν. νομίσαντες οὐκ, ὡς ἀθηναῖοι, καὶ ὑμῶν πάν-
 τας τούτους ἀναβαίνειν καὶ κοινούς ἐχθροὺς εἶ) τῶν νόμων καὶ
 τῆς πόλεως ἀπάσης, μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν. ἀλλὰ κελεύε-
 τε ἀπολογείσθαι ὡς τῶν κατηγορημένων, μηδὲ τὴν αὐτῶν
 πύτου μανίαν, ὅς μέγα φρονεῖ ὅτι τῶ δύνανται λέγειν. καὶ
 ἐπιειδῶν φανερός ὑμῶν γρη῏) δωροδοκῶν ἐπὶ μάλλον δεξ-
 λήλεικται φανακίῶν ὑμᾶς τιμωρῶσα εἰ ὑμῶν αὐτῶν καὶ
 τῆς πόλεως ἀξίως. εἰδὲ μὴ, μὴ ἢ φρονέει ἐν ἀγῶνι, πάν-
 τας τοὺς ἀποπεφασμένους, καὶ τῶν μέλλοντας ἀφέντες, εἰς
 ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸ δῆμον τὴν τούτων δωροδοκίαν ἔειπε-
 τε, καὶ ὑπερον ἐκαλεῖτ' τοὺς ἀφείσιν, ὅτε εἰδὲ ἔσαι πλέον ὑ-

μῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦ μόνου τῆς κατηγορίας ἦκει. βεβοήθηκα πάντα παρῆσι πάλιν τῆ δι-
 κῆς ἐν τῆ συμφέροντος ὑμῶν οὐκ ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν οὐκ ἔχω παροδοτικῶν ἢ τῆ δίκης φειροτοῦ ἀποπι-
 σάμεν. ἀξίως ἢ καὶ ὑμᾶς τὸ αὐτῶν γνώμην ἔχειν, ὡς ἀδεύωσιν τὸ ὑδὼρ τοὺς ἄλλοις κατηγορείς.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ ΤΗΘΕ- Α ΔΕΜΟΣΤΗΝΙΣ ΕΠΙ- stola, XIX.

ΑΡΠΑΛΟΥ ΗΚΩΝ ΔΕΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ, ΔΙΟΦΡΑΣ ΑΛΕΞΑΝ- δρον, αυτη τε περιγραφα πωλειδος πονηρα δι αλωπιαν, κεικεινον ηδη χαλεπον εν τα τοις φιλοις δεδοικος κειτερου...

ARGVMENTV M EPISTO larum per Hieronymum Vuolfium.

QVUM Harpalus, homo luxuriosus, ob conscientiam scelerum, & metu seuitiae Alexandri, ex Asia cum ingenti pecunia supplex Athenas confugisset: Demosthenes primum illi asperime aduersatus, post (vt suspicio fuit) calice praestantis artificij & vigenti talentis auri delinitus, cum ad senectutiam pro concione dicendum a populo vocaretur, lana & fascis collo digenter obuoluit, manu significauit, se angina laborare: vbi festiui quidam homunculi reclamant non in anginam eam, sed argentanginam esse. Sed id crimen siue verum fuerit, siue falsum (id quod Pausanias non leui sane argumento conatur ostendere) Demosthenes factione inimicorum & prauidicio senatus Areopagici oppressus, in carcerem conicitur: e quo aliis ignorantibus, aliis coniuuentibus, elapsus profugit. in qua fuga, cum etiam ab inimicis praeter expectationem viatico instructus, bene sperare iuberetur: magis etiam lamentari coepit, quod eam cogeretur urbem relinquere, in qua tales haberet inimicos, quales in alia nulla amicos reperiturus esset. Primum igitur Traezenem se contulit: postea Macedonum violentiam, & Traezeniorum imbecillitatem veritus, in Calauria insula supplex in Neptuni fano sedit, atque ibi has epistolas (vna atque altera excepta) scripsit, ad senatum populumque Atheniensem: in quibus eos partim de ratione gubernandae reipublicae monet, partim suam & amicorum causam, magna grauitate agit, non sine miserabili fortunae suae deploratione: partim in maledicos inuehitur. Sunt autem eo, nisi fallor, anno, aut certe non multo ante, quo homo eloquentissimus, etatis secundo & sexagesimo, hauit veseno perit, scriptae ac relictae, tanquam cygnea quaedam cantio: itaque suauis, vt neminem tam inhumanum esse putem, quem non cum commiseratione quadam delectent. Me quidem sic nonnullis in locis afficiunt, humanae conditionis miseriae, & ingrattissimos animos beluae illius multo: um capitum erga praestantissimos quosque viros, & optimae de patria meritis, cogitantem, vt vix possum tenere lacrymas. Exemplari Parisensi vsus sum, quod non paucis locis vt & Dinarchi mendosissimam orationem, conuenit quaedam etiam loca lectoris iudicio fuerunt committenda, id quod & feci haecenus vbique, & perpetuo sum facturus, vt quae comperta habeo, candidè impertiam: quae dubia & suspecta, discere cupiam, & cognoscere e doctioribus.

DEMOSTHENIS EPI- STOLAE SEX, HIERONY- mo Vuolfio interprete.

DE CONCORDIA, EPI- STOLA PRIMA.

MNIS & dicti & facti grauioris prin- cipia ducenda mihi videntur a diis immortalibus. Precor autem deos deasque omnes, vt, quod Atheniensi populo vtilissimū est, & populo bene cupientibus, id & nunc & posthac mihi veniat in mentem scribere, & Atheniensium concioni discernere. Hac precatus, cum spe, mihi diuinitus aliquid bonum venisse in mentem, sic scribo.

Solemnis obsecratio.

DEMOSTHENES SENATV POPVLOQVE S.

VOD de meo in patriam reditu, semper omnibus vobis deliberandi copia fore puto: nunc de eo nihil scripsi, cum verò videā hoc nunc esse tempus, quo vos, si recta consilia sequa-

Disimuliter, hic sua causam agiturusq. officij sui & in re-pub. gerenda, & in Graecia defendenda moneat

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

ΑΥΤΟΣ ΑΡΧΟΜΕΝΩ ΑΠΟΥΔΑΙΣ ΛΟΓΟΥ Η ΕΡΕΙ ΔΑΠΟ ΤΗ ΔΕΩΝ ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΩ ΠΡΟΣΟΙΚΕΙΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΧΕΔΩ ΕΥΧΟΜΑΙ Η ΤΟΙΣ ΔΕΟΙΣ ΠΑΣΙ ΚΥ ΠΑΣΑΙΣ, Ο, Π ΤΑ ΔΗΜΩ ΤΗ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΣΤΙ, ΚΥ ΤΙΣ, ΔΥΝΕΣΙ ΤΑ ΔΗΜΩ ΚΥ Ν ΚΥ ΕΣ Τ ΕΠΙ ΤΑ ΧΡΟΝΟΝ, Τ Τ ΕΜΟΙ ΜΕΝ ΔΟΠΙΝΥ ΕΛΘΕΙΝ ΖΕΑ ΦΑ, ΤΟΙΣ Η ΕΜΠΛΗΝΟΙΟΤΑΣΙΝ ΑΘΛΩΜΑΙΩΝ ΕΛΕΘΑ, ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ Η ΤΑΥΤΑ, ΤΗΣ ΑΖΑΔΗΣ ΕΠΝΟΙΑΣ ΕΛΠΙΔΑ ΕΧΩΝ ΩΣΤΕ ΤΗ ΔΕΩΝ, ΤΑΙ Δ ΕΠΙΣΕΛΛΩ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗ- ΜΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΠΙ ΜΗ ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΟΙΚΑΔΕ ΑΦΙΞΕΩΣ, ΑΕΙ ΝΟΜΙΖΩ ΕΣΤΕ ΠΑΣΙΝ ΥΜΙΝ ΕΣΤΕΔΑ ΒΟΥΛΟΙΟΤΑΣΑ. ΔΙΟΠΡ ΝΥ ΟΥΔΕΝ ΩΣΤΕ ΑΥΤΗΣ ΖΕΓΡΑΦΑ ΤΟΝ Η ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΘΕΝ ΟΡΕΩΝ, ΕΛΘ-

χωρς τόνου καὶ πολιτικῶς τὰ κοινῇ συμφέροντα παρ-
 τετεῖν ἢ ἰδίαν μέμηκετε ὡς ἀκαλῶς εἰς ταῦτα, οὐ
 τῶν αὐτῶν τοιαύτης φιλονεικίας παρ' ἑαυτῶν ἀλλὰ
 ἀδικῶς καὶ σασιαστικῶς εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα παρο-
 ρεύετε. ἀλλ' οὐδέ τ' ἰδίαν ὀργλῶ ἀναπληροῦν, τὸ κοινῇ συμ-
 φέρον οἶμα δὲν ἐλόπηεν οὔτε μίσημι τῆς ἰδίας ἐχθρας,
 εἰς τὰ κοινῇ συμφέροντα ἐδέν' ἀλλ' ἐφ' ἃ τοῖς ἄλλοις πα-
 ρακαλῶ ταῦτα αὐτὸς οἶμαι δὲν παρῶν ποιεῖν. αἱ μὲν
 οὖν ὡς ἀκαλῶς, ἢ ἃ δὲ φυλάξασθαι, καὶ ἀπαρτίων
 τῆς αἰ κατ' ἀποθέσειον λόγισμον μάλας αἰ καποροσίη,
 χροδὸν εἰρωταί μοι τοῖς ἢ καθ' ἡμέραν ἐπιπατήσῃ, καὶ
 τοῖς οἰ τὲ ὡς ἀκαλῶς συμβαίνουσιν ὁρθῶς χροῖσται, ἢ
 γῶναι τὸν ἑκάστου καροῖ, καὶ κείνη, ἢ τῶν παρορμάτων
 ἐξ ὁμιλίας δυνατὴν παρορμαζέσται, ἢ τῆς βίας παρορ-
 δέσται τῶν ἐφεσητότων στρατηγῶν ἐργῶν ἐστὶ. διὸ καὶ χαλε-
 ποτάτῃ τῶν ἔχει τὸ συμβουλεύειν, τὸ δὲ ὁρθῶς βου-
 λυθέντα καὶ δοκιμαθέντα σὺ πολλῇ σπουδῇ καὶ πό-
 νῳ, πολλὰς τῶν τοῖς ἐπιπαθούτων ἄλλως χροῖσασθαι,
 διελυμάνθημι μὲν τοι πάνθ' ἔξεν καλῶς ἐλπίζω. ἢ
 ἢ εἰ πῶς ἐπέληφεν ὁ τυχεῖ τὸν ἀλέξανδρον, τῶν πάντα
 καποροσίη. ἐμῆνο λογιζάσθω, ὅπ' ἀπαρτίων καὶ πενῶν,
 καὶ τοιμῶν οὐχὶ καθ' ἡμέραν, δὲ τῶν καλῶς τόνου τεθνεῶ-
 τος ἐκείνου, ἢ τῆς ἢ τῆς μεθ' ὧν ἔσται. τοῖς τοῖς δὲ ὑ-
 μῶς δὲ χροῖσται, τῶν τε ἢ χροῖσται, ἢ ἢ ἀνάκη τὰ παρ-
 ἡμαρτα ἀπαρτίη, ὡς δυνατῶς ἐπὶ τῶν δυνάμεις ἐπι-
 στατεῖ καὶ ὅ, π' ποιεῖν αὐτὸς ἑκάστος ὑμῶν δυνήσεται καὶ βε-
 λήσεται, τῶν παρῶν αὐτὸν εἰπάτω, καὶ ὑποχέσται, καὶ
 τῶν ὅπως μὴ ψεύσεται, καὶ δὲ ἐξπατήσται καὶ πει-
 θῶν καὶ ἀπαρτίη φήσας ἀναδύσεται, ὡς τῶν ἐν δὴ-
 αν ὧν ἀν' ἐλλείπει ὑμεῖς, οὐχ' ὀρθῶς τοῖς ἀναπληρο-
 σοντασ, οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἔχει κίνδυνον, τῶν ὧν ἐφ' ὑμῶν ἐστὶ
 ὅπως αἰ βούλησται παρῶν, μετὰ βουλεύεσται πολλὰς,
 καὶ τῶν ὧν αἰ εἰσὴ πόλεμος. ἀλλὰ ἢ τῶν τούτων μετὰ
 γνωσις ἢ τῶν ἀπαρτίησται γίγνηται. καὶ δὲ ποιήσται τῶ-
 το μὴ δὲ ἀλλ' ὅ, π' ἀπαρτίησται χροῖσται ἢ τῶν τῶν ψυ-
 χῶν, τῶν χροῖσται καὶ ἀπαρτίησται, τὸν δὲ αὐτὸν
 δαδωνάσται καὶ τοῖς ἄλλοις θροῖς, εἰ πολλὰς καὶ καλὰς ἢ
 ἀγαθὰς, καὶ ἀληθεῖς ὑμῶν μαντήσται ἀνηρήσται, ἢ χροῖσται
 νασ ποιησάσται, καὶ ὡς ἀκαλῶς ἐσται, καὶ τῶν νικητι-
 εῶν ἀπαρτίη αὐτοῖς ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν
 ἐλαδύσται τοῖς ἑλλήσται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΚΑΘ' ΟΔΟΥ

β.

ΔΕΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

καὶ τῶν δημοχέρων.

ΕΝΟΜΙΖΟΝ μὲν ἀφ' ὧν ἐπολιτεύομαι,
 οὐχ' ὅπως μὴ δὲ ἰδίαν τοιαῦτα πείσασθαι
 ἀλλὰ καὶ μῶς αἰ ἐξ ἀμύρτων συγγνώ-
 μης ταύξασθαι. ἐπειδὴ δὲ οὕτω γέρονεν ἔως
 μὲν ἑώρων ὑμῶς, οὐδεμίαν ἀποδείξεως φανεράς οὐδὲ ἐ-
 λέγχου γιγνομένου ὡς ἀπὸ τῆς βουλῆς, παρῶν τὰ ταύτης
 ἀπαρτίη καὶ ἀπαρτίησται ἀπάντων ἐδέν' ἐλαττον πα-
 ραχωρεῖν ὑμῶς ἢ χροῖσται, ἢ ἢ χροῖσται, ἢ χροῖσται, ἢ χροῖσται,
 χροῖσται ἢ χροῖσται. τὸ δὲ οἰσ αἰ ἢ βουλή φησιν τοῖς ὁμοιοκό-
 τας δικαστῶν παρῶν, καὶ δὲ ἀποδείξεως ἢ
 θροῖς τῆς πολιτείας ὡς ἀχωρεῖν καὶ. ἐπειδὴ δὲ καλῶς

A igitur e Republica sunt, ea magnis animis & ciuili-
 ter administrate, & priuatarum rerum recordamini.
 Atque hæc ego moneo, non eandem humanita-
 tem expertus apud nonnullos: sed per iniuriam &
 seditionem, in aliorum gratiam quasi propinatus.
 Verum nec priuata explendæ iracundiæ gratia rei-
 publicæ commodis nocendum puto: neque vllam
 priuati odij partem publicis vtilitatibus admisceo:
 sed ad quæ alios adhortor, ea mihi primo esse faci-
 enda censeo. Quæ igitur præparanda, quæ que ca-
 uenda sunt, & quibus agendis (quantum quidem
 humano consilio prouideri potest) prosperrimo vti
 successu posse videamini: ferè à me est explicatum:
 Quotidianis autem negotiis præesse, & casibus su-
 bitis rectè vti, & cuiusque rei intelligere occasio-
 nes, & indicare quæ res benignitate verborum ob-
 tineri possint, quæ item vi extorquendæ sint: ducum
 officium est, qui rebus administrandis sunt præfe-
 cti. Qua etiam de causa durissima est dicendæ in
 concilio sententiæ prouincia. Nam rectè consulta,
 & magno studio laborè que probata, sæpe propter
 ea corrumpuntur, quòd ij qui ea in mandatis ha-
 bent, aliter exequentur. Nunc tamen bene succes-
 sura esse omnia spero. Nam si quis Alexandrum eò
 fortunatum putat, quòd ei prosperè successerunt o-
 nia: is illud reputet, eum agendo & laborando, &
 audendo, non delidendo, fuisse fortunatum. Postea-
 quam igitur nunc mortuus est: fortuna quærit ali-
 quos quibus adsit: ij vos esse debetis, & duces, per
 quos geri necesse est, quàm bene volentissimos co-
 piis præficere. Quòdque vnusquisque vestrum face-
 re poterit & volet: id ad seipsum dicat & promit-
 ta: caueatque ne fallat, neque tergiversandi gratia,
 sibi data esse verba, non persuasum esse, cauetur.
 Quicquid enim vos neglexeritis: id qui refarciat,
 neminem inuenietis. Neque idem periculum est in
 iis rebus, quas tum cum voletis, agere licebit, consi-
 lia sæpe mutare: & in iis, propter quas bellum erit
 gerendum. Sed in huiusmodi rebus sententiæ muta-
 tio non est aliud, quàm consilij & instituti clades.
 Ne verò tale quippiam committite: sed quicquid
 acturi estis, id generosis & paratis animis decernite,
 & vbi semel decreueritis, ductu & auspiciis tum
 Dodonæi Ionis, tum reliquorum deorum, qui multa
 vobis & præclara & bona & vera oracula reddi-
 derunt, illorumque ope implorata, votisque pro vi-
 ctoria iis omnibus nuncupatis, adiutrice fortuna
 propicia libertatem Græcis restituite.

DE SVO REDITV, EPISTOLA SECVNDA.

DEMOSTHENES SENATVI Populoque S.

Existimabam, pro meis in Rempu-
 blicam meritis, me non modò infò-
 tem, non ita tractatum iri: sed medi-
 ocrium etiam peccatorum, si quam
 forte culpam contraxissem, veniam
 impetraturum. Postquam verò ita
 accidit: dum videbam à vobis, nullis criminibus per-
 senatum apertè demonstratis & probatis, ex istorū
 arcanis consiliis condemnari omnes: nò minus vos
 de vestro iure concedere, quàm me fraudari existi-
 mans: ferendū æquo esse animo putavi. Nā iis assèti-
 ri iuratos iudices, quæ senat' sine vlla pbatatione af-
 firmarit: de reipublice iure cōcedere sinit. Quia verò

Querela de
 iniquitate
 aduersari-
 orum: &
 suorum in
 rempubli-
 cam meri-
 torum cō-
 memora-
 tione, redi-
 tum sibi cō-
 ficere stu-
 det.

ἡμεῖς ἀεὶ γρηγοροῦμεν σκοποῦν, οὐδὲ ἐφ' ἑαυτῶν ἀκονοῦν τι πῶ-
 λων ἀλλ' ἀφ' ὧν δόξαν καὶ μεγαλοψυχίαν ὑμῖν ὑπαρ-
 ξειν ἐνόμιζον, ἐφ' οἷς ἀπασιν μὲν, μάλιστα ἢ τοῖς νέοις ἀ-
 γασταὶ με προσήκει, καὶ σκοπεῖν μὴ μόνον τὸν δεσποτικόν
 τὰ παρὰ χάριν πάντ' ἐν τῇ πολιτείᾳ (τούτου μὲν γὰρ οὐ-
 δέποτε ἐς δόξην) ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπὶ δυνάμει, καὶ ὧν
 ἀγνοοῦτε, ὅτι πηλοῦνται. ἐπὶ τούτοις ὡς ἀλείπτω πολλο-
 ῖς, ἐφ' οἷς ἔτερος, καὶ μὴ δὲν ἄλλο χεῖρισμος γερωνός, δι-
 κησῶς ἀνὴξίου τυχερῶν στωθρίας, χορηγίας καὶ ἔπι-
 εραχίας, καὶ χρημάτων ὀπίσθου ἐν πασι τοῖς καθεσῶς
 ἐν οἷς ἐγὼ φανήσομαι, οὐ μόνον αὐτὸς ὁδεξάσμενος παρὰ
 τοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὡς ἀγαθὸν κληῖται. ὧν ἕνεκα, ὡς
 ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, λογισάσθε, ὡς ἀνάξιόν ἐστι τῆς κατεστη-
 κίας νῦν ἐμοὶ συμφορῶν ἀφ' ὧν οὐδὲν ὄντων, ὅσοις τί
 παρὰ τὸν ὄντα ἔσται τῶν παρὰ τὸν ἄνθρωπον κακῶν; πότερον τι
 ἡλικίαν, ἐν ἣ γυμνῶς ὀπίσθου πειράσθαι, παρ' ἔξω
 καὶ ὡς τῶν ἀξίων ἀγαθῶν; ἢ τῶν ἀεικλιῶν,
 ἐφ' ἣ κατ' οὐδένα ἔλεγχον οὐτ' ἀποδείξειν ἀλλοῖς ἀπό-
 λωλα; ἢ τὰς ἐλπίδας, ὧν δευτέρῳ, ὧν ἑτέρους παρὰ
 καὶ κενήσονται κακῶν; οὐτε γὰρ ἐγὼ γὰρ ἀπάλλου
 φίλων φανήσομαι γερωνός οὐτε ἐφ' οἷς, ἐπολιτὸν ἔξω
 παρὰ τὸν δίκαιον ὀπίσθου δουῶν οὐτε τῶν ἐφ' οἷς ἐκ-
 ἐνόμιζον δεξάσμενος, τῶν τε γερωνῶν καὶ ἀπάλλου
 μόνον τὰ ἐμοὶ παρὰ τὸν ἀνὴρα ἀνὴρα παρὰ τὸν
 πόλιν. ὅς ἂν πάντων δὴ λὸν ἐστίν, ὅτι κακῶς τῶν ἀπάλλου
 καὶ οὐκ ἀδικήσομαι, τῆ παρὰ ἀπασιν τοῖς ἐν ταῖς αἰ-
 πταις ὀργῇ παρὰ τὸν ἀδικῶν, τῶν παρὰ τὸν εἰσέναι.
 ἐπεὶ ἢ τῶν δικῶν οὐκ εἶπον ἐγὼ, τῶν σεσωκότων τοῖς
 ὑπερῶν κενῶν, ἢ τίνα νῦν ἀεὶ εἶπεν ἐγὼ τίς οὐ γὰρ
 ἐστὶν οὐδὲ τίς, τὰ γὰρ μὴ γυμνῶν οὐκ ἐστὶ παρὰ τὸν γυμνῶ-
 νται, ἀλλὰ καὶ τῶν τούτων παύομαι, πολλὰ γὰρ ἔξω
 χῶν. τὸ γὰρ μὴ δὲν ἐμαυτῶν συνειδένα παρὰ τὸν δίκαιον
 κεν εἰς μὲν ὀπίσθου ἀδελφῶν ὄν' εἰς δὲ τὸ μᾶλλον λυ-
 πείσθαι, πάντων ὀπίσθου. ἐπεὶ δὲ καλῶς παρὰ
 οὐδὲν, παρὰ τοῖς ἐν ταῖς αἰπταις δὴ λὸν καὶ ἐμοὶ
 δευτέρῳ, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν. οὐτε γὰρ ἡδύνη * ὑμῶν
 οὐδὲν (ὡς ἴσασαν οἱ θεοὶ καὶ ἡρώες) ἔρτυρε δέ μοι πᾶς
 ὁ παρὰ τὸν παρεληλυθῶς χρόνος ὅς δικαιοσύνην ἀπὸ
 τῶν ὑμῶν, * τῆς ἀειξέλεγκτου νῦν ἐπενεχθεί-
 σης αἰτίας οὐτ' ἐγὼ χεῖριστος οὐτ' ἀπιστάτος φανήσο-
 μαί τῶν δευτέρῳ. καὶ μὴ τὸ ἀπελθεῖν οὐκ ἀεὶ
 κόπως ὀργῶν παρὰ με παρὰ τὸν εἶναι. οὐ γὰρ ἀπεγνωκῶς ὑ-
 μῶν, οὐδὲ ἑτέρωστε βλέπων οὐδαμῶν μετέστω. ἀλλὰ
 παρὰ τὸν παρὰ τὸν εἶναι εἰρήνης χαλεπῶς τῶν λογισ-
 μῶν φέρον. εἶπε δὲ τῶν ἡλικίαν οὐκ ἀνὸς τ' ὧν τὰ σώ-
 ματι τῶν κακοπάθειαν ὑπενεχθῆναι. ἐπὶ δὲ οὐδὲ ὑμῶν
 ἐνόμιζον ἀβουλεῖν ἔξω με παρὰ τὸν χεῖριστος
 ὅς οὐδὲν ὑμῶν ὀπίσθου, ἐμὲ ἀπάλλου. ἐπεὶ δὲ ὅτι γὰρ ὑ-
 μῶν παρὰ τὸν νοῦν, καὶ οὐδὲν ἄλλοις πολλὰ ἀν-
 ἴδοιτε σημεῖα. εἴτε γὰρ πόλιν ἡλθόν, οὐκ ἐν ἣ μάλιστα
 παρὰ τὸν αὐτὸς ἐμελλον ἀλλ' εἰς τὴν καὶ τοῖς παρὰ τὸν
 νοῖς ἐλθόντος ἡδύνη, ὅτι ὁ παρὰ τὸν πέρσιν κατελάμ-
 βηται αὐτοῖς κίνδυνος καὶ παρ' ἣ πλείστω εὐνοίαν
 ὑπαρχουσαν ὑμῖν ἡπαύω. ἐστὶ δὲ ἔξω τῶν αὐτῶν
 ἢ μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ καὶ τῆς παρὰ τὸν ὑμῶν δυνάμει ἐ-
 νεικα, καὶ τῆς παρὰ τὸν ἐμὲ δευτέρῳ, εὐνοίαν πάντες εἶ-
 σαν. εἶτα σαφῶς ὑφ' ὑμῶν, δυνάμει δυνάμει
 χεῖριστος. ἐν τε ταύτῃ πᾶν ὡς ἐμοὶ χεῖριστος
 ὀπίσθου ὑμῖν τι παρὰ τὸν * τῆ κατ' ἐμὲ ἀγνοία.

A in Republica ratio mea fuit, non ut vos alios alij
 vinceretis, aut ut civitatem contra semetipsum a-
 cuerem: sed ad ea vos incitari, unde gloriam, & ma-
 gnanimittatis opinionem relaturos vos arbitraret.
 Quae cum omnes, tum vero adolescentes admira-
 ri debent: nec cum requirere solum, qui captator
 aurae popularis, vulgique cupiditatum administer
 omnium in republica sit (talem enim nulla vin-
 quam penuria futura est) sed eum etiam, qui bono
 studio vestra errata reprehendat. Quin & alia mul-
 ta praetereo, propter quae alius, qui nullam aliam
 nauasset operam, iure suae salutis haberi rationem
 postularet: ut aedilitia munera, ut triremium instru-
 ctiones, ut largitiones pecuniarias, omnibus neces-
 sariis temporibus: quibus me non modò primùm
 succurrissè constabit: sed alios etiam esse adhorta-
 tum. Quorum singula cogitate Athenienses, quàm
 ea calamitate indigna sint, quae me oppressit. Cum
 verò plurimis nunc in malis verfer: quid primùm
 deprecem dubito. Vtrum aetatem, qua periculosum
 exilium experiri praeter consuetudinem & dignita-
 tem cogor: an ignominiam, quòd nullius criminis
 convictus & reus peractus, damnatus perij an spem,
 qua frustratus, hereditatem eorum malorum, quae
 aliis debebantur, cepi? Neque enim ego vel Harpali
 amicus fui: vel propter priora mea acta in repu-
 blica poenas dare debeo: cum & ea quorum accu-
 satus, probata non sint: & ex omnibus de Harpalo
 factis decretis, sola ea quae ego egi, civitatem omni
 crimine liberarint. Ex quibus omnibus perspici-
 tur: me temporibus circumventum, non scelerum
 damnatum, iniuste eam, qua in omnes reos uti so-
 letis, iracundiam experiri: propterea quòd ego pri-
 mus in iudicium veni. Nam quid ego aequi pro
 mea defensione non attuli, ex iis quae postea ceteri
 reos conseruarunt? aut quid amplius vel nunc
 dicere quisquam possit? Nemo certè. Nam quae fa-
 cta non sunt, ea facta ut sint, efficere nemo potest.
 Sed de his quanquam scribere multa possem: desi-
 no, quòd innocentiae conscientiam, experientia me
 docuit, ad iuuandum paruas habere vires: ad augen-
 dum autem animi dolorem, omnium esse acerbissi-
 mam. Postquam verò pro vestra sapientia reos om-
 nibus reconciliati estis: & mihi reconciliamini, o
 Athenienses. Neque enim (testor deos & heroes)
 vlli vestrum iniuriam feci: & mihi omnis antea acta
 vita mea testimonio est: cui merito plus fidei ha-
 beretur a vobis, quàm isti crimini: quòd nunc in
 me coniectum illud quidem est: sed probatum &
 demonstratum non est: neque me pessimum, aut
 minimè fidei esse inter eos, quos calumnia impe-
 tit, deprehendetis. Iam ob discessum meum iure
 irasci mihi non potestis. Neque enim ideo abij,
 quòd aut de vobis desperarem, aut vsquam aliò re-
 spercerem: sed primùm carceris ignominiam animo
 ferebam grauitè: deinde propter aetatem, affli-
 ctionem illam corporis perpeti non poteram. De-
 nique & vos non nolle putabam, illam contume-
 liam me effugere: quae neque vos quicquam iuuat,
 & me perdebat. Me autem vestri, neque cuius-
 quam alterius, fuisse studiosum: multis indicis de-
 prehendetis. Nam & in urbem me contuli, non in
 qua me splendidissimè victurum considerem: sed
 quò etiam maiores nostros. Perfici belli discrimini-
 bus circumventos, venisse sciebam: & quam vobis
 esse beneuolentissimam intelligebam. Est autem ea
 Traeniorum: cui precor ut diu potissimùm immor-
 tales, tum ob beneuolentiam erga vos, tum ob collata
 in me beneficia, bene velint omnes: deinde ut & ego
 a vobis conseruatus, gratià referre possim. In qua cu

*

quidam gratificandi mihi studio, vos* ob istum in me admissum errorem, reprehendere conarentur: ego summa qua me decuit aequitate, vos defendi. Eamque ob causam in primis factum esse arbitror ut mihi honos publice haberetur. Cū verò hominū benevolentiam, insignem quidem illam, sed vires *in praesentia esse minores cernerem: digressus in Neptuni templum, in Calauria, me cōtuli: non modò quòd propter numinis religionem me ibi tutiorem fore spero (nec enim id exploratum habeo. Nam quæ res in aliorum potestate sitæ sunt, ex spē tenuem & obscuram periclitanti suppeditant) sed eò etiam, quòd hinc quotidie patriam intueor: in quam tantæ mihi sum benevolentia conscient, quātam utinam à vobis consequar. Ne igitur, Athenienses, diutius etiam his malis angar, ea mihi decernitote, quæ iam aliis quoque nonnullis tribuistis, ut neque indignum vobis aliquid mihi vsuveniat: neque altis supplicare cogar: id quod nec vobis honestum esset. Nam si vestra iracundia placari mihi nulla ratione potest: mori me præstiterit. Iurè autem hoc animo esse me, neque sine re hæc iactare, credetis. Nam & vestram auctoritatem subij: & iudicium non detractavi: ut neque veritatem indefamam desererem: neque vestrum quisquam in me potestatem non haberet: sed, ut vestro arbitratu de me statueretis. Arbitrabar enim, eos qui omnia in me ornamenta cōtulisset, etiam erga me (si ita vellet) delinquēdi habere potestatem oportere. Quia verò iusta fortuna, ita uti decuit, iniusta superata, bis vobis iisdem de rebus statuēdi facultatem dedit: propterea quòd nihil in me, cui mederi non liceat, statuistis: seruatote me, & quæ tum vobis ipsis, tum me digna sunt, decernitote. Nihil enim à me perpetrā & sceleratè factum reperietis: neque me commertum, ut vel dignitate, vel vita spoliaret: sed & multitudinis ita esse studiosum, ut qui maximè (ne quid invidiosum scribam) & pulcherrima ex his qui adhuc viuunt, pro vobis gerenda suscepisse, maximaque è meis æqualibus benevolentia erga vos indicia reliquisset. Neque verò quisquam vestrum putet, Athenienses, me vel ex imbecillitate animi, vel vlla alia turpi de causa, per totam epistolam lamentari. Nam ega nunc iis confictoribus (quod utinam esset aliter) eo modo, quo quisque talibus in malis sibi indulget: ut doloribus & lachrymis, & patriæ vestrique desiderio, & ærumnarum mearum consideratione. Quæ omnia mihi querelas eliciūt: quæ si cum æquitate reputabitis: in nullis meis vestrarū rerum administrationibus, vel mollicie vel timiditatis argui me posse, reperietis. Et hæc hæctenus ad omnes vos: priuatim verò cū iis qui me laceflunt, coram vobis volo disputare. Nam ea, in quibus vestra ignorationi subseruierunt, propter vos ab eis facta sunt: neque ego accuso quicquam. Postquam verò cognouistis vos, illa cuiusmodi sint: si, ut reliquos missos faciūt, ita & me quiescere sinēt: rectè faciēt. Sin exagitare me instituerint: peto, ut vos omnes opem mihi feratis: neque committatis, ut istorum odia plus valeant, quam vestra benevolentia. **Valete.**

A εγω πάντων δυσφημίαν ἄσπερον ἐμοὶ παροιστικῶς παρεχόμενον. οὐδὲν γὰρ καὶ μέγιστα νομίζω πάντας ἀγαθόντας, δημοσίᾳ μὲν πηήσασθαι. ὁρῶν δὲ τὴν μὲν εὐνοίαν τῶν ἀνδρῶν μέγαλλον, τὴν δὲ εἰς τὸ παρὸν δύναμιν καταδεικνύσαν μετελθόντων εἰς τὸ τῆς ποσειδῶνος ἱερῶν ἐν καλαυρίᾳ, καὶ διημαιοῦ μόνον τῆς ἀσφαλείας ἐνεκα, ἡ δὲ τὴν θεὸν ἐλπίζω μοι ὑπαρῆσθαι (οὐ γὰρ εὐοιδά γε. ἀ γὰρ ἐφ' ἐτέροις ὅσιν ὡς αὐτὸν βούλωνται παρῆσθαι, λεπτοὶ καὶ ἀδύλοισι ἐχέτω κινδυνόσονται τὴν ἀσφάλειαν) ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν παρῆσθαι ἐν δένδρῳ ἐκείνῃς ἡμέρας ἀφορῶν εἰς τὴν τοσαύτην εὐνοίαν ἐμαυτῶν συνείδα, ἔσσης παρ' ὑμῶν εὐχρημαί τυχῶν. ὅπως οὖν, ὦ ἄνδρες ἀδελφῶν, μηκέτι πλείω χρόνον τοῖς παρῆσθαι κακοῖς συνέχρημαί. ἤφισα δὲ μοι ταῦτα ἀ καὶ ἄλλοις ποτὴν ἠδὲ ἴνα μήτε ἀνάξιον ὑμῶν μηδὲν μοι συμβῆ: μήτε ἰκέτης ἐτέρον ἀναγκασθῶ χρεῖσθαι. οὐδὲ γὰρ ὑμῶν τῶν χροῖται αὐτὸν καλόν. ἐπεὶ εἴγε μοι τὰ παρῆσθαι ἀδύλακτα ὑπαρῆσθαι τεθναίαι με κρείττον ἴω. εἰκότως δὲ αὐτὸν πειθόσονται ταύτην τὴν δόξαν ἔχον, καὶ μὴ αὐτὸν μάττω θεοσυνέσθαι. Ἐ γὰρ ἐμαυτῶν κρείσται ὑμῶν ἐποίησα, καὶ οὐκ ἐβουλόμην τὸν ἀγῶνα: ἴνα μήτε παρῆσθαι τὴν ἀληθείαν, μήτε ἀκίερος ὑμῶν ἐμοῦ μηδὲν χρεῖσθαι ἀλλ' ὅ, π βούλοισθε, τὴν χρεῖσθαι παρ' ὧν δὲ ἀπάντων καλῶν ἔσθαι ἀγαθῶν ἔτυχον: τοῖς, ὧν μὲν δὲ ἔχειν καὶ ἀμύνην, εἰ βούλοισθε, εἰς ἐμὲ ἐπιτῆσθαι καλῶς ποιούσθαι, ἢ δικαίᾳ τῆς ἀδίκου κερτήσασθαι, δις παρ' ἡμῶν ἀπέδωκεν ὑμῶν βουλοσθαι, τὸν μηδὲν ἀνήκεστον ἤφισα δὲ μοι. σῶσατέ με, ὦ ἄνδρες ἀδελφῶν, καὶ ἤφισα δὲ μοι ὑμῶν αἴτια καὶ ἐμοῦ. ἐπ' οὐδὲν γὰρ τῶν πεπρωμένων ἠδικηκότα με δόρησθε, οὐδὲ ὀπιπῆσθαι ἀπμον ἔσθαι, οὐδὲ ὀπλωλέσθαι ἀλλὰ καὶ εὐνοίω τὸν πλείω τῶν ὑμετέρων τοῖς μέγιστον ὁμοίως (ἴνα μηδὲν ὀπιπῆσθαι χρεῖσθαι) καὶ πλείω πεπρωματῶν μέσθαι τῶν νυνὶ ζώντων ἡμῶν καὶ μέγιστον ὑπαρῆσθαι ταῖς μοι κατ' ἐμαυτὸν συμβολῶν δύνασθαι παρῆσθαι. μηδὲν δὲ ὑμῶν ἠγῶσθαι με, ὦ ἄνδρες ἀδελφῶν, μήτε ἀναδρία, μήτε ἀλλῆ παρῆσθαι φάσθαι μηδὲν παρ' ὅλλω τὴν ὀπιπῆσθαι ὀδύρεσθαι. ἀλλ' ἀ τοῖς παρῆσθαι ἐκαστος ἀφῶσθαι χρεῖσθαι. ἐμοὶ γὰρ ταῦτα νυνὶ παρῆσθαι (ὡς μήτ' ἀφῆσθαι) λῦσθαι, καὶ δίκασθαι, καὶ τῆς παρῆσθαι καὶ ὑμῶν πόσθαι, ἔσθαι πῆσθαι λογισμῶν: ἀ πάντα ποιεῖ με ὀδύρεσθαι, ἀ ὀπιπῆσθαι δικασθαι, ἐν οὐδὲν τῶν πεπολιτωμένων ἡμῶν οὐτε μαλακίαν, οὐτε ἀναδρίαν ποροσῶσθαι δόρησθαι μοι. παρῆσθαι μὲν δὲ πάντας ὑμῶν τοσαῦτα, ἰδία γὰρ τοῖς ἐμοὶ ποροσῶσθαι, ἐναντίον ὑμῶν ἐβόλοισθαι ἀγαθῶν ὅσα μὲν γὰρ τοῖς ὑμῶν ἀγνοσθαι ἐσθαι ὑπερῶσθαι ἐποίησθαι ἐσθαι δὲ ὑμῶν ἀ τοῖς παρῆσθαι χρεῖσθαι, καὶ οὐδὲν ἐγκαλῶ. ἐπεὶ δὲ ἔγνωσθαι ὑμῶν οἶα ταῦτα ὅσιν ἐσθαι μὲν ὡσπερ ἡμῶν τῶν λοιπῶν ἐσθαι, καὶ ἐμοὶ συγχρησῶσθαι καλῶς ποιῶσθαι. ἐσθαι δὲ ἐπηρεῶσθαι ἐγχεῖσθαι ὑμῶν ὅσιν ἐμοὶ βοησθαι ἀπάντας: καὶ μὴ κρείσθαι τὴν τούτων ἐσθαι τῆς παρ' ὑμῶν χρεῖσθαι μοι γένεσθαι. ὀπιπῆσθαι.

Π Ε Ρ Ι

Nam & longum temporis spacium, quo exploratus, nihil vnquam contra vos vel cogitare vel agere iniustum deprehensus est, & illud, quod mortalium nemo vllis aliis in rebus vos stuporis arguit: merito istam tollit ignorantie suspicionem. Restat igitur, quod omnes haud frugi hominum esse dicant, vt tantisper cuiusque curam, dum eius vobis vsus est, agere videamini: potest nullam ratione habeatis. Quam enim aliam vos defuncto gratiam relatuos, consentaneum est, cum eius liberos & existimationem laedi videamus? quae sola, vt in tuto collocentur, etiam morientibus omnibus curae sunt. Iam nec illud bonorum virorum est, vt ista pecuniae gratia facere videantur: id quod neque magnitudini animi vestrae, nec reliquo vitae instituto congruere apparebit. Nam si vobis illi, tanti ab aliis redimendi essent, e vestro arario deprompta pecunia: id vos omnes cupidè facturos existimare. De eo verò quod per calumniam & ex inuidia factum sit, non habeo quid statuam: nisi profusus acerbè infectari & proturbare populares homines instituitis. Quod si ita est: neque rectè, neque vtiliter facere decreuistis. Miror autè, si nemo vestrum cogitat, turpe esse: vt populus Atheniensis, sapientiae doctrinaeque opinione praestans omnibus, ad quem in calamitatibus, tanquam ad commune asylum confugi solet, Philippo inhumanior videatur: qui (vt in potestate regia educatum probabile est) à nemine admonitus, tamen cum secundissima fortuna vsus esset, humanitatis se maximè esse memorem oportere censuit: ab iis qui aduersus ipsum in acie steterant, & cum quibus de summa rerum depugnat, qui & ciuitates essent, neque perquirere, neque prodere ausus. Etenim, vt apparet, non vt plerique vestri oratores, eadem in omnes esse vel iusta vel honesta putabat: sed ratione habita dignitatis etiam, talia concludebat & decernebat. Vos autem, qui estis Athenienses, & liberali doctrina perpoliti, quae stupidos etiam efficere tolerabiles putatur: primum, quod omnium iniquissimum est, quarum rerum patrem accusant quidam, ob eas filios in vincula coniecistis. Atque ita agere perinde esse dicitis, ac si aequalitatem in ponderibus aut mensuris quareretis: & non de virorum instituto vitae & ratione reipublicae consultaretis. In qua quidem inquisitione, si bona & popularia & studio Reipublicae iuuanda suscepta Lycurgi acta videbuntur: non modò nullo affici malo, sed quibusuis à vobis ornari beneficiis eius liberos, aequum est. Sin contraria: illum dum viueret, pœnas dedisse oportuit: hos verò, ne sic quidem propter obiecta patri à quibusdam crimina, per iracundiam plecti. Omnibus enim omnium delictorum quasi meta est obitus. Quod si hoc eritis animo, vt aliqui populi studiosis irati, ne cum mortuis quidem in gratiam redeant, sed inimicitias etiam ad liberos vsque propagent, tradantque posteris: populus autem, cuius causam quique populares agunt, dum horum opera vititur, beneficiorum meminerit, postea floccifaciat: nihil erit miserius, quam populi tueri partes. Quod si Mærocles respondet, hæc argutiora esse quam quae intelligat: se verò eos, vt ne effugerent, in carcerem compegisse: queritote ex eo, cum Taureas & Patacus & Ariltogiton, atque ipse, in carcerem traditi, non modò vinciti non fuerint, sed & conciones habuerint: cur istam aequitatem non perspexerit? Sin se tum magistra-

A τὴν λυκούργου. τὸ, τε γὰρ τῆς χρεῖνης πλήθους, ὃν ὄξεταζο-
 μος οὐδὲν πάποτε δὲ ὑπέστη. καὶ ἡμεῖς οὐτε φρονῶν οὐ-
 τε ποιοῦν ἀδίκον καὶ τὸ μηδὲν ἀνδραγαθῶν εἰς μηδὲν τῶν
 ἄλλων ἀναιδῶσιαν ὑμῶν καταγνώσασθαι. εἰκότως ἀναιρεῖ
 τὴν ἑστῆς ἀγνοίας στήν. λείπεται τοίνυν (ὁ πάντες
 αὐτῶν φαύλων ἀνδραγαθῶν ἔργον φήσασιν) τὸ ὅσον αὐ-
 τῶν χρεῖναι, τοσαύτον ἑκάστου φρονήσειν δοκεῖν μετὰ
 δὲ ταῦτα μηδὲν ἔχειν λόγον. εἰς τὴν γὰρ τῶν ἄλλων χρεῖ-
 ναι ποσοδοῦν τὴν τετελευτηκίαν τὴν παρ' ὑμῶν ἔσεισται
 χρεῖν. ὅταν εἰς τοὺς πύδας, καὶ τὴν δόδοξίαν, τὴν ἀ-
 τία ὁρᾷ τις γιγνώσκῃ; ὡν μόνων καὶ τελοῦσσι πᾶσιν
 ὅπως ἔξει καλῶς, μέλει. καὶ μὴ οὐδὲ χρεῖματιον
 ποιεῖν ἐνεκα ταῦτα δοκεῖν, τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ὅτιν.
 οὐτε γὰρ τῆς μεγαλοψυχίας οὐτε τῆς ἀλλῆς φροσε-
 ρέσεως τῆς ὑμετέρας, ἀπολοῦσθαι αὐτὰ φανερῶν. εἰ γὰρ ὑμᾶς
 λύσασθαι παρ' ἐτέρον ἐδει, δόντας ὅτι τῶν ποσοδοῦντων
 τὰ χρεῖματα ταῦτα. πᾶσας αὐτῶν ἡγεῖσθαι ποσοδοῦσιν
 εἶ. ὁ δὲ λόγος καὶ φθόνος γέγονεν οὐκ ἔχω πῶς καταγνώ-
 σασθαι εἰ μὴ ὅπως πικρῶς καὶ ταραχῶδως ἔχειν πρὸς τοὺς
 δημοτικούς ἀρμήματα. εἰ δὲ τὰ ὅτιν οὐτ' ὁρᾷς, οὐ-
 τε συμφέροντος βουλοῦσθαι ἐγνώσασθαι. Σαυμάζω δὲ
 εἰ μηδὲς ὑμῶν ἐνοεῖ, ὅτι τῶν αἰσχρῶν ὅτι, τὸν δῆμον
 τῶν ἀδελφῶν τὸν σωῖσει καὶ παιδεία πάντων φροσε-
 χων δοκοῦντα. ὅς καὶ τοὺς ἀπὸ χρεῖματιον αὐτῶν κοινῶν ἔχει
 κατὰ φύσιν ἀγνωμονέστερον φαινεσθαι φιλιππου. ὅς ἀ-
 νοουδέτητος ὡν εἰκότως, ἔραφεις τ' εἰ ἐξουσία. ὅμως
 ἦτο δεινὸν λυγρὸν δὲ τῆς, μέγιστα τὸ δ' ἀνδραγαθῶν
 φροσερῶν φαινεσθαι καὶ τοὺς φροσερῶν ἀμύμων, πρὸς
 αὐτῶν καὶ τῶν ὅλων διοικηδὲν ὄσων, οὐκ ἐπὶ λημισε δὴ λῶ-
 σαι, τὸ τῶν καὶ τῶν εἰσὶν ὄξεταζίας. καὶ γὰρ ὅπως εἰσιν,
 οὐχ ὁμοίως τῶν παρ' ὑμῶν φροσερῶν ὄσων, οὐτε δὴ καὶ
 εἶ. πρὸς ἀπαντὰς τὰ αὐτὰ οὐτε καλὰ ἡγεῖτο. ἀλλὰ
 τὴν τῆς ἀξίας ποσοδοῦντων συλλογιστῶν, τὰ τοιαῦτα
 ἐπὶ κενῶν. ὑμεῖς δὲ ὄντες ἀδελφῶν, καὶ παιδείας με-
 τέχοντες. ἢ καὶ τοὺς ἀναιδῶσιαν ἀναιτοὺς ποιεῖν δοκεῖ
 γινέσθαι φροσερῶν μὲν, ὁ πάντων ἀγνωμονέστερον ὅτι, πε-
 ριῶν τὸν πατέρα ἀπᾶνταί τινες τοὺς ἡγεῖς δεδῶκατε. εἰ-
 τα τὸ ταῦτα ποιεῖν ἴσον φατέ, ὅπως ἑστῆς σαυμάζω ἢ
 μέγιστον τὸ ἴσον σποποῦ μῶν. ἀλλ' οὐχ ἑστῆς ἀνδρῶν
 φροσερῶν καὶ πολιτίας βουλοῦσθαι εἰ οὐ
 ὄξεταζομῶν, εἰ μὲν χρεῖμα καὶ δημοτικῶν καὶ ἐπὶ
 ὄνοια τὰ λυκούργου πεπρασμένον φαίνεται μηδὲν
 κακοῦ, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τοὺς πύδας
 αὐτῶν δίκαιον ὅτι τυχεῖν παρ' ὑμῶν. εἰ δὲ τῶν ἀ-
 τία τούτων ἐκείνον ὅτι ἐστῆ, εἰ δὲ δίκαιον δίδοναι. τού-
 τος δὲ μὴ οὐτως, ἐφ' οἷς ἐκείνῳ τίς ἐγκαλεῖ, τυ-
 χάνειν ὄρη. πᾶσι γὰρ πάντων τῶν ἀμύμων φροσερῶν
 ὄρη ὅτι τελοῦσσι. ἐπὶ ἐν οὐτως ἔξετε, ὡς οἱ μὲν
 ἀφροσερῶν τί τοὺς ἑστῆς τῆς δῆμου πολιτοδομῶν,
 μηδὲ πρὸς τελοῦσσι πάντας διαλλαγῶσιν. ἀλλὰ καὶ
 τοὺς πασι τὴν ἔχθραν διαφυλάξουσιν ὁ δὲ δῆμος, ὅ
 στωμαζονίζετε τῶν δημοτικῶν ἑκάστος. μέγιστον τὸ πα-
 ρῶντος χρεῖματιον μνημονόσει τὰς χρεῖματιον, καὶ ταῦτα δὲ
 μηδὲν φροσερῶν οὐδὲν ἀδελφῶν ἑστῆ τῆς τὴν ἑστῆς τῆς
 δῆμου τῶν ἀρεῖσται. εἰ ἢ μοιροκλῆς ἀποκρίνεσται, ταῦ-
 τα μὲν σοφώτερα ἢ κατ' ἐαυτὸν εἶ. ἵνα ἢ μὴ ἀποδρά-
 σιν, αὐτὸς αὐτοὺς δῆσαι ἐροῦσται αὐτὸν, λυγρὰ ταυρίας,
 καὶ πᾶσακος, καὶ ἀριστογείτων, ὅ αὐτὸς, εἰς τὸ δεσμοκλή-
 σαι ὄξεταζομῶν, εἰ μόνον οὐκ ἐδέδεντο, ἀλλὰ καὶ ἐδημηγορεῖν πῶς ἄποτε ἐχ' ἐώρετα δίκαια ταῦτα. εἰ ἢ μὴ φῆ-

illegible marginal notes in a smaller script, likely a commentary or gloss.

εἶλον ὄξεταζομῶν, εἰ μόνον οὐκ ἐδέδεντο, ἀλλὰ καὶ ἐδημηγορεῖν πῶς ἄποτε ἐχ' ἐώρετα δίκαια ταῦτα. εἰ ἢ μὴ φῆ-
 σαι

σει τὸτ' ἀρχεῖν, οὐδ' ἐλέγχειν ἐκ τῶν νόμων αὐτῶν. ὡς πῶς ἴσον ἔστι τοῖς μὲν ἀρχεῖν, οἷς μὴ ἐλέγχειν ἔστι. τοῖς δὲ δεδεδωται, ὡν πολλὰ χρεῖσιμος ἔστι ὑμῖν ὁ πατήρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω συλλογίσασθαι. εἰ μὴ τὸ δεδεδωται δημοσία βούλευθε, ὅτι βδελυρία, καὶ ἀναιδέια, καὶ ἀφροσύνη, καὶ ἀπειρία ἐν τῇ πόλει ἴσχυει, καὶ δημοκρατία πλείω δημοκρατίαν ἔχει καὶ τι συμβῆναι χαλεπὸν τοῖς τοιοῦτοις, ἀπόλυσις γίγνεται. ἐν ᾗ ἀφροσύνη, καὶ βίω σφόδρα, καὶ δημοτικῶν ἀφροσύνη, σφραλερῶν καὶ τι γίνονται πᾶσι μα, ἀφροσύνη. ἐπὶ τῶν τῶν μὲν μὴ δικαίον ἔστι, τὴν ἐναντίαν δόξαν ἔχειν * ἡ περὶ ζῶντος εἴχεται ἐκείνου καὶ τὸ τῶν τελευτησάντων ἢ τῶν παρόντων πλείω ποιείσθαι λόγον δικαίον ἔστι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐλάσσει. * ὡς πᾶσι γὰρ ὁμολογεῖσθαι ταῦτα ὑπερήλικα, ὅσοις μὲν τὸν πατέρα ἀφροσύνης ἀπαιτητικῶς οὐκ ἔστιν ἄλλων ἢ δέως ἀπὸ δόξῃ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἰσχυρῶν ἀποτόνοις ἀποδοῦναι. οὐκ ὡς ὅτι τῶν δὲ ταῦτα παρήνευκα καὶ τούτου δὲ τὸ ποιῆν, ὡς συμφέρον μάλα τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα κρινῶν. ἀφροσύνη γὰρ πάντας ἐκ τούτων δημοτικῶν ἔστι. ὁρῶντας, ὅτι καὶ ἐν τῷ κατ' ἐαυτοῖς βίω ταῖς ἀφροσύνης αὐτὸν τιμῆς ὁ φθόνος ἀντιπῆ. τοῖς γὰρ πασι ὑπερῆκε τὰ ἀφροσύνη παρ' ὑμῶν κομιτασθαι. πῶς οὐκ οὐκ ἀποτόνιστον δὲ καὶ ἀφροσύνη, τῶν μὲν ἄλλων πῶς, καὶ παλαιῶν ὄντων τῶν χρόνων, κατ' οἷς ἐγγύς τοι χρεῖσιμος καὶ δι' ἂν ἀκούετε τὰς ἀφροσύνης, οὐκ ἔστι ὡς ἐπὶ ἀφροσύνης, ὁμοῦ τὴν δικαίαν εὐνοίαν ἀφροσύνην. λυκούργου δὲ οὕτως ὑπογίου καὶ τῆς πολιτείας, ἔστι τῆς τελευτῆς γερουσίας, μὴ δὲ εἰς ἀφροσύνης ἀφροσύνη, καὶ ὅτι ὡς ἡ δεικνύσθαι, ἐτοιμοὶ τὸν ἄλλον ἢ τὸν χρόνον εἰς ἔλεον καὶ φιλοφροσύνην μὴ δὲ εἰς τῶν ὑμῶν αὐτοῖς ὁμοίως παρέχουσιν; καὶ ταῦτ' εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν γηνομένης τῆς τιμωρίας. οὐ καὶ ἐγγύς, εἴπερ μέγιστος εἶναι, καὶ λογισμὸν ἔχον, ἐλέησεν. δαυμάζω τῶν καὶ τῶν εἰς τὸν ὑμῶν ἀφροσύνης, ὡς οὐδὲ τῶν συμφέρον τῇ πολιτεία φανερόν γηνομένην ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσι κτησαμένοις φιλίαν, καὶ κατὰ τὸν ὄντων ἐν πᾶσι πλεονεκτεῖν ὑπερῆκε καὶ ἀφροσύνησιν π, ῥαδίας ἔστι τὰς λύσεις. τοῖς δὲ εἰς τὸν δῆμον ἀφροσύνησιν ἐαυτοῖς, οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα ἐλατῶν ἔχον ὑπερῆκε ἀφροσύνη καὶ τὰς συμφορὰς βεβαίως τούτοις μόνους τῶν ἄλλων μὲν, ἀλλὰ μὲν ὅτι τῶν οὐκ ὄντων γίνονται, ῥαδίων δειξάτω. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν λόγῳ τῶν μελανόπου, ἀφροσύνη μὲν ὁμοίως ἐν δικαστηρίῳ συμβαλ, ὡς καὶ νῦν τοῖς λυκούργου πασι. ἀφροσύνη δὲ πᾶν τὸ ὄφλημα, ὅτι τῆς ἀφροσύνης ἀφροσύνης; καὶ πάλιν, μνησιβούλου τῶν ἀφροσύνης ἀφροσύνης μὲν ὁμοίως, κατὰ τὸν ὄντων αὐτῶν τῶν δικαστηρίῳ, ὡς τῶν λυκούργου πασι ὄφροσύνη ἢ καλῶς ποιούσιν. ἀφροσύνη γὰρ ἀφροσύνη καὶ οὐδὲ εἰς τὸν τούτοις τοῖς νόμοις ἔστι κατελύσθαι. τῶν νῦν βοῶντων, εἰκότως, οὐ γὰρ κατελύοντο εἴπερ ἀφροσύνη οἱ νόμοι τῶν δικαίων ἐνεκα καὶ σωτηρίας τῶν χρεῖσιν ἀφροσύνησιν τίθεται καὶ κατὰ τὸν ὄντων ἀφροσύνησιν κατὰ τὸν ὄντων συμφορὰς συμφέρον μὴτ' ἀφροσύνησιν ὄντας φαίνονται. ἀλλὰ μὲν εἴγε ταῦτ' οὕτως, ὡς τῶν ἀφροσύνησιν, ἔχον συμφέρον οὐ μόνον τοῖς νόμοις οὐ κατελύσθαι ἡμῶν ἐκείνοις ἢ φέρεται ἀλλὰ * καὶ τοῖς βίοις ἐσώζετε τῶν τῶν νόμοις δεικνύον ἀφροσύνησιν, λάχνητα μὲν ἀφροσύνη δεικνύον ἀφροσύνησιν ἀφροσύνησιν μνησιβούλου δὲ τῆς τῶν βίου σωφροσύνης σώσαντες.

A tu quidem esse functum dicet: sed orationes in publico non habuisset: idque permiffum sibi fuisse legibus: æquum esse qui potest, vt magistratu fungantur hi, quibus verba facere non licet: illi verò in vinculis teneantur, quorum de vobis sæpe bene meritus fuit pater? Ego quidem hæc coniungere & concludere non possum: nisi hoc publicè vultis ostendere: & vœcordiam, & impudentiam, & affectationem improbitatis in ciuitate valere, & maiorem habere spem incolumitatis: ac, si quid fecus acciderit, tales absolui: meliorem autem tueri partem, vitamque modestam & popularem instituire, periculosum esse; ac si quid erretur, nullam veniæ spem esse propositam. Ad hæc non esse iustum omnino, aliter quàm de viuentē sentire, decerereque, vt defunctorum potius quàm viuentium rationem habeatis, & quæ sunt eius generis, omnia missa factam: * quod ea in confesso esse apud omnes existimo. Sed quàm multos ob paterna beneficia honorastis: tam multis etiam aliorum posteris similem referri gratiam vellem. Neque verò hæc quod reprehenderem attuli: à quo tantum absum, vt eam rem maximè esse è republica dicam. Incitatis enim omnes ista ratione ad populum eolendum: quippe qui videant, tametsi viuentibus obstat inuidia, quò minus honores meritos consequantur: suis tamen liberis digna præmia esse apud vos reposita. An non igitur absurdum, atque aded turpe est, vos quibusdam aliis, licet, ex quo vsui fuerunt, multum temporis intercesserit, iudicio de illorum beneficiis ex fama, non ex iis quæ vidistis, facto, tamen iustam beneuolentiam constanter tribuere: Lycurgum autem, qui nuper aded & reipublica præfuit, & vitam cum morte commutauit, ne in iis quidem vos, quæ superiori tempore hominibus perditis quoque, & in vos iniuriis tribuebatis, misericordia dico & humanitate, similes eosdémque experiri: præfertim cum in eius liberos supplicium redundet, quorum etiam hostem (si moderatus sit, & mente vitatur) miseresceret. Quin illud etiam demiror, si quis vestrum hoc ignorat, non esse è republica, palàm fieri, eos qui aliorum quorundam amicitiam sibi adiunxerunt: & cum res prosperè cedunt, in omnibus esse meliore conditione: & cum fortuna reflarit, facile periculis liberari: cum his verò qui toti à populo pendent, non modò aliis in rebus peius agi: sed solis etiam his firmas permanere calamitates. Atque hoc ita fieri, ostendi facile potest. Quis enim vestrum ignorat, accidisse vt Laches Melanopi filius similiter iudicio vinceretur, vt etiam nunc Lycurgi liberi? Sed propter Alexandri literas omne debitum ei esse condonatum? Et rursus Mnesibulum Acharnensem æquè conuictum, & iudicium sententia damnatum, ac Lycurgi liberos: esse tamen (quod equidem gaudeo) vt merebatur, absolutum? Neque quisquam istorum qui nunc clamitant, propterea leges euerti, queri potuisset: idque meritò. nec enim euertebantur, cum omnes leges propter æquitatem & salutem bonorum & frugi hominum ferantur: cumque nec calamitates effici immortales, nec ingratos videri expediat. Atqui si hæc ita, vt pronunciamus, se habere conducit: non modo leges non euertebatis, cum illos absolueretis: sed vitam etiam ciuium, quorum leges auctoritate sanciantur, defendebatis, Lachete ad preces Alexandri absoluto, Mnesibulo propter vitæ frugalitatem & modestiam conseruato.

Ne igitur ostēdite, vtilius esse externas parare amicitias, quam populi fidei semetipsum committere: neque pręstare, ignoto alicui esse notum, quam tempus ex vtilitate populi administrare. Nam ut is qui suadet aliquid, aut magistratu fungitur, placeat omnibus, fieri non potest. Tamen si quis populi rebus ex animo consultum cupit: dignus est qui conferuetur. Quod nisi fieri docebitis omnes, alios potius esse colendos, quam populum: & cauendum esse, ne quis aliquid vtilis vobis gessisse intelligatur. Omnino autem commune probrum est, Athenienses, & totius ciuitatis calamitas, quod Inuidia plus valere apud vos, quam Gratia, putatur: cum pręsertim illa morbus sit, hæc in deorum numerum referantur. At nec Pytheam prętermittam, qui pro suggesto duntaxat popularis est: postea verò paratus ad omnia quę vobis aduersantur. Quem, dum vestras in gerenda republica, & concionibus habendis partes tuebatur, quis nescit vt seruum agitari, & peregrinitatis accusari solitum, propereque vnanudatum ab istis, quibus nunc inseruiens orationes illas contra me scripsit? Postquam autem ipse nunc ea facit, propter quę tura alios criminabatur: ita esse locupletem, vt & duas meretriculas alat quę ad tabernam vsque, optimę sanę mulieres, redegerunt: & quinque talenta multa nomine facilius nunc soluerit, quam olim totidem drachmas soluere potuisset: & pręter hæc a vobis non modò admissum ad gubernacula ciuitatis, (quod commune probrum est omnibus) sed & patria sacra Delphis pro vobis fecisse? Quod si talia & tanta exempla viderint omnes, de quibus nemo est quin populi deligere & tueri partes perniciosum esse iudicet: vereor ne aliquando nulli futuri sint, qui causam vestram tueantur: si pręsertim alios naturę debitum, & fortuna, & ætas sustulerit, vt Nausiclem, vt Charetem, vt Diotimum, vt Meneltheum, vt Eudoxum, pręterea quę Eudemum, & Ephialtem, & Lycurgum: alios ipsi proieceritis, vt Charidemum & Philoclem, & me: quibus vos nec ipsi villos vestri esse studiosiores putatis. Si verò quosdam æquę studiosos: non inuideo. Vellem autem, si vos ita vt æquum est, eos tractabitis, neque ita vt nos, malę multabit: eos esse posthac quamplurimos. Sin talia, qualia nunc, exempla edideritis: quis est qui se toto animo in istum ordinem dare velit? Qui quidem simulent, vt hæcenus, sic etiam deinceps, non deerunt. Absit autem, vt eorum animi sic palam conspiciantur, vt istorum, qui quę tum palam inficiabantur, ea nunc ita agunt, vt neminem vestrum vel metuant, vel reuerentur. Hęc igitur cogitanda sunt, Athenienses: neque vel beneuoli negligendi, vel iis qui ciuitatem ad acerbiteriam sententięque impellunt, auscultandum. Nam hic rerum status multò magis beneuolentię & humanitatem flagitat, quam tumultus & similitates: quas quidam in imensum exaggeratas vsurpantes contra vos operantur, ad ea negotia conficienda, quę dii prohibeant, ne ad exitum perducantur. Si quis autem vestrum hæc cauillatur: is est magna vœcordia referendus. Qui cum ea facta esse videat, quę nemo futura metuebatur, & olim etiam facta sunt, cum populus per homines insidiatores impulsus, eos a quibus defendebatur, suspectos habere atque odisse cepit, nunc esse futura non putat: nõne insanit? Hęc si

A μη τῶντιν τὸ κτήσασθαι τὴν ἕξωθεν φιλίαν λυσίτελε-
 σεσθαι δεικνυτέ ἢ τὸ τῶ δῆμῳ ὠφελῆκαταδεῖσθαι ἑαυτὸν.
 μηδὲ τῶ τῆς ἀγνώτων ἐπὶ κρείττονι, ἢ τοῖς πολλοῖς ὑμῶν
 πᾶσι συμφέροντα πολιτῶν ὁρμῶν γιγνώσκουσα. τὸ μὲν γὰρ
 πᾶσι ἀρίστων τὴν συμβουλῶντα, καὶ τὰ κοινὰ φερό-
 ντα, ἀδύνατον. εἰ δὲ ἐπὶ δυνόια ταῦτα τῶ δῆμῳ τίς
 φρονή δὴκός ἐστι σὺζέσθαι. εἰ δὲ μή· καὶ στραπύ-
 εις ἐτέροις μᾶλλον ἢ τὸν δῆμον, ἀπαντας διδάξε-
 τε καὶ φέρειν τὸ τῆς ὑμῶν συμφέροντων ποιουῦτά
 πη γινώσκουσα. ὅπως δὲ κοινὸς ἐστὶν οἰκίδος, ἀἰδρες ἀθη-
 ναῖοι, καὶ ὅλης τῆς πόλεως συμφορὰ, τὸν φθόνον δε-
 κείν μείζον ἰσχυεῖν παρ᾽ ὑμῶν, ἢ τὰς τῆς διεργασίαν
 χάριτας. καὶ ταῦτα, τὸ μὲν νοσημάτων ὄντος *
 τῆς δὲ, τίς θύοις ἐποδεδειγμένων. καὶ μὴ οὐδὲ
 τὸν πυθέαν ὠφθαλμῶν, τὸν μέγχι τῆς παρόδου
 δημοτικῶν μετὰ ταῦτα δὲ ἔπιμον εἰς τὰ κατὰ ὑ-
 μῶν πάντα. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τέτον, ὅτε μὲν τὴν ἑστῶ ὑ-
 μῶν τᾶξιν ἔχον εἰς τὸ πολιτῶν παρῆει, ὡς δο-
 λὸν ἐλαυνόμενον, καὶ γράφω ξένιας φέρωντα, καὶ
 B μισθῶ φερόντα ὑπὸ τούτων, οἷς νῦν ὑπηρετῆς,
 τοῖς κατ' ἐμοῦ λόγοις ἔγραψεν. ἐπειδὴ δὲ ἀκαπι-
 γόρει τότε τῆς ἄλλων, νῦν αὖτις παρ᾽ ἑαυτῶν ὄπορευ-
 τα μὲν οὐκ ἔστι, ὡς δὲ ἔχειν ἐπαίεσθαι, καὶ μέγχι φθόνος,
 καλῶς ποιούσασιν, ἀρεπτόμορσιν αὐτῶν. πᾶσι τῶ
 λαῶ δὲ ὀφλόντα ῥάδιον ἐκτίσασιν ἢ πᾶσι δραχμᾶς
 * αἰεξέσθαι φερόντων. φερός δὲ τούτοις παρ᾽ ὑμῶν τῶ
 δῆμου, οὐ μόνον τῆς πολιτείας μετεἰκνῶσα (ὁ κοι-
 νὸν ἀνείδος ἐστὶν ἀπασιν) ἀλλὰ καὶ θύοντα ἑστῶ ὑμῶν
 τὰς * παρῶσις θύσις ἐν δελφοῖς. ὅταν οὐκ τοιαῦ-
 τα καὶ πηλικαῦτα πᾶσιν ἰδίῃ ὠφθαλμῶντα ἀφ-
 ὶν ἀλυσιτελῆς φερέσθαι τὰ τῶ δῆμου πᾶσι τῶ ἀν-
 κείναι φοβούμεναι μή ποτ' ἐρημοὶ τῆς ἑστῶ ὑμῶν ἐ-
 ρεμῶσιν γῆρῶσι. ἀλλῶς τε ὅταν τῆς δημοτικῶν τίς
 μὲν ἢ καθῆκουσα μοῖσα, καὶ ἢ τῆς, καὶ ὁ χρόνος πα-
 ρεμῶσιν οἷον ναυσικλέα, καὶ χάρητα, καὶ δίοπμον,
 καὶ μινεάτια, καὶ εὐδοξον, ἐπὶ δὲ εὐδημον, καὶ ἐφιάλ-
 τῶν, καὶ λυκούργον τοῖς δὲ ὑμεῖς φερόσασιν, ὡς ἐρ χα-
 εἰδημον, καὶ φιλοκλέα, καὶ ἐμῶ ὡν ἐτέροις δυνουτέροις
 C οὐδὲ αὐτοῖ νομίζεσθαι εἰδὲ ὁμοίως πᾶσι, οὐ φθόνῳ.
 βουλοῖσθαι δὲ αἰ εἰπερ ὑμεῖς δικῶς αὐτοῖς φερόσασ-
 σασθαι καὶ μὴ ταῦτα ἀπερ ὑμεῖς πείσασθαι ὡς πλεί-
 σους αὐτοῖς γῆρῶσασθαι. ἀλλ' ὅταν γε τοιαῦτα, οἷα τῶ
 νῦν ὠφθαλμῶντα ἐμφέρητε. τίς ἐστὶν ὅς τις εἰς ταῦ-
 τῶν τῶ τᾶξιν ἑαυτὸν γησιῶς ὑμῶν ἐθαλήσει δουῖαι,
 ἀλλὰ μὴ τῆς γὰ φεραπομορμῶν οὐκ ἔπορησασθαι.
 οὐδὲ γὰ φερόσασθαι. μὴ γῆρῶσι δὲ ἰδίῃ ἐξελεγῆσθαι
 αὐτοῖς ὁμοίως ἐκείνοις, οἱ φανερός ἀ τότε ἠρνοῦσθαι,
 νῦν πολιτῶν ὁρμῶν οὐδὲνα ὑμῶν οὐτε δεδῶσασθαι,
 οὐτε ἀεχμῶσθαι. ἀ γῆρῶσι λογισμοῖς, ὡ ἀἰδρες ἀθη-
 ναῖοι, καὶ τῆς εὐνοῶν ὀλιγορεῖν ἢ μὴ τίς φερόσασθαι
 εἰς πικρίαν καὶ ἀμῶσθαι τῶ πόλιν, πείσασθαι. πολὺ
 γὰ μᾶλλον δυνόιας καὶ φιλανθρωπίας τὰ φερόντα
 φερόσασθαι δέσθαι ἢ φερόσθαι, καὶ δυσμειρίας. ὡν
 ἑστῶ βολῆ γῆρῶσθαι πᾶσι ἐργολαβοῦσι κατὰ ὑμῶν, εἰς
 ὑποδοχῶν φερόσασθαι, ὡν δὲ φερόσασθαι αὐτοῖς ὁ λο-
 γισμός. εἰ δὲ τίς ὑμῶν φερόσασθαι ταῦτα, πολλῶς ἐστὶν
 δὲ εἰ

δυνάμειας μεσός. εἰ γὰρ ἀ μὴ δέσθαι ἀ ἢ λῆσθαι, ὅσθαι γῆρῶσθαι, ἀ καὶ φερόσθαι γῆρῶσθαι, τῶ δῆμου φερός τοῖς
 ἑστῶ αὐτῶ λῆσθαι ὡ ἀ φερόσθαι ἐργολαβοῦσι φερόσθαι, νῦν μὴ αὐ οἶσθαι γῆρῶσθαι πᾶσι, οὐ τατῶσθαι, ταῦτα
 δὲ εἰ

Excusat ve hemetiam orationis.

Neque enim mereor: neque dignus, neque illo de- terior sum. Infelicem quidem esse me, vestra cau- sa, confiteor. Quis enim infelicem me esse nege, cui ad mala cetera id quoque accedit, ut cum Ari- stogitone me comparem, praesertim perditum cum incolumi? Neque haec iracundè à me dici putetis (neque enim ego vobis irasci queam) sed ut suspiria dolentibus, sic affectis iniuria conquestiones leua- menti aliquid afferre solent. Nam vobis quidem tam bene cupio, quàm vos mihi optarim: & hoc in omnibus rebus & declaravi, & declarabo. Nam ini- titiò statim animum induxi meum, quisquis ad rem publicam accesserit (modò bonus ciuis esse velit) eum sic erga omnes ciues affectum esse decere, ut liberos erga parentes: ut eos qui dem quàm æquissi- mos experiri optet: sed qualescunque fuerint, ferat æquo animo. Ita enim vinci præclarum est, & à prudentibus victoria conueniens existimatur. Va- lete.

ADVERSUS THE- RAMENIS MALEDICTA.

Epistola quarta.

DEMOSTHENES SE- NATVI POPVLOQVE S.

Therame- nis maledi- ctareictio- ne & infeli- citatis eri- men oracu- lis, & colla- tione cum alioru for- tunis, di- luit, & ho- minem fla- gitiosum modeste- rectimina- tur.

AUDIO de me Theramenem quum a- lia dixisse contumeliosa, tum verò ex- probrasse infelicitatem. Eum igitur i- gnorare, conuicio, quo nulla eius cui fit, declaretur improbitas apud homines cordatos ni- hil profici: non miror. Nam & in vita confidentem, & non natura ciuem, & à puero in prostibulo edu- catum *nescire hæc, quàm intelligere, facilius cre- di potest. Cum eo igitur, si quãdo rediero, & man- fero incolumis, disputare conabor de ipsius & in me & in vos contumeliis: eumque spero me, quã- uis ab omni verecundia sit alienus, modestiorem effecturum. Vobis autem publici boni causa volo per literas quæ hisce de rebus dicenda habeo, signi- ficare. Quæ vobis diligenter animaduertenda sunt, ut, mea quidem sententia, non tantùm auscultatio- ne digna, sed etiam memoria. Ego vestram urbem omnium urbium fortunatissimam existimo, & diis charissimam. Et hæc testari de vobis, & Iouem Don- donæum, & Dionem, & Pythium Apollinem per- petuò: & obsignare insuper, Bonam fortunam esse in vrbe vestra. Iam quæ de futuris rebus significant dij, ea eos prædicere perspicuum est: à præteritis au- tem petitis appellations, rebus quæ factæ sunt, tri- buere. Ego autem quæ apud vos egi in republica, ex iis sunt quæ iam præterierunt, ob quæ dij vos felices nominarunt. Quo igitur pacto æquum est, vos qui paruistis felices dici: cum verò qui suasit, con- trarium cognomen fortiri? Nisi quis hoc fortasse dixerit, communè felicitatem, cuius ego fui surfor, deos esse qui nominet, quibus mentiri nefas est: pri- uatum autem conuicium, quo in me vsus est The- ramenes, hominem audacè, & impudentè, & ratio- nis etiã expertè iactasse. Neque verò solum è deorũ oraculis, bonã esse, qua estis vsi, fortunã reperietis: sed ipsis etiã euentibus, modò rectè iudicare libeat,

Θεσσι καὶ αἰαδῇ καὶ οὐδὲ νοῦν ἔχοντ' ἀθροῶν εἰρηκέναι. οὐ πίνειν μόνον ταῖς ᾠδαῖς τῆς θεῶν μαντείας ἀγαθῶν οὐσαν δορῆστε ἢ κέρηθε τύχη· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῆς τῆς ἔργων θεωρουμένης, ἀθ' ἕ- τάχῃτε

A οὐτε γὰρ ἀξίος, οὐτε ὀπιθήδμιος, οὐτε χείρον' ἀτυχῆς μὲν τοι δὲ ὑμᾶς ὁμολογῶ. πῶς γὰρ οὐκ ἀτυχῆς, ὃ παρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ παρὸς ἀριστοτάτοινα ἐμαυτὸν ἐξετάζειν συμβαίνει καὶ ταῦτ' ἄπο λαλοῦν παρὸς σωτηρίας πετυχη- κότα; καὶ μὴ με ὑπολαμβάνετε ὀργίζεσθαι τοῖς λόγοις τούτοις. οὐ γὰρ ἀπ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παρὸς ὑμᾶς ἐγὼ ἀλλ' ἔχει πινὰ τοῖς ἀδικουμένοις βραβύλιον τὸ λέγειν ἀπαχουσίαν, ὡ- παρὸς τοῖς ἀλγοῦσι τὸ σῆναι. ἐπεὶ τῆς γὰρ δυνάμει οὐτε ἐγὼ παρὸς ὑμᾶς, ὡς ὑμᾶς ἀπ' ἀξίωσιν παρὸς ἐμὲ, καὶ τὴν ἐν πᾶσι πεποιήκα καὶ ποιῶσιν φαιερόν, ἐργασθε γὰρ ἐξ ἀρχῆς παντὶ τῶ πολὶ δουλοῦν παροσθήκειν, ἀπὸ τῆς δυνάμεις πο- λίτης, ὡς παρὸς οἱ πᾶσι παρὸς τοῖς γυνείας, οὕτω παρὸς ἀ- πάντας τοῖς πολίταις ἔχειν ἐργασθῆ μὲν ὡς δουλοῦν παροσ- θῆκειν τυχεῖν φέρειν ἢ τοῖς ὄντας δουλοῦν. ἢ γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἡτῆα, καλὴ καὶ παροσθήκειν νίκη ᾧ τῶ τοῖς εὐ- φρονοῦσι γίνεται. Εὐτυχῆτε.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΗΡΑ- ΜΕΝΟΥΣ ΒΛΑ-

σφημίας. δι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ καὶ τῶ δήμῳ χαίρειν.

AΚΟΥΩ παρὸς ἐμοῦ θεσσι μὲν ἄλλοις τε λόγους βλασφημίας εἰρηκέναι, καὶ δυστυχῆ παροσφέρειν. τὸ μὲν οὐκ ἐστὶν ἀγνοεῖν, ὅτι λοι- ποῖα, ἢ μηδὲ μὲν καίαν κατ' ὄψου ἐργε- ται δύνουσι οὐδὲν ἐς ὄφελος παρ' ἀφρονοῦσιν ἀθρο- πους, οὐχὲ θαυμάζω. τὸ γὰρ θεσσι μὲν τῶ βίῳ, μὴ πο- λίτῳ ἢ τῶ φύσιν, ἐν ἐργασθῆ ἢ τῶ θεσσι μὲν ἐν παρὸς, * αἰσθάνεσθαι τῆς τοιοῦτων, δὴ λογιστέον ἢ ἢ μὴ σιωπῆσαι. τούτω μὲν οὐκ, ἐὰν ἀφικωμαί ποτε καὶ σπ- ῶ παροσθῆ μὲν ἀφικωμαί, ὡς ὡν εἰς ἐμὲ ἐγὼ παρὸς εἰς ὑμᾶς παροσθῆ. ἢ νομίζω, καὶ παρ' οὐδὲν μετῆρονα τ' αἰχμῆσθαι, μετῆρονα αὐτ' ποιήσθαι. ὑμῶν ἢ τε κοιῆ συμφρονοῦς ἐνεκα, βούλομαι δὲ ὀπιθολῆς, οἷς παρὸς τῶ- πων ἔχω λόγους, δηλώσασθαι οἷς πάντων νοῦν παροσθῆροντες αἰουσατε. οἷομαι γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἀκοῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ μνήμης ἀξίους εἶναι. ἐγὼ τῶ πόλιν τῶ ὑμετέραν δτυ- χεσάτῳ πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω καὶ θεοφιλεσά- τῳ, καὶ ταῦτα οἶδα καὶ τὸν δία τὸν δωδωνάϊον, καὶ τῶ δυνάμει, καὶ τὸν ἀπόλλων τὸν πύθιον αἰεὶ λέγοντας ἐν τοῖς μαντείας, καὶ παροσθῆροντες οἷς, τῶ ἀγαθῶν τύχῳ ἐν τῆ πόλει εἶναι τῆ παρ' ὑμῶν, ὅσα τῶν παρὸς τῶ ὀπιθόντων δηλοῦσιν οἱ θεοί, δηλοῦσιν ὡς παροσθῆρουσι. τὰς δι' ἀπὸ τῶ παρεληλυθότων παροσθῆροντες, ὅτι ταῖς θε- ρονίαις παροσθῆροντες πίνετα. ἀ τῶν ἐγὼ πεπολιτῶν παρ' ὑμῶν, τῶ ἢ δὲ γενησθῆ μὲν ὅσιν, ἀφ' ὧν δτυχεῖς ὑ- μᾶς παροσθῆροντες οἱ θεοί. πῶς οὐκ δικαίον, τοῖς μὲν παιδέντας δτυχεῖς ὀνομάζεσθαι* τὸν δὲ πᾶσαν τῶ τῆς ἐναντίας παροσθῆροντες τυχεῖν; πῶς εἰ τῶ πῆ εἰ- πῆ, τῶ μὲν κοινῶ δτυχεῖν, ἢς ἐγὼ σύμβουλος. θεοῖς τοῖς λέγοντας εἶναι, οἷς οὐ δέμεις φέρεσθαι τῶ δι' ἰ- δίαν βλασφημίας, ἢ κατ' ἐμοῦ κέρηται θεσσι μὲν

τάχην ὁρθῶς. ὑμεῖς γὰρ εἰ μὴ ὡς ἀνθρώποι τὰ παρὰ
 γματα βουλεύεσθε διαρρῆν ὀτυχεσά τιμὴν διήσασθε ἀφ' ὧν
 ἐγὼ συνεβούλευσα τὴν πόλιν γενομένην. εἰδὼς ἂν τοῖς θεοῖς
 ὄξαιρεθ' ὑπαρχεῖς μόνοις, τούτων ἀξιώσετε τυχεύειν
 ἀδωάτων ἐφίεσθε. τί οὐδ' ἔστι θεοῖς ὄξαιρετον, ἀνθρώ-
 πους δ' οὐ δουατόν; ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν ἐγκρατεῖς ὄν-
 τας, κενεῖς εἶ) καὶ αὐτοῖς ἔχειν, καὶ δουαῖα τοῖς ἄλλοις
 φλαυρον ἢ μηδὲν μηδὲ ποτε ἐν παντὶ τῶν αἰῶνι μῆτε παι-
 δεῖν μῆτε μελλῆσαι· καὶ μὲν ὑποκειμένων τούτων, ἄ-
 σπερ παροσπίκει σκοπιῖτε τὰ ὑμέτερα αὐτῶν παρὰ τὰ
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀγνώμων,
 ὅς τις ἀπὸ τῶν λακεδαίμονιόισι συμβεβηκότα, οἷς οὐκ ἐγὼ
 συνεβούλευσα· ἢ τὰ πέρας παρὰ οὐδὲ ἀφικόμενα
 πόποτι ἀρετότερα φήσιν εἶ) τῶν ὑμῶν παρόντων. καὶ
 εἰὼ κατὰ ἀδράκα, καὶ σύρις, καὶ τοῖς τὴν ἰνδικὴν χώραν
 κατοικοῦσιν ἀνθρώποις ἐπ' ἐχάτων γῆς· οἷς ἅπασι
 συμβέβηκε πολλὰ καὶ διὰ πεπονηθέντα καὶ χαλεπὰ. ἀλ-
 λά νῦν δια τοῦτον μὲν ἀμεινον ὑμῶς παρὰ τῶν ἄλλων
 ὁμολεγήσουσι. θετῶν δὲ καὶ ἀρχαίων καὶ ἀρχαίων
 χεῖρον ἢ πῶν ἄλλων, οἷς ἐν συμμαχίᾳ συνεβη γυμνάσει
 φιλιπποῦ ἀλλὰ τούτων ἢ πολὺ βέλπον ἀπὸ τῶν ἄλλων
 τε οὐ μόνον τῶν μὴ δεδουλωμένων (καὶ τοῖς τῆς τηλικούτ'
 ἔπερον) ἀλλὰ καὶ τῶν τοῖς μὲν πάντας αἰτίους εἶ) δοκῶν
 τῶν τοῖς ἔλλησι κακῶν συμβεβηκότων ἀπὸ φιλιπποῦ καὶ
 τῆς δουλείας, ὅς ὧν εἰκότως μισοῦνται. ὑμῶς δ' ὄξαι-
 ρεσθε ὑπὲρ τῶν ἑλλήνων καὶ σάμασι, καὶ χεῖμασι, καὶ
 πόλει, καὶ χώρα, καὶ πᾶσιν ἡγωνισμένοις ἀπὸ τῶν ἐκλειαν
 εἰκός ὑπαρχεῖν, καὶ χάριν ἀθάνατον παρὰ τῶν θεῶν καὶ
 βουλομένων ποιῶν. οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευ-
 σα, τῶν μὲν ἀπάντων ἀρετὰ παρὰ τῶν πόλει συμ-
 βέβηκε τῶν ἢ ἢ σιωπηρῶν μόνων, ἐνδοξοτέρων εἶ) παρὰ
 ἔστι. τοῖς ἀρετῶν ὅτι τούτοις οἱ θεοὶ τὰς μὲν μαντείας τὰς
 ἀγαθὰς ὑμῶν διδάσκει. τὴν δ' ἀδικον βλασφημίαν εἰς
 κεφαλῶν τῶν λέγοντι ἔπεισουσι. γνώσι δ' ἀπὸ τῆς εἰ παρὰ
 λοιπὸν ὄξαιρεσθε τὰ ὀπτιμὰ ὑμῶν ἐν οἷς ζῆ. ἀ γὰρ ἀπὸ κα-
 ταράσματος τῆς αὐτῶν, ταῦτ' ἐκ παρὰ ἀρεσίας ποιεῖ. ἐχθρὸς
 μὲν ἔστι τοῖς γυνεῦσι, φίλος ἢ παυσανία τῶν πόρων· καὶ
 θεασώμεται μὲν ὡς ἀνὴρ, πάχει ἢ ὡς γυνή· καὶ τὸ μὲν
 παρὰ ὅς ἐστι κρείττων, τῶν δ' ἀρετῶν ἡττωτέρων· οἷς δ' ὑπὸ
 πάντων δυσχεραίνεται, τούτοις τὴν δόξαν ἀγάλλεται,
 ἀρετῶν ἡρωσική καὶ τῶν διηγεῖσθαι ταῦτ' ἐφ' οἷς ἀλγῶ-
 σιν οἱ ἀκούοντες. ὁ δ' ὡς ἀφελὴς ἢ παρὰ ἀρεσίας μεσὸς οὐ
 παύεται. καὶ ταῦτα οὐκ ἀπὸ ἐχθρῶν, εἰ μὴ κινήσας τὴν ἐν
 ὑμῶν μνήμην τῶν παρὰ τῶν ἀπὸ κακῶν ἢ βουλόμενα.
 ἀ γὰρ εἰπεῖν ἀπὸ τῆς οἰκῆσας, καὶ γράψαι φυλάξασθαι ἀπὸ
 οἰμαῖ ἢ κἄν ἀκούσαντας δυσχεραῖναι ταῦτα ἀπὸ τούτων
 γὰρ ἀκαμνητοῖς οἱ δὲν ἐκαστος ὑμῶν πολλὰ, καὶ δεῖναθ',
 καὶ ἀρετὰ τούτων παρὰ τῶν. ὡς ἔμοιγε μη-
 δὲν ἀκαμνητοῖς εἰρηθεῖν καὶ τούτων ὑπὸ
 μνημα τῶν ἑαυτῶ κακῶν ὀφ-
 θέντα πᾶσιν εἶ). δ.
 τυχεῖτε.

A confideratis. Vos enim, si vt homines, negotia con-
 siderare vultis: felicissimam è meis consilijs urbem
 esse factam, reperietis. sin, quæ dij soli eximia te-
 nent, vos consequi postulatis: ea quæ fieri neque-
 unt affectatis. Quid igitur dij eximium, hominibus
 negatum habent? vt bona omnia in sua manu &
 potestate teneant: eaque tum seruare ipsi, tum do-
 nare cæteris possint: vtque mali nihil ab omni æ-
 uo vel passî, vel passuri sint. Iam his actis funda-
 mentis, quemadmodum decet vestrum statum
 confiderate, & cum cæterorum fortuna conferte.
 Nemo enim ita væcors est, qui vel quæ Lacedæ-
 moniis accidere, quibus ego nihil consului: vel quæ
 Persis, ad quos ego nunquam perueni: isti vestro
 statui dicat anteferenda. Omitto Cappadoces, &
 Syros, & Indicæ regionis homines, in vltimis ter-
 ris habitantes: quibus omnibus vsu venit, vt multa
 & acerba & grauiâ sustinerent. At Hercule felici-
 us agi vobiscum, quàm cum hisce omnibus, fate-
 buntur omnes: deterius autem quàm cum Thessa-
 lis & Arcadibus, & Argiuis, & quibusdam aliis,
 quibus accidit vt Philippi societatem colerent? At
 minore quàm hi ipsi etiam incommodo recessit-
 stis: non eò tantùm, quòd non seruiistis (quo quid
 maius fieri queat?) sed ob illud etiam, quòd istis om-
 nibus, clades à Philippo illatæ Græcis, & oppres-
 sio libertatis, imputatur. Vnde meritò in odio sūt:
 vos autem pro salute Græcorum, & corpora & o-
 pes & urbem & agros in discrimen adduxisse con-
 stat. Vnde consentaneum est, & vos florere gloria,
 & apud homines æquos & gratos gratiam inisse
 immortalẽ. Fuit igitur hic meorum consiliorum
 euentus, vt vestra vrbs ex his quæ restiterunt, pro-
 sperrima fortuna vtatur: illis quæ Philippum adiu-
 uerunt, gloria præstet. Proinde ob hæc dij vobis
 bona illa oracula reddunt: iniquam autem maledi-
 ctum in conuiciatoris caput retorquent. Quod ita
 intelligetur, si quis eius quotidianæ vitæ consuetu-
 dinem spectare instituerit. Nam quæ illi imprece-
 ris, ea ipse de industria facit, qui parentes ocio, Pau-
 saniam prædiconem amore prosequatur: qui inso-
 lenter se vt virum iactet, cum muliebria patitur:
 patre superior, turpitudine inferior: qui earum
 rerum propter quas illum omnes auersantur,
 obscæna commemoratione suum ipse animum
 oblectet: iisque narrandis recreetur, quæ nauseam
 audientibus moueant. Neque tamen, vt homo sim-
 plex atq; ingenuus, desistetere potest. Hæc ego non
 scripsissem, nisi commonere vestrâ, quæ comprehen-
 sa latent eius flagitia, memoriâ voluissẽ. Nam
 quæ dictu parum verecunda sunt: ea nec satis hon-
 nestè scribi possunt. Atque vel hæc vobis arbitror
 auditu fuisse molesta. His enim admonitus vnus-
 quisque vestrum, multa eius & atrocias & fæda fla-
 gitia meminit. Fit igitur, vt nec ego quic-
 quam turpe dixerim: & iste, quoties in
 publicum prodierit, suarum fædi-
 tatum omnibus monimen-
 tum exhibeat.
 Valeto.

II. AD CTESIPHONTEM. A

β. ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΙ

Exprobrat inimico te conciliato inconstantiā, eūmq. moderatio nis admo- net.

Scriptit nobis Nicostratus, auunculus noster, te cum sibi non mediocriter insultare, tum mihi exprobrare quam propter te accepti calamitate. Ego vero miror quid tibi acciderit, vt nobiscum domo egressis, tam multa colloquereris, vt crederē, te nihil eorum quae dixisses, simulasse: intuens primum calamitatem meam, quam non incredibile putabam inimicis etiam esse miserabilem: deinde vultu tuū tristem, & penē lacrymabundum. Itaque necessarium nostrorum quibusdam mandari, si qua re egerent, vt te accederent, eosque quiduis impetraturos esse promisi eis, atque ipse etiam saepe ad te scripsi, iis de rebus quas Athenis consequi cupiebam. Nunc vero nobis, qui tibi iam impedimento non sumus, qui nec tibi nec ququam Atheniensium obturbamus, insultas: nulla vel fortunae vel vllius humanitatis habita ratione: atque post victoriam certamen renouas contra nos, qui & patria excidimus & dignitate priuati sumus, & ciuitate & ciuibus & amicis. Ac quae in me absentem conuitia dicis ea probabile est tibi quidem aliquid & inuidiae & odij paritura: non secus ac si mortuum aliquem infectareris, in vbe adeo leui & humana: ego vero propterea nihilo deterior existimabor, qui absens a te male audiam. Calamitosior quidem & miserabilior haberi queam: vt, qui olim nihilo vobis inferior fuerim, nūc autem nullam pro me vocem edere, ac ne audire quidem possim conuicia. Iam senem moderatum exagitare, qui nullam vltionis spem habet, vt qui spem omnem in vobis ipsis adhuc habeat, qui eum ne ipsi quidem amplius cōseruare possitis, nonne turpe est? Ne feceris, obsecro te, ne feceris Ctesiphon, neq; si maximē nobis molestus esse studes, neq; vllis malis nostris fatiatus es, isto piaculo te liberosq; tuos obstrinxeris: quos ea spe alis, vt senectutis tuae imbecillitas in eorum praedidio conuiescat. Memento potius, ne Aeschinem quidem huc se redactum iri vnquam putasse, nec multos alios, qui maiorem etiam in sua patria auctoritatem habuerunt, & splendore me ac te superarunt.

III.

Cōsolatur exilium exēplo clarorum vitorum.

Omnes alij qui per iniuriam exulant, aut reditum a ciuibus precantur: aut frustra eo, patria maledicunt, vt quae iniquē secum egerit. Ego vero postquam in calamitatem actis in republica meis indignam incidi, & dum alios accuso, ipse sum condemnatus: molestē fero equidem, vti par est: sed nihil profus succenseo. Neque enim adeo vacors ego sum: vt ex qua vbe Themistocles, qui Graeciae libertatem asseruit, pulsus est: atque vbi Miltiades, ob exiguum debitum senex in carcere mortuus est: ei vbi Aeschines Atrometi filius exulans succensendum esse arbitretur, si quid sibi Athenis vltatum acciderit. Imo potius ego hoc iure praclarum duco, me cum illis apud posteros in ignominia esse: & dignum habitum qui sitivilem cum eis fortunam experirer.

IIII.

Cleocratis cuiusdam hospitis sui genus & prudentiam laudat.

Posteaquam percōtari tibi libet de Cleocrate: quis sit Cleocrates, audi. Desines. n. gratis inquirere: neq; abibis, priusquam longam audieris narrationem. Nam genere quidem inter omnes Graeciae viros nō est obscurissimo: si de Ariphone, qui est a Demageto oriundus, perconteris, quem magnus etiā extollit Pindarus. Sed vide ne ridiculus fias, si queras, quis sit Pindarus. Nam id scriptum te arbitror, quod μέγας αἰρεῖ Πίνδαρος. ἀλλ' ὅπως μὴ γέλῃται ὀφλισκάνης ζητῆς ὅς τις ἔστιν ὁ Πίνδαρος. τουτὶ μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι

Πέσειλεν ἡμῖν νικῶσράτος, ὁ πρὸς μὲν ὁ θεῖος, ὡς ἐπιπράξοις μὲν εἰς αὐτὸν οὐ μέγας ἐμὲ ἢ οἰκειδί- ζοις τ' ἄλλ' σέ μοι συμβάσαν συμφορὰν. ἐγὼ δ' ἴθι μὲν ἴθι πᾶσιν ὄξυοῦσι καὶ οἰκοδεν ἡμῖν ποταῖα διελέχθης, ὡς περὶ αὐτῶν με, μηδὲν ὦν διελέχθησιν πεπλάσθαι σε, μηδὲ ἄλλως φρονεῖν βλέπων πρὸς τὸν καὶ εἰς τὸν ἐμὲ ἐξυμφορὰν καὶ οὐκ ἀπακὸς ἐστίν, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεῖν ὑπε- λφύβαιον ἐπιπράξοις ἢ καὶ εἰς τὸ πρὸς τὸν σου στυθεσθῶν ὄν, καὶ ὁμοιον δεδρακρυμένω. ὡς ἐγὼ γὰρ καὶ ἐπέστηκα εἰσὶς τῶν πρὸς τὸν ἡμῖν εἰ τοῦ δέουτο, ποροστένασσι, ἔμ- δένος ὑπερήσειν ὑπεχρόμιον αὐτοῖς. καὶ αὐτὸς ἢ ἐπέσειλα πρὸς τὸν ἐχθροῦσιν ἀθλήσει μοι γυμνάσι πολλὰς, καὶ ἢ καὶ ἐμποδῶν ἐπ' ἐσὶν ἡμῖν, ἔτε δὲ νοχλοῦσι σοι, ἔτε ἄλ- λ' ἢ πρὸς ἀθλησίων ἐπιπράξοις, ἔτε εἰς τὸ τυχῶν ὑπεβλέ- πων, ἔτε εἰς ἄλλο π' ἢ πρὸς ἀθροσίων. ἀλλ' ἐπαρῶν ἢ ἐπ' ἢ ἐκπεπλώκοσι τ' παρὶδος, καὶ ἀπεσερημένοις ἐπιπρῶν, καὶ πόλεως, καὶ πολιτῶν, καὶ φίλων, ἔσσα μὲν εἰς ἐμὲ δόπον- ται ἐλασθήμεν, σοὶ μὲν ἴσως φέροι αἰ τινὰ εἰκότως καὶ φρόνον καὶ μῖσος ὡσαύτ' αἰ τινὰ τῶν τεθνεώτων ἐπιβάλ- λοισι ἐλασθήμεν, ἐν ἔτω γρησῆ ἢ φιλιανθεσπῶ πόλει. ἐγὼ δ' ἐκ αὐτῶν ταῦτα φαυλοτέρως νομιθεῖν, ἀπὸν ἔσσο σου λοιδορέμενος ἀτυχέστερος μὲν τοῖς καὶ ἐλεεστέρος ἴ- σως νομιθεῖν. καὶ ποτὲ μὲν ἔδεν ἢ τῶν ἐχθροῦσιν καὶ οὐδεμίαν ἔσσο ἐμαυτῶ φωνῶν ἐκπέμπειν, ἀλλ' ἔσσο ἀκέρῃν λοιδορέμενος δύναμαι, τὸ ἢ γέροντα ἐπιπρῶν ὑβρίζοις, καὶ μηδεμίαν ἐλπίδα ἐπ' ἐχθροῖς τ' δύνησεσθαι ποτὲ αἰνῶ- δαί, ὅς γὰρ τ' συμπασαν ἐλπίδα * ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς ἀκέρῃ ἐχθροῖς, καὶ μηδὲ αὐτοῖς σῶζειν ἐπ' ἐμὰ μένοισι πᾶς οὐκ ἀ- γρόν ἔστιν; ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ διός, μὴ σύγε, ὡ κτησφῶν, μηδὲ εἰ τὰ μέγιστα ἢ μᾶς ἀνιᾶν βούλει, ἔ εἰ μὴ πεπλη- ροῦσε μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν, μῖσος γὰρ τὸ μὴ πρὸς τῶν στωτῶν τε καὶ τοῖς πασινοῖς ἔσσοις, ἐσσοις ἔσσο- δαί σοι δηλονότι τὸ γέροντα σου πρὸς τὸν καὶ μέμνησο ὅτι ἔσσο ἀκέρῃς εἰς τὸ ποτὲ ἀρίστου ἢ λησπεν οὐδὲ ἄλ- λοι πολλοὶ, καὶ ἐπ' ἢ μᾶλλον ἀκμάσαντες ἐν τῇ ἑαυτῶν πα- ρίδει, ἔ πολὺ λαμπερότεροι ἐμοῦ τε καὶ σου γυρόμενοι.

Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅσοι φόβουσι ἀδίκως, ἢ δέον- ται τῶν πολιτῶν ὅπως ἐπανέλθωσιν ἢ δέμῃ τῶν τῶν πυῦτος λοιδοροῦσι τὰς ἑαυτῶν παρὶδος, ὡς φαύλως αὐ- τοῖς πρὸς φερεμένας, ἐγὼ δ' ἐπιπρῶν αἰσθῆσις ὦν ἐπολι- τούσμιον ἢ τυχῶσιν καὶ κτησφῶν ἄλλων, αὐτὸς ἐσσο ἀκέρῃς μὲν, ὡσαύτ' εἰκός ἔστιν ἀγανακτῶ ἢ οὐδὲν. οὐ γὰρ ἔσσο ἐγὼ γὰρ ἢ λήθεις ἐμὲ ὡς τε ἔσσο ἢ πόλεως ὁ δέμσο- κλήης, ὅτι ἐλάδα ἐλδοθεσσοίς, ἐξηλασθῆ καὶ ὅτις μι- πάδης, ὅτι μὲν ὡφλετῶ δημοσίῳ, γέροντα ἐπ' ἐμὲ δέ- σωτῆρι ἀπέδανε. ταῦτα τῇ πόλει, ἀκέρῃ τὸν ἀξομή- τε φόβουσιν, ἀγανακτῶ ἐπ' οἰδοῖ δὲν εἰ τῶν εἰωδῶτων ἀ- δήνησιν ἐπαδον. ἀλλ' ἐγὼ γὰρ καὶ λαμπερόν εἰκότως νομι- σαμί αἰ ἀπὸ γυμνάσι, τὸ μετ' ἐμὲ ὦν ἐπ' ἀδίκῃ πρὸς τοῖς ἐπιπρῶν αἰσθῆσις, καὶ ἀξίος τὸ ὅμοια παθεῖν οἰκει- νοῖς γυρόμενοι.

Πεῖδη σοι δοκεῖ πυνθάνεσθαι πρὸς κλεοκράτης ὅς τις ἔστιν ὁ κλεοκράτης, αἰκε. παύσθη γὰρ ἐπ' ὅμοια πολυ- πρῶν ὦν, ἐπ' ἢ ἀπὸ πρὸν μακρῶς ἀκέρῃς διγυμνάσι. τὸ μὲν γὰρ γυμνάσι ὅστιν ἀπάντων ἀνδρῶν ἐλλῶν οὐκ ἐπ' ἀ- φανεσθῆσις ἀρίστου τὸν ἐμὲ δέμσο ἐπ' ἢ πυνθάν- ὀφλισκάνης ζητῆς ὅς τις ἔστιν ὁ Πίνδαρος. τουτὶ μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι

ἀλλὰ μελενώτω μὲν αὐτῶν, εἰ μὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο τι, ἀλλὰ
 ἔσομαι παρὸν. νυκτὶ δὲ τῆς μὲν δυνάσεως, ἡ δὲ δόνησι μοι πα-
 ρέχεται. δορυβοῦντες καὶ μὴ δέλοντες, ἀπορῶσα δὲ τῆς
 λοιδορουμένων ἡμῶν· πολλὰ γὰρ ἔχω διηγήσασθαι
 μὲν τοῖς ἀμείνων. ἐμαυτὸν ἔασα πρὸς τοὺς λοιδορου-
 μένους λέγειν, ἡ φησὶ ἀμείνων, ἀπολλύμενοι πολλοὶς ἡδὴ ἐψη-
 φίσαντες, τὰ μέγιστα ἀμείνων εἰς ὑμᾶς, εἰ μὴ τὴν δευ-
 τερον αὐτὴν δευτέρω, ἀνέχεται, πολὺ μὲν ἄλλο τῆς λοιδο-
 ρουμένων ἡμῶν, ἢ χρεῖσται δοκουῦντες, ὅτι τῆς βλασ-
 φημουμένων οὐκ ἀπορῶσα μείζω τὴν ὑποψίαν τῆς δι-
 ναμείνων λέγεται ποιεῖν.

ΣΤ μὲν οὐδὲ πῶς καὶ νυκτὶ ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς ἀλλὰ καὶ
 νόσοις, καὶ δίκαις, ἔπειτα μάλιστ' ἢ μὴ βέλτερος ἔλ-
 θεῖν πρὸς ἡμᾶς, αἰπὰ νικίας ἢ ἀφίξαι πάλαι καὶ ἀνδρω-
 νίδας. εἰ μὲν οὐκ ἔστιν ἔτι φιλικὸν (πυνθάνομαι γὰρ αὐ-
 τὸν ἔξιναι) διέγνωσας ἀφικνεῖσθαι πρὸς ἡμᾶς, τὰ γὰρ αὐ-
 εἶη σοὶ ἐπιδολεῖα, καὶ λυθείη ὁ πόλεμος. εἰ δὲ οὐδὲ σὺ
 ἐκείνῳ διέγνωσας ἔξιναι, σὺ μὲν ὅπως εἴς ἡμᾶς πάντως
 ἢ μὴ ἀφίξεται ἔγωγε ἀπαξ ἀνάσσομαι.

ΠΕραιωθείς ἐπὶ φύσιν, ἡσυχάσας ἐκείνῳ τὴν ἡ-
 μέραν, οὐχ ὑπὲρ ἀργίας, ἀλλ' ὅτι μικροῦ ἐδόξεν
 ἢ πρὸς τὸ ἀσθεῖν νόσος, ὡς τὴν νύκτα ἐνέδρακε, καὶ ῥαίων ἐ-
 γυρόμενος βαδίσας εἰς τὴν ἀμυσσον, ἐπέειδον τὰ χωρία καὶ
 μοι ἔδοξε καλὰ μὲν ἄλλως, καὶ ποιήλα εἶναι τὰ χωρία, καὶ
 γὰρ ἐλευθῶν ἡμῶν, καὶ πολλὰ φυτὰ, καὶ ἀμπελοὶ συνηγῆ, καὶ
 ἀσπόμενα πλείονα, καὶ νομῆ καλαί· ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ
 μέγιστον ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. ἔδεδξατο δὲ ἡμᾶς ὁ μισο-
 νίδης φιλικὸς ὁμοίως σφόδρα. τὰ μὲν τοὶ χωρία δὲ οὐκ
 ταλάντων ἐπαύλιον. καὶ νυκτὶ ἐπαύλιον τὴν μηχανώμα-
 τοῦτον, οἷον αὐτὴν μηχανώμενος ἔγωγε κακτομήδης βραχέα,
 καὶ μέλλων ὁμοίως οἰκεῖν ἐνθάδε, μὰ τοῖς θεοῖς οὐχ ἡ-
 δέως ἐπὶ τῇ σερήσει τῆς ἐμαυτῆς πόλεως· καὶ μέγιστα
 τοιαύτης, ἐν ἣ δύναιτο αὐτῆς ἡσασον ἀλγεῖν ὑπολαμβά-
 των οἰκεῖν.

ΟΔὲ κίμων οἶα κατὰ πόλιν ἐκείνην καὶ ἀγλαὴν ἡ-
 μῶν δὲ δραπετῶν, οὐκ ἔστιν, οὐ νόμος φειδομένης οὐ-
 δένος, ὅτι καὶ θεῶν εἰς ἴλιον ἀφικόμενος τῆς τε γῆς καὶ θα-
 λάσσης καὶ ἀμὲν εἶδον αὐτῶν γράφειν, ἐπεὶ δοκεῖ ὑλλῶν
 ἔχειν ἀφρονον, σιωπήσω. δέδοικα γὰρ μὴ ποιητικῆς λεβό-
 μένης φλυαρίας, ἀπυρετικὰ δέδοικα δόξω. τὰ δὲ κίμωνος
 ἔργα, καὶ τὴν ἀπορῶσαν, οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι,
 διωκόμενος ἀπέσται λέγων. δὲ ἐξ ἐβόντων γὰρ ἡμῶν πολ-
 λαὶ ἡμέρας ἐν ἰλίῳ· καὶ μὴ πηρομενίων τῆς θεῶν τῆς
 περὶ γάμου (ἡ δὲ μοι γνώμη μὲν εἰς ἄπαντα διεξέλ-
 θω τὰ ἐν τῇ ἰλιάδι ἐπι, πρὸς αὐτοῖς ἐκείνοις ὑποψίαν τὰ
 ἐπι βεῖ γαλημημένα)· μὴ πηρομενίων, ἐν ἣ πειρῶνται τοῖς
 γάμοις οἱ πλείστοι τῶν θυγατέρων ὄσων ἐπιξέπει ὁ νόμος
 ποιεῖν, καὶ ἡ ὄρα· ἐχθρόν τ' ἐσυχναίαι γαμουμένων. νεό-
 μισται δὲ ἐν τῇ ἑσπέρῳ γῆ, τὰς γαμουμένας παρθένας ἐ-
 πὶ τὸν σκάμανδρον ἐρχομαι, καὶ λουσαμένας ἀπὸ αὐτῆς,
 τὸ ἔπος τὸ τοῦ ὄρα ἐπὶ πηρομενίων πηρομενίων· λάβε μου σκά-
 μανδρε τὴν παρθένα· ἐν δὲ ταῖς ἀλλαις καλλιόχῃ ὄνο-
 μα παρθένας μεγάλη· παρθεῖν δὲ τῆς ἐπιφωτῶν, ἐπὶ τὸν
 ποταμὸν ἦκε λουσομένη. καὶ ἡμεῖς ἄμα τὴν τοῖς οἰκεῖσις
 τῶν γαμουμένων, καὶ τοῖς ἀλλοῖς ὄχλοις, πόρρωθεν τὴν ἑσπέρῳ καὶ τὰ λουτῆρα τῆς παρθένας, ἢ θέμις τοῖς ὄρα τῶν
 ὄρα ὄρα, ἐπὶ ταῖς μεθ' αὐτῶν. ὁ δὲ καλὸς κἀγαθὸς κίμων ἐκέρυπτεται εἰς θάλαμον τῆς σκαμαίδρου καὶ σέρει ἑαυτὸν δὲ ἀναξίν

A Sed cum vobis aliquando visum fuerit, denuo co-
 ram cum Melanopo agam. Nunc autem vobis de
 benevolentia, quam absenti mihi praestitistis, cum
 obturbaretis, & audire nolletis eos, qui nobis male-
 dicebant: magnam habeo gratiam. aequius tamen &
 melius fuerit, me ipsum sinere respondere con-
 quitiatoribus, iis decretis, quae saepe multis iam decre-
 uistis, qui maxima in vos peccata commiserunt.
 Sin minus, secundo loco vos oratos volo, ut potius
 maledicos nostros audiat: quam gratificandi spe-
 cie conuicatoribus non audiendis, grauioris iniu-
 ria faciatis suspicionem, quam quae dici verecunde
 possit.

VIII.

TV quidem haecenus non peruenisti ad nos: sed
 morbos & iudicia & quaeuis potius caufaris,
 quam non veniendi ad nos voluntatem. Nicias ve-
 ro pridem venit, & Andronides. Quod si nunc sal-
 tem cum Philino (Audio enim eum abiturum esse)
 ad nos proficisci decreueris, fortassis adhuc aliqua
 tibi defensio relinquatur, bellumque hoc compo-
 netur, sin ne cum illo quidem exire decreueris: tu
 quidem subinde scribes te venturum: ego vero se-
 mel duntaxat molestè feram.

De cessati-
 one amiei
 queritur.

IX.

CVM ad Phiscum traiecissem, ac diem illum
 quicuissem non ex ignauia, sed quod spirandi
 difficultas ingrauescere videbatur: ut noctu id ma-
 lum remisit, atque ego melius habere coepi: fundos
 inspexi, ac illi quidem mihi pulchri ac varij sunt vi-
 si. Nam & oliuetum est, & multae arbores, & vites
 cebrae, & sata plura, & pascua pulchra: domicilium
 vero nullum, vel mediocre, sed rudecta omnia. Ex-
 cepit nos Mironides valde humaniter. Fundos igitur
 duobus talentis comparavi: & nunc tale domi-
 cilium molior, quale ego retenui moliri queam,
 quique hic habitaturus sum, non ita me diu ament
 aequo animo, ciuitate mea priuatus, praesertim tali,
 in qua si quis se habitaturum existimaret, minus
 dolere posset.

De praedij
 emptione.

X.

CImon ut in qualibet vrbe & littore nobiscum
 Cegerit, nullius necessitudinis, nullius legis ha-
 bita ratione, cum ad Ilium perueni, spectandae &
 terrae & maris causa: quaeque ibi viderim, quoniam
 vberem suppeditare materiam videntur: scribere
 superfedabo. Vereor enim ne poeticis nugis insti-
 tuendis ineptire videar. Cimonis autem facinora &
 immodestiam, non mihi si centum sint linguae, di-
 cere possim. Nam cum multos Ilij dies versaremur,
 & spectaculo Pergamorum non fatiaremur: mihi-
 que in animo esset, manere, donec omnes Iliadis
 versus ad ea contulisset, de quibus illi facti essent:
 incidit dies qua plerique periclitantur coniugia fi-
 liarum, quas lex & aetas nubere sinit. Fuerunt autem
 complures nupturae. & moris est in Troiana terra,
 nupturas virgines ad Scamandrum ire, ex eoque lo-
 tas, verba haec tanquam sacrum quiddam recitare:
**CAPE MEAM SCAMANDER VIR-
 GINITATEM.** Inter alias igitur virgo quae-
 da nomine Callirhoe, procera, & illustri patre na-
 ta, ad fluium venit lauandi gratia. Nos una cum co-
 gnatis nupturarum & ceteris turbis eminus festum
 & lauacra virginum, quatenus fas nobis externis er-
 rat, spectabamus. At bonus iste Cimon se occultit in
 frutice Scamandri: atque arundinibus coronat.

Quaerit
 de Cimo-
 nis curiosa
 comitis
 sui petula-
 lantia.

κατέλιπον γδ οὐκ ὀλίγους. ἐπεὶ ἢ οἱ μὲν τεθνήσκουσιν πολ-
 λοὶ δὲ ἢ τυγχάνουσιν ὡς ἐρῶ παρ' ἐξέστης ἢ ἡ πόλις εἰς ἐ-
 ρημίαν τῆς πολιτῶν ἀκούω δὲ τοὺς μὲν αὐτοὺς
 παρ' ἑνὸς, τοὺς δὲ καὶ δι' ἑπιτολῶν κινεῖν τὴν τῆς πό-
 λεως ἀσφαλείαν ἔτοιμος εἰμι, τὰ δοκοῦντα τῇ πόλει
 συμφέρον, ὡς μόνως ἔξεστέ μοι, δι' ἑπιτολῶν λέγειν. εἰ δὲ
 καὶ νῦν τὰ μακεδόνων φρονεῖν ἐρῶσιν με, καὶ ὡς ἀπορε-
 σθείας γράφοντάς τις δρόντα με δύνω ἢ περὶ ἑσθίαν
 τῆς ἑλλάδος. ἔτοιμος εἰμι καὶ ῥόδου καὶ γῆς ἀπάσης
 ἑλλήνων πρὸς ὅσον φούγειν, εἰ βούλωνται, καὶ πρὸς
 τὸν ἐν πέρσῃ ἀπειμι καὶ μῆδον βασιλέα. καὶ τοὶ τὰ
 περὶ τὸν τὸ καὶ μῆδον οὐδεὶς ἔφη μὲ πτε φρονεῖν, καὶ
 πάντων ἡκιστα δημοθένης. ἀλλ' οὐδὲ ἐκείσε παύσομαι
 γράφον, ἀ τῇ πόλει εὖ εἰ συμφέρον, οὐ χαρίζεσθαι μέλ-
 λων ὑμῖν, ὡς ἄλλοι πινεῖ. ἀλλ' ἐλδοτέρως νοουθετεῖν.
 εἰ γδ εἰδέναί γε, ὅτι τῆς πολιτῶν ἀκούω οὐ μόνον ἐ-
 πιπλήθειν ἢ χαρίζεσθαι θέλοντες ὑμῖν δοκεῖν. οὗτοι καὶ
 μάλιστα πρὸς ἡδονὴν λέγουσι τὴν ὑπὸ ἀσφαλείας
 παρρησίας ὁδοὺν τὴν κολακασίαν ἐλδοτέρως. καὶ γδ αὐτὴ τις
 ὅστις τὰ χαρίζεσθαι πολίταις καὶ ἡγεμόσι πολὺ κηκου-
 ροτέρως προαίρεσις, ἢ βαδίζοντες πινεῖ ἀδύνησι καὶ πε-
 ρεόντος ἐμοῦ παρ' ὑμῖν (οὗτω γὰρ με γῆν λέγειν) ἐν νῦν,
 ὅσον ἐφ' ὑμῖν, τεθνήσκουσιν, αἰπῶνται μὲν ὑμῖν τὴν ὀλιγω-
 ρίαν, ὡς οὐκ ἐδελόντων ἀρχεῖν τῆς ἑλλάδος, ἀπορῶ ἐπον-
 ται δὲ ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν, ὡς δυναμῶντες, ἡμεῖς δὲ, με-
 τὰ τὴν δουρίαν ἀρχὴν γερωνίαν, δυνάμει τῆς ἑλλήνων
 ἀρχεῖν νομίζεσθαι θέλετε μόνον ἢ μὲν τὸ μὲν ὑμῖν
 τὰς προσημίας, ἐν δὲ ἑσθίαν τῆς δυνάμεως. πωυθάνο-
 μαι γδ, τελοῦσάντος ἀλεξάνδρου, ἀπορῶ ἐπὶ πινεῖ
 ὑμῖν, καμνότερον ἀπείεσθαι ἀσφαλείαν. ἐγὼ δὲ βουλοί-
 μιν αὐτὰ ταῦτα συμβουλεύειν ὑμῖν. ἀ μὲν ταῦτα συμφέροι.
 εἰ γδ ἡγούσιν, μετὰ τὸν δία καὶ τοὺς ἄλλοις θεοῖς ὅτι λαμ-
 πρὸν ὅστις τὸ τοῖς μὲν βαρβαροῖς ἀεὶ πολεμεῖν, τοῖς ἢ ἑλ-
 λήνας ἐλδοτέρως, καὶ ταῦτά γε καὶ τοὺς πατέρας ἡ-
 μῶν προελεθῶντες. ἀλλ' εἰς μὲν τὸ βουλεύεσθαι τὰ χεῖρα
 σα, τὴν γνώμην ἡκανῶ οὐσαν εἰς δὲ τὸ δυνάμει, καὶ
 τύχης ἀγαθῆς ὑμῖν δεομένους. προσήκειν οὐ μόνον
 εἶναι καὶ ὑμῖν ὑπελπίεσθαι, ὅτι ἀδυνατοῖς μὲν ὅστις ἐλ-
 λήνων ἀδυνατοῖς δὲ, οὐκ ἐν οἷς δημοκρατίας ἐπολιτεύ-
 σατο. ἀλλ' οἱ τὰς μὲν γνώμας ἐκείνων οὐ χεῖρας εἰσὶ
 τὰς δὲ πρὸς τοὺς πολεμῶν ἀφορμὰς οὐχ ὁμοίας ἔχου-
 σιν. ἐπεὶ δότωσαν μὲν ἡμῖν ξηλοῦσας ξηλοῦσας, οἱ τὰ τῆς
 ἑλλάδος ἀξία γράφοντες ὑμῖν. δότωσαν ἢ ξηλοῦσας
 τάλαντα ἀργυρίου, καὶ χρυσίου ἀπέφθου ξηλοῦσας. δό-
 τωσαν ἢ ἀνδρῶν ἐν ἡβῇ νέων τοσοῦτον πληθῶς, ἢ δὴ γε-
 γυμνασμένων ἐν ὀπλοῖς καὶ μνηστὴ συμβουλεύεσθαι.
 αὐτοὶ γδ εἰδήσομεν ἀ γῆν ἀσφαλίαν, δυνάμει τὰ δό-
 ξαντα ἀσφαλίαν μὲν δὲ ῥαφωδέτωσαν, μάλιστα ἐπαμνῶ-
 ντες ἡμῖν τοὺς προσημῶν τὴν καὶ τὴν χάριν ὅτι ἐγύοντο ἐν
 αὐτῇ καὶ ὑπὸ αὐτῆς καὶ ἐγύοντο ἐν αὐτῇ οἱ θεοί. ἐπεὶ,
 πύθεσθε αὐτῆν, τί ἐν τῇ ἀσφαλίαν μάχη τὴν
 πόλιν ἀνήσθη τῆς ἀδυνατοῖς, ὅτι ἀρῆς πρὸς πρὸς ἀδύνα
 ὑπὸ ἀλφροδίου ἐν ἀρεῖᾳ πάγῳ ἐκρίθη, ἀλλ' εἰ πρὸς
 ἀντιπαρῶν ἢ ὅς τις ἄλλος μακεδόνων βασιλεὺς ἡγα-
 νοὶ ἐσθίαν ἀγωνισάσθαι. τὴν γῆν σκοπεῖν. καὶ ἡ
 κηνοὶ ὁ μὲν ἀγαθῆ τύχῃ ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα, ὁ δὲ πρὸς
 ἐλδοτέρως τοὺς ἑλλήνας. εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὀλιγορή-
 σομεν, κολακασίαι δὲ ἢ πρὸς ἀσφαλίαν. πῶς οὐ μὲν τὴν
 δουρίαν ἑαυτοῖς αἰπῶν γερωνίαν τῆς ἀσφαλείας (ὁ μόνον ἐδὲ

A reliqui enim non paucos. Sed quia eorum alij obie-
 runt: multi simili mecum calamitate sunt conflictati:
 & respublica, eorum à quibus gubernetur, penu-
 ria laborat (audio autem quosdam per literas tur-
 bare statum civitatis) iam non recuso, ea quæ mi-
 hi è republica esse videntur, qua sola ratione licet,
 per literas explicare. Quod si me nunc etiam fa-
 cere cum Macedonibus dicunt, & falsæ legationis,
 aut Græciæ proditæ etiam absente aliqui accusant:
 paratus sum ultra & Rhodum & uniuersam Græ-
 ciam fugere, si volent, & ad Persarum & Medorum
 regem proficiscar: et si me stare à Persis & Medis
 neino unquam dixit, & omnium minimè Demo-
 sthenes. sed ne ibi quidem ea scribere desistam, quæ
 vrbi profutura videbuntur: non gratificaturus vo-
 bis, vt alij quidam, sed liberè moniturus. Sciendum
 enim est, eos magistratus, qui magis obiurgare vos,
 quàm gratiam vestrâ aucupari videri volunt, ma-
 ximè ad gratiam loqui: delecta ea assentandi viâ,
 quæ sub velamento libertatis delitescat. Nam hæc
 est gratificandi ciuibus & ducibus viâ multo mali-
 ciosior: quam ingressi quidam Athenis, me & ad-
 huc apud vos superstite (sic enim mihi dicendum
 est) & nunc, quantum in vobis est, mortuo, vestrâ
 culpant ignauiam, vt qui nolitis imperare Græciæ:
 & ad principatum adhortantur, vt quem obtinere
 possitis. Vos verò malle debetis cum opinione i-
 gnauix videri Græcis imperare posse: quàm retenta
 vestrâ alacritate, viribus destitui. Audio enim, A-
 lexandro defuncto quosdam exhortari vos ad re-
 rum nouarum studium. Ego verò ea me vobis
 suadere vellem, quæ in posterum prodesse. Ne-
 que enim ignorabam (testor Iouem Optimum
 maximum, cæterósque deos) magnificum esse, Bar-
 baros perpetuò oppugnare, & Græcos in libertatem
 vindicare: & hoc patrum etiam nostrorum fuisse
 institutum. Verùm, vt optima quæque velitis, id in
 vestrâ animis esse situm: vt autem exequi etiam
 possitis, secunda etiam fortuna vobis esse opus. Exi-
 stimabam igitur, vos quoque meminisse oportere,
 nos, etiam ad Athenienses scribamus, ad eos tamen
 scribere Athenienses, non apud quos rempubli-
 cam Themistocles administravit, sed ad eos, qui,
 cum animis nihilò sint illis inferiores, non easdem
 habeant ad gerenda bella facultates. Nam qui Græ-
 cia digna scribunt: danto vobis trecentas triremes:
 danto triginta millia talentum argenti, & auri puri
 tria millia: danto virorum ætate & robore flo-
 rentium tantam multitudinem, in armis iam exer-
 citatorum: & suadere desinunt (ipsi enim scie-
 mus quid sit agendum, vbi ea quæ probata nobis
 fuerint, exequi poterimus) neque nugæ agunt,
 frustra laudandis maioribus nostris, & regione: il-
 los in ea & pro ea fuisse natos: etiam Deos in ea
 esse ortos. Rogate eos, quid in Charonensi pugna
 vrbi Atheniensium profuerit, quòd Mars suam cau-
 sam cum Neptuno in Areopage disceptarit? Enim-
 uerò illud considerandum est, an ad prælio decer-
 tandum cum Antipatro, aut quouis alio Macedo-
 num rege iustas vires habeamus? Quod si erit:
 diis approbantibus, sumptis armis Græcos in
 libertatem asseramus. Sin hoc quidem negle-
 xerimus, assentationibus autem inducti, superati
 fuerimus: qui fieri poterit, vt in calamitatem
 non incidamus? præterquam quòd nosmetip-
 si in mala coniecisse videbimur, quæ sola
 res in miseris nullam consolationem habet.

ἡ δὲ ἀσφαλίαν ἔχει τοῖς κακῶς ἀσφαλίαν ἀτυχήσομεν;

Est autem & reipublicæ & viris sapientis officium, de statu rerum pro ratione horum temporum deliberare. Audacia verò, ad res quas gerendas suscipias, ex veteri potentia concipere, qua olim magna præditus fueris: id perinde esse videtur, ac si quis sæpe Olympiæ victor, post ubi consenuerit, adhuc nomē suum profiteatur, & scribas euocet, eosque roboris non quod iam habet, sed quod olim habuit, commonefaciat. Est etiam consideratu dignum, cuiusmodi ea sint, quæ ab eis dici audio, quam noua & mirabilia: dum nos concordēs esse iubent, tanquam id magnum rebus gerendis afferat adiumentum. Quasi verò vos ignoretis, id quidem cuius urbi siue bellum gerenti, siue pacem agenti esse optimum illud autem nobis spectandum esse, non an bellum suscepturis concordia sit ineunda (nam concordēs esse nos siue bellum gerentes, siue quiescentes, omnibus de causis oportet) sed an iustas vires habeamus, si & bellum gerere & concordēs esse voluerimus: ut scimus omnes. Quoad autem non ostenderint, nec quos bellum gesturi exercitus habituri simus, nec quam pecuniæ copiam: sed Mineruam belli vadem nobis dederint: statim eos nihil ab infans differre existimabimus. Ac illum quidem, ut merebatur, homo nimirum mentis errore affectus, iurè repudiastis: isti autem contenti esse debent, si nihil mali patiantur: dum absurdas excogitant orationes & ne reliquias quidem vllas vobis superesse sinunt. sed has etiam iis inuident, qui fungi officio cupiunt: donec Thebanorum exemplo reipublica administrata, regionem nostram in ouium pascua conuertit, urbem euerti coegerint: Nec enim eò quòd res malè se habent, prouidendum non est, ne deteriores etiam fiant.

XII.
SENATVI POPVLOQVE
Atheniensi.

Agit & hic causam suam & libertatem: ac ceteros oratores. Demosthenē præsertim, perstringit.

EGo ad reipublicam accessi, annos tres & triginta natus: cum mehercule non tertias acitare partes didicissem, ut Demosthenes dicebat, sed illud comperieris, me & scribendi liberaliter, & mediocris doctrinæ, & eiusmodi orationum rationem habuisse, quas haberi Athenis deceret: atque eas non ad calumniā contulisse: neque vlli ciuium, accepta pecunia, periculum creasse: neque etiam contumelias vendidisse: sed prius contumeliis non affectum fuisse: neque causam contumeliæ mihi faciendæ vlli suppeditasse: ac ne in iudicium quidem vllum ciuem adduxisse, extra solum Timarchum. Neque iacto apud vos, me cum permultas apud vos pecunias accipere potuissem, non accepisse: sed, ut conueniebat, pœnas legibus sumpsisse. Post etiam Ctesiphontem, multa ab eo perpeffus, multa item à Demosthene, violatarum legum reum feci: iustifico, o Dij immortales, iudicio. Neque verò mirum est, Demosthenis eloquentiam & legibus vestris & verbis meis fuisse superiorem. Illud autem, non exiguum fortassis apud vos argumentum extitit benè gestæ à me reipublicæ: quòd ne Demosthene quidem accusante, illorum criminum, quorum ille me reum fecerat (cum quidem iis ob quæ nunc exulo longè grauiora essent) fuerim condemnatus. Post hanc autem calamitatem, me penitus non vobis duntaxat, sed omnibus etiam Græcis notum esse factum opinor. Quis enim nescit, homines ut mortuos, ita etiam patria exulantes, qui, & quibus moribus fuerint, maximè cognosci? Nam & quæ prius ipsi contegebant, ea illis è medio sublatis perspicuè cernuntur: & omnes inimici

A ἔστι ἡ ἐπὶ πόλεως καὶ αἰδρός εὐφρονοῦντος ἔργον, πρὸς τὰς παρούσας ἀφορμὰς ἡσυχίᾳ παρῶν βουλευσάσθαι. τὸ ἡ τὴν μὲν πόλιν εἰς τὰ πλεονεκτήματα οἷς ὅστις ἦεν ἐκ τῆς παρούσης ἰσχύος, ἔχεν, τὴν δὲ ἰσχύϊ πάλιν ποτὶ ἐχθρὸν ἀποδιδόναι. οὐκ ὀλίγον γὰρ φαίνεται, ὡς περὶ αὐτῆς οὐλυμπιασὶ νικησάσας πολλὰς, ὅσων γέροντων ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης, καὶ ἀπειρίας τοῖς ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης ἀμνηστικὸς ἦεν ἔργον, οὐ τῆς παρούσης δυναμείας. ἀξιοῦν δὲ καὶ ἀλέγειν αὐτοῖς πικρὰ νόμον, λογισάσθαι μὲν ὑμῶν, ὡς καὶ καὶ θαυμάσια ὅσον εἰς ἀβούλονται τῆς παρούσης συλλαβεῖν δυναμίδρα φάσκειν ὑμῶν ὁμονοεῖν ἀσπερ ὑμῶν οὐκ ὅστις ἀμφοῖς, ὅτι τὸ τοῦτο ἰδίᾳ πάσῃ πᾶσι καὶ πολεμῖν καὶ εἰρηνόειν βουλομένη καὶ κεραισὶν ἔστιν. ἡμῶν δὲ τοῦτο δὲ σκοπεῖν, εἰ ὁμονοεῖν πελεμῶν (ὁμονοεῖν γὰρ καὶ πολεμοῖσι, καὶ μὴ παντὸς ἕνεκα) ἀλλὰ εἰ βουλομένης πολεμῖν καὶ ὁμονοεῖν, αἷς ἰσχυρῶς ἀπαντες, αὐτὰρ κῆς ἔστιν ἡ δύναμις, ἕως δὲ αὐτῆς ἀσπρατείας πελεμοῦντες ἔξομα, μὴτε χρεμάτων πόρος δυνάμειν ἀλλὰ τὴν ἀδυναμίαν ἐν τῷ διδῶσι τὸ πολέμου: μηδὲν ἀσπερ αὐτοῖς αὐτῆς τῆς ἐμπλήκτων νομισμοῦ, ἀλλὰ ἐκείνων μὲν, ὡς περὶ αὐτῶν ἀξίως, ὡς ἀπὸ πλὴν τῶν δυνάμεων ὡν, κατελύσατε εἰκότως, τοῖς δὲ ἀποχρητῶν τὸ μηδὲν παθεῖν κακῶν ὡς ἀπὸ δόξαις λόγους μελετῶσι, καὶ μηδὲν λείψανον εἰσὶν ὑμῖν τῆς παρούσης ἀλλὰ καὶ τούτων φθονοῦσι, πρὸς τὴν ἀδυναμίαν, ἕως αὐτῶν θεαίων πολιτῶνται πελίτῶμα, μηδὲ τὸν ὑμῶν χρεῶν τὴν χάσιν, καὶ κατὰ σαρκεῖν τὴν πόλιν ἀιαντῶσαντες, ἡ γὰρ, εἰ κακῶς ἔχει τὰ πλεονεκτήματα, δὲ τὸ τοῦτο μηδὲν ὅπως μὴ χρεῶν ἔξει, φρονησέων.

B Τῆ βουλῆ καὶ τῶ δήμου τῆς ἀδυναμίας.
E Γὰρ πρὸς τὸν τῶ πολιτῶν, γεροντῶν ἐπὶ ξία καὶ ξίασθαι, καὶ οὐ ξιταγωνισεῖν μετὰν ὡς δημοσίου ἐλεγχῆν ἀλλὰ καὶ γράφειν ἐλεγχέμενος, καὶ παιδείας φρονησάσας τὰ μέγιστα, καὶ λόγους, οἷος λέγειν ἐν ἀδυναμίας ἔσπετε. καὶ πύτοις οὐκ εἰς σικοφαντίαν γυμνάσας οὐδὲ πῦν τῆς πολιτῶν δύναν δικαστέμενος ὀβριθησομῶν, λαβὼν ἀργυρίου οὐδὲ ὑβρείς ἀποδομῶν ἀλλὰ οὐδὲ ὑβριεῖς ὅλων, οὐδὲ ἀφορμῶν πρὸς πρὸς κισμῶν ὡς ἀπὸ τῶν οὐδὲ εἰς δύναν πῦν πολιτῶν κατὰ σήσας, ἔξω τῆς μόνου. καὶ οὐκ ἀλεξοδύμομαι πρὸς ὑμῶν, ὡς πολλὰ πάνυ λαβεῖν ἔξοι μὲν χρεῶντα, μὴ λαβὼν ἀλλὰ, ὡς ἡ πρὸς τῶν, δύναν καὶ τοῖς νόμοις λαβὼν. καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν κτισοφῶντα πάλιν μὲν ὑπὸ αὐτῶν παθῶν, πολλὰ δὲ ὑπὸ δημοσίου ὡς ἀπὸ νόμων ἐγραφέμενος, δικαστέμενος. ὡς περὶ γράφειν καὶ οὐδὲν θαυμάσιον, εἰ καὶ τῆς νόμων τῆς ὑμετέρων, καὶ τῆς ὑμῶν λόγων ἡ δημοσίου δεινότης κρείστων ἐχρητο. ἐφαῖν δὲ ἴσως, ἐφ' οἷς κατηγορήσειν πρὸς τὸν δημοσίου, πολὺ μείζονα δηλονότι τούτων οὐσι, δι' αὐτῶν ὄξέπεσον οὐ μικρὸν εἰς ὑμῶν δέγμα τὸ τοῦτο καλῶς ἐμὲ πολιτῶνται ὅτι οὐδὲ δημοσίου κατηγορευῶντος ἕαλον μὲν ἡ ταῦτα τὴν συμφορῶν καὶ τέλειον κατὰ φανῆ πᾶσι τοῖς ἔλλησιν, οὐχ ὅπως μόνος ὑμῖν, ἐμαυτῶν οἶομαι γεροντῶν. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι ὡς περὶ ἀποθνήσκοντες οἱ αὐτῶν, οὐτῶ καὶ φούροντες ἐκ τῆς παρῶν, τὸ τοῦτο δὲ καὶ μέγιστα, πῦν καὶ ὅποιοι τοῖς ἔξοις ἐχρητο, δὲ ἀδυναμίας; καὶ γὰρ ἀσπέρπῦν αὐτοῖς πρὸς τῶν ἐκ μέσου χρεῶν αἰαφαίνεται κατὰ σήσας. αἰπῶνται γὰρ πολὺ

ρεϊδα εκ τε τετο ποιειν, επι χρησιμον εντε θυμω... α φεντας α τυγχανουσιν εγνωκοτες, ων υμας επιθυ...

Ομοια πάντας υμας, ω ανδρες αθηναιοι, γνωσκουσιν, οτι ου κερνουυτες ηκατε σημερον ουδενα τιν αδι...

Ουδενα αυτειπειν, ω ανδρες αθλιωμοι, νομιζω, ως ου κακη πολιτευη, η φαυλου τ η γωμιω ανδρος εστιν ε...

Ισως επιφθορον αντισιν, ω ανδρες αθλιωμοι, δεξειεν εη, ει τις αν ιδιωτης, η τιν πολλων υμιν εις, ετερον συμ...

Βουλομιω αν υμας, ω ανδρες αθλιωμοι, προσεχοντες, α μελλω λεγειν, ακουσαμ, και γαρ εστιν ου...

A cogitarunt, eo vos omnino priuemini: alij omiffis his quæ in animo habebant, ea suadeant, quæ vos cupere opinatur. Est aut eorū qui errare volūt, adigere oratorem ad ea quæ vos vultis dicenda: delib...

X I I.

A Rbitror omnes vos, Athenienses, intelligere, vos hodie conuenisse non vt vllum maleficum puniatis: sed vt de negotiis istis deliberetis. Accu...

X I I I.

N Eminem negaturum opinor, Athenienses, improbi & maleuoli esse hominis, sic aliquæ ex magistratibus vel amare, vel odisse, vt neglecta reipub...

X I I I I.

F Ortaffis inuidiosum, Athenienses, quibusdā esse videatur si quis homo rudis, & vnus è vestro numero, post alios suosores, qui & diuturnitate gestæ olim Reipublicæ, & autoritate qua valent apud vos...

X V.

V Ellem vos, Athenienses, attentè audire ea quæ dicam. Nec. n. parua res agitur. Ego minor quī tandem fiat, vt priusquam in concionem ascenda-

Aliud delibationis tempus, aliud accusationis,

Oratorum licetia matuta cohercenda.

Non orator, sed oratio spectanda.

Imago in gnaui vulgi in exsequenda iis quæ sciunt oportere fieri

Fragmentary text from the left margin, partially cut off.

habueritis, & ducé aliquem prudentem bello præfeceritis, vestraq; decreta cōstanter vseritis: nihil à vobis cōfessū iri nisi decreta: & oēs impētas frustra perituras, & fore, vt neque rebus quicquā cōsulatis, atq; irati quoscūq; libitum fuerit, in iudiciū adducatis. Ego verò nolim vos cōmittere, vt ciues prius in iudiciis exagitetis, quā hostes vlciscamini. Aequius enim est vt cum illis, quā inter nos belligeremus. Verūm ne, id quid factu facilimum est, tantū ob iurgē, quo pacto hæc à vobis oportere fieri putem, explicabo: precatus à vobis, ne obstrepatis, neve me tergiversari aut differre negocium existimetis. Nō enim qui celeriter & hodie rē suscipiēdā suadent, rectissimè cōsulunt (non. n. ea quæ iā quidem acciderūt, copiis auxiliariis. prohibere poterimus) sed qui ostēderit, quæ copis cōparatæ nunc permanere ac cōstare queāt tātis per dum aut hostes superemus aut persuaderi nobis patiamur, vt bellū deponamus Sic enim fiet, vt malis in posterum liberemur.

XXIII.

In causis sociorum, habenda præcipuè ratio honestatis.

Arbitror oēs vos Atheniēses, cōfessuros, oportere nostrā urbē, cū de priuato ipsius quopiā negotio deliberet, æquè magnā habere vtilitatis atque iustitiæ rationē. Cū verò sociorū res aguntur, aut cōmunes: cuiusmodi etiam hæc est, nihil esse perinde curādū vt æquitatē. Nā in illis ipsa est vtilitas satis: in huiusmodi autē rebus adiūgi oportet etiam honestatem. Actiones. n. in eorum potestate sunt, à quib. gerūtur. At existimationi, quæ actiones sequitur, nemo tantus est qui dominetur: sed qualēcūq; res gesta opinionē excitari: talis de authorib. fama spargitur à populo. Prouidēdū igitur, & dāda opera, vt cęiustē videātur. Debēt autē oēs eo in iniuriis affectos esse animo, quo erga se, si quid accideret, quod absit, quisque alios esse vellet. Sed quia nonnulli huic ipsi sententiæ aduersantur: vbi pauca illis responderō: quem vobis expedire maximè censeam, ea statim suadebo.

XXIII.

Cauendū dedecus, & assentatio.

Non parua mihi iacturā, Atheniēses, existimaturi videmini, si qua opinio sinistra, nostrāq; vrbē indigna, vulgo de nobis suboriat: in quo cū rectè sentiat: reliqua, quæ cum hac sententia consentiant, studio nō habetis: sed subinde ad ea faciēda inducimini, quæ & ipsi minus esse recta fateamini. Quāquā autē cōpertū habeo, laudatores omnibus esse iucūdiōres, quā monitores: nō tamē eas blāditias ita expetēdas esse mihi cēleo: vt alia, quā quæ prodesse vobis persuasum habeo, dicā. Quod si principid rectè sentiretis: nihil publicè faciēdum erat, quod priuatim reprehēderetis: ne id, quod nūc fit, vsuueniret, vt de quibus quisq; dicitur, quā & turpia hæc & acerba sunt? & quousq; tandē hæc progrediētur? illa ipsa in cōfessū quisq; ipse & probaret, & faceret. Ac vellē equidē, quæ admodū scio è re vestra esse, vt optima dicentē audiat, sic scire me, itidem optima dicenti esse profuturum. multo enim libentius verba facerem. Nunc equidem metuo: sed tamen ea quæ confido vtilia visum iri, etiam si vos nō pareatis, tamen proferre non verebor.

XXV.

Existimatio defenda contra obrepatores.

Et si quis, Atheniēses, qui nullam aliam causam prius apud vos egisset, nunc de criminib. quæ legati nostrā vrbē falso impingunt, dicat: ei esset, opinor, ab omnibus ignoscendum. Nam aliis in rebus vinci ab aduersariis, non tam fortasse culpa quā calamitas dici queat. Quippe cum & in fortuna & præfectis, & multis aliis aliquid situm fuerit, cur prius res vel bene vel malè geretur. Sed in sui defensione pro dignitate veteris

oris mē ποιητήσιν τῶν ἐναντίων, οὐχ οὕτως ὀνειδος, ὡς ἀτύχημα αὐτῶν φανείη. καὶ γὰρ τῆ τύχη, καὶ τοῖς ἐφεσηκόσι, καὶ πολλοῖς

A ὅπ' εἰ μὴ καὶ ἔσοφω ἰκανῶς περιείτε καὶ στρατηγὸν τινα τῶ πολέμου νομῶ ἔχοντα, ὡς ἐροῦσθε, καὶ μὲν ἐπὶ τῶν ἑταροδοξάντων ἐδελήσατε. ψηφίσμαθ' ὑμῖν ἀδείξαι, καὶ ὡς ἀναλώσετε μὲν πάνθ' ὅσ' αὐτῶν ἀπανήσατε. βέλπω δ' ἐδὲ ὅπου τὰ πράγματα ἔσαι. κρινετε δ' ὅν αὐτῶν ἐβήλατε. ὀργισθέντες, ἐγὼ ἢ βελθίμω αὐτοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν ἀμεινομένοις ὀφθίλωμαι ὡς ἔτερον, ἢ τοῖς πολίταις κρινούσας. ἐγὼ δ' ἡμῖν αὐτοῖς πολεμῆν μάλλον, ἢ ἐπείνοισ ἐσμὲν διήμοιοι. ἢ ἂν μὴ, τὸ ῥᾶσον ἀπάντων, ὅπ' ἡμῖν ἴσως ὄν ἔσονται αὐμοι δοκῆτε ταῦτα ποιῆσαι, διδάξω. δευτέρως ὑμῶν, μὴ δορυβήσαι, μὴ δ' ἀβέβλητον νομίσαι με, καὶ χρονον ἐμποιεῖν. οὐ γὰρ οἱ τὰ γὰρ καὶ τῆμερον εἰπόντες, μάλιστα εἰς τὸ θεὸν λέξουσιν (ἐγὼ δ' αὐτῶν ἢ δὴ ἰσχυρῶς κωλύσαι δύνησθε. μὲν τῆ νύκτι βοηθεῖα) ἀλλ' ὅς αὐτῶν δέξῃ, τίς περιεπίστα παρασκήνην δξαμείναι δύνησθε. ἔως αὐτῶν ὡς ἐπὶ ἡμεῶν παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἢ περὶ τῶν δξαμείνων τὸν πόλεμον. ἔπειτα γὰρ ἐκέπτε τῶν λοιπῶν πράξεων αὐτῶν κρινῶν.

XXV.

Oμαι πάντας αὐτοῦσας, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, ὁμολογῶσαι, ὅπ' εἰ τὸ πόλεον ἡμῶν ὅταν μὲν ὡς ἐπὶ ἰδίον πνός τῶν αὐτῶ βουλόσθῃ. ἴσως ὡς ἐροῦσθε ἔχειν τῶ συμπεροντος. ὅστω ἕως τῶ δικασέ. ὅταν δ' ἕως τῶν συμμεροκῶν, ἢ τῶ κοινῶν οἶον καὶ τὸ νυκτὶ παρὰ μηδενος ἔως ἄς τῶ δικασέ φροντισέ, ἐν μὲν γὰρ ἐμείνοισ, τὸ λυσταλές ὄσαρ κείσθῃ ἢ τοῖς τοιούτοις, καὶ τὸ καλὸν ὡς ἐροῦσθε. τῶ μὲν γὰρ ὡς ἐξέων εἰς οἷσ ἂν ἴκασθ, κύριοι κερθίσανται. τίς δ' ἕως τῶν δόξῃς ἐδὲ τῶν τῆλικούτος ἐδ' ὅς τις ἔσαι κύριος. ἀλλ' ὅποια ἂν τινα τὰ ὡς ἐροῦσθε ἔχῃ δόξαι, τοιαύτω οἱ πολλοὶ ὡς ἐπὶ ὡς ἐροῦσθε ἀντων δὴ ἡγεῖται. διὸ δὲ σιοπεῖν καὶ ὡς ἐροῦσθε, ὅπως δὴ ὡς ἐροῦσθε φανείη, καὶ μὲν οὐ ἔως ἀπάντας ἔχειν τῶ δξαμείναι ὡς ἐπὶ ἰδίον ἀδικουμένων, ὡς ἂν εἰ πὴ γῆροιο, ὅ μὴ συμβαίη, τοῖς ἀλλοῖς ἀξιώσθε ὡς ἐπὶ ἕκαστος ἔχῃ. ἐπειδὴ ἢ καὶ ὡς ἐπὶ αὐτῶ γῆροιο ἐναντιούσας τινες μικρῶ ὡς ἐπὶ τῶν εἰπῶν ἀβέλπω ὑμῶν ὡς ἐπὶ ὡς ἐροῦσθε, ταῦτ' ἢ δὴ συμβεβούστω.

XXV.

Oμαι πάντας αὐτοῦσας, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, ὁμολογῶσαι, ὅπ' εἰ τὸ πόλεον ἡμῶν ὅταν μὲν ὡς ἐπὶ ἰδίον πνός τῶν αὐτῶ βουλόσθῃ. ἴσως ὡς ἐροῦσθε ἔχειν τῶ συμπεροντος. ὅστω ἕως τῶ δικασέ. ὅταν δ' ἕως τῶν συμμεροκῶν, ἢ τῶ κοινῶν οἶον καὶ τὸ νυκτὶ παρὰ μηδενος ἔως ἄς τῶ δικασέ φροντισέ, ἐν μὲν γὰρ ἐμείνοισ, τὸ λυσταλές ὄσαρ κείσθῃ ἢ τοῖς τοιούτοις, καὶ τὸ καλὸν ὡς ἐροῦσθε. τῶ μὲν γὰρ ὡς ἐξέων εἰς οἷσ ἂν ἴκασθ, κύριοι κερθίσανται. τίς δ' ἕως τῶν δόξῃς ἐδὲ τῶν τῆλικούτος ἐδ' ὅς τις ἔσαι κύριος. ἀλλ' ὅποια ἂν τινα τὰ ὡς ἐροῦσθε ἔχῃ δόξαι, τοιαύτω οἱ πολλοὶ ὡς ἐπὶ ὡς ἐροῦσθε ἀντων δὴ ἡγεῖται. διὸ δὲ σιοπεῖν καὶ ὡς ἐροῦσθε, ὅπως δὴ ὡς ἐροῦσθε φανείη, καὶ μὲν οὐ ἔως ἀπάντας ἔχειν τῶ δξαμείναι ὡς ἐπὶ ἰδίον ἀδικουμένων, ὡς ἂν εἰ πὴ γῆροιο, ὅ μὴ συμβαίη, τοῖς ἀλλοῖς ἀξιώσθε ὡς ἐπὶ ἕκαστος ἔχῃ. ἐπειδὴ ἢ καὶ ὡς ἐπὶ αὐτῶ γῆροιο ἐναντιούσας τινες μικρῶ ὡς ἐπὶ τῶν εἰπῶν ἀβέλπω ὑμῶν ὡς ἐπὶ ὡς ἐροῦσθε, ταῦτ' ἢ δὴ συμβεβούστω.

XXV.

E καὶ μὴ δὲν ἄλλο πῆ, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, ὡς ἐροῦσθε παρὰ ὑμῖν εἰρηκῶς εἴη, νυκτὶ δὲ λέγων ὡς ἐπὶ ἰδίον οὐκ ὀρθῶς ἐγκαλοῦσιν οἱ ὡς ἐροῦσθε τῆ πόλει. ὡς ἐπὶ πάντων ἂν μοι δοκῆ δικῶς συγγνώμης τυχεῖν, καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις καὶ πολλοῖς

audire. Ego enim fatiscio, quod nec vos ignorare puto, nunc maximè vobis placere eos qui talia dicunt, qualia vos expectatis. Sin aliquid secus quàm vos modò putatis (quod absit) acciderit: fore ut vos ab istis deceptos esse queramini: eos autem quos nunc eiicitis, tum rectè dicere censeatis. Est autem istis, qui vobis ista maximè persuaferunt, vel in primis utilissimum, ut intercessoribus, dicendi potestas detur. Qui si docere poterunt, non esse optima quæ istis probentur: idque fecerint priusquam quicquam peccatum fuerit: ipsos extra omne periculum collocabunt. Sin id facere non poterunt: saltè postea nõ habebunt quod reprehendant: sed id cõsecuti, quod tribuere humanitatis est, ut audirentur: se succubuisse, equo animo iurè feret: & cõmunè euentum omnium, quicquid is fuerit, subibunt.

XXVIII.

Exordium orationis de libertate Rhodiorum.

Arbitror decere vos, Athenienses, tantis de rebus deliberantes, dare libertatem dicendi cuius, qui dare consilium velit. Ego verò nunquam esse difficile putavi, docere vos, quæ optima factu sint. Nam, ut ingenuè dicam, ea vos omnes iam scire puto: sed persuadere vobis, ut agatis eadem: id verò esse difficile. Postquam enim aliquid visum decretumque fuerit, tum tantundem abest ut fiat, quantum antè quàm decerneretur. Vnum autem hoc ex illis est, propter quæ vos ego diis gratiam debere censeo: quòd qui non ita pridem propter suam petulantiam bellum vobis intulerunt: ij nunc in solis vobis spem suæ salutis collocant. Est autè, Athenienses, gaudendum hac occasione. Quæ si prudenter utimini, hoc vobis vsuueniet, ut eorum maledicta, qui nostram urbem criminantur, re ipsa cum honesta fama refutetis.

XXIX.

Fauca voluptati debentur, plura salutari.

Spes rerum commemoratarum amplæ sunt, Athenienses: quibus plerisque sine ratione moueri non nihil arbitror. Mihi verò nunquam propositum fuit, præsentis gratiæ causa quicquam dicere apud vos, quòd nõ etiã in posterum profuturum existimare. Quæquã autè hoc fere fit ab omnibus, ut eos qui assètantur, diligat, monitoribus irascatur: prudentiã tamè hominis officium est, dare operã ut appetitum rationi semper obediẽtem præbeat. Ego verò perquã sane velim, ea vobis factu esse iucunda, quæ profutura sũt, ut & grata & utilia dicere viderer. Sed postquã video vos cõtraria his moliri: aduersadum esse opinor, etsi quorũdam odia suscipiẽda fuerint. Quòd si nec audire quicquã sustinebitis: nõ inopia iudicij errare, sed prauitate ingenij appetere atque aggredi talia videbimini. Sin audieritis: sententiam fortasse mutabitis: quòd ego vobis in primis prodesse puto: Sin aures dicturis præbere nolueritis: alius, ignorare vos quid expediat: alius, quod cuique visum fuerit, id dicet.

XXX.

Audiendi ignauia molestiam conduplicat.

Primum nihil noui est, Athenienses, aliquos existere: qui, cù res gerẽde sũt, vestris decretis aduersetur. Quib. si vos, cù cõsultaretis, dicẽdi copiam fecissetis, atq. ipsi idẽ facerẽt: accusatione digni esset, quib. in reb. victi esset, de iisdẽ reb. rursũ dicere vi conaretur. Nunc & illi venia digni sũt, si ea quæ tum audire noluitis, exponere student: & vos, Athenienses, reprehẽdẽdi estis, qui in deliberationibus, suã quẽq. dicere sètetiã nõ patiamini: sed vbi vos alij sua oratione occuparint, alios minimè audiat. Ista igitur consuetudo molestias vobis parit. Quo-

dras ἀθλωαῖοι, ὅτι ὁπόταν πρὸς τοῦ βουλευθῆτε, οὐκ ἔατε λέγειν ἕκαστον ἀγνώσκοντα ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου τῶν λόγων πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε. ἐκ τούτου συμβαίνει πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε. ἐκ τούτου συμβαίνει πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε.

A ἡ δὲ ἰδέω ἀκούειν. ἐγὼ γὰρ οἶδα, νομίζω ἢ καὶ ὑμᾶς, ὅτι νῦν μὲν ἀρέσκουσι μάλιστα ὑμῖν οἱ τοιαῦτα οἷα ὑμεῖς βούλεσθε, λέγοντες αὐτῶν δὲ τὴν συμβῆναι παρ' ἀντὶν οἰκέσθαι. ὁ μὲν συμβαίη, τοῦτο μὲν ἔξῃ πατηκέναι νομίζετε ὑμᾶς. ὡν ἡ νῦν ἐκ ἀνέχεσθε, τότε ὁρῶντες δόξουσι λέγειν. ἐστὶ ἢ τοῖς μάλιστα πεπεικόσιν ὑμᾶς τῶν ἄλλων ὡν νῦν ἐστὶ, τοῦτο καὶ μάλιστα συμφέρον τὸ τῶν λόγων τυχῆναι τοῖς ἀπὸ πλεονῆτας. αὐτῶν μὲν γὰρ διδάξαι δύνησιν, ὡς οὐκ ἐστὶν ἀριστα ἀπὸ τούτων δοκεῖ, ὅτι ἐδὲν ἡ μὲν πρῶτα πωρλάβωσιν, ἀπὸ τούτων τὰς κινδύνοις ποιοῦσιν αὐτοῖς. ἐὰν ἢ μὴ δύνησιν οὐκ οὐκ ἔσονται γὰρ βλαπτικῶν ἔξουσι ἀλλ' ὅσα ἀπὸ πλεονῆτας ἔσονται ἀκούσασιν. τούτων τε τυγχόντες ἀπὸ τῶν ἄλλων, διηγάτωσιν ἑξῆς. ἐστὶ καὶ μὲν ἀπάντων τῶν ἀποβαίνοντων ὅποῖ αὐτῶν αἱ ἡμεῖς νομίζουσι.

Oιμαὶ δὲ ἰν ὑμᾶς, ὡς ἀνδρες ἀθλωαῖοι, πρὸς τὴν πικροῦτων βελδομοῖς, διδόναι παρρησίαν ἕκαστος τῶν συμβελδοῦντων. ἐγὼ ἢ οὐδὲ πῶποτε ἡγήσασμαι χαλεπὸν τὸ διδάξαι τὰ βέλποσιν ὑμᾶς (ὡς γὰρ ἀπλῶς εἰπεῖν, πᾶντες ὑπάρχειν ἐγνωκότες ἐμοὶ γὰρ δοκεῖτε) ἀλλὰ τὸ πείσασθαι πωρλάβωσιν ταῦτα. ἐπειδὴν γὰρ τὸ δόξῃ καὶ ψηφισθῇ τότε ἴσον τὸ πωρλάβωσιν ἀπέχει, ὅσον περὶ πωρλάβωσιν. ἐστὶ μὲν οὐδὲν ἐγὼ νομίζω χρεῖν ὑμᾶς τοῖς θεοῖς ἀφείλῃν, τὸ τοῖς θεοῖς τὴν αὐτῶν ὑβριν ὑμῖν πολεμικήσας οὐ πάλαι, νῦν δὲ ὑμῖν μόνοις τὴν αὐτῶν σωτηρίας ἔχον τὰς ἐλπίδας. ἀξίον δὲ ἡδύνασθαι τῶν παρὲν καὶ κατὰ συμβῆσιν γὰρ ὑμῖν αὐτῶν καὶ βουλδομοῖσιν ὑμῶν ἀπὸ τούτων τῶν ἀβλαβῶν λόγων τὴν πόλιν ὑμῶν βλασφημίας ἐργῶν μὲν δόξῃ καὶ λῆσιν ἀπολύσασθαι.

A ἰ μὲν ἐλπίδες, ὡς ἀνδρες ἀθλωαῖοι, μεγάλα καὶ χαλεπὰ τῶν πωρλαβωμένων πρὸς αἰετοῖσιν τοῖς πολλοῖς ἀπὸ τοῦ λόγου τῆς πεπονημένης. ἐγὼ ἢ οὐδὲ πῶποτε ἐγγὼν, ἐνεκα τῶν πωρλαβωμένων ἀρέσκω, λέγειν τὴν πρὸς ὑμᾶς, ὅτι καὶ μὴ καὶ μὴ ταῦτα σωσίσειν ἡγήσασμαι. ἐστὶ μὲν οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔδος τῶν πλείων, τοῖς μὲν σωσιπαινοῦσιν ἑαυτοῖς, ὅτι καὶ πωρλάβωσιν, φιλεῖν πρὸς ἢ τοῖς ὀππῆμοῦσιν. ἀπὸ τούτων ἔχον, οὐ μὲν ἀλλὰ δὲ τὴν εὐφρονοῦσιν, τὸ λόγῳ μὲν αἰετῶν ὀππῆμοῦσιν κρείττω πωρλαβωσιν ποιεῖν. ἐγὼ ἢ ἡδέως ἔωρον, ἀπὸ τῶν σωσίσειν ἡμελλε, ταῦτ' ἐν ἡδονῇ πωρλάβωσιν ὅτι ὑμῖν ἡ καὶ χρεῖσιν λέγων ἐφανόμην. ἐπειδὴ ἢ τῶν ἀπάντων ὅσων τούτων ὀππῆμοῦσιν ὑμᾶς οἰομαὶ δεῖν ἀπειπεῖν, εἰ καὶ πᾶσι μὲν ἄλλω ἀπεχθῆσθαι, αὐτῶν μὲν μὴδ' ὑπομένῃσιν ἀκούσασθαι μὴδ' ἐν τῶν πωρλαβωσιν ὄντων ὄντων ἀλλὰ τῶν φύσει πωρλαβωσιν μὲν πωρλάβωσιν, τοιαῦτα πωρλαβωσιν δόξετε. ἐὰν δὲ ἀκῆσθαι τυχὸν μὲν ἴσως καὶ μετὰ πειθεῖσθαι (ὁ μάλιστα ἐγὼ νομίζω σωσῆσθαι ἀπὸ ὑμῶν) εἰ ἢ μὴδ' ἀγνοεῖν ὑμᾶς τὸ συμφέρον οἱ δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς βουλῆς, τῶν ἑρῶν.

Pρῶτον μὲν οὐδὲν ἔστι καμνὸν, ὡς ἀνδρες ἀθλωαῖοι τοῖς δόξασιν παρ' ὑμῶν ἐνάσθαι. οἱ πῶς ἀντεροῦσιν, ἐπειδὴν πωρλάβωσιν τὴν δὲ. εἰ μὲν οὐδὲν ἀποδοῦσιν ὑμῶν λόγον αὐτοῖς ὅτι ἐβουλόσθαι. τῶν ἑποῦσιν τούτων ἀπὸ τῶν ἀξίων κατηγορεῖν, εἰ πρὸς ἂν ἡ τῶν πωρλαβωσιν πάλαι λέγειν. νῦν ἢ τούτων μὲν οὐδὲν ἐσ' ἀποπῶν εἰπεῖν βουλευθῆσθαι ταῦτα, ἀπὸ τότε οὐκ ὑπαμείνασθαι ἀκούσασθαι ὑμῖν δὲ ἂν πῶς ἐπὶ τῶν βλαπτικῶσιν, ὡς ἀνδρες ἀθλωαῖοι, ὅτι ὁπόταν πρὸς τοῦ βουλευθῆτε, οὐκ ἔατε λέγειν ἕκαστον ἀγνώσκοντα ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου τῶν λόγων πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε. ἐκ τούτου συμβαίνει πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε.

Pρῶτον μὲν οὐδὲν ἔστι καμνὸν, ὡς ἀνδρες ἀθλωαῖοι τοῖς δόξασιν παρ' ὑμῶν ἐνάσθαι. οἱ πῶς ἀντεροῦσιν, ἐπειδὴν πωρλάβωσιν τὴν δὲ. εἰ μὲν οὐδὲν ἀποδοῦσιν ὑμῶν λόγον αὐτοῖς ὅτι ἐβουλόσθαι. τῶν ἑποῦσιν τούτων ἀπὸ τῶν ἀξίων κατηγορεῖν, εἰ πρὸς ἂν ἡ τῶν πωρλαβωσιν πάλαι λέγειν. νῦν ἢ τούτων μὲν οὐδὲν ἐσ' ἀποπῶν εἰπεῖν βουλευθῆσθαι ταῦτα, ἀπὸ τότε οὐκ ὑπαμείνασθαι ἀκούσασθαι ὑμῖν δὲ ἂν πῶς ἐπὶ τῶν βλαπτικῶσιν, ὡς ἀνδρες ἀθλωαῖοι, ὅτι ὁπόταν πρὸς τοῦ βουλευθῆτε, οὐκ ἔατε λέγειν ἕκαστον ἀγνώσκοντα ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου τῶν λόγων πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε. ἐκ τούτου συμβαίνει πωρλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν αὐτῶν ἔτι ἔργον ἀκούσαί τε.

αὐτῶν, ὅτι μὲν συμβουλεύουσι πείθεσθαι τοῖς ὑπεροχῶν
κατηγεροῦντας ἐπαμείβεσθαι. ἢ το δὴ, ἢ τὸ μοι πάλιν δοκεῖ
τε πείθεσθαι, εἰ μὴ ὡς ἀρχόντες ἴσους ἀκροατὰς πάντων
ὑμῶν αὐτοῖς ἐν τῷ παρόντι, καὶ τὸν τὸν πόνον ὑπομεί-
ναντες, ἐλόμβροι τὰ κέρησα τοῖς ὁποῦν τοῖς ὅτι πημῶν-
τας φάλοισ νομείτε.

λβ.

Εγὼ μὲν δὲ διηγοῦν ὑπέληφα ὡς ἄντων αὐτὸς
εἰπεῖν, ἢ μοι δοκεῖ ὡς ὅτι σκοπεῖσθε. ἴνα, αὐτὸ μὲν ὑ-
μῶν ἀρέσκη, καὶ τὰ λοιπὰ διδάσκω. εἰ ἢ μὴ, μὴ δ' ὑμῶν ἐ-
νοχλῶ, μὴ τ' ἐμαυτὸν κόπιω.

λβ.

Εδει μὲν, ὡ ἀνδρες ἀθλιώται, ὡς ἔτι πολέμειν ἐπέ-
ρθαι, τίς ὑπαρξεί ὡς ἀσπίδῃ τῷ γρησομῶν πο-
λέμῳ. εἰ δὲ ἄρα μὴ ὡς ἀσπίδῃ ἴσως, ὅτι ὡς ἄντων ἐβουλέ-
νεσθε. ὡς ἄντων φανεροῦ γρησομῶν, τότε καὶ ὡς τῆς πα-
ρασκύης ἐπέρθαι. εἰ ἢ φήσεται πολλὰς ἐγκειμενίας
δυνάμεις, αὐτὸ λευμάνθαι τοῖς ὅτι πημῶν. οὐκ ὅτι δὲ ἐξέτα
τῆ δ' ὑμῶν οὐδέ τις οὐ ἢ ὅτι τῆ δ' αὐτῶν, τοῖς ὅτι τῆ δ' ὡς
γμάτων ὅτι πημῶν καὶ λέγειν, ὡς ὅτι τοῖς κακῶς ὡς τ'
ἔχει. ἐπειδὴ ἢ τὰ μὲν παρεληλυθότα οὐκ αὐτὸ ἄλλως ἔχει
δὲ δὲ ἐν τῆ δ' παρόντων ἐπαμείβεσθαι τοῖς ὡς ἀμείβεσθαι. ἢ μὲν
κατηγεροῦν οὐδένα κερῶν ὅτι πημῶν. ὡς ἀμείβεσθαι
νομίζω συμβουλεύουσα. ὡς ἄντων μὲν οὐκ ὑμῶν ἐκείνο ἐ-
γνωκέναι δὲ, ὅτι πημῶν ὡς ἀμείβεσθαι τῆς ἀσπίδῃ καὶ φι-
λονεκίας ἐν τοῖς ὡς ἀμείβεσθαι πάντ' ἀνδρα ὡς ἀμείβεσθαι
δὲ ὅτι πημῶν ἐν τῆ δ' ἀνδρα χρόνων ἀμείβεσθαι. μὲν ἢ ὅτι
ἐπιπέδῃ ἐν πολλῶν διώκοντες, τὰ ὡς ἀμείβεσθαι ἐλεῖν
δὲ ὡς ἀμείβεσθαι ἐπιπέδῃ ἐν ἀνδρα τῶν γρησομῶν, ὅ γάρ
ὅτι τῆ δ' παρεληλυθότων χεῖρισον τῶν ὡς ἀμείβεσθαι τὰ μέλλον-
τα βέλπον ὑπαρξεί. ἢ οὐκ ὅτι τῆ δ' ὅτι τῆ δ' ἀνδρα ἀθλιώται,
ὅτι δὲ ὡς ἀμείβεσθαι τῶν ποιουμένων κακῶς ἔχει τὰ ὡς ἀμείβεσθαι
ἔχειν ἐπὶ αὐτὸ ἐλεῖν ὡς ἀμείβεσθαι βελτίω.

λγ.

Οὐδὲν ὅτι τῆ δ' ἀνδρες ἀθλιώται, χαλεπότερον ἢ τοῖς
αὐτοῖς ἔστιν ὅτι πημῶν τε καὶ χεῖρισον τοῖς δὲ μὲν ὅτι
ταῖς. τὸ γὰρ σασιάζειν ὡς ἀμείβεσθαι, ὡς ἀμείβεσθαι ἀλλήλων
αὐτὸ κέρησα, οὐδέ τις ὅτι πημῶν οὕτως ἀνδρα, ὅς τις ἐφῆσεν
αὐτὸ ἐλεῖν ὡς ἀμείβεσθαι. ὡς ἀμείβεσθαι τοῖς ὡς ἀμείβεσθαι
μὲν αὐτὸ ἐλεῖν βελτίω, εἰ τ' ὡς ἀμείβεσθαι φιλονεκίας ὅτι τῆ δ'
τὸ πημῶν ἐλεῖν ὡς ἀμείβεσθαι ἐδημηγόρου. ὑμῶν ἢ παρὰ
νῶ, μὴ σασιάζειν, μὴ δὲ ἐτέροις τούτων, μὴ δὲ ὅπως αὐτὸ
ἐλεῖν κερῶν οὐκ ὡς ἀμείβεσθαι, ἀλλ' ὅπως ὑμῶν ἀπαντες τῆ δ' ἐ-
λεῖν ὡς ἀμείβεσθαι, εὐχόμεν ἢ τοῖς δὲ τοῖς, τοῖς ἢ φιλονεκίας,
ἢ ἐπηρείας, ἢ πημῶν ἀλλήλων ἐλεῖν ἀλλο π, πημῶν αὐ-
ποδ' ἢ ὡς ἀμείβεσθαι συμφέρον λέγοντας παύσασι. τὸ γὰρ κα-
ταράσασθαι συμβουλεύουσα, ἴσως ἐς αὐτὸν.

λδ.

Αἰπασμῶν μὲν ἐν ἔγω γ' αὐτὸ δὲ ἴνα, ὡ ἀνδρες ἀθη-
ναῖοι, ἢ κακῶς τὰ ὡς ἀμείβεσθαι ἔχειν, ἀλλ' ἢ πάντας
τούτους. οἴομαι ἢ δὲ ὡς ἀμείβεσθαι τῶν ἐφ' ἡσυχίας λόγον
ὑμῶν λαβείν νῦν ἢ ὡς ἀμείβεσθαι παρόντων ὅπως ἔσα βελτίω,
σκοπεῖν.

λέ.

Ηβουλόμην αὐτὸ ἀνδρες ἀθλιώται, τῶν ἴσως ἀσπί-
δῶν ἐπὶ τοῖς τῆ δ' λέγοντων ποιείσθαι, ὅπως τὰ βέλ-
πης ἐλεῖν, ὅτι πημῶν περ ὅπως εὐδόξουσι λέγειν ἢ ἐπὶ μὲν
αὐτὸ τῆ δ' ἐλεῖν, ὅτι πημῶν ἐνομίζοντες ὡς ἀμείβεσθαι τὰ δὲ ὑ-
μέτερον, ὡς ἀμείβεσθαι ὡς ἀμείβεσθαι, βέλπον ἔχει. νῦν δὲ ἐπὶ μοι δοκοῦσι παντάπασιν ἢ ὡς ἀμείβεσθαι ὡς ἀμείβεσθαι ἢ γρησομῶν

rum enim ante cladem acceptam consiliis parere
licuisset: eos postea accusantes laudatis. Idque vobis
rursus opinor accidet, nisi æquis animis omnes au-
dieritis in presentia: eoque labore suscepto, proba-
tis optimis, eos qui quicquid tandem cauillabuntur,
improbos existimabitis.

XXXI.

Ego æquum esse censeo, ut primum omnium i-
pse dicam, quid mihi in negotio, de quo con-
sultatis, videatur: ut si vobis ita visum fuerit, e-
tiam cætera explicem. Sin minus, neque vobis mole-
stus sim, neque in eipsum fatigem.

XXXII.

Debuit, Athenienses, ante susceptum bellū p-
videri, quibus copiis ad id gerendū instructi
esse possēmus. Quod si, cum primum deliberaretis,
manifestum non erat: tum certè cum id erupisset,
de apparatu etiā deliberandum fuit. Sin vos magnas
ducibus copias tradidisse dicetis, quas ipsi perdid-
erint: nemo istā vestram excusationē accipiet. Nec e-
nim eorundē est, eos quibus res mandarant & absol-
uere, & causas malorum eisdem imputare. Quia ve-
rò quæ præteriere, mutari non possunt, & ut tēpora
patiuntur, rebus succurrendum est: intēpestivas esse
video querimonias: dabōque operam, ut quæ optima
censeo, suadeā. Illud igitur in primis statuendū est,
tam vnumquemque virū insigne studium & conten-
tionem adhibere oportere, quanta fuit superiorib-
temporib. negligentia. Nam etiam sic vix sperandū
est, ea nos quæ per ignaviam tantò antè amisimus,
esse recuperaturos. Deinde animi propter hunc re-
rum itatū non sunt abiiciendi. Nam quod superiore
tēpore deterrimum fuit: id in posterum erit utilissi-
mum. Quid igitur illud est, Athenienses? quod pro-
pter ignaviam vestram res malè se habent. Nā si vos
omni officio fungeremini, & tamen hic rerū status
esset: ne spes quidē fortunæ melioris vlla superes-
set.

XXXIII.

Nihil est molestius, Athenienses, quàm quòd o-
ratores iis morib. quos reprehendūt, utuntur.
Nam factiones eorum, & mutuas extra iudiciū ac-
cusationes, nemo ita fœcior aut pravius est, quin esse
perniciosas reipublicæ fateatur. Ego verò maiorem
eos bonitatis laudem adepturos opinor, si conten-
tionibus istis inter sese, in hostes reipubl. conuersis,
cōcōciones haberent. Vos autem moneo, ut à neutra
istorum factione stetis: nève operam detis, ut alter-
utri superiores fiant: sed ut omnes vos, hostes vinca-
tis. Precor autem à diis immortalib. qui vel propter
æmulationem, vel ex similitate, vel quavis alia de
causa, dicunt alia quàm quæ optima esse censent, v-
ti desinant. Diris enim deuovere quenquam, alie-
num fortassis est officio consulentis.

XXXIII.

Has ego calamitates nemini puto, Athenien-
ses, nisi omnibus istis esse imputandas. Cen-
seo autem per otium rationem ab eis repo-
scendam: nunc verò de emendando rerum statu de-
liberandum.

XXXIV.

Has ego calamitates nemini puto, Athenien-
ses, nisi omnibus istis esse imputandas. Cen-
seo autem per otium rationem ab eis repo-
scendam: nunc verò de emendando rerum statu de-
liberandum.

XXXV.

Vellè, Athenienses, quosdam oratorum tantum
habere studiū utilissima dicendi, quantum in
eo laborāt, ut bellè dicere videantur: ut & ipsi boni
viri potius quàm eloquentes haberentur: & res ve-
stræ, quæ admodū conuenit, meliore loco essēt. Nūc
quidā mihi prorsus videtur eloquētia laude cōtēti,
quid postea vobis euētūrū sit, nihil curare, ac statue-
re nequæo, verū illius generis orationes, ipsū dicētē

Apud inui-
tos non di-
cendum.

Apparata
priusquam
gerendum
bellum.

Repudiatis
factionib.
reipublicæ
spectanda
est utilitas.

Imprimis
reipub. co-
sulendum.

Non despe-
randū, si
sa oratio-
ne dece-
pros, emen-
dari posse
vera.

ὡς ἀχρόντες ἴσοις ἀρεταῖς ἀμφοτέροις ὑμᾶς αὐτοῖς
 ᾤοντο μὲν ἔλεσθαι, ὁππότε καὶ ποιήσετε ἔπειθ' ὑπολαμβάνετε,
 εἰὰ πρὸς ἐναντιώτα τοῖς ἀπαξ οὕτω δοκιμαθεῖσι
 πονηρῶν καὶ κερκόνοισι ὑμῖν. τὸ μὲν γὰρ λόγου μὴ τυχόντα,
 πεπρωμένῃ βέλπον τι τῆς ὑμῶν δοκιμῶν αὐτὸν ἐν τῷ
 μῦθῳ συνηνώμη. τὸ δ' ἀκουσάντων ὑμῶν ὁ δὲ κερκοναί-
 πων, ἐπ' αἰαιχμητῶν, καὶ μὴ συγχωρεῖν ἐνδόντα τῆς τῆς
 πλείονων γνώμῃ· ἀλλὰ πᾶσι ὑποφύει οὐχὶ δικαίαν ἔ-
 χειν φανερά. ἐγὼ μὲν δὴ σιωπᾶν ὀμίλω δὲ ἐν τῷ παρόν-
 τι εἰ μὴ ὡς ὑμᾶς ἐώρουν, ἐφ' ὧν ἔδοξεν. εἰ μὲν γὰρ τῆς ἐκεί-
 να πεπεισμένων συμφέρον ὑμῖν ἐπειδὴ ἡ ὑποφύει ὡς
 τούτων λόγων μεταβεβλήθη δὲ μοι πνεῖς δοκοῦσιν ὡς οὐτ'
 ἀλλ' ἄν λέγουσιν, ἐφ' ὧν ὑμῖν συμφέροντα ἴσως μὲν εἰδόν-
 τας, οὐ μὲν ἀλλ' εἰ καὶ τυχερῶν ἀγνοοῦντες διδάξω.
 λθ'.

Ε Δει μὲν, ὡς ἀδρες ἀθλιώται, καὶ δίκαιον ἴδω, τότε
 ἐπίδειν ὑμᾶς, ὁππότε ἀρίστον ἔκαστος ἡγήτο' ὅτε ἐβου-
 λοῦσθε τὸ πρῶτον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἵνα μὴ συνίβανεν ἂν δὴ
 δύο πάντων ὅστιν ἀλυσιτελέστατα τῆ πόλει· μήτε πέρας
 μηδὲν ἔχειν τῆς ὑμῶν δοξασίων· ὡς ἄρα καὶ ὑμεῖς
 κατεγνώσκειτε ὑμῶν αὐτῶν, μεταβουλομένων. ἐπειδὴ ἡ
 σιοπήσαντες τότε, γὰρ ὅππῃ ὡς πνεῖς· βούλομαι μικρὰ
 πρὸς αὐτοῖς εἰπεῖν. ἐγὼ γὰρ θαυμάζω τὸν ἔσπον τῆς πο-
 λιτείας τῆς τούτων· μάλλον δὲ ἡρώμα φαῦλον. εἰ γὰρ
 ἔξον παρεῖν ὅταν σκοπήτε τῆς βουλομένων κατε-
 γρορεῖν αἰετοῦται· συκοφαντῆς ἔργον οὐχ ὡς φασὶν, εὐνῶν
 ποιῶσιν ἀνδρόπων, ἡ δὲ ὡς δ' ἀνδρῶν αὐτοῖς (ἢ μη-
 δεμίας τοῖς ὁμοίως ὁ μέλλω λέγειν ἀρχὴν γηέσθω) πὶ δὴ
 τὰ ἄλλα ἐπαμνηστέα λακεδαίμονιαι· ὁ μάλιστα ἀξίον
 ὅτι τῆς παρ' ἐκείνοις ἀγαθῶν, τὸ τοῦ μισοῦται· μά-
 λον δὲ αὐτοῖς τοῦ ἀντιόν ποιῶσιν· φασὶ γὰρ, ὡς ἀδρες ἀθη-
 ναῖοι, παρ' ἐκείνοισι μέγιστον τὸ δόξα, γηέσθω ἴδω αὐτῶν
 καὶ ἔχειν, λέγειν. ἐπειδὴ δὲ ὅππῃ τῆς ταυτὰ ἀπει-
 τας ἐπαμνηστέα καὶ συμφορὰ τῆς καὶ τοῖς αἰτεῖται. τῶ
 γάρτοι πολλοὶ μὲν ὄντες, ἢ πολλοὶ πρὸς ἐξίγνοντα λαμ-
 βάνουσι δὲ ὅτι αὐτῶν τὸ πολέμου δυνάμει, τοῖς καροῖς,
 οὐδεὶς δὲ αὐτοῖς ἐπιβλέπει χρόνος, οὐδὲ ἔσπον τὸ ταυτὰ συμ-
 φέρον· εἰ αὐτοῖς παρεῖν, οὐ μὲν δὲ οὐχ ὡς περ ἡμεῖς
 καὶ ὅτι τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίως τούτοις ἀλλήλων πρὸς
 γηέσθω, καὶ οὐχὶ τῆς ἐξέσθω, πάντα ἀνὴλῶ καὶ τῶ
 χρόνος. καὶ μὲν εἰρήνην τις ἐκ πολέμου ποιήσῃ· τὸ τοῦ
 μισοῦται· αὐτῶν δὲ εἰρήνης πόλεμον πρὸς λέγειν, τούτω
 μαχόμενοι. αὐτῶν δὲ ἔχειν ἢ συρῶν τις ὡς ἀμνηστέα καὶ τὰ ἡμε-
 τέρα αὐτῶν πρὸς τῆς, οὐδὲ τῶν ὁμοίως λέγειν φασὶν
 τε· ὅλας δὲ αὐτῶν καὶ καὶ ἂν ἐλπίδων ὄντες πλήρεις. πὶ
 οὐδ' αὐτῶν εἰπεῖν οὐ ὡς ἀμνηστέα, ἐπειδὴ ταυτὰ ὅππῃ καὶ ἔξω
 νῆ δ' ἔξω.

A & nemo vos imprudētiōres iudicabit. Facite igitur
 Athenienses, eumque laborem capite, vt vtraque
 parte æquanimiter audita, primum id amplectamini,
 quod & facturi sitis. Deinde si quis ea quæ ad
 hunc modū decreta fuerint, oppugnarit: eū vos im-
 probum, vobisque maleuolum esse putetis. Nam si
 quis, cui dicendæ sententiæ potestas negata fuit, se
 quid animo cōcepisse melius putarit, quàm ea fue-
 rint quæ vobis probentur: ei fuerit ignoscendum.
 At re à vobis audita & diiudicata, adhuc tamen im-
 pudenter se ingerere, neque remissa pertinacia in
 plurium concedere sententiam: ea res habere suspi-
 cionem quandam aliam, eamque non iustam vide-
 atur. Ac ego, si vos in sententia permanere vidissem
 tacendum in præsentia mihi censuissem: sum enim
 ex eorum numero, qui illa vobis prodesse persua-
 sum habent. Quia verò quidam, istorum sermoni-
 bus immutati videntur: eos neque vera dicere, neq;
 vtilia, id vos, siue sciatis, vt puto, siue etiā nesciatis,
 docebo.
 XXXIX.

B Deceret, Athenienses, & æquum esset, vnum
 quemque tum suadere vobis, quid ipsi opti-
 mum factu videretur, cum primum de rebus insti-
 tuta esset deliberatio: vt ne duæ res, quæ minimè
 omnium sunt à Republica, vsuuenirent: altera,
 quòd decreta vestra nullum exitum habent: altera,
 quòd mutandis subinde consiliis ipsi vācordiæ vos
 damnatis. Quia verò quidam qui tunc tacuerunt,
 nunc reprehendunt: pauca eis respondebo. Ego
 demiror quæ sit istorum in Repub. ratio, vel eam
 potius esse improbam reor. Qui si vos, cum inter
 consultandum admonere liceret, re deliberata ac-
 cusare malunt: calumniatorum, non, vt præ se ferūt,
 beneuolorum hominum institutum sequuntur. Li-
 bet aitem eos interrogare (neque verò velim ea
 quæ dicam, iurgij esse occasionem) cur, cum alia in-
 stituta Lacorum laudēt: id quod apud eos inprimis
 admiratione dignū est, nō imitētur: sed ipsi cōtrariū
 potius agant? Ferunt enim Athenienses, apud eos
 tātis per dum decernitur, quæuis pro animi sui sen-
 tentia consulere: cum verò decretum fuerit: eadem
 laudare omnes, atque auditores esse illos etiam, qui
 refragati fuerant. Proinde multi cum sint, non mul-
 ti vincunt: & quæ bello nequeunt, per occasiones
 occupant, neque eos vllum vel tempus effugit, vel
 ratio, quò minus suis commodis consulant, eaque
 perficiant. Nos verò nihil tale facimus, qui istorum
 opera, & eorum qui sunt istis similes, nos mutò
 superantes, non hostes, tempus omne consumpsim-
 us: iidem si quis sublato bello pacem conciliet,
 eum odimus: sin tempore pacis bellum decernat, ei
 aduersamur: sin quiescere, nostrumque agere nego-
 tium iubeat aliquis: ne eum quidem rectò dicere
 contēdimus: calumniis denique, vanaque spe referti
 sumus. Quid igitur, dicat aliquis, tu suades, quoniam
 ista reprehendis? Dicam equidem.
 XL.

Prepostera dandi
 consilij cō-
 suetudo.

Imposto-
 res protin-
 us repel-
 lendi.

Π ρῶτον μὲν, ὡς ἀδρες ἀθλιώται, οὐ πάνυ μοι δοκεῖ
 πρὸς ἀν' εἰκότως πρὸς ὑμῶν δέισμα, μὴ ὡς τὸ τῆς
 συμβουλομένων οὐκ ἐδέλεον ἀκούειν, χείροισι βουλομένοι.
 ᾤοντο μὲν γὰρ ἡ τύχη, καλῶς ποιῶσα, πολλὰ τῆς φρα-
 γμάτων ὑμῶν αὐτόματῶν, ὡς ἀν' εὐξαισθε, παρῆσθον (ἐ-
 πὶ τῆς γὰρ φερεσθησίων φερονία βραχέα αὐτῶν εἰ-
 χεν ἀν' καλῶς) ἐπειθ' ὑμεῖς οὐ μόνον τοῖς λόγοις, οἷς ἀν' ἐ-
 κείνοισι εἶποι, πρὸς τῆς ἀλλὰ καὶ ὧν ἐνεκ' αὐτῶν ἔκαστος δη-
 μιουργεῖ. εἰ ἢ μὴ φιλαπέχθημον ἴδω εἶπον ἀν' καὶ πόσου τὸν
 δὴ τὸ φανακίεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικροῦ τῶν σιωπῶν-
 τες, σφραγεῖν ἕμοιγε δοκεῖτε.

P rimum, Athenienses, nulla ferè mihi causa ef-
 se videtur, cur vobis aliquis metuat, ne, propter
 ea quòd suafores audire non vultis, deterius consu-
 latis. Primum enim ea est fortunæ benignitas erga
 vos, vt multa citra vestram operā, ita quemadmo-
 dum ipsi optaretis, vobis conficiat. Nam si magi-
 stratuum prouidentia spectetur: per pauca quidem
 bene habitura sint. Deinde vos præscitis, non mo-
 dò quibus quisque verbis vsurus sit: sed quibus etiā
 eorum quisque de causis concionetur: ac, ni odio-
 sum esset, adderem etiam, quanti. Veruntan en si
 vestris deceptoribus quàm minimum spacij reli-
 queritis, sapere vos putabo.

XL I.

Inexpectatum, sed vtile consilium.

Ego si eadem quae alij, dicturus essem, vos dicendo non esse obtundendos purarem. Iam vtilia quidem auditu, sed à vulgi expectatione profus abhorrentia, me dicenda habere puto. Res autem paucis expedietur. Audita igitur ea, & diiudicata, si is placuerit, vtimini.

XL II.

Ingenua consilii ratio.

T breue, Athenienses, & æquum sumam orationis exordium, neque omnia dicam. Eius enim qui vos deceptos velit, esse puto, considerate, quo pacto vos auditores alliciat, & negotij difficultatem contegat. Eius verò qui in animum induxerit bona fide vobiscum agere, hoc esse: primum vt dicat, quidnam, cum hæc prodiret, senserit: vt si eo audito, potest, reliquam eius sententiam, audire velit, & doceat, & exponat ea quæ optima ipsi visa fuerint. Sin improbetis: vt quiescat, neque vel vobis sit molestus, vel semetipsum frustra defatiget. Primum autem hoc dico: mihi Mitylenæorū populo facta esse videtur iniuria, vestrique esse officij, vt vos eorum vicem vlciscamini. Quod quo pacto fieri debeat, dicere mihi posse videor: vbi & affectos eos esse iniuria, & decere vos, vt eam vindicetis: ostendero.

XL III.

Maturè cōsulendum reipub.

Primum non adeò mirum est, Athenienses, consilium daturis non esse facile verba facere. Cū enim negotia de quibus deliberandum est, malè se habent: arduas esse neccesse est etiam susceptas de illis suasiones. Quod si ea, propterea quòd audire non vultis, meliora fore spes est: hoc agi decet. Sin isto pacto vt deteriora omnia, sic melius nihil fiet: quorsum attinet, vt ea deterrima fiant, admittere? ac tum & post longius tempus & difficilior, de eis restituendis laborare: cum liceret hoc statu etiamnum ea corrigere, & reddere meliora?

XL IIII.

Non monitoribus sed fontib. irascendum.

Vos, dum ita vobiscum agitur, esse iracundos, consentaneum est. Irasci autem non fontibus, sed absque discrimine omnibus: id verò neque consentaneum, neque rectum est. Qui enim præteritarum rerum causa non fuerunt: & quo pacto reliqua emendanda sint, dicere possunt: gratia vestra sunt potius quàm odio digni. Quos si importunè reieceritis: segnes ad surgendum reddetis. Quamquam autem non ignoro, saepe non autoribus: sed his qui iratis aduersantur, mali quippiam accidere solere: tamen ad dandum consilium surrexi. Confido enim, Athenienses, me nullius mali causam reperi tum iri: & meliora vobis, quàm alios, suadere posse.

XL V.

Magnitudo animi in rebus asperis elucescat.

Ea quæ acciderunt, Athenienses, talia sunt, qualia omnes audiistis. Neque vero vos contenternatis animis esse decet, præsertim cum sciat, desperationem neque rebus ipsis commodare, & vobis esse indignam. Sed vobis ipsis ea corrigenda putare: id & officij esse vestri, & vestra dignum autoritate videbitur. Conuenit autem, vt hi qui tales sunt, quales vos perhiberi vultis, in rebus asperis atque periculis, aliis præstent. Ego verò maximè vellem hæc civitati nostræ nõ accidisse, neq; vos vlla clade affici. Sin autem ita fieri oportuit, & hæc fato quodam destinata fuerunt: expedire opinor, vt ista hoc modo, quo acciderunt, eueniret. Fortuna, n. celes habet mutationes: & modò hos, modò illos fouet aut affligit. Quæ verò ignauia virorū fuit: ea de

οὐδέν. εἰ δὲ ἄρα εἰδείν χρὴ εἶναι, καὶ τοὶ δαιμόνιον τὸ πᾶσι περὶ τῶν πραγμάτων ταῦτα μὲν γὰρ τῆς τύχης, ὅς ἐστις ἔχει τὰς μεταβολὰς, καὶ κοινὰς ἀμφοτέροις τὰς παρουσίας. ἂν δὲ ἀνδρῶν κρείων

A

μα.

Εἰ μὲν δὴ πᾶσι τῶν αἰτῶν ἐμελλόν τοῖς ἄλλοις εἶρεν ἐκείνῳ, ἀλλὰ μὲν δὲ ἄνδρες ἐπὶ λέγων ἐνοχλεῖν. νῦν δὲ συμφέροντα μὲν ὑμῖν ἀκούσαί. πάντα πασι δὲ ἀφελήματα τῶν ὑπο τῶν πολλῶν φερόμενων, οἷομαι λόγον ἔχειν βραχὺς δ' ἔστω χρόνος. σιέψατε δὲ ἀκούσαντες, καὶ ὑμῖν ἀρέσκη, χρῆσατε.

μβ.

ΚΑΙ βραχέως, ὡς αἰδρες ἀθλιώται, καὶ δίκαιον ποιήσωμαι τὴν ἀρχὴν τῆς λέγου καὶ οὐδὲ τὰ πάντα ἐρεῖ. ἡγοῦμαι γὰρ ὅτι ἀπαλαῖ μὲν εἶναι βουλομένης, σκοπεῖν δὲ πᾶσι ὑμῶς εἶπον τοῖς ἀκούσιν, φερόμεναι, καὶ τὰ τὰ φερόμενα δυσχερῆ τὰ λέγω συγκρίψαι: ἀπλῶς δὲ πεπεικότος αὐτὸν ὑμῖν φεροσφείραται. τὸ φερόμεν εἶναι εἰπεῖν πότρεα ἐγνωκῶς παρελήλυθεν; ἢ εἰ μὲν ἀκούσαντες τὸ τοῖς μὲν ταῦτα λόγους βούλησθε ἀκούειν καὶ διδάσκη καὶ φερέτω τὰ βέλπεα αὐτῶ δοκούται. αἱ δὲ δοκίμοισι ἀπὸ λαοῦ μὲν ἢ καὶ μήτε ὑμῖν ἐνοχλεῖ, μήτε αὐτὸν κότεν ἐγὼ δὲ τὸ φερόμεν ἐρεῖ. εἰ μοι δοκεῖ μιληνναίων ὁ δῆμος ἠδὲ κτεταί καὶ δὴ μὲν ὑμῖν ὑπὸ αὐτῶ φερόσκειν λαβείν. καὶ ὅπως λήψατε, ἔχω λέγειν, ἐπειδὴν ὡς ἠδὲ κτεταί, καὶ ὑμῖν φεροσφεί βουθεῖν, ὅτι δὲ εἶω.

μγ.

Πρῶτον μὲν ἐπὶ πάντων θαυμάσιον ὅτι, αἰδρες ἀθλιώται, τὸ μὴ βραδίως τοῖς συμβουλοῦσιν βουλομένης εἶναι τοῖς λόγοις. ὅταν γὰρ τὰ φερόμενα ἐγὼ φασίως πᾶσι δὲ σκοπεῖν δυσχερῆς ἀνάγκη πᾶσι αὐτῶ εἶναι καὶ τὰς συμβουλίας. εἰ μὲν οὐκ ἐπὶ τὸ μὴ ἐδέσθην ἀκούειν εἰπέτω ταῦτα χρῆσθαι βελτίω τὸ χρῆ φερόσκειν εἶναι καὶ μὲν ἀπαντα βέλπον δ' οὐδὲν ἐπὶ τούτων χρῆσθαι. τί δὲ φερόσ τὸ φασίως εἶναι ἐλάσθαι ἐλάσθαι ἐπὶ πλείονος ἢ νῦν, καὶ χαλεπώτερον σῶσθαι περιεσθαι ὅσον ἐπὶ πλείονος ἐπὶ ἢ νῦν ἐπανορθώσασθαι, καὶ φερόσθαι ὅτι τὸ βέλπον.

μδ.

Τὸ μὲν ὀργίως ὑμῶς ἔχειν, εἰκός ἐστι, τοιαῦτα πάσχοντες. τὸ δὲ μὴ τοῖς αἰτίοις, ἀλλὰ πᾶσι ἐφερέτω ὀργίζεσθαι: τὸ οὐκ εἶκος. οὐδὲ ὀργίζεσθαι ἔχον ὅσον, οἱ γὰρ μηδένος μὲν αἰτίοι τῶν παρεληλυθότων, τὰ δὲ λοιπὰ πᾶσι ἐσθαι βελτίω λέγειν ἔχοντες: χρῆσθαι οὐκ ἀπὸ χρείας κομισσάμεντ' ἀπὸ δίκαιος παρ' ὑμῶν. οἱ δὲ ἀπὸ φερόσθαι δυσκολοῦντε ὁμῶς ἀνίστασθαι ποιήσετε. καὶ τοῖς ἐγὼ γὰρ ἀγνοῶ, ὅτι πολλοὶ οὐ τοῖς αἰτίοις, ἀλλὰ τοῖς ἐμπεδῶν οὐσι τοῖς ὀργίζομενοις, ἀνδρες πᾶσι παθεῖν συνέβη: ὁμῶς δὲ αἰετῶ συμβουλοῦσιν. πρὸς δὲ ἔγωγε, ὡς αἰδρες ἀθλιώται, φασίως μὲν μηδένος αἴτιος ὡς ὀργίζεσθαι. βελτίω δὲ ἐτέρον ὑμῖν ἔχειν συμβουλεύου.

με.

Τὰ μὲν γεγενημένα, ὡς αἰδρες ἀθλιώται, τοιαῦτα, οἷα πάντες ἀκρίατε. δὲ δὲ ὑμῶς μηδὲν ἐπιπληροῦσθαι φερόσθαι λογίζομενοις, ὅτι φερόσθαι μὲν τὰ παρὸν ἀδύνατος ἔχειν: οὐτὲ τοῖς φερόσθαι συμφέροι εἶναι ὑμῶν ἀξίον ἐστὶ τὸ ἔπειτα ἐπανορθοῦν αὐτοῖς, ἢ γένοιτο φερόσθαι τῆς ὑμῶν φερόσθαι δόξης ἀξίον αὐ φαίειν. χρῆ δὲ τοῖς ὄντας οἱ φησὶ αὐ ὑμῶς εἶναι, ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπὶ φερόσθαι φερόσθαι φαίειται. ἐγὼ δὲ οὐδὲ μὲν αὐ βουλομένη ταῦτα συμβουλεύω τῇ πόλει, οὐδὲ ἀτυχεῖ ὑμῶς οὐδὲν. εἰ δὲ ἄρα εἰδείν χρὴ εἶναι, καὶ τοὶ δαιμόνιον τὸ πᾶσι περὶ τῶν πραγμάτων ταῦτα μὲν γὰρ τῆς τύχης, ὅς ἐστις ἔχει τὰς μεταβολὰς, καὶ κοινὰς ἀμφοτέροις τὰς παρουσίας. ἂν δὲ ἀνδρῶν κρείων

καλίαν προαχθή, βεβαίως ποιεί) ή τίας οίομαι μόνον εν εδ...
τοίς κενρατικότασ αγροειν, οπ βεληδέντων υμνίσκ, παρο...
ξυνδέντων τω γεηρημύρω, ε πίνυ προ δηλον, ποτερον δι...
τύμημα, ή η τουωαι τον αυτοίς εδτι το παροαχμύρον. ει...
δι αρα επηκειε το παροαχμα αυτοίς θεσπυειδς, καν τε το...
παροαχ υμνίσκ ηδη γήγοιτο. οσω γδ αυ μάλλον κα(α φρενί...
στωσι τούτω διατίον αμρπίσον). μς.

ΟΥ μοι δοκείτε, ω ανδρες αθλωαίοι, ωει ής οίεατε...
πόλεως νυλι μόνον βουλόειδς, αλλά ιαφρ πασαν...
ήν συμμαχίδων. οπως γδ αυ ωει ταύτης γνωτε παροα...
ταύτ εικόεδοποβλέπον(ας τοι, άλλοις και αυτοίς ήν αυ...
ήν τδξεδαι νομίξεν. ωσε δει ή τε βελπίσου, ή ο υμε...
τέρας αυ ήν ενεκα, δδξης σπουδάσαι, οπως άμα ή συμ...
φέροητα και δίκαφα φανήσεατε βελδούμυροι. ή μδρ εν αρ...
γή ήν τοιούτων παροαχμύρων άπάντων εδτι ήν στρατηγών...
ών οι πλείσοι ήν παρ υμνίσκ ενπλεόντων, ου τοίς υμετέ...
ροίς φίλοις, οίς δξε παντός τε χρονον ήν αυ ήν κινδύ. αν...
μετραχικατασ παρελήφασι, θεραπύειν τούτοις οίοντα...
δειν άλλα και ιδίους φίλοις ενεκασ εν αυτω κατασκαδά...
σαι, υμεις άξιόι τοίς αυ ήν κόλακας ή υμετέροις ήρειδς...
φίλοις ου πάν βει τούωαντων. ουτε γδ εχθεροεργας, ουτ ά...
ναγκάως μάλλον εχθεροι αυ τούτων δέροητε. οσω γδ...
πλείω παροαχμοσούδμοι πλεονεκτήσι. τούτω πλείον όφ...
λειν ήρωωται δικλυ δουωυ. ουδεις δι αυ ήρωιτο ενεκα...
τούτοις υφ ών αυ η κακόν πείσεαται παροαχμύ. τε μδρ...
ουω καταγορείν, ίσως ουχ ό παροα και εός ά δι ήρωμυ...
συμφέρειν υμίν, ταύτα συμβουλόσω.

μς.

ΟΥδνα, ω ανδρες αθλωαίοι, ήν πάντων υμνίσκ ετως...
οίομαι κακόνοου ε) τη πόλει, ωσε μηδ λυπειδαι...
τοίς γεηρημύροις, ει μδρ τόνον άγανακτούτ(ας λυ άφρα...
κτόν η ποίσησιν τούτων. ή αν ήρω γε παρηνοου υμίν ά...
πασι. επειδη ή ταύτα μδρ ουκ αυ άλλως εχει. δει δι υ...
περ ήν λοιπών παροαχμύρω, οπως μη ταύτα πείσησθε...
ώπαρ, ω ανδρες αθλωαίοι, ιαφρ ήν νυι γεηρημύρων ά...
γανακί εϊτε ούτω χρη σπουδάσαι ιαφρ ή μη πάλιν ταύ...
τα συμβλώαι και νομίξεν, μηδ ένα εχει λόρον εϊπειν ήν...
συμβουλόσωνται. (τοιούτον, δεσ δωήσε) σάσαι τα παροα...
τα, μηδ ενός υμνίσκ μηδεν σωμαραιδρου. ου γδ αυ λόρος...
άλλα θεός ο τούωτος εη ή μδρ ουω αρχή ή ταύθ ετως ε...
χρησ, οικειδεν ήρηπ) ου ή ή παροαχμύρω παροαχ υμεις ε...
νεκα χείματος ενίους ήν λεγόντων ενταυθοί δημηγορείν...
ώς ετε εισφerein, ουτε στραδεδαι δει, πάντα ή αυτόματ...
εσμ. εδ ει μδρ εν ταύθ υπ άλλε πνός εζελεγγεαδς, μδρ...
ή λυσπελουωός ελέγχου τη πόλη. δοκει δέ μοι εόπον π...
νά ενω άμείνων ή τύχη ωει υμεις ήν εφρεσκότων ε) ή...
το μδρ γδ ενεκασ απόλυδαι ή ήν επιμελουμένων κα...
κίας σημεϊον παροαχμύρω ποιείδς, το ή μη πάλαι πάντ ά...
πολωλένα, ή υμετέρας τύχης δωεργάτημ ενω γε κέρω...
εν ω τόνου η τύχη δξαλειπει και τοίς εχθεροις αυ εχει...
ήν λοιπών επιμελήθητε. ει ή μη σκοπάτε, οπως μη άμα...
τοίς εφρεσκότασ ενεκασ υμεις κενυητε, ή τα παροαχμύρω υ...
μνίσκ, ω ανδρες αθλωαίοι, κληνει. ου γδ εδ, οπως ταύτ ανδ...
μεγάλου πνός ήσεται, μηδ ενός αντιλαμβανομένου.

μς.

ΟΥδεν εδτι, ω ανδρες αθλωαίοι, τετο αλορον, τοίς...
αει και συνεχώς ιαφρ ήν ολιγαρχών πολιτω...
μένους, και νυω ταυτα ποιουώτας εζεγγεαδαι. άλλ...
ενεϊνο μδρ ο αν ης εικότως θαυμασται, το τοίς εϊδούτασ υμεις ταύτα, πολλάκις ήδιον τούτων άκείν, ή ιαφρ υ...
κ

A constantes clades pariunt. Ac ne victores quidem...
ignobrare opinor, si vos velitis, atque hoc casu exci...
temini, nondum satis esse exploratum, vtrum cuen...
tus ille felicitati sit, an contra calamitati ascriben...
dus: sin fortuna secundior inflauit eorum animos,...
vt inflescant, id quoque iam e re vestra fuerit. Na...
quod securiores erunt, eo facilius opprimuntur.

XLVI.

Vos, mea sententia, Athenienses, non de ea...
tantum quam putatis, ciuitate: sed de foeder...
ratis ciuitatibus omnibus deliberatis. Nam...
prout de hac statueritis: probabile est, fore vt...
reliqui, in hoc exemplum intuentes, eodem mo...
do actū iri secum exilliment. Quare cum propter...
summam vtilitatē, tum gloriae vestrae causa danda...
est opera: vt simul & vtiliter & iuste deliberasse vi...
deamini. Ac autoritas huiusmodi rerū penes om...
nes duces est: quorū plerique cū e vestro portu sol...
uunt, nō vestros amicos, quos ab omni xuo eorum...
dem periculorum socios acceperē, sibi colendos pu...
tāt: sed peculiares quisque amicos sibi cōciliat: &...
B suos assentatores recipi in vestra amicitiam oportere...
censet cū cōtra animo fieri debeat. Nec enim...
inimicitiores, vel quos necesse sit vobis magis esse...
inimicos hisce, reperietis. Quod enim pluribus in re...
bus vos decipiūt, suāsque cupiditates per iniuriam...
explent: eo se pœnas mereri grauiore censent. Ne...
mo autem amicus ei esse potest, a quo malum ali...
quod expectit. Atque accusatio fortasse non est hu...
ius temporis: quæ verò vobis profutura puto, ea sua...
debo.

XLVII.

Neminem, Athenienses, omnium vestrum ita o...
mnino maleuolum esse Reipub. vt non graui...
ter inolestēq; ferat ea quæ facta sunt. Quod si qui...
ritando quicquā horum infectū fieri possēt: id ego...
vobis omnibus suaderē. Sed quia illa mutari nullo...
modo possunt: sed reliqua prouidenda sunt, vt ne in...
eandē fraudem incidatis: quemadmodū, Athenien...
ses, ob ea quæ nunc facta sunt, indignamini: sic o...
pera danda est, ne eadem denuō eueniant: nec exi...
stimandū, vllum suaforē talibus verbis sese instru...
ctū, qui rēpublicā tueri possit, nemine vestrum suā...
operam cōferēte. Nā is quidem nō orator, sed Deus...
fuerit. Ac fons horū malorū hinc oritur: quod ora...
torum quidam ad gratiam pufillo tēpore duraturā,...
hic concionantur, cū dicūt neque tributa cōferen...
da, neque militandū esse: sed omnia sua sponte cō...
fectū iri. Et hæc ab alio aliquo redargui oportebat:...
idque ea ratione fieri, quæ esset e Republica. Mhi...
autem videtur fortuna nunc etiam quodammodo...
melius mereri de nobis, quā magistratus. Nā quod...
omnia ferē pereunt: id eorum quibus negocia mā...
data sunt, fœcordiæ & improbitatis signum esse de...
bet. Quod vero nō olim omnia perierūt: vestra for...
tuna beneficiū equidem esse iudico. Dū igitur for...
tuna cessat, & inimicos extollit: reliquatam rerum...
curam suscipite. Quod nisi feceritis: prouidete, ne...
vos simul & omnes magistratus accusetis, & res ve...
stra, o Athenienses, inclinētur. Nec enim fieri potest...
vt ea sine magna aliqua clade cōsistant, cum nemo...
sit quis eas tueatur.

XLVIII.

Nihil absurdi est, Athenienses, eos qui seper & al...
tiduē suas in Republica rationes ad paucorū...
dominatū referūt: in eo nūc etiā esse deprehēdi: sed...
illud poti⁹ iurē quispiā demiretur, vos qui ea sciat...
sepe libētius illis auscultare, quā vestris defensorib⁹.

Ducum a-
mici.

Omissis
querelis &
assentatio-
nibus, res
strenuē ge-
renda.

Pernicio-
sis oratori-
bus dele-
ctari veget-
dia est.

ri non potestis, quin aut persuasi, eademque sentientes, concordius deliberetis (quo ad presentia negocia nihil cadere queat optatius) aut si sua for suam sententiam probare haud poterit: decretis vestris constantius innitami. Præterea non bona subest suspicio, venire in concionem, quali ex his quæ dicentur, optima sint eligenda: tamen ostendere, priusquam orationum delectus sit habitus, vos metipfos aliquid persuasum habere: idque tam pertinaciter, ut præter id ne audire quidem quicquam velitis.

LVI.

Contumacia necessaria facit inculcationem eiusdem rei.

Fortassis importunus, Athenienses, quibusdam vestrum esse videor, qui sæpe & quidem iisdem perpetuo de rebus, verba faciam. Verum si re recte consideretis: non me in culpa esse videbitis: sed eos qui vestris decretis non obtulerant. Qui si primum fecissent quæ vos iussistis: nihil secundo nos verba facere fuisset opus: neque si secundo denuo. Nunc, quod sapius vos ea quæ fieri debent, promulgastis: eod mihi videntur illi minus esse parati ad faciendum. Ac prius ignorabam equidem, quorsum dictum illud, Magistratus virum ostendit, pertineret. nunc vero id alios etiam posse docere videor. Magistratus enim, aut certe, ne omnes dicam, quidam illorum, ut vestra decreta nec minimi faciunt: sic id vnum spectant, unde accipiant. Quod si mihi esset quod darem: iure ob id ipsum me quisquam reprehenderet, quod obtundere vos, parvi sumptus gratia, non dubitarem. Nunc id fieri non potest: id quod nec ipsi nesciunt. Si vero pro iis quæ vobis præstanda sunt, me sibi auctarium additum putant: nugæ agunt. Ac ea fortasse volunt, quæ etiam expectant. ego vero ea non faciam: sed si quid dederint: nauim protraham, officioque fungar. Sin minus: eos qui sunt in culpa, vobis indicabo.

LVII.

Fraus consilia reprehendi maxime prodest.

Nemo sanus negabit opinor, Athenienses, maxime esse e Republica, ut ne quid initio noxium agatur. Sin minus, ut statim præterito sint qui intercedant. Atque huc illud accedere debet, ut vos & audire & doceri velitis. Nihil enim profuerit, esse qui optima suadeat, si, qui obtemperet, habeat neminem. Quin illud etiam non inutile videri potest, esse aliquem qui, si quis vobis vel per occasionem, vel propter diei tempus, vel ob quantumvis causam aliam fucum fecerit, ea, quocumque tempore & vestri esse iuris, & audire volueritis rursus examinet: ut si talia videantur, qualia qui tum persuaserant, esse asseruerunt: ea promptius agatis, ut comprobata. Sin forte non eiusmodi reperiantur: antequam longius procedatur, desinat. Graue enim fuerit, si optimis frustrati, pessima agere necesse habeatis: aut si deinde nec e re nata liceat mutare consilium.

LVIII.

Bona conscientia non refertur dat lucem.

Alios equidem omnes, si quid a se præclare factum confidant, id vnum ratione se reddere paratos, iactare perpetuo video. At isti contra id reprehendunt, quia illa res, in quibus errastis, nunc pro rogare vultis: atque imposturam valentio rem oportere esse existimant, ea, quæ mora intercedente fit, probatione. Quid autem illi propositum habeant: vestrum etiam plerique fortasse non ignorant. Sed quoniam dicendæ sententiæ potestas data est: ea quæque proferre decet, per quæ, negocia hæc quam rectissime administrantur.

LIX.

Non temere ad arma inferenda proficiendum.

Quod profuturum est vniuersæ civitati, id ut & dicatur ab omnibus precor, Athenienses, & a vobis decernatur. Ego quidem ea dicam quæ

το καὶ λέγειν εὐχόμεθα πάντας, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὑμᾶς ἐλέειται. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν παρρησιαστικῶς

Ἄρα τὸν δὲ μὲν ἄνδρα πρὸς πάντας καὶ ταῦτ' ἐγνώσκειν, κοινότερον βουλεύσεσθε (οὐ μείζον εἰς τὰ παρόντα οὐδὲν ἂν ἴσχυον ἀγαθόν) ἢ μὴ δυνάμενος λέγωντες διαξάμεν βεβαίωτες τοῖς ἐγνωσμένοις πισύσεται. χωρὶς δὲ τούτων, εἰδὲ καλῶ ὑποψίαν ἔχει, ἵκεν μὲν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἐν τῷ ῥηθησομένων τὸ κρατίστον ἐλέει δέον φανύμεν, καὶ ἔτι τῶν λόγων δοκιμάσαι παρ' ὑμῖν αὐτοῖς τὴν πεπιστωμένους, καὶ οὕτως ἴσχυον, ὡς μὴ δὲ ἐδέλφητο τὰ ταῦτ' ἀκούειν.

vs.

Γνωσὶς ὁχληρὴς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πᾶν ὑμῶν ἐστὶ δόκω, πολλὰς λέγων περὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ. ἀλλ' ἐὰν ὀρθῶς σκοπήτε, οὐκ ἐγὼ φανήσομαι τέτου δεικνόμενος ὅν ἔχειν τι αἰτίαν ἀλλ' οἱ μὴ πεπιστωμένοι τοῖς ὑμετέροις ψήφισμασιν. εἰ γὰρ ἐκείνοι τὸ πρῶτον ἐπίπισαν ἃ ὑμεῖς προσέταξατε οὐδὲν ἂν τὸ δεύτερον ἡμᾶς ἐδει λέγειν. οὐδ' εἰ τὸ δεύτερον, αὐτὸς νῦν δὲ ὅσῳ πλεονάκει τὰ προσήκοντα ἡμῖν ὑμεῖς ἐψηφίσασθε τοσούτω μοι δοκοῦσιν ἢ τῶν ἐκείνοι παρεσβύσασθε ποιέειν. ἄλλοτερον μὲν οὐδὲ γὰρ μετὰ τοῖς θεοῖς, οὐκ ἦδ' εἰς πρὸς τί ποτ' εἴη τῶν εἰρημένων, ἀρῆν ἄνδρα δέικνυσι νῦν ἢ καὶ ἄλλον μοι δοκῶ διδάξαι. οἱ γὰρ ἀρχότες, ἢ πρὶν αὐτῶν (ἵνα μὴ πάντας λέγω) τῶν μὲν ὑμετέροις ψήφισματων, οὐδὲ τὸ μικρότατον φρονήσουσιν ὅπως ἢ λήθοντα. * εἰ μὲν οὐκ ἐπιβουλεύει δεικνόμενος αὐτὸ τὸ μοι τις ἐπέπληξεν, εἰ δὲ μὲν ἀλάλμα, ἐπιχλείν ὑμῖν ἢ ἐρύμην. νῦν δὲ οὐκ ἐνὶ καρδίᾳ περ οὐδέ πού τοις ἐλέειται. εἰ δ' ἴσχυον ὑμῖν λειτουργεῖν δεῖ, προσήκοντα αὐτοῖς οἴονταί με, ληροῦσι καὶ ταῦτα ἴσως ἐβούλετο ἂν καὶ προσδοκῶσιν. ἐγὼ δὲ οὐ ποιήσω ταῦτα. ἀλλ' ἐὰν μὲν δῶσι κατέλεξω τὴν νῦν, τὰ προσήκοντα ποιήσω εἰ δὲ μή τοις αἰτίαις ὑμῖν ἔσποφάω.

vs.

Οὐδὲν ἂν εὐφρονέτω ἀπειπεῖν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζω, ὡς οὐκ ἀπῆλθον ἀεὶ εἰς τὴν πόλιν, μάλα μὲν δὲ ἀρχῆς κηδὲν ἀσύμφορον πρῶτον εἰ δὲ μὴ, παρεῖναι δὲ τοῖς ἐναντιωσομένοις. δεῖ μὲν τοῖς τούτω προσεῖναι καὶ δέλοισι ἀκούειν ὑμᾶς, καὶ διδάσκειν. οἱ δὲ γὰρ πλείον ἐστὶν ἢ ἐροῦντα τὰ βέλπιστα ἀμνηστῶν ἀκουσόμενοι ἔχουσιν ἢ ἐλεῖν ἀλυστελεῖς μὲν ταῦτ' ἀφ' ἑαυτῶν, ὡς αὐτοῖς ὑμᾶς, ἢ δὲ καμῶν, ἢ δὲ ὡς ἂν ἡμέρας, ἢ δὲ ἄλλω πᾶσι αἰτίαις ὡς ἀκροῦσιν. ταῦθ' ὅταν ποτὲ βούλησθε ὑμῶν αὐτῶν ὄντες ἀκούειν, εἴ τὸν ἔξετάσονται πάντῃ ἵνα, ἐὰν μὲν, ὡς φασιν οἱ τότε πείσαντες, φανῆ προσυμότερον πρῶτον, ὡς ἐλεγχον δεδωκότα. εἰ δὲ ἄρα μὴ τοιαῦτα ὄρηθ' ἔτι πρῶτον, ὡς πρῶτον, ὅτι φησὶ καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, εἰ τοῖς τῶν κρατίστον δεικνόμενοι ἀνάκη πρῶτον ἢ εἰ μὴ τὸ δεύτερον ἐν τῷ λοιπῷ ἔξει μεταβουλεύσεσθε.

vs.

Τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπάταις ἐγὼ γὰρ ὅσῳ τὴν ἀειδίαν προσενομένοισι ὅταν τίς πρὸς δικαίως αὐτοῖς πρῶτον πρῶτον. οὗτοι δὲ αὐτοῖς ἀπῆλθον ἐγκαλοῦσιν, εἰ περὶ ἀνὴρ μὲν τε, νῦν ἀναδέσσει βούλεσθε τὴν ἀπάτην κυριώτερον οἰόμενοι δεῖν εἶναι τῆς μὲν τῆς χρόνου βασιάνου. τὴν μὲν οὐκ ἐπὶ τῶν ἀποδῶν, οὐδὲ ὑμῶν ἴσως ἀνοσοῦσιν οἱ πολλοί. δεῖ δὲ ἴσχυον ὑμῶν πρῶτον, ἐπειδὴ περὶ γέροντε λόγου τυχεῖν, ἂν τις ἢ γέται κρατίστα, λέγειν.

vs.

ΟΤΙ μὲν μέλλει σωθῆσθαι πῶς τῆ πόλει, τὸ

ἴματι

ἐμαυτὸν τυγχάνω μάλιστα συμφέρον ὑμῖν, ταῦτ' ἔρο. **A** δὲ θεοὶ ὑμῖν τοσοῦτον, μήτε τοὶ ὀξείην κελύοντες ὑμᾶς δὲ τὸ νομίζω ἀδρείοις. μήτε τοὶ ἀπλήρειν ὀπλιεργίας δὲ τὸ κακοίς. οὐ γὰρ ὁ αὐτὸς ἔλεγχος, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, τῶν τε λόγων καὶ τῶν πραγμάτων ἔστιν. ἀλλὰ δὲ νῦν εὐ βεβουλόμενοι ἡμᾶς φανώμεν, τότε ἢ (ἀφ' ἑαυτῶν) τὰ τῆς ἀδρείας ὀποδίζασθαι. ἢ μὲν οὐ ὑμετέρας προθυμίας, παντὸς ἀξία, καὶ τοιαύτη παρέσιν, ὅταν αὐτὸς εὐζαυτο εἴνοις ἀντὶ τῆ πόλεως. νῦν δὲ ὅσα τυγχάνει ἀποδαιστέρα, τοσοῦτω δὲ μάλλον προσιδεῖν. ὅπως εἰς δὲ ἄν καταχρήσασθε αὐτῆ οὐδένος γὰρ δόδοι μὲν πρᾶγματος ἢ προαίρεσις ἀπὸ μὴ καὶ τὸ τέλος συμφέρον καὶ καλὸν λαβῆ. ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς τε, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, παρ' ὑμῖν ἀκούσας ἀνδρὸς οὐτε ἀσπίτου δοκῶντος ἔσθ', οὐτ' ἀπειροῦ πολέμου, ἰσχυροῦτος λέγων, ὅς ἐστι δὲ ἄν οὐτε προαίρεσιν κινδυνώσων τὸν στρατηγόν, ὅπως μὴ τὰ ἢ τὰ χυμῶσται ἀλλ' ὅπως τὰ οὐτω γὰρ εἴπε τὰ ῥήματα. ἡ δὲ ἢ πῶτο γνώριμον, ὅπ' ὅπως καλῶς ἀγωνίεται ἔλεγχον. ἐπειδὴ μὲν οἶνω ὀξείην τε ὅς ἀπ' ἡγῶσται, κύριος ὑμῖν ἔστιν. ἢ ἔκαστος ὑμῖν αὐτῶν στρατηγῶν. δὲ δὲ τὰ τοιαύτα φανώμεν βεβουλόμενοι δὲ ἄν πανταχῶς σωθῶσιν τῆ πόλει καὶ μὴ μάλλουσῶν ἐνεκ' ἐλπίδων τῆς παροῦσης δόδοιμονίας χεῖρον τι ποιήσεται.

ξ.

O γὰρ ἀφ' ὁμίλων, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, πρὸς ὄντα τοὶς πρᾶγματός, ἐγκαλέσται τοῖς καδίσασιν λόγον ταῦτα. ὅσω γὰρ ἀπὸ πλεονάκας ὀξεία πρὸς αὐτὰ ἀνάγκη τοῖς τούτων αἰτίαις δόδοι μὲν. οὐ μὲν ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν αὐτοὶ φανερόν καδίσασιν οὐκ ὅτι τῶν τῆ πόλεως συμφερόντων προαίρετες. οἱ γὰρ ὀξείην χεῖρα μάλλοντες, ἀπὸ πάλιν εἰς λόγον ἐλθῶσιν, οὐδὲν οὐσι, καὶ δεινὰ ποκὴν ἡμᾶς φασὶ καὶ τοὶ ὅταν τοὶ ὀξείην χεῖρα βελομένοισι, δεινὰ ποκὴν αἰπᾶσθε ἢ ἡμῶν ὑμᾶς τοῖς ἡμᾶς αὐτοῖς ὀξείην χεῖρα, τῶν καὶ τὰ λέγοντες.

ξβ.

H μὲν δὲ ἡμῶν, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, τῶν ἰσῶν ὑπάρχειν παρ' ὑμῖν ὄργην τοῖς ὀπλιεργῶσιν, ὅσω περ τοῖς δὲ ἡμῶν ὀξείην χεῖρα. ὁ μὲν γὰρ ἡμῶν ὅτι τούτοις πεπῶσιν, καὶ προσηγῶσιν ὑμᾶς τὸ ἢ μὴ τέλος ταῦτα ἔχειν, ἢ τυχή, καὶ τὸ βέλπον νῦν ὑμᾶς φρονεῖν, ἢ ὅτ' ὀξείην χεῖρα τούτων, γέρονται αἰτία. οὐ μὲν ἀλλ' ἐγὼ ἔγω ἔγω πῶρρον νομίζω τὴ πόλιν ἔσθ' ἢ τὸ δὲ ἡμῶν ὀξείην χεῖρα ἀδικουμένων λαμβάνειν. ὡς ἀγαπῶσιν εἶναι μοι δοκεῖν ἀπὸ ὅπως μὴ πείσασθε, φυλάττεσθαι. τοσαῦτα τέχνη, καὶ ῥητέα, ὅσῶν ὑπηρεσία πνέει εἰς ὑμᾶς κατεσκευασμένα. τῆς μὲν οὐ τούτων κακίας, οὐκ ἀπὸ τῶν παρόντων ἢ ἐν δέοντι μάλιστα κατηγορήσασθε, βούλομαι δὲ ὑμῶν ἀέθλω, ἀνομίζω συμφέρον, εἴπειν.

ξβ.

H μὲν εἰωθῆα πάντα τὸν χρόνον βλέπειν, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, τῶν πόλιν λοιδορία καὶ παραχρῆ καὶ νῦν γέρονται ὀξείην χεῖρα αὐτῶν, ὡν περ αἰεὶ. ἀξίον δὲ οὐκ οὐτω τοῖτοις ὀπλιεργῶσιν (ἴσως γὰρ ὄργη καὶ φιλονεικία ταῦτα προαίρεσι καὶ τὸ μέγιστον ἀπάντων, ὅπ' συμφέρον ταῦτα ποκὴν αὐτοῖς) ἀλλ' ὑμῖν, εἰ περ κοινῶν, ὡς ἀδρες ἀθῆναιοι, προσηγῶσιν καὶ μεγάλων σμειλεγμένοι, τὰς ἰδίας λοιδορίας ἀπερῶμενοι καδίσασθαι καὶ οὐ δυνάσασθε περὶ ὑμᾶς αὐτοῖς λογισασθαι περὶ ὅτι αἱ τῶν ῥητέων ἀπάντων, ἀπὸ κείσεως

vtilissima esse vobis, mibi persuasi: tantum precatus avobis, ne vel belli suscipiendi auctores propterea fortes, vel illorum aduersarios ignavos eadem de causa existimetis. Neque enim eadem est, Athenienses, probandarum & orationum & actionum ratio. Nunc enim prudenter deliberare vos decet: tum vero, si forte visum fuerit, edere fortia facinora. Ac vestra quidem alacritas quantivis pretij, ac talis adest, qualem exoptarit is, qui reipublicæ consultum velit. quæ quantò vehementior est, atque præclarior: tantò magis providendum, ut ea opportunè utamini. Nullius enim rei susceptio laudatur, nisi finem etiam vtilem sortiatur, & honestum. Ego verò, Athenienses, apud vos è viro me audisse memini, qui nec prudentia carere, nec imperitus rei militaris haberetur: Iphicratem dico, qui sic assereret, ad eundem esse duci discrimen belli, non ut vel hæc vel illa evenirent, sed ut hæc: his enim verbis utebatur. Facile autem intelligebatur, hoc eum velle, ut bene pugnaret. Suscepta igitur expeditione, is in quem collata est imperij auctoritas, suo vos arbitrato ducit. Nunc verò quisque vestrum belli duces estis. Itaque huiusmodi consilia vobis ineunda sunt, quæ ab omni parte conducant Reipublicæ: neque committendum, ut propter incertas spes quicquam istî felicitati periculosum admittatis.

L X.

Neminem fore putabam, Athenienses, qui actis suis fretus, cuiquam irascetur, in ea inquirenti. Quo enim illa sapius explorantur: eò maior e necesse est auctores illorum florere gloria. Verùm ipsi mihi palàm facere videntur, se res administrasse non ex vtilitate Reipublicæ. Qui igitur, cum de integro ratio consiliorum actorumque reddenda est, sua facinora deprehensum iri prævident, tergiversantur, & nos indigna facere dicunt, Atqui si eos qui in acta vestra inquirent, iniquitatis accusatis: quid tandem nos de vobis dicemus, qui nos ipsi decepistis?

Improbi magistratus rationem reddere cogunt.

L X I.

Aequum esset, Athenienses, vos non minus illis qui vos decipere voluerunt, quàm iis qui potuerunt, irasci. Nam quod in ipsis fuit, fecerunt, eòque vos induxerunt. Quod verò irriti eorum conatus fuerunt: fortuna in causa est, & maior nunc prudentia vestra, quàm tum cum ab istis traheremini. Ego verò tantum abesse puto nostram urbem, ut de iis à quibus læsa est, pœnam sumat: ut bene nobiscum agi videatur, si cauere possitis, ne quam ipsi cladem accipiat. Tot imposturis, tot præstigiis, tot denique obsequiis oppugnamin. Ac istorum quidem improbitati accusandæ, tempus hoc non opportunum esse video. Volo autem his de rebus, propter quas surrexi, quæ vtilia putem, dicere.

Cauete in fidas magnis necessarium est, quàm infidiores viciis.

L X I I.

Conuiuia & tumultus, Athenienses, quæ perpetuò nocere solent, nunc etiam ab iisdem orta sunt, à quibus semper. Non autem tam isti reprehendendi sunt (fortassis enim ad ista facienda iracundia & æmulatione adducitur, quòdque omnium maximū est, priuata vtilitate) quàm vos Athenienses, qui publicis magnisque de rebus conuocati, priuatis conuiciis aures præbentes assidetis. neque hoc cū vestris animis cogitare potestis, omnium oratorum inter ipsos conuiuia, quæ extra iudicium facta

Oratorum inter se conuicia, & auctoria conuiciandæ, plebis.

funt, tametsi de illis alios alij conuicerint, ed recidere denique, vt vos pœnas detis. Præter enim fortasse paucos (ne omnes dicam) nullus eorum alij conuiciatur, vt vllæ res vestræ corrigantur. Plurimum certè abest: sed facit ed quisque, vt ea quæ facere quendam asserunt, tametsi summum scelus * committendum sit, id ipse maiore cum ocio perpetret. Hæc ita se habere, ne mihi credite, sed ipsi paulisper considerate. Ecquis vnquam surrexit, qui diceret, Vestras opes depeculaturus prodij, Athenienses & non, vestra gratia? nemo sic dicit: sed pro vobis, & propter vos, & tales causas adferunt. Agite verò, considerate Athenienses, qui tandem fiat, vt summa rerum vestrarum, quibus omnes patrocinantur, loco nihilo meliore sit quam prius: isti verò qui pro vobis omnia, pro semetipsis nihil dixere, diues è mendicis facti sint? Quia se vos amare iactant: cum non vos, sed semetipsos ament. Id quidem vt rideritis, vt applauderitis, interdum etiam vt speraretis, vobis impertierunt. Sed adifici, constantèrque Reipublicæ tradere boni quicquam, ne vellent quidem. Quo enim die immodica ista infirmitate liberati fueritis, istos nec intueri portò sustinebitis. Nunc verò drachina, chœ, quatuor obolis velut ægotantem populum laetant: ac omnino, quæ illi vobis præbent, similia sunt cibis, quos medici ægotis dant, qui vt nec vires augent, nec emori sinant: sic & nec desperare, maiusve quippiam instituere sinunt: nec satis ipsa esse possunt.

L X I I I.

Sacra ritè curata.

ET æquum, Athenienses, & honestum, & præclarum est, quod vos facere soletis, eius nobis etiam esse studium, diuinæ res vt piè ac religiosè curentur. Ac nostra quidem curatio vobis opportunè cecidit. Nam & Ioui seruatori sacrificauimus, & Mineræ & Victoriz: eaque sacra & pulchra & salutaria vobis extierunt. Sacrificauimus item Suadellæ, & Matri deorum, & Apollini: quibus & ipsis litauimus. Fuerunt vobis etiam reliquis diuis facta sacra, & tuta, & certa, & præclara, & salutaria. Accipite igitur à diis ea bona, quæ largiuntur.

L X I I I I.

Ad magistratus optimi quique viri vltro vocandi.

FVit quoddam, vt conicio, tempus aquod vos, Athenienses, quo populus adigebat, quencunque vidisset hominem modestum & bonum, ad Reipublicam administrandam, ac fungendum magistratu: non eorum qui id facere vellent penuria. Nam cum in aliis rebus omnibus nostram vibem fortunatam iudicem, vnicam hanc ei felicitatem super defuisse puto, vt iis deficeretur, qui Repub. frui vellent. Sed erat id inuentum populi præclarum, Athenienses, vt illeque Reipub. Nam & hi veluti iugales è bonis & iustis viris adiuncti cæteris, eos vrecundiores efficiebant: & viri è vestro numero boni quidem illi iustèque magistratu fungentes, sed iidem nec impudenter ingerere sese, nec ambire suffragia edocti, ab honoribus nõ repellébatur. Nunc profus eodè modo quo sacerdotes, creatis. Sic magistratus etiam. Et miramini, istum vobis esse beatum, istumque cõtinenter vobis surtrippere multa: aliosque vestrum obambulare, felicitatem eorum prædicantes. Nam in eo peculiari estis ingenio, vt quæ vestræ prerogatiuæ sunt eas libenter abiciatis, deique illis feratis leges: vt si quis præfectos vrbis fuerit bis, & quæ sunt eius generis alia

A πρὸς ἀλλήλους λοιδορεῖται, ὡς αἱ ἀλλήλους ἐξελήξα-
σιν. ὑμῶς τὰς δὴ θύρας διδόναι ποιοῦσι. πῶς γὰρ ὀλίγων
ἴσως, ἵνα μὴ πάντας εἶπω, οὐδεὶς αὐτῶν. ἴσατε ἕως οὗτε
λοιδορεῖται, ἵνα βέλπον τὴν ὑμετέραν γῆν. (πολλοὶ
γὰρ εἶ) ἀλλ' ἵνα, ὅτι τὸν δῖνα φασὶ ποιοῦντα, αἱ δὲ
δεινότερα ἀνθρώπων ποιεῖν, ταῦτ' αὐτὸς μὲν πλείονος ἡ-
συχίας διαφράττει. ὅτι δὲ οὕτω ταῦτ' ἔχει, μὴ ἐμοὶ πι-
στῶσθε, ἀλλ' ἐν βραχέϊ λογισάσθε. ἐστὶν ὅπου τις ἀναστὰς
εἶπε παρ' ὑμῶν πρόποσι βουλομῆρος τὴν λαβεῖν τῆν ὑμετέ-
ρον, παρελήλυθα, ὡς ἄνδρες ἀθλιώται, ἔχ' ἴσθ' ὑμῶν.
ἐδίδε δὴ πτε. ἀλλ' ἴσθ' ὑμῶν, καὶ δι' ὑμῶς, καὶ ταύτας τὰς
προφάσεις λέγουσι. φέρε δὲ, σκέψασθε τὴν δὴ πτε, ὡς ἄν-
δρες ἀθλιώται, ἴσθ' ὅτι ἅπαντες λέγουσιν, οὐδὲν βέλπον
τοῖς ὄλοις νῦν, ἢ ἄλλοτερον φράττει. οὕτως δὲ οἱ πᾶσι
ἴσθ' ὑμῶν, ἴσθ' αὐτῶν δὲ οὐδεὶς ἐδὲν πρόποσι εἰρηκός, ὡς
πλωχῶν πλῆσοι γέγονασιν: ὅτι φασὶ μὲν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώ-
ται, φιλεῖν ὑμῶς φιλεῖσι δὲ οὐχ ὑμᾶς, ἀλλ' αὐτοὺς. καὶ γε-
λάσασθαι μὲν, καὶ δορυβῆσαι καὶ ποτ' ἐλπίσαι, μετὰ δὲ καὶ
ὑμῶν λαβεῖν τὴν κτήσασθαι τὴν πόλιν κερίας ἀγαθόν, ἐδὲν
ἀνθούλων. ἢ γὰρ αἱ ἡμέρας τὴν λίαν ἀρρώστιας ἀπηλλά-
γμτε. ταύτη τούτοις ἐδ' ὄρσαντες ἀνέξασθε. νῦν δὲ δραχμῆ
καὶ ῥοῆ καὶ τέτταρον ὀβολοῖς, ὡς περ αἰδωνοῦσα τὴν δὴ μὲν
δύρουσιν, ὁμοῖοτατα, ὡς ἄνδρες ἀθλιώται, τοῖς ἄλλοις τῆν
ἰατρῶν σπῆσι διδόντες ὑμῶν. καὶ γὰρ οὐκ αἶψα οὗτ' ἰατρῶν εἰπι-
θῶσιν, ἔτε δὲ ποθὴν σκεῖν ἴα. καὶ ταῦτα ἔτ' ἀπογοῶντας ἀλλο-
τὴ μείζον φράττειν εἶ, ἔτε αὐτὰ ἔξαρκεῖν δυνάτα.

ξγ.

KAI δὴ μοι, ὡς ἄνδρες ἀθλιώται, καὶ καλὸν, καὶ σω-
δαίον, ὅπερ ὑμῶς εἰώδατε, καὶ ἡμᾶς ἀρροεῖν, ὅπως
τὰ πρὸς τοῖς θεοῖς δὴσεῖς ἔξει. ἡ μὲν οὖν ὑμετέραν γῆ-
νον ἐπιμέλεια ὑμῶν εἰς δέον. καὶ γὰρ ἐδύσαμθ' ἡμῶν
τὰ σωτήρια, καὶ τὴν ἀθλιώτα, ὡς ἡ νικητὴν γέροντα καλὰ καὶ
σωτήρια ταῦτ' ὑμῶν ταῖς ἐξ ἐδύσαμθ' ἡμῶν τὴν παιδοῖ,
καὶ τὴν μητρὶ τῆν θεῶν, ὡς τὰ ἀπόλλωνι, καὶ ἑκαλλιερῆμθ'
καὶ ταῦτα. καὶ δὲ ὑμῶν καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις, θεοῖς τυθέν-
τα ἱερέα ἀσφαλῆ, καὶ βέλβαια, ὡς καλὰ, καὶ σωτήρια δέ-
χεσθε οὐκ ἄλλοι τῶν θεῶν διδόντων ταῦτα δά.

ξδ.

CHΝ περὶ ἡμῶν, χρόνος παρ' ὑμῶν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώ-
ται, ὅτε ἐπιπλάγκαζεν ὁ δῆμος, ὡς αἱ ἀνθρώπων ἰ-
δοὶ σάφρα καὶ χηρῶν, φράττειν τὰ κοινὰ, καὶ ἀρ-
χεῖν οὐ σπάνει τῆν τὸ βουλομῆρων ποιεῖν. (πάντες
γὰρ τὰλλα ὀτυχῆ τῶν πόλιν κερῶν, ἐν οὐδὲ ποτ' ὀ-
τυχῆσαι τὸ νομίζω, ὀπλείωσεν αὐτῶν τοῖς τὰ κοι-
νὰ καρποῦσθαι βουλομῆροι) ἀλλ' εὐρημα τὸ ἐπιπεί-
το ὁ δῆμος αὐτὰ καλὸν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώται, καὶ λυσι-
τελεῖς τὴν πόλιν. οἶτε γὰρ συνοχεῖς οἶδε ὡς ἀλλοτῶν
μῆροι σφῆσι δὲ ἀνθρώπων σκευδαίων, καὶ δικῶν
ἀνθρώπων, ὀλαβεστέροις αὐτοῖς παρεῖχον οἶτε χηρῶν
μῆρ ὑμῶν καὶ δικῶν ἀρχοντες, μὴ πᾶσι δὲ οἰοῖτ'
ἐνοχλεῖν καὶ ὡς ἀλλοτῶν γέλλειν, οὐκ ἀπηλάνοντο τῶν
τημῶν. νῦν δὲ παντάπασι τὸν αὐτὴν ἔδασον, ὡς ἄν-
δρες ἀθλιώται, ὅτι περ τοῖς ἱερέα, οἶτε καδίσατε καὶ
τοῖς ἀρχονταῖς. εἶτα θαυμάζετε, ὡς εἰδάν ὁ δῖνα δὴ-
δαίμων, καὶ ὁ δῖνα ὑμῶν ἢ συνεχῶς πῶλα λαμ-
βάνων οἶδ' ἄλλοι * φεῖντε τὰ τούτων ἀγαθὰ ἡ-
λουῦντες. δεινότεροι γὰρ ἐς ἀφέλεσθαι, ὅσα ὑμῶν ὑ-
παρχει, καὶ νόμοις περὶ τούτων θεῖναι. αἱ τις ἀστυ-
μῆση δὲ, ἢ τὰ τοιαῦτα φραττειν εἶ αἰ τοῖς αὐτοῖς εἶπ

coniungere orationem cum rebus horum gestis: ut quemadmodum illos eodem genere natura devinxit: ita etiam communibus à me laudibus celebratur. quod existimo, gratissimum etiam illis, ac potius utrisque esse futurum: si inter se non ipso tantum ortu, sed laudibus etiam, virtute sua ex æquo fruatur. Necessè autem est, ut antequam horum viro-rum facinora commemoro, aliquid interponam orationi meæ, & ab eis, qui defunctis alieni, in funus pro-dierunt, benevolentiam petam. Nam si mihi id mu-neris esset datum, ut sepulturam vel magnificentia sumptuum, vel aliquo spectaculo equestrium gym-nicorumve certaminum adornarem: quò studiosius & liberalius ea instruxissem, eo magis functus es- se viderer officio. Sed cum hæc mihi partes attributa sint, ut hosce viros verbis ornem: nisi auditorum studia mihi suffragentur, vereor, ne quò maiorem adhibuero diligentiam, eo minus voti compos siã. Nam & diuitiæ, & velocitas, & vires, & quæ sunt eius generis alia, vberes suis possessoribus fructus suppeditant: nec alienis adminiculis egêt, cum per se ipsa excellant in his, quibus adsunt: tamen si alius nemo velit. At lepos orationis, audientium etiam studia requirit. Quorundem ope, quamvis ea mediocri-ter explicata fuerit: & gloriam conciliat, & gratiam adiungit. Sin iis destituitur: tamen si in civitate excel-lat, fastidium tamen parit auditoribus. Cum autem hi multa gesserint, propter quæ iure laudentur: tamè ubi ad res ipsas peruentum est, dubito quid primùm dicam. Quia enim vno eodemque tempore omnia mihi sese ingerunt: sit ut statuere non possim quid cui sit præferendum. Sed dabo tamen operam, qui vi-tæ illorum ordo fuit, eundem & oratio mea ut ser-uet. Nam hi statim in omnibus puerilis ætatis stu-diis, fuere illustres: exercendis iis, quæ quaque æ-tatem decerent: iisque placuerunt quibus par est, parentibus, amicis, propinquis. quarum rerum tan-quam vestigia nunc agnoscens, cognatorum atque amicorum memoria, singulis horis eorum deside-rio ardescit: multis subinde monumentis earum laudum, quibus illi præstitere, occurrentibus. Post-quam verò ad virilem ætatem peruenerunt: non a-pud ciues tantum, sed etiam apud homines uniuersos ingenij sui præstantiam illustrarunt. Est enim, est uniuersæ virtutis, ut sapientia principium, sic fortitudo perfectio: & ut illa quæ agenda sint decernit, ita hæc ea tuetur: quarum utraq; hi multum excelluerunt. Nam & si quod commune Græcis om-nib. periculum ingruerat: hi primi præuiderunt, & sæpe omnes ad defensionem exhortati sunt: id quod est animi prudentis signum: & cum Græcorum par-tim ignorantia, partim ignauia: dum impendentia mala cauere sine periculo licuisset: vel non præuideret, vel dissimularet: tamen ut paruerunt, officio-que fungi voluerunt, abiecta iniuriarum memoria, duces sese professi, præstitisque alacriter omnibus exhibitisque & corporibus, & pecuniis, & sociis, belli discrimen adierunt: in quo nec vitæ suæ peperc-erunt. Cum aut prælium committitur: necessariò euenit, ut alij succubant, alij vincant. Dicere aut non dubitè, vi-deri mihi eos, qui utrinque in acie occubuerint, tum cladis acceptæ expertes, tum pariter utrosque victores esse. Nam inter viuentes, eorum esse victoria ducitur, quibus à diis illa cõceditur. Quod aut ad eã obtinendã requirebatur à singulis: id, quisquis seruauit ordines præstitit. Qui si homo natus, fato cõcessit: perpeffus ille quidè id est quod fortunæ visum fuit: hostibus aut animo non succubuit. Quin etiã existimo, quò minus hostes regionem nostrã inuaserint: præter aduersa-riorum focordia, horum quoque virtute fuisse causam.

Proprie de
functorum
laudes à
studiis &
rebus ge-
stis.

Exaggera-
tio fortitu-
dinis ex or-
atione ab eu-
eris, & trans-
latio culpæ
in Theba-
nos.

A συνάψαι τὸν λόγον πρὸς τὰ τοῖς ἡ περὶ αὐτῶν ἔργων ἵνα ὡς ἀπερ τὰς φύσεις ἦσαν συγγρηεῖς οὕτω καὶ τοῖς ἐπιπέτοις ἐπὶ αὐτῶν κοινοῖς ποινῶν καὶ ὑπολαμβάνων ταύτ' αἰετὶ κα-
χερισμῶν ἀκείνοισι, καὶ μέλλει ἀμφοτέροις. εἰ τῆς ἀλ-
λήλων ἀρετῆς μὴ μόνον τῆ φύσει μεταχώριον, ἀλλὰ καὶ
τοῖς ἐπιπέτοις. ἀνάγκη δὲ ἐν τῷ μεταξύ διαλαβεῖν, καὶ
πρὸς τὰ τοῖς περὶ αὐτῶν ἀνδράσι δηλοῦν, καὶ
τοῖς ἐξω τῆ γῆρας πρὸς τὸν τάφον ἢ κοινουθηκότας πρὸς
εὐνοίαν ἁπλοῦς καλῆσαι. καὶ γὰρ εἰ μὴ εἰς χρημάτων δε-
πνάντων, ἢ τῶν ἀλλῶν δωρεῶν ἰσχυρῶν, ἢ γυμνασίων ἀθ-
λων ἐτάχθῃ κοσμησῆναι τὸν τάφον. ὅσα περ αἱ περὶ αὐ-
τῶν ἐργῶν καὶ ἀφειδίσειεν τὰ το παρεσκῶ ἀσάμῳ τού-
τῳ μάλλον αἱ περὶ αὐτῶν ἐδόξα πεποικίμενα. λόγῳ
δὲ ἐπιπέτοις τοῖς δὲ τοῖς ἀνδράσι ἀφειδίσειεν, εἰ μὴ τοῖς ἀ-
κούοντα συμβουλεύοντο λαβῶ φοβούμεν μὴ τῆ περ-
δυσμῆα τοῦ ἀντιπῶν οὐ δεῖ ποιεῖσθαι. ὁ μὲν γὰρ πρὸς τὸν
τάφον, καὶ ἡ ἰσχύς, καὶ ὅσα ἀλλὰ τοῖς ὄμοια, αὐτάρκει
ἔχει τὰς σήσεις τοῖς κεκτημένοις, καὶ κρατῆσιν ἐν αὐτοῖς
οἷς αἱ παρῆ, καὶ μὴ μὴ εἰς τῶν ἀλλῶν βούληται. ἢ ἡ τῶν λό-
γων πειθῶ, τῆς τῶν ἀκούοντων εὐνοίας περὶ αὐτοῖς, καὶ μὴ
μὴ ταύτης καὶ μετῴως ἐπὶ τῆ, δόξαν ἰσχυρῆ, καὶ χάριν
περὶ αὐτοῖς αἰετὶ ἢ ταύτης, καὶ ἰσχυρῶν τῶν λέγειν κα-
λῶς, περὶ αὐτοῖς ἀκούουσι. πολλὰ τοίνυν ἔχον ἐπιπέ-
τῳ, ὡς οἱ περὶ αὐτῶν, διημέως ἐπιπεποικίμενα, ἐπιπέτῳ πρὸς
αὐτοῖς εἰ μὴ τοῖς ἐργῶν, ἀπορῶν ἢ περὶ αὐτῶν εἰ πε-
* ποικί-
μῶν γὰρ μοι πάντα εἰς ἓνα κατέστη, δὲ σκεπτόν κατὰ τῆσιν
μοι τῶν ἀφειδίσειεν αὐτῶν. εἰ μὴ ἀλλὰ περὶ αὐτοῖς τῶν αὐ-
τῶν ποικίλα τὰ λόγου τάξιν, ἢ περὶ ὑπὲρ τῆ βίον
τούτοις οἱ δὲ γὰρ εἰ ἀρχῆς ἐν πᾶσι τοῖς περὶ αὐτῶν ἦ-
σαν ἐπιπέτοις, τὰ περὶ αὐτοῖς καὶ ἡλικίαν ἀσκούτες ἐ-
κείνων, καὶ πᾶσιν ἀρέσκοντες, οἷς χρῆ, γυνεῦσι, φίλοις, οἰ-
κείοις. τοῖς αὐτοῖς ὡς περὶ τῆ γυνεῦσιν αὐτοῖς ἢ τῶν ἀ-
κείνων αἰετὶς καὶ φίλων μνήμη, πᾶσαν ὡραὶ ἐπὶ τέτοις εἰ-
πέται τῶν πόθῳ, πολλὰ ὑπομνήματα λαμβάνουσα ἐν οἷς
συνήδει τέτοις ἀρίστοις ἔσιν. ἐπιπέτῳ ἢ εἰς ἀφειδίσειεν ἀφειδί-
στο, εἰ μόνον τοῖς πολίταις γνώριμον ἢ αὐτῶν φύσιν, ἀλλὰ
καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις κατέστησαν. εἰ γὰρ ἐπὶ ἀπίστος ἀρετῆ
ἀρχῆ μὲν σωσῆσιν, πρὸς ἢ ἀφειδίσειεν καὶ τῆ μὲν δοκιμάζει-
ται, ἢ περὶ αὐτοῖς ἐστὶ τῆ ἢ σωζέει. ἐν τούτοις ἀμφοτέροις
οἱ δὲ πολὺ διώκεται, καὶ γὰρ εἰ περὶ εἰς ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κιν-
δυνος τοῖς ἔλλησιν οὗτοι περὶ αὐτοῖς ποροείδοντο, καὶ πολλὰ
καὶ εἰς στωπῆσαν ἀπάντας παρεκάλεσαν ὅπερ γνώριμος ἀ-
πόδειξις ἐστὶν ἐφειδίσειεν. καὶ ὁ περὶ αὐτοῖς ἔλλησιν ἀγνοί-
ας μεμνημένης κατὰ, ὅτ' ἐπὶ ταύτῃ ἀσφαλῆς, τὰ μὲν εἰς
περὶ αὐτοῖς, τὰ δὲ εἰς ἐφειδίσειεν ὁμοίως ὡς εἰς ὑ-
πήκουσαν, καὶ τὰ δὲ αὐτοῖς ποιεῖν ἢ δέλησαν, καὶ ἐμνησθήσιν
ἀλλὰ περὶ αὐτοῖς, καὶ περὶ αὐτοῖς ἀπάντας περὶ αὐτοῖς
μῶν, καὶ σῶματα, ἢ χεῖματα, ἢ συμμάχους, εἰς πείραν ἢ ἄ-
δον ἀγῶνος. εἰς δὲ ἐπὶ τῆ ψυχῆς ἐφειδίσειεν. ὅσα ἀνάγκης ἢ
συμβαίνει, ὅταν μάχη γένηται, τοῖς μὲν ἢ τῶν ἀδῶ, τοῖς ἢ νι-
κῶν, καὶ αἱ ἀνικήσῃμι δὲ εἰπεῖν, ὅτι μοι δοκοῦσιν οἱ τελευ-
τῆσιν ἐκείνοις ἐν ταῖς, ἢ μὲν ἢ τῆς εἰς ματῆσιν, νικῶν ἢ
ὁμοίως ἀμφοτέροις. τὸ μὲν γὰρ κρατῆσιν ἐν τοῖς ζῶσιν, ὡς αἱ
ὁ δαίμων περὶ αὐτοῖς, ἐπὶ εἰς τῶν ἔκαστον εἰς εἰ πα-
ραγάδει, πᾶς ὁ μὲν ἐν ταῖς πεποικίμεν. εἰ ἢ θητῶν ὡν, ἢ
εἰ μὲν μὲν ἐπὶ τῆ τύχῃ πεποικίμεν τὸ συμβαίνον, οὐ γὰρ τῶν
ψυχῶν ἢ τῆ τῶν ἀντιπῶν. νομίζω τοίνυν καὶ τῆ χεῖρας
ἢ μὲν μὴ ἐπιπέτοις τοῖς πολεμίοις, πρὸς τῆ τῶν ἀντιπῶν
ἀναμοσυνῆ, τῶν τούτων ἀρετῶν αἰτίαι γεγενησιν.

κατ' αὐτὰς γὰρ εἰπεῖν εὐλογοῦντες οἱ τότε συμμίξαντες ἐν-
 εἰ, οὐκ ἐβέβησαν αὐτῶν εἰς ἀγῶνα κατὰ τὰς τοῖς ἐκείνων
 οἰκείους ὑπολαμβάνοντες, τοῖς μὲν φύσει ταῖς ὁμοίαις
 ἀπαντήσεσθαι τύχῃς ἢ οὐκ εὐποροῦν εἶναι τὴν ὁμοίαν λα-
 βεῖν. διησῆς ἢ οὐχ ἠκίστα ὅτι ταῦτα ἔτις ἐχει καὶ τὰ γέ-
 γνησθαι εἰρήνης, οὐ γὰρ ἐνεστ' εἰπεῖν ἔτι ἀληθεστέρων, οὐτε
 καλλίω φερόμενοι τ' ἢ τῆς τετελευτηκότων ἀγαθόντα
 ἀρετῆς τὸν τῆς ἐναντίων κύριον, φίλον ἠδὲ φίλον τοῖς ἐκείνων
 οἰκείοις βέβησαν, καὶ πάλιν τ' ἑσθ' ἢ ὅλων κίνδυ-
 νον ἀρῶν, οἷμα δ' αὖ εἰς αὐτοῖς τοῖς ὡδραταξάμενος
 ἐσθ' ἢ πότερ ἢ γὰρ τ' αὐτῶν, ἀρετῆς, ἢ τῆς ὡδραδο-
 ξῶς χαλεπῆ τύχῃ καταρδωκέναι, καὶ τῆς φερεσηκότος
 αὐτῶν ἐμπειρία καὶ τόλμη καὶ ψυχῆς ἔδρα οὐτ' αἰαίχων ἴον
 ἔτε πολυμῶν οὐτως εἶναι, ἐν τῇ ἀντιποιήσεσθαι τῆς πεπρα-
 γμένων, ἀλλὰ μὲν ἑσθ' ὅτι ὅτι πάντων κύριος δαίμων, ὡς
 ἠβέβησεν, ἐνεμε τὸ τέλος, παρ' ἃς ἀρετῆς κακίας ἀνάγκη
 τοῖς λοιποῖς ἀνθρώποις γένηται. φεῖ δ' ὅτι τῆς ἐναντίων
 ἠγεμῶν ἑσθ' ἢ τοῖς ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες ἐπὶ τοῖς πολ-
 λοις ἔτι ἐκείνων, οὐθ' ἠμῶν ἀπάσχητ' αἰς ἐικότας, εἰδ' ἂν
 ἄρα εἰς πρὸς ἀνθρώπων, ὅτι φεῖ τούτων ἐγκαλέσασθαι φε-
 σθαι τοῖς ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες ἐκείνων, οἷον τοῖς πολλοῖς
 οὐθ' ἠμῶν, οὐτ' ἐκείνων ἐγκαλέσειν αἰς ἐικότας, οἱ δὲ
 ναμν λαβόντες, ἔχουσιν θυμὸν ἀντιπῆτον καὶ ἀφωροῦσα-
 σον, καὶ φιλοπρῆξιν ἐφ' ἀμύλλον, ἐδὲν τούτων ὁρῶντες ἐχρη-
 σταντο. Ἐπὶ τὰ μὲν ἀλλ' ὅτι τούτων ὡς ἕκαστος ἐχει γνώμης,
 ἔτις ὑπολαμβάνειν. ὅτι ἅπαντες ὁμοίως ἀνθρώποις τοῖς
 οὐσι γένηται φανερόν, ὅτι ἡ πάσης τ' ἐλλάδος ἀρετῆς ἐλδ-
 δεῖα ἐπὶ τῆς ἀνδρῶν ψυχῆς διεσώζετο. ἐπειδὴ
 γὰρ πεπεραμένη τούτοις ἀνείλει, οὐδὲν ἀντίση τῆς λοι-
 πῶν καὶ φθόνος μὲν ἀπειθ' τ' λόγου, δοκεῖ δέ μοι τίς αἰεῖ-
 πῶς, ὡς ἡ τῶν δὲ τῆς ἀνδρῶν ἀρετῆς τ' ἐλλάδος μὲν ψυχῆς,
 τάληδες εἰπεῖν. ἀμα γὰρ τάτε τούτων πνεύματα ἀπλη-
 λῶν τῆς οἰκείων συμμάχων, καὶ τὸ ἐλλάδος ἀξίωμα ἀ-
 νήρη) μεγάλην μὲν ἐν ἴσως ἑσθ' ὁλοκλήρως δόξω μὲν λέγειν
 ἠπτεν εἰ ὁμοῖως, ὡς φεῖ γὰρ εἰς πρὸς κατὰ τὸν κόσ-
 μου τὸ φῶς ὄξειλογο, δυσχερῆς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λει-
 πτόμυθος ἡμῶν βίος γένηται αἰετῶν τῆς ἀνδρῶν ἀναίρε-
 δεῖτων, ἐν σκότει καὶ πολλῇ δησιλείᾳ πᾶς ὁ φερετ' ζῆλος
 τῆς ἐλλάδος γέρονε. δεῖ πολλὰ εἰς ἐικότας ὄντες τοιοῦ-
 νοι, δεῖ τὴν πολίτην ἔχειν ἠκίστα ἢ σταν ἀπουδαῖοι. αἰ μὲν
 γὰρ δεῖ τῆς ὀλίγων διωσασείας, δεῖ μὲν ἐνεργάζονται τοῖς
 πολίταις, ἀχρῶν δὲ οὐ παρῆσαν. ἡμῶν γοῦν ὁ ἀ-
 γῶν ἐλθῆ τὸ πολέμου. πᾶς πρὸς δυσχερῆς ἐαυτ' ὀφείλει. συ-
 νειδῶς, ὅτι ἐν τοῖς κενεῖς ἢ δωρεῖς ἢ δι' ἄλλης ἠσπι-
 σσῶν ὁμοίως ἐξαρῆση) καὶ τὰ δεινότερα ἀχρημῆση,
 μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῶν κατὰ τὴν ἀρετῆς) αἰ τ' δημοκρα-
 τία πρὸς τὰ ἄλλα ἔχει καὶ δίκαια ἔχουσιν, ὡν τὸν
 εὐφρονοῦντα ἀτέχεσθαι δεῖ καὶ τὴν παρῆσαν ἐκ τ' ἀλη-
 θείας ἠρημῶν οὐκ ἐστὶν ἀπορῆσαι τάληδες δησιεῖ.
 ἔτε γὰρ πάντας ἐξαρῆσαι τοῖς ἀίχρον π ποιήσασθαι δυ-
 νατὸν, οὐτε μῶς ὁ τάληδες ὄνειδος λέγων ληπτεῖ. καὶ γὰρ οἱ
 μὲν ἐν αἰετῶντες αὐτοῖς βλάσφημον, ἀλλοῦ γὰρ λέγον-
 τος χείρεσιν ἀκούοντες. ἀ φερονόμενοι πάντες, ἐικό-
 τας τῆς μετὰ ταῦτα ὄνειδων ἀχρῶν τὸν τε φερεσιόν-
 τα δὲ τῆς ἐναντίων κίνδυνον δόξωσας ὑπέμεναι, καὶ
 δῆνατον καλὸν εἶλοντο μάλλον, ἢ βίον ἀίχρον. ἀ μὲν οὐκ
 κοινῇ πᾶσιν ὑπῆρχε. τοῖς δὲ τοῖς ἀνδράσιν εἰς τὸ κα-
 λῶς ἐδέλεν ἀποθνήσκων, εἰρητῶν γῆρας, παιδεία, χρη-
 στῶν ἐπιτηδὸν ἀμύλων σωμῆθεια, τῆς ὅλης πολιτείας ὑπόδειξις. ἀ τ' ἢ φύλας* παρεκάλεισεν ἐκείνοις δόξωσας

A Nam qui tum illic cōflixerant, viritum periculo sin-
 gulorum facto, denuò Martis aleam cum illorū co-
 gnatis experiri noluerunt: existimantes, fore ut in-
 genis similibus occurrerent: sed non esse facile, si-
 milem denuò fortunam adipisci. Quod ita esse, vel
 maximè factæ etiam pacis conditiones ostendunt.
 Nec. n. dici potest causa vlla vel verior, vel hone-
 stior, cur aduersariorum dominus, defunctorum ne-
 cessariis amicus fieri, quàm denuò de summa rei ù
 dimicare maluerit, quàm virtutis eorum admiratio.
 Arbitror aut, si quis eos ipsos qui in acie steterunt,
 roget, vtrum existiment se suapte virtute, an in spe-
 rata & impotenti Fortuna ré bene gessisse suisque
 imperatoris peritia, & audacia, & animositate:
 neminem ita vel impudentem, vel confiden-
 tem fore, qui res gestas sibi vindicet. Quarum igitur
 rerū Fortuna omnium domina euentū suo arbitra-
 tu gubernauit: in his cæterorum nulli profus, cum
 quidem homines fuerint, ignauiæ sunt accusandi.
 Quod autem aduersariorū imperator, eos qui con-
 tra ipsum in acie steterunt, superauit: id neq; hostiū,
 neq; nostræ multitudini est tribuendū. Et vt ma-
 ximè quisquam hominum sit, cui iurè id imputetur
 B accusandi erunt ex Thebanis ij, qui contra illa
 steterunt: non multitudo, vel nostra, vel illorum: qui
 nocti copias animis præditas inuictis, & ad nutum
 paratas, gloriæque cupiditate flagrantes: harū com-
 moditatum nulla rectè vli sunt. Ac de cæteris pro
 animi sui sententia, vt statuat quisque licet illud ve-
 rò toti mortalium generi declarari est, totius Gra-
 ciæ libertatem in horum virorum animis sita fuisse.
 Certè, his fato sublati, cæterorum nemo resti-
 tit: abijt inuidia dicto. Ac si quis dicat horum virtu-
 tem Græciæ fuisse animam, is verum dicere mihi
 videbitur. Nā simul & horum spiritus corpora sua
 reliquerunt, & Græciæ sublata est autoritas. Esti au-
 tem ré immodicè fortassis exaggerare videbimur,
 dicendum tamen est. Vt enim, si quis ex hoc mundo
 in quo degimus, lucē tollat, in amœna & molesta re-
 liqua omnis vita sit futura: sic viris hisce interce-
 ptis, in tenebras, & magnam ignominia omnia ve-
 C terū Græcorū decora cōciderunt. Cū aut hi multis
 de causis non immeritò essent tales, propter reipu-
 blicæ formam potissimūm viri virtute præstantes
 extiterunt. Nam imperia quæ paucorum auctoritate
 reguntur, terrorē illa quidem incutiunt ciuibus: ve-
 recundia aut in eis expedire non possunt. Quoties
 igitur belli discrimen institit, quæ quisq; potest, fu-
 ga elabitur: nō ignarus, si dominos vel muneribus
 vel quibusuis aliis obsequiis delinierit: etsi se gesse-
 rit omnium flagitiosissimè, paruo id sibi dedecori
 futurum in posterum. At populi potestas, cum alia
 multa habet, & pulchra & iusta, quæ homini corda-
 to tuenda sunt: tum verò libertas in loquendo ve-
 ritate nixa, ratione cohiberi nulla potest, quò minus
 vera crimina obiectet. Qui enim flagitiū fecerunt,
 ij nec oēs placare possunt: nec ab eo solum qui verū
 probrum obiicit, cruciantur: sed & ipsi qui nollent
 maledicere, alium maledicentem libenter audiunt.
 Quæ omnes haud iniuria metuentes, securitæ igno-
 minia verecundia, & imminens ab aduersariis pe-
 riculum fortiter sustinuerunt, & honestum obitum
 ignominiosa vitæ prætulerunt. Ac quæ vos viros
 causa communiter impulerint, vt præclare vellent
 occumbere, dictum est: natales, educatio, bonorum
 studiorum consuetudo, & quæ fundamenti instar
 est, totius reipublicæ forma & constitutio. Quæ
 verò tributim ad fortitudinem singulos hortata

Causa Vir-
 tutis ciuiū,
 per digres-
 sionem, &
 collationē
 oligarchiæ
 & demo-
 cratiæ.

Transitio ad causam qua tributum quof-rutem cohortatæ sunt, explicationem.

fint, ea iam dicam. Meminerant Erechtidæ omnes, a quo cognominantur, Erechteam, pro patrij regni incolumitate suas filias, quas Hyacinthidas vocant, manifesto exitio perituras, obtulisse. Turpe igitur ducebant, cum is à diis immortalibus prognatus, ad liberandam patriam fecisset omnia: se committere, ut mortale corpus pluris facerent, quâ gloriam immortalem. Aegidæ qui non ignorarent. Theseum Aegæi filium, par æquumque ius in civitate instituisse: non committendum putabât, ut eius institutum proderent: & mori præoptabant potius, quâ admittère, ut oppressa libertate sua apud Græcos opprobrio sibi esset vivendi cupiditas. Acceperant Pandionidæ, quam acriter Progne & Philomela illa tam sibi à Tereo cõtumeliam vltæ essent. Vitam igitur sibi acerbam esse putabant, nisi pari cum illis iracundia, ut cognatos earum decebat, in eos qui Græciæ insultabant, exarsissent. Audierant Leontidæ, Leocoras etiam à Poëtis celebrari, quod se victimam civibus pro patria obtulisset. Cum igitur earum mulierum tanta fuisset animi magnitudo, nefas esse putabant, se, qui viri essent, illis deteriores videri. Meminerant Acamãtidæ Homericorum versuum, quibus Poëta propter matrem Phædræ, Acamantem ad Troiam esse profectum affirmat. Is igitur nullum periculum detrectabat, ut tueretur matrem suam: hi verò cum non modò parentes, sed omnes etiam necessarij & amici essent defendendi, vllumne detrectare discrimen potuissent? Non latebat Oenidas, Cadmonatam Semelem: huius verò eum esse filium, quem in hoc nominari funere dedecet: eoque prognatum Oeneum, qui princeps ipsorum vocaretur. & quia utriusque vbi commune periculum ingruerat, pro vtraque ad extremum usque spiritum depugnandum existimabant. Sciebant Cecropidæ, principem suum partim Draconem partim hominem esse dici: non aliunde certè, nisi quod prudentia homini, robore draconi cõferretur. illis igitur rebus digna facinora sibi e-denda esse existimabant. Meminerant Hippothoõtidæ nuptiarum Alopes, è quibus ortus esset Hippothoon, quem suum esse principem norant. Quarum ego rerum (ut decorum huius temporis obseruem) accuratâ explicatione prætereo. Proinde digna his gerenda sibi esse putabant. Non latebat Aiacidæ, Aiace erepto præmio, sibi non esse vivendum putasse. Cum igitur alteri Fortuna principatum, gloriamque deferret: tum vlciscendis hostibus moriendû sibi censebant, ut ne quid se indignum admitterent. Nõ exciderat Antiochidis, Antiochum Herculis fuisse filium. Vivendum igitur sibi aut pro dignitate à maioribus acceptæ gloriæ, aut honesta morte occumbendum putauerunt. Horum igitur domestici superstites, talibus orbatu viris, sũt miserabiles, à cõsuetudine & diuturna & suavi diuulsi. Est & patriæ cõditio lacrymarû & luctus plena. At illi iurè in beatis habèdi sunt: primû, qui exiguû tẽpus, lōga & duratura in omne ævû gloria cõmutarint: in qua ipsorû & liberi celebres educabũtur: & parètes in senectate cõspicui alètur: gloria filiorû se in luctu cõsolaturi. Deinde nec morbis affecta corpora, & animos egritudinis expertes habet: qua qui vivũt, ppter aduersû casû, acceptaq; cladè, cõflctatur: magnòq; cû honore, & insigni gloria iusta eis psoluitur. Nã qui & ab vniuersa patria sepeliuntur publicè: & nõ modò à cognatis & civib: sed etiã à tota (que quidè ita nominada sit) Græcia desin-

Commiseratio & cõsolationes.

Α εἶ, ταυτ' ἤδη λέξω ἠδέσαν ἅπαντες ἐρεχθεΐδαι τ' ἐπι-
 νυμον αὐτῶν ἐρεχθεΐα, ἐνεκα τ' σῶσαι τὴν χώραν, τὰς αὐτῶν
 παῖδας, αἷ ὑακινθίδας καλέουσι, εἰς ἑσπέρην θάνατον δόν-
 τα ἀλάωσαι, αἰχρὸν ἐν ἡέοντο τ' μὲν ἀπ' ἀθανάτων πε-
 φυκότα, πάντα ποιεῖν ἐνεκα τ' τὸν παῖδα ἐλδο. περὶ σῶσαι,
 αὐτοὶ ἢ φανύω θηγῆ σῶμα ποιεῖσθαι, ἀεὶ πλείονος, ἢ
 δόξαν ἀθάνατον, οὐκ ἠγνόουν αἰχρῆσαι, θησέα τὸν αἰχρῶν,
 ἑσπέρην ἰσηγορίαν καὶ τὰς σπῆλαιον τῆ πόλει. δεινὸν οὐκ
 ἠγνώοντο τ' ἐκείνου περὶ δουλοῦ καὶ ἀείρεσιν, καὶ τεθναῖαι
 μάλλον ἠέοντο, ἢ καταλυομένης αὐτῶν τῶν ἐλλοισι
 ζῶν φιλοψυχῆσαντες. παρελήφθησαν πανδιονίδαι περὶ
 κίλυ καὶ φιλομήλαν, τὰς πανδίωνος θυγατέρας, ὡς ἐπιμω-
 ρήσαντο τῆρεα δῆ, τὴν εἰς αὐτὰς ὑβρίν, ἢ εἰωτὸν οὐκ εἰ-
 μίζον αὐτῶν, εἰ μὴ συγγχεῖς ὄντες, θυμὸν ἔχοντες ὁμοίον
 ἐκείναις φανήσονται, ἐφ' οἷς τὴν ἐλλοῖδα εἴωρον ὑβριζο-
 μέντων, ἢ κηκόεσαν λεοντίδαι μυδολογοῦσθαι τὰς λεο-
 κόρας, ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολιταῖς, ἑσπέρης
 χώρας, ὅτι οὐκ ἠμελικῶς ἐκείναις τοιαύτην ἔχον αἰ-
 δρεῖαν, οὐ θυμὸν αὐτοῖς ὑπελάμβανον χεῖρεσιν αἰδρεῖ-
 σαι οὐσαν ἐκείνων φανύωαι. ἐμμένωτο ἀκαμαγτίδαι τῶν
 Β ἐπῶν ἐν οἷς ὁμηροῦς ἐνεκα τῆς κηφῶς φησὶν αἰδρεῖας ἀκῆ-
 μαντα εἰς ἑσπέρην σείλαι. ὁ μὲν οὐκ παντὶς ἐπεκράτε κη-
 δῶνου, τ' σῶσαι τ' ἑαυτῶν μητέρα ἐνεκα. οἱ δὲ τοῖς οἰκοῖ συμ-
 παντας γονέας ἐνεκα τῆ σῶσαι, πῶς οὐκ ἠμελλον πάντα
 κίνδυνον ὑπομῆναι, οὐκ ἐλάνθανεν οἰνείδαις, ὅτι κῆρ με-
 μὲν σεμέλη. τῆς ἢ ὑὸν ὄντα, ὃν οὐ ἑσπέρην ἐστὶν ὀνομάζειν
 ὅτι τ' δὲ τ' τάχα, τ' γονεῖς γέγονεν, ὅς ἀρχηγὸς αὐτῶν ὄκα-
 λείτο κοινῶν δὲ ὄντος ἀμφοτέρων τῶν πόλεσι τ' παρῶν
 κινδύου, ἑσπέρην ἀμφοτέρων ἀπασαν ὄντο δεινὴ ἀγωνίαν ἐπι-
 πύω ἠδέσαν κεκροπῆσαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς
 ἐστὶ δράκων, τὰ δὲ ὡς ἐστὶν αἰθροπος * λεγόμενον οὐκ ἄλ-
 λοθεν περὶν, ἢ τὰ τὴν σῶσαι αὐτῶν περὶ σῶσαι αἰ-
 θροπος, τὴν ἀλλήλων ἢ δράκων. ἀξία δὲ τούτων περὶ-
 πύω ὑπελάμβανον αὐτοῖς περὶ σῶσαι. ἐμμένωτο ἰππο-
 θωοντίδαι τῶν ἀλώπης γάμων, ὅς ὡν ἰπποθῶων ἐφῆ, καὶ
 τὸν ἀρχηγὸν ἠδέσαν, ὡν τὸ ἑσπέρην φυλάττων ἐγὼ τὰ δὲ
 τὰ καμῶν, τὸ σαφὲς εἰπεῖν ἑσπέρην. ἀξία δὲ τούτων
 ὄντο * περὶ σῶσαι ποιοῦντες ὄφθῆναι, οὐκ ἐλάνθανεν
 C αἰαντίδαι ὅτι τῶν ἀριστέων σερθηδεις αἰας ἀδίσωτον ἑαυτῶν
 ἠγνόοντο τὸν βίον. ἠὲ οὐκ ὁ δαίμων ἀλλο τὰ εἰσεῖα
 ἐδίδου, ὅτε τοῖς ἐχθροῖς ἀμυδρόμοι τεθναῖαι δέη: ὄν-
 το, ὡς ἐμμένω ἀξίον αὐτῶν παρῶν, οὐκ ἠμνημόσυνου ἀ-
 πογῆσαι ἠεραλέους ὄντα αὐτοῖσιν. δεινὸν οὐκ ἠγνόοντο, ἢ
 ζῶν ἀξίως τῶν ὑπαρχόντων ἢ τεθναῖαι καλῶς. οἱ μὲν ἐν
 ζῶντες οἰκῶσι τούτων, ἐλευσοῖ τοιοῦτων ἀδρῶν ἐσερμη-
 νει, καὶ σιωπῆσθαι πολλῆς καὶ φιλανδρῶπου διεζούγμε-
 νοι, καὶ τὰ τῆς παῖδος περὶ σῶσαι ἐρῆμα καὶ δαιμόνων
 καὶ πένθους πλήρη οἱ δὲ δούδαίμονες τὰ δεικῶν λογι-
 μῶν, περὶ σῶσαι μὲν ἀπὸ μινεῶν γέγονε εἰς πολλῶν καὶ τὸν
 ἅπαντα δύκλειαν ἀγέρον καὶ ἀλείπευσιν, ἐν ἢ καὶ πῆ-
 δεῖς οἱ τούτων ὀνομασοῖ ἑσπέρην, καὶ γονεῖς οἱ τού-
 των περὶ σῶσαι γρηγορῶσθαι, περὶ σῶσαι τὰ
 πένθει τὴν τούτων δύκλειαν ἔχοντες, ἑσπέρην ὄσων ἀ-
 παρῶν τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἀπειρεῖς τὰς ψυχὰς
 αἷ ὅτι τοῖς συμβεβηκόσιν οἱ ζῶντες ἔχουσιν, ἐν μεγά-
 λῃ πῆν καὶ πολλῶν ζῆλων τῶν νομιζομένων τυγχάνου-
 σιν. οἱ γὰρ ἅπαντα μὲν ἢ παρῶν δαίμων δημοσίᾳ κοι-
 νῶν δὲ ἐπαύων μόνου τυγχάνουσι ποδοῦσι δὲ οὐ μόν-
 ον οἱ συγγχεῖς καὶ πολῖται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ὄσων ἐλλοῖδα καὶ περὶ σῶσαι
 συμπεπῶθηκα δὲ καὶ τῆς οἰκουμῆ-

οἰκουμένης τὸ πλεῖστον μέγας πῶς οὐ καὶ τοῦτοις δίδαι-
 μονας νομίζεσθαι, οὐκ παρέδρους εἰκότως αἱ τις φήσῃ τοῖς
 κείτω θεοῖς εἶναι, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχοντας τοῖς θεοῖσι
 ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐν μακρότερον νήσοις. οὐ γὰρ ἰδὸν τις οὐ-
 δὲ ἀεὶ ἐκείνων ταῦτ' ἀπήγαγεν, ἀλλ' οὐκ οἱ ζῶντες ἀ-
 ξίους ὑπελάθαι τῶν ἀνὰ πῆλ' ἔσονται τῆ δόξῃ κα-
 ταμνητ' ἀόμοιοι καὶ αὐτῶν ἡγούμην αὐτοῖς τυχε-
 νεῖν. εἴτι μὲν οὐκ ἴσως χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς
 λόγῳ κουδίσαι, δεῖ δὲ ὅμως πειραδῆσαι, καὶ πρὸς τὰ πα-
 ρηγοῦντα ἔπειθ' ἐν τῷ ψυχρῷ, ὡς τοιοῦτοις ἀνδράσιν
 γενησὶ καὶ πεφυκότας αὐτοῖς ἐν τοιοῦτων ἐτέρον,
 καλὸν ἔστι τὰ δεινὰ διακινεῖσθαι τῶν ἄλλων φέροντας
 ὀρεσθῆσαι, καὶ πάσῃ τύχῃ χρωμένους, ὁμοίους εἶναι. Ἐγὼ δὲ ἐπι-
 νοῖς, ταῦτ' ἀν' εἴη μάλας ἐν κόσμῳ καὶ τμῆ, καὶ πάσῃ τῇ
 πόλει, καὶ τοῖς ζῶσι ταῦτ' ἀν' ἐγγυοὶ πλείεστω δίδοξίαν.
 χαλεπὸν παρὶ καὶ μὲν παρὰ δὲ σερηνίω καὶ ἐρήμοις εἶναι
 τὸν οἰκειοτάτων γενομένων σερηνὸν δὲ γε ἀγέρας τιμὰς
 Ἐμνήμω ἀρετῆς δημοσίᾳ κησάμενοις βῆπιδεῖν, καὶ θυ-
 σίων καὶ ἀγῶνων ἡξιωμένοις ἀθανάτων. λυπηρὸν παρὰ
 ὀρφανῶν γενησὶ παρὸς. καλὸν δὲ γε κληρονομεῖν πα-
 ρέρας δίδοξίαν, Ἐτὲ μὲν λυπηρὸν τοῦτου τὸν δαίμονα
 αἰπὸν δὴρσομὸν ὄντα, ὃ φιλίας ἀφ' ἑσπῶσις εἴκειν ἀφ' ἑ-
 κητ' ἢ πῆλ' καὶ καλοῦ τῶν τῶν ἐδελησάντων καλῶς
 διαπονήσιν ἀίρειν. ἐγὼ μὲν οὐκ οὐχ ὅπως πολλὰ λέξω
 τὰτ' ἐπεσκεψάμεν, ἀλλ' ὅπως τὰ ληθῆ. Ὑμεῖς ἢ εἴπο-
 εἰμένοι, καὶ τὰ θεοσήμενα ὡς καὶ, καὶ νόμιμα ποιήσαν-
 τες, ἀπτε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΙ-
 κὸς λόγος.

Aλλ' ἐπειδὴ περ αἰοῦσιν βούλει τὴν λόγου,
 δίδω σοι καὶ ἀναγνώστω. δεῖ δὲ σε τὴν
 θεωρεῖσθαι αὐτὰ θεῶν εἰδέναι. βούλεται
 μὲν γὰρ ὁ τὸν λόγον ποιῶν ἐπαμνεῖν ὀπιπκρά-
 τῶν, ὃν ἄετο πολλῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ὄντων νέων
 ἐν τῇ πόλει, χαλεπὸν εἶναι καὶ πλείον τῇ συνείσει φοροί-
 χην, ἢ τῶν καλλῆν τῶν ἡλικιωτῶν. ὁρῶν δὲ ὡς ἐπος εἰπεῖν,
 τὰ πλείετα τῶν ἐροηκῶν σωματῶν αἰχμῶν μά-
 λων, ἢ πῆλ' ἀειπάτων τούτοις ἀεὶ ὡν ἔστι γεραμμέ-
 να τὸ ὅπως μὴ πείσεται, περὶ λικταί καὶ ὄπερ καὶ πα-
 πειδαί φησι τῇ γνώμῃ, τὲτο καὶ γέγραπται, ὡς δικαίος ἐ-
 ρεσῆς οὐτ' ἀν' ποιήσειεν οὐδὲν ἀγρόν, οὐτ' ἀξιώσειεν. ὁ
 μὲν οὐκ ὡσπερὶ μάλας ἀν' ἐροηκῶν ἀεὶ τοῖς τὴν λόγου,
 ἀεὶ τὲτ' ὅστιν ὁδ' ἄλλος λόγος, τὰ μὲν αὐτὸν ἐπαμνεῖ τὸν
 νεανίσκον, τὰ δὲ αὐτῶ συμβουλεύει ἀεὶ παρὰ δέας τὴ καὶ
 θεωρεῖσθαι τὴ βίου πάντα. δὲ ταῦτα γέγραπται τὸν
 ἑσπῶν, ὅς τις ἀν' εἰς βιβλίον κητάδοιτο. τοῖς μὲν γὰρ * λε-
 κηκοῖς τῶν λόγων ἀπλῶς καὶ ὁμοίως οἷς ἀν' ἐκ τῶν ὀρεσ-
 καί τις εἰποι, ἀρέπει γέγραπται τοῖς δὲ εἰς τὸν πλείω
 χρόνον * τεθησομένοις ποιητικῶς καὶ ἀειπτικῶς ἀρμόττει
 συγκαταταί τοῖς μὲν γὰρ πιδανοῖς. τοῖς ἢ ὀπιπκρῶν
 εἶναι θεοσήμεναι. ἢ οὐκ μὴ ὀρεσθῆσαι σοι λέγω, μηδὲ
 ἀπὸρ γηνώσω ἀεὶ τούτων, αὐτὸς διεξίω θεοσήμεναι ὡς
 αὐτὸς τὴν λόγου ἢ δὴ ἀκουσόμενος ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἡ-
 κει, ὃν ἢ βουλή. δὴ ἀκούσιν, ὀπιπκράτης. ὁρῶν οἷοις τῶν ἐ-
 ρομένων καὶ κέλλοις μεταρμηκῶν, οὐδετέρα δὴ τῶν
 ὀπιπκῶν τούτων ὀρεσθῆσαι χρωμένους, ἀλλ' ὀπιπκῶν τῆ
 ὀψῶς ὀπιπκῶν σεμνωμένοις, τὴν ἢ πρὸς τοῖς θεο-
 σήμεναι ὀπιπκῶν, καὶ τοσοῦτον δημηρτικότητας τὴ
 βέλπεια κημεν, ὡς δὲ τοῖς λυμαινομένοις

A à maxima terræ habitabilis parte lugentur. nonne
 hi beati sunt iudicandi? quos afflores esse diis ma-
 nibus iurè dixeris: eademque esse conditione, qua
 veteres illos bonos & praestantes viros in Insulis
 fortunatis. Nam ne de illis quidem quisquam, qui
 viderit, hæc renunciauit: sed quos viuentes huius no-
 stri superni orbis dignamur honoribus, eos illic et-
 iam quodam animi prælagio confirmiles honores
 adipisci arbitramur. Ac istam oratione leuare mor-
 titium, est id quidem fortasse difficile: faciun-
 dum tamen periculum est, & animus ad iucundio-
 ra traducendus. Tales enim viros qui genuerunt, &
 è talibus aliis ipsi orti sunt: eos præclarum est ad-
 uersas res pulchrius cæteris posse ferre: & in vtraq;
 fortuna vultu eodem conspici. Quæ cum illis maxi-
 mo & honori fuerint & ornamento: tū toti ciuitati,
 & viuentibus, maximam attulerunt celebritatem.
 Graue est matri & patri orbari liberis: & cõiunctissi-
 mis suæ senectutis priuari altoribus: sed præclarum
 est, honores præcipuos & monimentū virtutis eod-
 dem publicè adeptos conspicerè: sacrisque & cer-
 taminiibus dignatos immortalibus. Molestum est li-
 beris amisisse patres: sed præclarum est, paternæ cõ-
 sequi gloriæ hæreditatem. Ac tristitiæ quidem hu-
 ius fortunam esse causam reperiemus: cui homines
 natos cedere ac parère necesse est: at honoris & de-
 coris, eorum, qui honestè oppetere voluerunt, in-
 stitutū. Mihi quidē nō multa, sed vera dicere propo-
 sitū fuit Vos aut' finito luctu vt fas iusq; est, abitate.
ORATIO XXIII (QVAM LIBANIVS

Demosthenis esse negat, vt multo languidiorem
 quàm illius vehementia ferat) Amatoria,
 Hieronymo Vuolfio interprete.

Age, age, quoniam audire vis, o-
 stendam tibi orationem, & le-
 gam: sed consilium tibi est in
 primis intelligendum, eius qui
 hanc orationem composuit. Is
 Epicratem, quem inter multos,
 & formosos, & bonæ indolis a-
 dolescentes nostræ vrbis, esse suauissimum, & æ-
 qualibus ingenio magis quam forma antecellere
 putabat, laudare instituit. Cum autem videret, ama-
 toria scripta pleraque, iis quos celebrarent, vt inge-
 nuè dicam, ignominiosa potius esse quàm honorifi-
 ca: id ne sibi vsu veniret, cavit: & quod se animo
 suo persuasum habere asserit, idem etiam scripsit:
 amatorem ingenuum neque facturum turpe quic-
 quam, neque petiturum. Quod igitur in oratione
 maximè amatorium deprehendas, id in hoc genere
 versatur. Reliqua, partim ad ipsius adolescentis cõ-
 mendationem pertinent: partim de liberalibus di-
 sciplinis, vitæque genere constituendo præcipiunt.
 Hæc autem omnia sic scripta sunt quemadmodum
 in monimenta literarum referri solent. Nam vt ora-
 tiones quæ pronunciantur, simplici & ex temporali
 sermonis genere texti debent: ita quas ad postero-
 rum peruenire memoriam velis, poematis instar e-
 laboratas, & exquisitum in modum perpolitatas esse
 decet. Illas enim probabiles, has magnificas esse o-
 portet. Ne verò extra causam tibi fabulas narrem,
 nève quid de ea sentiam, ipse commemorem: sic
 ausculta, vt ipsam orationem iam auditurus, quan-
 do ipse adest, quem auditorem esse volui, Epicrates
 Cum viderem nonnullos eorum qui amantur, &
 forma, sunt ornati, neutra felicitatum harum rectè
 vti: sed, vt oris decorè laudi sibi ducere, sic amatorū
 familiaritatè auersari: atq; in iudicando aded nō in-
 telligere optima quæ sint: vt propter eos qui hac re
 tē tā βέλπεια κημεν, ὡς δὲ τοῖς λυμαινομένοις

Argumen-
 tum oratio-
 nis, & com-
 mendatio
 Epicratis.

 Infinitatio
 Flagitiosū
 amorem
 ab honesto
 esse distin-
 guendum

flagitiosè abutuntur: illis etiam sint iniqui, qui modestam, castamque consuetudinem eorum expertunt: eos ego non sibi metipsis tantùm malè confutere: sed aliorum etiam familiaritates depravare: illorumque amentiam prudentibus non esse imitandam existimaui: praefertim, si considerent, cum res ipsæ nec honestæ, nec flagitiosæ per sese sint, sed pro ratione utentium plurimum variant: temeritatis esse, vno eodemque de vtriusque modo statuere. Deinde, omnium esse absurdissimum iudico: eos ad mirari, qui plurimos, & constantissimos amicos habeant: amatores autem improbare: quibus solis, nec iis tamen omnibus, sed bonis & modestis duntaxat, amatorum animi sic conciliari solent, ac dedi, ut eorum esse proprii videantur. Iam illos qui nullius talis amicitia: felicem euentum viderunt: aut semetipsos tam incontinentes esse sciunt, ut modestam cum familiaribus habere consuetudinem nequeant: ita sentire: fortasse nihil miri est. Qui autem eodem, quo tu, animo, & conditione sunt: qui nec profus ignorant, quantæ necessitudines per amorem absque infamia sint auctæ: & superioris vitæ suæ tempus cum verecundia transegerunt: in eos ne suspicio quidem cadit vllius turpitudinis. Quod magis etiam ad hanc scribendam orationem sum incitatus: quod duas res pulcherrimas consequi me posse animaduertebam. Nam tum bonis tuis commemorandis, simul & te felicem, & me, qui te talè diligam, non vaxordem esse, ostensurum confido: tum suadendis iis quæ in primis necessaria sunt, & benevolentia: meæ specimen & mutua: amicitia: occasionem allaturum. Tamen si autem me non praeterit, quàm difficile sit, & indolem tuam pro dignitate celebrare: & multò etiam esse periculosius, dare consilium: cum monitori euentus consilij praestandus sit: decere tamen existimo, ut & hi qui iurè laudantur, veritatis excellentia laudantium facundiam superent: & in dando consilio spero me non aberraturum. Scio enim stultos, & intemperantia profus depravatos, nulla etiam sapientissima, rectissimaque consilia probè exequi: per eos verò, qui vitam suam prudenter & innocenter instituerunt, nec vel medio critter cogitata frustrari solere. Hac igitur spe fretus, ad orationem aggredior. Arbitror autem omnes mihi esse assensuros, hanc ætatè decere maximè, & pulchritudinè aspectus, & modestiam animi, & fortitudinè vtriusque, & perpetuam orationis suavitatè. E quibus ea quæ naturæ sunt, ita tibi præclara, Fortuna largita est, ut oēs te suspiciat, & admirètur: reliqua ipse tuapte cura eò perduxisti, ut nemo sanus te reprehèdat. Oportet autem eum, qui maximas laudes mereatur, & diis charum videri: & hominibus, partim propter semetipsum, partim propter fortunam admirationi esse. Ac in vniuersum de plurimis tuis ad virtutè adiumētis, plura deinceps narrari conueniet. Quas verò singulatim laudes referre possum: eas verè ut exponam, operam dabo. Primum autem eam laudare incipiam, quàm vidētibus omnibus primum cognoscere licet, tuam pulchritudinem: eiusque colorem, è quo & membra & totum corpus elucet: cui quam conuenientè similitudinè adhibeam, cum considero, inuenio nullam: sed in mentem mihi venit, rogandos esse lectores huius orationis, ut ipsi te spectent & contemplantur: ut venia mihi detur, nihil tibi simile adferenti. Cum qua enim id mortalium rerum comparetur, quod immortale aspicientibus desiderium parit? quod

Pulchritudo.
Modestia.
Fortitudo.
Eloquētia.

Forma omnis criminis experta.

πάνουχόθεν. ἀλλὰ παρίσταται μοι δεῖσθαι τῶν ἀναγκώντων τίνδε τὸν λόγον, σὲ θεωρήσει καὶ δεῖν, ἵνα συζητήσῃς τῶν μισθῶν ὁμοίων ἔχων εἰπεῖν αὐτῶν. τὰ γὰρ εἰκάσθαι πρὸς θνητῶν, ὃ ἀθάνατον τοῖς ἰδοῦσιν ἐργάζεται πόθον καὶ ὀροφύρα

A τῶν παρῶν καὶ πρὸς τοὺς μὴ σωφροσύνης πλησιάζει ἀξιοῦντας δυσκόλως ἔτι δὲ καὶ μὲν τοιοῦτοι οὐ μόνον αὐτοῖς ἀλυσιτελεῖς ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις μοχθηρὰς συνηθείας ἐργάζονται. τοῖς ἡ καλῶς φρονούσιν οὐκ ἐπακολουθεῖται ἔτι τῆς τύπῃς δαπανοῖα: μέγιστα μὲν δὲ θυμολογίαι, ὅτι τῶν παρῶν οὐτε καλῶν, οὐτ' ἀγαθῶν ἀποκρίματα ὄντων, ἀλλὰ πρὸς τοὺς χρωμένους τὸ πλεῖστον διαλλατίντων, ἀλλοθρον μὲν γνῶμη πρὸς ἀμφοτέροις χηθεῖται: ἐπειδὴ ὅτι πάντων ἀποπύματα ἔστιν. ζήλου μὲν τοῖς πλείστοις φίλοις ἐβέλαιοταῖς ἔχοντας, ἀποδοκιμάζειν ἢ τοῖς ἐρεσθῶν: οἷς μόνον ἴδιον ἔδος οὐχ ἀπασιν, ἀλλὰ τοῖς καλοῖς καὶ σάφροσιν οἰκειοῦσθαι πέφυκεν. ἐπὶ ἢ τοῖς μὲν μηδεμίαν πω τοιαύτην φιλίαν ἐωρακόσι καλῶς ἀποβῆσαν ἢ σφόδρα κατηγόσιν αὐτῶν ὡς οὐκ αὐτῶν δεινῶν σωφροσύνης τοῖς ἐπιτηχάνουσιν ὁμιλεῖν ἴσως οὐκ ἀλλοθρον ταύτην ἔχουσιν ἢ δὲ νομῶν. τοῖς δὲ ὡς ἐρ σὺ δὲ καὶ μὲν, καὶ μὴτε παντάπασιν ἀνικτοῖς οὐσιν, ὅσμη δὴ χρεῖα δὲ ἐσθρὸς χρεῖα ἀγαθῶν ἢ ἐξήδησαν. καὶ μὴ τῆς ἀκριβείας τῆς δουλείας τὸν ἄλλον χρόνον βεβιωκόσιν, οὐδὲ ἴσως ἴσως ἔχουσιν εὐλογῶν, ὡς αὐτῶν παρῶν ἀγαθῶν. διὸ δὴ καὶ μέλλων ἐπιτήθειν τὰ τῶν παρῶν τὸν λόγον ἡρώδης: ἄλλος δὲ οὐκ ἀλλοθρον εἰ δὲ μὲν γὰρ ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διελθὼν ἄμα σέ τε ζήλωτον, καὶ ἐμαυτὸν οὐκ ἀόητον ὅτι δὲ ἔξω ἐλπίσω, εἰ σὲ τοιοῦτον ὄντα ἀγαθῶν συμβεβηκόσιν δὲ ἀμέγιστα κατεπέργει, νομίζω τῆς μὲν δυνάσεως τῆς ἐμῆς δειγμάτων, τῆς κοινῆς φιλίας ἀφορμῶν ἀμφοτέροις ἐπισίσσειν καὶ τοῖς μὴ οὐ λείπειν, ὅτι χαλεπὸν μὲν ἔστι καὶ τὴν σὺ φύσιν ἀξίως τῶν ὑπάρχοντων διελθεῖν ἐπὶ ὅτι καὶ δυνότατον τὸν συμβουλόσιν, μέλλοντα αὐτῶν ἐπὶ δὲ θυμὸν τὰ παρῶν κατὰ τῶν ἀλλὰ νομίζω τοῖς μὲν διαφύσας ἐγκωμίων τυγχάνουσι πρὸς ἡμέτερον τῆς τῶν ἐπιμενῶντων δυνάμειος παρῶν σίμειν τῆς ἀληθείας ἡ ἀβρολή τῆς ἢ συμβουλίης οὐ δὲ μὲν γὰρ τῶν παρῶν σίμειν ὅτι δὲ μὲν ἀνοήτων καὶ παντελῶς ὑπὸ ἀκροσίας διαφθαρμένων, οὐδὲ τῶν κατὰ ἡ ἀβρολή ὀρθῶς βουλομένων, οὐδὲ αὐτῶν καλῶς ἐξενεχθῆναι δὲ τῶν σωφροσύνης καὶ κατὰ τῶν ζῶν ἀρετῶν, οὐδὲ τὰ μετῴσως ἐπιμενῶντα δὲ μὲν γὰρ νεοταῖς πέφυκε. τὰς μὲν οὐκ ἐλπίδας ἔχων τοιαύτας, ἐγχειρῶ τὰ λόγον ἡρώδης ἢ πάντας αὐτῶν ἐμολογήσασθαι μοι, τοῖς πηλοκοῖτοις μέγιστα ἀρέσκειν, καὶ ἄλλος μὲν ὅτι τῆς ὀφείας, σωφροσύνης δὲ ὅτι τῆς ψυχῆς, ἀνδρείαν δὲ ἐπὶ ἀμφοτέροις τύπῃς, χρεῖα δὲ ὅτι τῶν λόγων διατελεῖν ἔχοντας. ὡν τὰ μὲν τῆς φύσεως αὐτῶν καλῶς ἢ τύχη σὺ πρὸς δὲ δακνῶν, ὡς ἐβέλαιοτον καὶ δαυμαζόμενον διατελεῖν. τὰ δὲ αὐτῶν πρὸς τῶν ἐπιμενῶν εἰς τὸ ποροζαγῶν ἡκείας, ὡς ἐμὲν αὐτῶν τῶν εὐφρονούτων ὅτι πημῶν, καὶ τοῖς χρεῖν τὸν μεγίστων ἐπάμειν ἀξίον ἴσως μὲν τῶν θεῶν ἡγαπημένον φαίνεσθαι, πρὸς ἢ τοῖς ἀνδρόποιοις τὰ μὲν δὲ αὐτῶν, τὰ δὲ δὲ τῶν τύχῃ δαυμαζέσθαι κατὰ δόλου μὲν τίνων τῶν ὑπάρχοντων σοι παρῶν ἀρετῶν ἴσως ὕστερον ἀρμόττει τὰ πλείω διελθεῖν. ὃ δὲ ἐμάσθου τούτων ἐγκωμῶν εἰπεῖν ἔχω, ταῦτα δηλώσασθαι πειρασόμεθα μετ' ἀληθείας ἀρξόμεθα ἢ παρῶν ἐπιμενῶν ὅτι παρῶν ἰδοῦσιν ἀπασιν ἔστι γνώμη σου τὸ καλλοε, καὶ τούτου τὸ χροῖμα δὲ οὐ καὶ τὰ μέλη καὶ ὄλον τὸ σῶμα φαίνεται, ὅτι πᾶν ἀρμόττει οὐσαν εἰκόνα ἐν ἔγκωμῶν σῶμα

ὁρῶν μὲν ἐκ δὲ πολλῆς καὶ μετὰ τὴν μνημονόειαν καὶ τὴν
 τῆς θεῶν ἀξίαν ἐπ' ἀνθρώπου φύσεως ἔχει; καὶ μὲν τῆ
 δ' ἀρετῆσαν ἀειθερῆ, καὶ τὸς αἰτίας ἀνυποπόνητον; ἀλ-
 λά μὲν εἰς ταῦτ' ἔστιν αἰτία σαδαι καὶ τὸ σὸν ὄψιν, ἀ-
 πολλοῖς ἀλλοῖς ἢ δὴ σωπέσει τῆς καλλίης μεταχρόνων.
 ἢ γὰρ ἀρρυθμίαν τῆς σώματος ἀπασαν σωπετάραξαν τὴν
 ὑπάρχουσαν δ' ἀρετῆσαν, ἢ δὲ ἀτύχημα π καὶ τὰ καλῶς
 περικότα σωδιέβαλον αὐτῶ. ὦν οὐδενὶ τὴν σω ὄψιν
 ὁρῶν μὲν ἀ' ἐνοχον γρηγορημύλων. ἔπειτ' ὁ φόδρα ἐφυλά-
 ξατο πάσις τὰς τοιαύτας κήρας, ὅς τις ποτ' ἴδῃ θεῶν ὁ
 σὸς ὄψιν ἀρονοθεῖς, ὡς μὴδὲν μέμφεως ἀξίον, τὰ δὲ
 πλείστα ἀειβλεπία σου κατὰ στήθεα, καὶ μὴ δὲ τῆς ὄρω-
 μένων ὅπφανεσάτου μὲν ὄντος τῆς ἁροσώπου, τοῦτου δὲ
 αὐτῆ τῆς ὁμμάτων ἐπ' μάλλον ἐν τοῦτοις ἐπεδείξατο τὴν
 εὐνοίαν, ἴδ' ἔχεν εἰς σὲ τὸ δαιμόνιον. οὐ γὰρ μόνον καὶ τὸ
 τὰ κατεπεύρηθη ὄραν αὐτάρκη παρέχῃ. ἀλλ' ἐνίων ἐδὲ
 ἐκ τῆς ἁροσιμῶν γηγορομένης τῆς ἀρετῆς, σου δὲ
 τῆς ὄψιν ἀρετῆς σημείων τὰ καλλίση τῆς ἡδῶν ἐνεφανίσε-
 καρῶν μὲν καὶ φιλάθηρον τοῖς ὄροσι. μεγαλοκαρπῆ δὲ
 καὶ σεμνὸν τοῖς ὁμιλοῦσιν ἀιδρεῖον ἢ καὶ σῶφρονά πασιν
 ὅπφειδίας ὁ καὶ μάλας ἀ' τις θαυμαστέ. τῆς γὰρ ἄλλων
 ὅπφ μὲν τῆς ἀρετῆς ταπεινῶν, ὅπφ ἢ τῆς σεμνότητος αὐ-
 θαδῶν ὑπολαμβανομένων καὶ δὲ μὲν τῆς ἀιδρεῖαν θα-
 συτέρον, δὲ τῆς ἡσυχίαν ἀειτέρον ἔῃ δοκουῦτων. ὅ-
 αὐτὰς ὑπεναπώσεις καὶ ἀλλήλα λαβῶσα ἢ τῆς
 καὶ τὸ δέον ἀπανθ' ὁμοσθροῦ μύρα ἀπέδωκεν ὡσπερ εὐ-
 χλῶ ὅπφ τελοῦσα, ἢ κατὰ δὲ μὲν τοῖς ἄλλοις ὅπφ δὲ
 ἐουληθείσα ἀλλ' οὐ θητεῖ, ὡς εἰδῆσαι, φῶσιν σωισάτα.
 εἰ μὲν οὐδ' οἶον τῆς ἐφικέσται τῶ λόγῳ τῆς καλλίης τῆς σου,
 ἢ τῆ τοῦ μόνον τῆς σῶν ἀξίεπαμον ἔδεν κατὰ λιπῆν ὡ-
 μεθα δὲ ἐπαμουῦτες τῆς ἁροσῶτων τοικυῶν ἢ δέδοι-
 κα μὴ καὶ τὰς ἀπειρησῶσι γρησῶμεθα τοῖς ἀ-
 κεραταῖς, εἰ καὶ τὸτο μάτῳ τερθροῦ ὡμεθα. πῶς γὰρ
 ἀ' τις ὑποβάλοι τῶ λόγῳ τὴν σὸν ὄψιν, ἢς μὴδὲ ἀ τέχνη
 πεπνῆ τῆς ἔργων τῶς ἀρίστοις δημοστροῖς, δύνα τῆς ἁρ-
 τεῖαν καὶ θαυμασῶν οὐδὲν τὰ μὲν γὰρ ἀκίνητον ἔχει θα-
 εῖαν ὡς ἀδῆλον ἔῃ τί ποτ' ἀ' ψυχῆς μετὰ χρόνῳ φανείη.
 σου ἢ τὸ τῆς γνώμης ἢ τῶς ἐν πασιν οἷς ποιεῖς, μετὰ μὲν
 δ' ἀρετῆσαν ἐπαυξάνει τῶ σώματι. καὶ μὲν οὐδ' ἢ καὶ
 λοις πολλὰ κατὰ λιπῶν τοσαῦτα ἐπαυξέσαι ἔχω. καὶ ἢ
 τῆς σωφροσύνης καλλίση μὲν τὸτο ἔχομι ἀ' εἰπεῖν, ὅπφ
 τῆς ἡλικίας τῆς τοσαύτης δὲ δὲ βόλως ἐχρύσης, σοὶ μάλ-
 λον ἐπαυξέσαι συμβέβηκεν. οὐ γὰρ μόνον οὐδὲν ὄξα μὲν-
 τῶν αἰσθ' καὶ φρονημάτων ἢ κατὰ τὴν ὄραν ζῶ
 καὶ τούτων μέγιστον τεκμήριον, ἢ καὶ τῶς τοῖς
 ἀιδρεῖοις ὁμιλία. πολλῶν γὰρ ἐντυγχανόντων σοι, καὶ
 παντοδαπῶς φύσεις ἐχόντων, ἐπ' δὲ ἁροστρομένων
 ἀπάντων ὅπφ τὰς εἰαυτῆς σωπεθείας οὕτω καλῶς ἁρο-
 σης τῆς τοιούτων, ὡς πάντας τὴν καὶ σεφιλίαν ἢ γα-
 πηκότας ἔχειν. ὁ σημεῖον τῆς ἐιδέως καὶ φιλανθρο-
 πῶς ζῶ ἁροστρομύλων ἐστὶ. καὶ τοικυῶν δὲ δοκί-
 μισαν ἢ δὲ τῆς τε συμβουλοῦντων, ὡς οὐ γρη τὰς τῆς
 τυχόντων ὁμιλίας ἁροσδέχεται, καὶ τῆς ἁροσδέντων
 τούτοις ἢ γὰρ καὶ χεῖν ὁμιλοῦντα φαύλοισι ἀγα-
 κῶν ἔῃ δὲ ἀλλεσται κατὰ τοῖς πολλοῖς ἢ δὲ ὁμο-
 βούλων τὰς τοιαύτας ὅπφ πλῆξεις, ὡς ἀ' τῆς τῆς ἐν-
 τυχόντων δὲ ἁροσδένεται συμπίπτεν. ἐγὼ δὲ δὲ
 τὸτο καὶ μάλλον οἰομαί σε δὲ ἐγνωμάζειν, ὅπφ τῆς ἄλλων ἐν π' τῆς ἀδυσάτων εἰομύων ἔῃ, τὸ τοῖς ἄλ-
 λων ἔδοποις ἀρεσκειν, σου τοσοῦτο τούτων διωλέγηας, ὡς τῆς χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἀπάντ' ἀει γρηγορησται. τ' μὲν

A aspectu sui non fatiatur? quod cum remotum est, ani-
 mis obuerfatur? quod diuinam obtinet in corpo-
 re humano dignitatem? vt floridum elegancia ve-
 nustatis, ita omnis suspicionis expers? Iam nec il-
 la in facie tua culpari queunt, quæ multis pulchritu-
 dine præditis acciderunt, vt vel ob corporis incon-
 cinnitatem, vniuersa eorum elegancia turbaretur
 vel propter calamitatem aliquam, etiã reliqua per
 se præclara, minus placerent: quarum reprehensionū
 omnium tuam faciem expertem esse reperiemus.
 Tanta enim cura, quisquis ille deorum fuit, qui for-
 nam tibi largitus est, omnes huiusmodi labeſ cau-
 uit, vt nihil vituperatione dignum, suspicienda in
 te plurima effecerit. Nam cum in his quæ aspectu
 fentiantur, maximè faciès emineat, atque in hac ip-
 sa oculi: magis etiã in his suam erga te bene-
 uolentiam numen ostendit. Nō .n. eos, ad necessa-
 rios duntaxat vsus, idoneos præbuit: sed cum quo-
 rūdã virtus vix ex actionibus appareat, mores tuos
 probatissimos per visus indicia declarauit: qui sis
 & mitis atq; humanus aspectu, & magnificus, & gra-
 uis in vitæ consuetudine: & fortis ac moderatus ad-
 uersus omnes: id quod in primis admirere. Nã cum
 aliorum comitas in humilitatis, grauitas in fastu
 opinionem incurrat: cumque iidē vt propter for-
 titudinem temerarij, sic propter māfuetudinē iner-
 tes videantur: tot res inter se contrarias naçta fortuna,
 ita vti par est, omnia consentientia secum effe-
 cit: quasi votum absolueret, aut exemplū aliis ostē-
 dere vellet: non quasi mortalem pro more suo na-
 turam constitueret. Quod si tuam pulchritudinem
 assequi dicendo liceret, aut vnum hoc in te laudan-
 dum esset: nihil in hoc tui celebradi proposito è tuis
 d tibus prætereūdū videretur. Nūc vereor, ne audi-
 tores defatigemus, vt minus alacriter accipiant re-
 liqua, si de hoc frustra nugemur. Quis enim speciē
 tuam oratione exprimat, quam nec pictæ aut fictæ
 imagines, præstantissimorum artificum industria
 elaboratæ, superare queant? Neque id mirandum.
 Nam illæ immobiles spectantur: vt obscurum sit,
 cuiusmodi, si viuerent, apparerēt. Sed animi tui mā-
 fuetudo, & dexteritas in omnibus tuis factis, venu-
 statē corporis mirum in modum auget. Ac tuæ for-
 mæ laudes (quanquam præterij multas) has habeo.
 De temperantia verò, pulcherrima laus illa occur-
 rit: quod, cum ista ætas calumniis exposita sit, tibi
 vsu venit vt potius laudare. Non modò enim ni-
 hil delinquis: sed sapientius etiã, quàm pro flore æ-
 tatis, vitam instituisti. Cuius rei maximum testimo-
 nium est, tua cum hominibus cōsuetudo. Cum enim
 te multi conueniant, idēmq; diuersissimis præ-
 diti ingenijs: tēque omnes ad suam familiaritatem
 inuitent: ita præclare te aduersus illos omnes gefi-
 sti: vt amicitia tua delectentur: quod est vitæ indi-
 cium laudabiliter humanitēque institutæ. Quan-
 quam autem iam nonnulli probati sunt, tum qui
 non quo suis in amicitiam recipiendos suasere, tum
 qui iisdem paruere: quod & si quis improbis ob-
 fequatur, necesse sit vulgi reprehensionem in-
 currere: & si eam calumniam vereatur, o-
 dium ipsorum sodalium suscipiendum sit: e-
 go tamen propter hoc ipsum te magis laudan-
 dum cenſeo: qui, cum aliis fieri non posse
 videatur, vt populi iudiciis probetur quif-
 quam: tantum illos excellas, vt difficultates
 atque asperitates omnes superaris. Nam ne su-

Virtus syn-
cera.

Temperan-
tia & iua-
uitis.

ὡς ἂν ὀκνῶ μὴ ἀρξάμενος λέγειν, μὴ λειψῶ τὰ λόγια τῆν
 ὅτε γελῆται μὲν ὁμοίως δ' ἐὼς ἀλαίφω. καὶ γὰρ αἰσθρόν εἰ
 θεωρεῖται ἢ μάς ἀφραίνει, ταῦτ' ἀπαύξει μὴ ἐδέλφειν.
 ἀπάντας μὲν ἐν εἰ διέξηση τοὺς ἀγῶνας ἴσως ἀπ' ἀκμῆσιν
 μήκος ἢ μὲν ἐπιγῆγοι τὰ λόγια ἐνός δ' ἐν ὧ πολὺ διήνε-
 χας μνησθεῖς, πάντα τὰλλα διηλώσω καὶ τῆν τῆν ἀκρότων
 * δύναμει συμμειξιάτερον φανήσομαι χρωμῆρος. τῆν γὰρ
 ζῶντων ἀφελόντων, καὶ τῆν μὲν ποροορμησάντων, τῆν δ' ἠ-
 φημι χρωμῆρων, ἀμφοτέρων ἀφελῶν ὁμοίως, ἐκατέρων ὡς
 ἀφελόντες τὴν κίβητα ἐλαβεῖς τοῦ σφαιρῆτος τυχῶν ὧς κήπερ
 καλῶ τ' ἰκάνοντος, καλλίον ἐδίδκει καὶ ὡς ἀλατῶτερον
 εἶναι τὸ σωθῆναι. φερεμένον γὰρ ἐκαστὸν μὲν σοὶ τ' ἡμῶν ἀπ-
 πάλων ἀμείων, ἀπάντων δ' ἀνυπόστατον οἰόμενον εἶναι τὴν
 τῆν ἵππων δύναμιν ὁρῶν τῆν ἄλλων εἰς εὐμεινός δει-
 νοῦ παρόντος ὑπερηγῶν ἀκρότης, οὐχ ὅπως ἐξεπλάγησιν ἢ
 κατεδειλίασας, ἀλλὰ τῆν μὲν ἀνδρεία καὶ τῆν τ' ἐξέλας ὅρ-
 μῆν κρείττων ἐγγύς τῶν τῶν καὶ τοῦ διδύμου τυχῶν τῆν
 ἀνταγωνιστῶν παρῆλθε. καὶ γὰρ σοὶ τοσοῦτον μετῆλθε ζῆλος
 τῆν ἀνδρείων τὰς ἀφελόντας, ὡς πολλῶν θρυλωμένων,
 ὡς ἐν τοῖς ἵπποις ἀγῶσιν ἠδὲ τῶν δεινὰ παρέχεῖ τὰ να-
 ναρωῦτα, καὶ δοκούτων ἀληθῆ ταῦτα λέγειν ὅτι σοὶ τοῖ
 νατιον, τοὺς δεατὰς φοβεῖσθαι πάντας, μὴ πὶ συμπίση τοῖ
 τοῦ σέ. τοιαῦτην εἰνοίαν καὶ φιλοπῆμαι ἢ σὴ φύσις αὐ-
 τοῖς παρεχέει εἰκότως καλὸν μὲν γὰρ εἶναι τὸ κατ' ἐν πᾶσι
 βλεπῶν ἡμέτερον πολὺν ἢ καλλίον τὸ πάντα ἀφελῶσιν, ἐφ-
 οῖς αὐτὸς νοῦν ἔχων φιλοπῆμαι. δὴλον δ' εἰμὲν δει-
 κῶσιν γὰρ αἰκῶν μὲν καὶ ῥαδάμανθου δεικῶν σφαιρῶν
 νῆσθαι καὶ τῆν καὶ ἄδων, εἰς ἄλλους τοῖς τῶν δεικῶν
 ὑπὸ θεῶν ἀγαπηθείας, ὡς ἐρωτῆσαι δαυμάζω τῆν ὅτι
 θυμῶν τῆς σῆς φιλίας, ἀλλὰ τῆν μὴ τὸν ἔσπον τῶ-
 τον δεικῶν μὲν. ὅπως γὰρ ἐνός ἐκαστοῦ τῆν ἀφελῶν μὲν
 μεταχρόνως τῆν τῶν θεῶν οὐμῆας ἠξιώθησαν, ἢ περὶ
 γ' ἀπάντων κυρίου καταστάντος δικτῶν θνητῶν φύσις φι-
 λον γυῖδα. δεικῶν μὲν οὐκ, καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ
 τοὺς ἄλλους οὐμῆας τοὺς σοὺς ζήλουσιν, τοσοῦτον ὑπερέ-
 χροτός σου τῆν ἠλικιωτῆν ἀρετῆν πολὺν ἢ μάλλον οὐκ εἶ
 τῆν τῆν κούτων ἀγαθῶν ἠξιώμενος, σωτῆς πορὸς ἐκείνας
 αἰετοῖς εἶναι φίλους ἐξ ἀπάντων αἰρή. τοὺς μὲν γὰρ ἢ τυχῆ
 σοὶ μετόχους κατέστησε τοὺς δ' ἢ σφαιρῆτος καλοκαγαθία
 ἀφελῶν ἐποίησεν οὐκ οὐκ οἶδα πότερον ἐραστὰς, ἢ μόνους
 ὁρῶντας γινώσκοντας ἀφελῶν ἀφελῶν τῆν. δοκεῖ γὰρ μοι
 καὶ κατ' ἀρχῆς ἢ τυχῆ τῆν μὲν φάτων κατὰ φρονούσα,
 τὰς ἢ τῆν ἀφελῶν ἀφελῶν ἀφελῶν ἐρεθίσαν βουλη-
 θῆσιν, τὸ σὺ φύσιν οὐ φερεῖς ἢ δονῶν ἐξ ἀπαθηθῆναι κα-
 λῶ ποῖσαι, ἀλλὰ φερεῖς ἀρετῆν ἐξ ἀφελῶν ἀφελῶν τῆν
 μὲν πολλὰ δ' ἔχων ἐπὶ σέ διελθῆναι, αὐτὰ καταλύσθαι
 μοι δοκῶ τ' ἐπαίνον δεδιδῶσθαι κατὰ ὑπερβολῆν τ' ἀφελῶν
 πῆνης φύσεως ὑπερσὺ δεικῶν ἀφελῶν δόξω. τοσοῦτον γὰρ ὡς
 εἰκοιεν, ἢ τῆν λόγων δεικῶν ἐλατῶν ἔχει τῆς δεικῶν ὡς
 τοὺς μὲν ὁρατοῖς οὐδεὶς ἀφελῶν ἀφελῶν τοὺς ἢ τούτων ἐ-
 πῆγοις, οὐδ' αὖ ἐλλείπωσιν, ἀληθεῖς εἶναι νομίζουσι. παυ-
 σάνδρος οὐδ' ὡς τούτων, ἢ δὴ περὶ σοὶ σοὶ συμβελέ-
 νει, ὡς αὐτὸς ἀφελῶν ἐπὶ τὴν σὺ τῆν βίον καταστήσεις.
 βουλοῦμαι δ' αὐτῶν, μὴ παρέρχων ποῖσαι τὸ πορὸς
 χεῖν τὸν νοῦν τοὺς μέλλουσι ρηθῆσθαι μὴ δ' ὑπολαμ-
 βάνειν τῶν, ὡς ἀφελῶν τούτων κέχρημαι τοὺς λόγους οὐ
 τῆς σῆς ἀφελῶν ἐνεκα, ἀλλ' ὅτι δεικῶν ἀφελῶν ἵνα
 μήτε δεικῶν τῆς ἀφελῶν, μήτ' αὐτῆ τῆν βελτίστον τὰ τυχόντα ἐλόμῃς, χεῖρον ὡς αὐτῶν βουλοῦμαι

A oratione non assequar: tamen neque praetermittam.
 Nam turpe fuerit, quae nos spectantes exhilarant,
 ea nolle commemorare. Ac si omnia certamina re-
 ferre vellem: ultra modum fortasse nobis extende-
 retur oratio: vnus autem, in quo multum excellui-
 sti, facta mentione, & reliqua indicaro, & audito-
 rum benignitate non abutar. Emisissis bigis, atque a-
 liis longius euectis, aliis subsequenibus, vtrisque
 superatis, praex vtrisque, vt decuit, victoriam obtinui-
 sti: talem coronam adeptus, in qua cum ipsa victo-
 ria praecleara sit: tamen euasisse incolumem, praec-
 larius videbatur, & admirabilius. Nam aduersario-
 rum curru contra te ruente, cunctisque putantibus,
 equorum violentiam non sustineri posse: quaquam
 videras ceterorum quosdam nullo etiam ingruen-
 te periculo, mirifice angere: minime perterritus es,
 aut refugisti: sed & robore animi, & bigarum im-
 tu fuisti superior: & aduersarios, qui secundo cursu,
 nec interrupto vsi fuerant, celeritate anteuertisti.
 Quo ita ita mutasti animos hominum, vt cum mul-
 ti iactent in ludis equestribus nihil esse perinde iu-
 cundum, atque naufragia currum, iique vera dice-
 re videantur: de te contra spectatores, omnes, soli-
 citi ne quid tibi tale accideret, formidarent. Tam-
 tam benevolentiam & studium in eorum animis
 natura tua excitarat: neque id iniuria. Cum enim
 pulchrum sit, ob vnum aliquod ornamentum esse
 conspicuum: quanto pulchrius est omnia comple-
 cti, quae homo prudens laudi sibi duxerit? Idque
 inde perspicitur: Aiacum & Rhadamantum pro-
 pter iuuuentiam: Herculem, Castorem & Pollucem
 propter fortitudinem: Ganymede, Adonim, & eius
 generis alios propter pulchritudinem, a diis adama-
 tos esse experiemus. Quare non miror eos, qui ami-
 citiam tuam expetunt: sed illos, qui non eodem
 modo erga te afficiuntur. Si qui enim singulis dun-
 taxat horum quae diximus bonorum praediti, con-
 uictu deorum sunt dignati: nonne ei, homo qui na-
 tus sit, optabile fuerit, eius amicum fieri, qui illa v-
 niuersa in sua potestate habeat? Praedicanda igitur
 est tui & patris, & matris, & ceterorum propinquo-
 rum felicitas: quod aequales tuos tantum virtute vin-
 cas, sed horum multo magis, quos tu tam praestanti-
 bus dotibus ornatus, delectu habito ex omnibus,
 amicitia tua dignaris. Nam illos fortuna tecum co-
 iunxit: hos sua virtus tibi commendauit: qui haud
 scio amatores ne, an soli veri iudices sint nominan-
 di. Nam mihi quidem videtur initio fortuna, co-
 temptis improbis, honestorum virorum mentes
 irritare volens, naturam tuam fecisse formosam:
 non quo facile ad voluptatem decepta prolabere-
 tur: sed vt amplexa virtutem gloriam consequere-
 ma. Quanquam autem multo plura de te commemo-
 rare possem: hic mihi finiendae esse puto lauda-
 tionem: veritus, ne mea tui praedicatio natu-
 ra humanae limites excedere videatur. Nam vs-
 que adeo dicendi vis ab aspectu vincitur, vt his
 quae sub sensum oculorum cadunt, fidem esse ab-
 rogandam nemo putet: eorundem vero laudes
 etiam iusto minores, non esse veras opinentur.
 His igitur nunc omissis, ea tibi praecipere cona-
 bor, per quae vitam tuam honoratiorem efficias.
 Te vero velim ea quae dicentur, non obiter ani-
 maduertere: neque existimare, me ostentandi
 potius ingenij, quam tui iuuandi studio, his
 verbis esse usum: vt nec a veritate aberres, nec pro
 optimis obuia quaeque amplexus, peius tibi cofulas.

Conflectio virtutum laudabilior.

Reiectio cum occupatione, & transitus ad suasionem, animum liberali doctrina esse excolendum.

οὐ γὰρ ἀπὸ ἀδελφείας ἀλλ' ὁπίσθ' αὐτῶν σε διὰ τῶν ἡμε-
 ρίων ἐστὶν ὅτι τῶν ἡμερῶν μελετᾷν, ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι κα-
 λῶς ὁπίσθ' αὐτῶν νόμιζε ἢ πᾶσιν μὲν τὴν φιλοσοφίαν με-
 χαλάσας τοῖς χρωμένους ἀφελεῖν πολὺ ἢ μάλα τὴν πε-
 ρεῖ τὰς ἀρετὰς καὶ τοῖς πολιτικοῖς λόγοις ὁπισθ' αὐτῶν
 τῆς γὰρ γωμετρίας καὶ τῆς ἀλλης τοιαύτης παιδείας ἀ-
 πείρους μὲν ἔχειν ἀεὶ ἀκέραιον ἀκέραιον ἢ ἀγωνιστῶν γινώσκων,
 ταπεινότερον τῆς σῆς ἀξίας, ἐν ἐκείνῃ δὲ τὸ μὲν διενεγ-
 κῆν ζῆλωτον, τὸ δὲ ἀμύρονον γινώσκων, παντελῶς κατὰ γέ-
 λασον γνοῖς δὲ αὐτῶν ἀλλων τε πολλῶν, καὶ ὡς ἄρα περὶ
 ῥήσας τὰς περὶ σπουδῆς γινώσκων ἐν δόξοις ἀνδρῶν.
 τὸ μὲν γὰρ περὶ κλέα, τὸν συνέσει πλείστοι τῶν κατὰ
 αὐτοὶ διενεγκῆν δόξαντα πάντων, ἀκούσεις πλησιάζου-
 ται ἀναξαγόρα τῶν κλαζουδίων καὶ μαθητῶν ἐκείνου
 γινώσκων, ταύτης τῆς διωμάμεως μεταχρόντα τὸ μὲν δὲ
 ἀλκιβιάδῳ δὲ ῥήσας μὲν περὶ ἀρετῶν πολλῶν χεῖ-
 ρον δεκτικῶν, καὶ τὰ μὲν ἱσχυραῖος, τὰ δὲ τα-
 πεινῶς, τὰ δὲ ἱσχυραῖος ζῆλον περὶ ῥήσας ἀπὸ δὲ
 τῆς σπουδῆς οὐκ ἀλλὰ πολλὰ μὲν ἐπαγορεύοντα τῶν
 βίου, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν μετὰ τὴν ἄλλων ἔργων ὁπισθ' αὐτῶν
 ἱσχυραῖος. εἰ δὲ μὴ παλαιὰ λέγοντας δεκτικῶν, ἔχον-
 τας ἱσχυραῖος ὡς ἀδελφίμασι χεῖρα τὰ μὲν
 πρῶτον, οὐκ ἔξ' ὧν νεώτερος ὧν ἐπετιθέσθαι, ἀλλ' ἔξ'
 ὧν ἱσχυραῖος συνδεχόμενος ἐπετιθέσθαι, μετὰ τῆς δόξης καὶ
 πλείστον τιμῶν δὲ ῥήσας ἀξιοῦντα. τὸ δὲ ἀρχῶν,
 τὸν τὴν ἱσχυραῖος πόλιν οὐκ ἀλλὰ καὶ φιλανδρῶ-
 πως διοικήσαντα, καὶ κέραιον αὐτῆς κατὰ τὴν ἱσχυραῖος, ὡς εἰς
 ἀπαντὰς τὴν ἐκείνου μνήμην διελεῖν. ὅς ἐν ἀρχῇ
 κατὰ τὴν ἱσχυραῖος, ἐκ τῆς πλάτων, πλησιάζου, ποσαυ-
 τὴν ἔλαβεν ἐπίδοσιν. καὶ τούτων οὐδὲν ἀλόγως ἀπο-
 βίβηκε. πολὺ γὰρ αὐτῶν ἀποπώτερον, εἰ τὰ μὲν μετὰ δὲ
 ἐπιστήμης καὶ μελέτης λυαγχοζόμενα τελέειν τὰ δὲ
 μέγιστα, ἀπὸ τῆς καὶ τοιαύτης τῆς περὶ ἀρετῆς ἡ-
 διωμάμεως περὶ τῆς. περὶ μὲν οὐκ οὐκ οὐδὲ οὐδὲ
 ὅπ' αὐτῶν πλείον λέγειν. οὐδὲ γὰρ ἔξ' ἀρχῆς ὡς παντελῶς
 ἀπείρους ἔχοντες σου περὶ αὐτῶν ἐμνήσθαι ἀλλ' ἡγεύ-
 μῶν, τὰς τοιαύτας ὡς ῥήσας, τοῖς μὲν ἀγνωστοῦ-
 τας περὶ τῶν, τοῖς δὲ εἰδότες παροξύνειν. μηδὲν δὲ
 ἱσχυραῖος τοιοῦτον, ὡς ἀρετῶν ἐγὼ ταῦτα εἶρηκα, διδά-
 ξειν αὐτὸς ἐπαγγελῶν ὅτι πούτων (οὐ γὰρ ἀνα-
 χρωδῆν εἶπαι, ὅτι πολλὰ μαθεῖν αὐτὸς ἐπὶ δέομαι
 καὶ μάλλον ἀγωνιστῶν περὶ ῥήσας, ἢ δι-
 δασκαλῶν ἢ τῶν ἄλλων) οὐκ ὡς ἀναπόμῶν δὲ, ταῦ-
 τα δὲ διαιροῦμαι, τὴν ἱσχυραῖος ἐλυμῶν δόξαν,
 ἀλλ' ὅτι τὰ κέραιος τῶν ἔχον τυχάνει τὸν ἔσπον. ἐπεὶ
 συνίδα γε πολλοὺς μὲν ἔξ' ἀδελφῶν καὶ ταπεινῶν ὁπι-
 φανῆς ἔξ' τῆς περὶ ἀρετῆς ταύτης γινώσκων
 σόλωνά δὲ καὶ ζῶντα καὶ τελευτήσαντα μετὰ τῆς δόξης
 ἡγεύμῶν ὅς οὐκ ἀπεληλυμῶν ἢ ἄλλων τιμῶν, ἀλλ'
 τῆς μὲν ἀδελφείας τὸ περὶ μετὰ τῆς ἔσπον ἱσχυ-
 ραῖος κατὰ τὴν, τῆς δὲ ἐβουλίας, τὴν σαλαμῶ-
 νος κομῶν, τῆς δὲ ἀλλης σπουδῆς τῶν νόμων, οἷς ἐπὶ
 καὶ νῦν οἱ πλείστοι τῶν ἐλλυμῶν χρωμένους δεκτικῶν.
 ὅμως τοσούτων αὐτῶν καλῶν ὁπαρχοῦντων ἐπὶ οὐδὲν
 μάλλον ἐσπούδασεν, ἢ τῶν ἐπὶ τῶν σπουδῶν ὅπως γινώ-
 σκων τὴν φιλοσοφίαν οὐκ ὄνειδος, ἀλλὰ π-
 μῶν τοῖς χρωμένους φέρειν καλῶς ἐγνωκῶς αὐτὸ τὸ οὐκ ἦτον, ἢ καὶ τὰλλα ἐφ' οἷς διενεγκῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ
 οὐτ' αὐτὸς ἀλλως γινώσκω, σοὶ τε ὡς ἀπὸ φιλοσοφῆν, μεμνημῶν ἢ ἔξ' ἀρχῆς ἱσχυραῖος σπουδῶν.

A Nec enim maximæ res temerè inuadendæ: sed cer-
 ta ratione f. ientérque suscipiendæ sunt: nec in ipso
 demum gerendarum rerum articulo meditari: sed
 ea scientia te institutum esse decet, vt quicquid o-
 pus fuerit, bene administres. Existimabis autè cum
 omnem eruditione, si quis vtatur, prodesse multu:
 tum verò eam doctinam, quæ tradit, quid in Repu-
 blica & agendum & dicendum sit, in primis. Nam
 geometriæ ac similibum artium esse rudem, turpe id
 quidem est: sed earum summum fieri artificè, infra
 excellentiæ tuæ dignitatem. At in illa excellere fa-
 cultate, præclarum non esse institutum, profus est
 deridendum. Quod ex multis aliis rebus intelligen-
 tur: & ex eo, si viros illustres, qui tuam ætatem præ-
 cesserunt, spectes. Nam & Periclem, cuius sapientia
 temporibus illis præ omnibus celebrata est, fami-
 liarem fuisse Anaxagoræ Clazomenio: atque illo do-
 ctore vini eam consecutum esse audies: & Alcibia-
 dem, ingenio quidem ad virtutem multo deteriore
 (vt qui partim superbe, partim abiecte, partim libi-
 dinosissimè vitam instituerit) reperiens, Socratis in-
 stitutione multa in sua vita correxisse: cætera ma-
 gnitudine rerum gestarum occultasse. Quod si vete-
 ribus commemorandis immorandum non est: cum
 recentiora exempla in promptu sint: tum Timothe-
 um non iis rebus, quibus adolescens studuit: sed pro-
 pter ea quæ post institutionem Isocratis gessit, &
 summam gloriam, & amplissimos honores merito
 esse consecutum cognosces: tum Archytam, qui Ta-
 retinam rempublicam, summa rerum ad ipsum de-
 lata, adeò præclare & humaniter administravit, vt
 eius nomè apud omnes celebretur. Is igitur cū spe-
 netur initio, è Platonis congressibus tantam au-
 tivritatem est adeptus. Neque horum quicquam
 sine ratione factum est: imò longè esset absurdus,
 si ad parua quædam perficienda nobis artis atque
 exercitationis opus esset adiumentis: res verò ma-
 ximæ nullam artem, nullum huiusmodi studium
 postulerent. Ac de his quidem plura dicere, non vi-
 deo quorsum attineat. Neque enim initio sic in
 hanc mentionem sum ingressus, quasi tu ea prorsus
 ignorares. Sed huius generis exortationibus igna-
 ros excitari, scientes inflammari putabam. Ne ve-
 rò putes, me, quòd ista dixerim, de me polliceri ti-
 bi doctrinam harum rerum. Nec enim me fateri
 pudet, ipsi mihi adhuc multa esse discenda: atque i-
 psam rempubl. malle gerere, quàm aliis eam doctri-
 nam tradere. Neque hæc sic accipi velim, qua-
 si asperner eam, quæ sapientiæ & eloquentiæ ma-
 gistris propofita est, gloriam. Sed quia id quod di-
 co, verum est. Scio enim multos ex obscuris & con-
 temptis, per eam professionem illustres esse factos
 ac Solonem & viuentem & mortuum maxima glo-
 ria floruisse, cui reliqui honores negati non fuerunt
 Nam & fortitudinis suæ, tropæum Megarense: mo-
 nimentum reliquit: & consilij, Salaminis recupera-
 tionem: & cæteris in rebus sapientiæ, leges, quibus
 etiam hodie plurimi Græcorū constanter vtuntur.
 Qui, quanquam tot ornamentis cumulatus, tamen
 nihil perinde studuit, atque vt in septem sapien-
 tum numerum referretur: sapientiæ studium non
 probro cuiquam, sed laudi omnibus esse dandum
 existimans, in quo æquè rectè sentit, vt in cæ-
 teris, in quibus excellit. Atque ego nec ipse aliter
 sentio, & tibi philosophandum censeo: nec obliui-
 scendū, quātis te bonis natura & fortuna cumularit.

Eloquētiæ
 præstantia
 clarorū vi-
 rorū exem-
 plis osten-
 ditur.

Philosophia
 haec ubi
 est
 virtus
 etiam
 virtus

Consilium
 antegressive
 laudationis
 & exhorta-
 tionis.

